

Anh em sai rồi!

[Hoàng Hôn Tứ Hợp]

Mục lục

- Chương 1: Ma Quỷ Trở Về
- Chương 2: Lần Đầu Tiên Giao Phong
- Chương 3: Kết Thù Với Triệu Linh San
- Chương 4: Khủng Hoảng Tài Chính
- Chương 5: Người Không Xu Dính Túi
- Chương 6: Gặp Được Trai Đẹp
- Chương 7: Anh, Em Sai Rồi
- Chương 8: Nộp Bản Kiểm Điểm
- Chương 9: Trình Thiếu Phàm Cô Đơn
- Chương 10: Hai Người Đàn Ông
- Chương 11: Chuyện Người Xưa
- Chương 12: Khu Vui Chơi
- Chương 13: Kỳ Thi
- Chương 14: Phòng Vấn
- Chương 15: Vận Đen Ám
- Chương 16: Trung Thực
- Chương 17: Chuyển Nhà
- Chương 18: Đêm Trước Khi Đi Làm
- Chương 19: Nhân Viên Thực Tập
- Chương 20: Anh chàng Đầu Bếp Đẹp Trai
- Chương 21: Bản Hợp Đồng Lao Động
- Chương 22: Bị Mắng Cả Ngày
- Chương 23: Triệu Linh San, Yêu Nữ Hại Người
- Chương 24: Con Đường Cao Học Không Lối Về
- Chương 25: Buổi Gặp Mặt
- Chương 26: Anh Em Họ
- Chương 27: Tỏ Tình Vào Ngày Sinh Nhật [1]
- Chương 28: Ồ Tình Vào Ngày Sinh Nhật [2]
- Chương 29: Dưỡng Bệnh
- Chương 30: Tiệc Tối [1]
- Chương 31: Tiệc Tối [2]
- Chương 32: Ngủ Chung Giường
- Chương 33: Bà Mẹ Gian Xảo
- Chương 34: Thông Suốt
- Chương 35: Thay Hình Đổi Dạng
- Chương 36: Đi Mua Sắm
- Chương 37: Đốt Tiền
- Chương 38: Khách Quý Tới Chơi
- Chương 39: Say Rượu
- Chương 40: Đêm Tai Họa
- Chương 41: Người Nào Đó Đại Bùng Nổ
- Chương 42: Nhận Ra...
- Chương 43: Tạo Scandal

Chương 44: Cuối Cùng Cũng Hòa Hợp
Chương 45: Cuộc Sống Ngọt Ngào [1]
Chương 46: Cuộc Sống Ngọt Ngào [2]
Chương 47: Nghiên Cứu Thêm
Chương 48: Năm Mới
Chương 49: Kết Hôn Sinh Con
Chương 50: Gia Đình Êm Ấm [1]
Chương 51: Gia Đình Êm Ấm [2]
Chương 52: Thế Giới Của Hai Người [Kết]
Chương 53: Ngoại Truyện 1 : Nguyện Vọng
Chương 54: Ngoại Truyện 2 : Thời Niên Thiếu

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ma Quỷ Trở Về

Lâm Vi Vi bước vào cửa ký túc xá nhìn ghé vào thấy Tô Tiểu Lai đang nằm hấp hối trên bàn, Lâm Vi Vi cảm thấy không đúng tí nào, hình ảnh Tô Tiểu Lai lúc này, giống như vừa bị ngộ độc thức ăn, cô chưa bao giờ thấy qua, cô biết Tô Tiểu Lai là một thanh niên tràn đầy sức sống tươi trẻ năng động, là người gặp chuyện bất bình thì kêu la, là kẻ đến người giết người quỷ giết quỷ cũng không sợ trời không sợ đất, là người một ngày ăn năm bát cơm, đến nửa đêm còn như bị ma đói quẩn thân đứng dậy tìm đồ ăn bỏ vào bụng, là học sinh nổi tiếng trốn học toàn bộ các môn lại còn không biết xấu hổ nói to : Không cần sùng bái chị, chị đây chính là huyền thoại, là người mặc bộ đồ 13 ngày không đổi hóa màu xám cũng chỉ là chuyện vặt Lâm Vi Vi không thể không nhìn vào người chị em tốt cùng ăn cùng ngủ ba năm nay mà bày tỏ an ủi, kỳ thật chủ yếu chính mình cũng muốn tám chuyện một chút, ngấm lại phòng 308 đã bao lâu rồi không được nghe tin tức nào mới mẻ, cho nên Lâm Vi Vi liếc mắt một cái đã nhận ra Tô Tiểu Lai hôm nay là bị chuyện cũ hành hạ. Kết quả phải bắt đầu cuộc đối thoại.

"Tiểu Lai, sao hôm nay giống như quả bóng bị xì hơi thế, bình thường không phải đều chuẩn bị thời điểm để nổ mạnh sao? Nay, có việc gì khó khăn thì nói với chị đây, để chị đây giúp em chia sẻ lo lắng, giải quyết khó khăn?". Mặt Lâm Vi Vi mang vẻ u buồn nói.

"Ra chỗ nào mát mẻ đi, tớ đây đang suy nghĩ triết học chủ nghĩa Mác" . Tô Tiểu Lai khó khăn nói từng từ.

"Tớ nhỏ vào, môn Triết cả học kỳ này cậu chưa từng đến học buổi nào phải không?". Lâm Vi Vi dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn Tô Tiểu Lai, rồi dùng ngón tay ấn vào trán cô nàng nói : "Cậu mau thành thật khai báo đi? Gặp vấn đề về tình cảm, à, không đúng, tình cảm của cậu vẫn còn trống mà ...".

"Được rồi, Vi đại tiên, cậu đừng đoán mò nữa, tớ và cậu thành thật chia sẻ đi, lần này tớ chỉ sợ lành ít dữ nhiều, tớ sợ là ngày mai không thể nhìn thấy mặt trời cùng cậu nữa rồi... ". Về mặt Tô Tiểu Lai ưu sầu đau khổ nói đến chuyện cũ, đang nói giữa chừng thì bị Vi Vi Xã Hội Đen cướp lời.

"Tiểu Lai, sao thế? Tốt cuộc em bị bệnh gì, sao bộ dạng nghiêm trọng như vậy, nói ra để chị đây còn chuẩn bị nha! Ôi trời đất, em yên tâm, sau này chị không bao giờ ăn tranh đồ ăn ngon với em nữa, để cho em ăn no rồi nói tạm biệt. Sau này chị gặp cực phẩm nam việc đầu tiên là dâng hiến cho em dùng, dành những ngày cuối cùng của cuộc đời để em được cảm thụ xã hội hài hòa cùng mùa xuân ấm áp...". Lâm Vi Vi nói xong rồi nặn ra một giọt nước mắt đau thương, tùy tay cầm một chiếc khăn mùi xoa lau lau rồi đứng lên.

"Vi tử, đừng náo loạn nữa, tớ thật sự gặp phiền phức rồi, hơn nữa là chuyện vô cùng khó giải quyết, khắc tinh xúi quẩy của tớ sắp trở về rồi đây". Về mặt Tô Tiểu Lai xanh xao, khiến những lời nói trên đầu vô tình của Lâm Vi Vi cũng đi xuống.

"Cậu nói là người anh trai nuôi khiến cậu phải chịu đựng ngàn đao sắp quay về sao? Trời ạ, đúng là ma quỷ trong truyền thuyết, thực sự khủng bố như vậy sao?". Lâm Vi Vi cảm thấy đây đúng là chuyện phiền phức, suốt ba năm nay Tô Tiểu Lai không dưới vạn lần nhắc đến cái người gọi anh trai nuôi kia, nào là độc ác thế nào,

cô nàng bị tra tấn dã man thế nào, bị tàn phá thế nào, cuối cùng vất vả khổ tận cam lai, ai ngờ tháng ngày tốt đẹp sắp kết thúc, a a...

"Tuyệt đối có, tớ nói với cậu, không phải khủng bố, mà là trùm khủng bố, lần này thực sự chết chắc rồi". Nghĩ đến Tô Tiểu Lai không khỏi rung mình, lúc này mới là mùa hè, sao người lại cứ run cầm cập vậy, Tô Tiểu Lai cố giữ bình tĩnh, nói tiếp, "Tớ còn nhớ rõ trước khi đi anh ta đã dặn dò : không được phép yêu đương, phải học tập thật tốt, các môn học phải đạt từ 80 đến 90 điểm trở lên, tớ không nhớ rõ, còn nhiều thứ nữa. Lúc ấy tớ chỉ thấy vui vẻ, không coi chuyện này quan trọng, nhưng chỉ là niềm vui nhất thời mà thôi".

"Thôi cậu đừng than thở nữa, nói không chừng anh ta đã quên, hơn nữa ở trường học cậu cũng không phạm sai lầm gì, chẳng qua chỉ hay đi học muộn, hay trốn học, mấy môn học cũng không tệ, ít nhất cũng không xuống quá đèn đỏ, cậu thấy đúng không?". Lâm Vi Vi an ủi nói.

"Đúng vậy đó, tớ sợ cái gì, tớ không có phạm sai lầm, Vi Tử à, không nghĩ đến những thời điểm quan trọng đầu óc cậu lại minh mẫn đến vậy, ha ha". Tô Tiểu Lai nghĩ đến thế người cũng đã thả lỏng hơn, TMD dù anh có quỳ lạy, lão nương tôi đây cũng không sợ anh, oa ha ha...

"Tiểu Lai à Tiểu Lai, hiện giờ điều quan trọng cậu phải biết, chị đây sẽ nói cho em, đừng nói cái tên anh trai ma quỷ kia không đến, chứ nếu anh ta mà đến đây chị đây sẽ là người đầu tiên đứng ra bảo vệ em, đi theo chị là hoàn toàn đúng đắn". Lâm Vi Vi đặc ý nói.

"Thật sự hả, đây là lời cậu nói đấy nhé, từ nay lão nương ta sẽ đi theo cậu lăn lộn". Tô Tiểu Lai đầu tiên làm vẻ mặt ngưỡng mộ, sau đó thay đổi trở nên quỷ quái, cười hì hì nói : "Chị Vi Vi, đưa máy tính

cho em mượn chơi trò chơi, chị biết đấy, máy tính của em đang phải cài đặt lại hệ thống".

"Tớ biết không phải chuyện tốt mà, Tô Tiểu Lai, miếng nói thế này nhưng tớ thừa hiểu cậu muốn cái quái gì rồi, còn có một buổi tọa đàm, không có thời gian chơi trò chơi, buổi tối đi, vừa nãy Tổ Tổ gửi tin nhắn cho tớ, nói chúng ta bị chiếm chỗ rồi". Lâm Vi Vi biết Tô Tiểu Lai không phải thực nữ hiền lành gì, dù sao sống cùng nhau đã ba năm rồi, ba năm nói dài cũng không phải dài, nói ngắn cũng chẳng phải ngắn, nhưng cũng đủ để cho một người hiểu một người.

"Lại có cái tọa đàm gì nữa, tớ không đi, các cậu đi đại diện được rồi". Tô Tiểu Lai lơ đãng nói.

"Tọa đàm lần này phải đi, có điểm danh mà, còn nghe nói chủ trì tọa đàm lần này là một chàng trai độc thân anh tuấn, nên lần này chúng ta nhất định phải đi". Lâm Vi Vi biết Tô Tiểu Lai rất giống mình ở chỗ ham sắc, cho nên nhất định sẽ đi.

"Thật hay giả đấy, tớ không muốn nhìn thấy một vị lớn tuổi đâu". Tô Tiểu Lai tỏ vẻ không tin.

"Lần này thiên chân vạn xác (ngàn phần đúng, vạn phần chính xác), poster đều đăng đầy kia, cái người anh tuấn đó gọi là gì nhỉ, hình như tên là Jason, nghe nói là giám đốc một công ty, lần nay đến trường chúng ta thông báo tuyển dụng, còn nghe thiên hạ đồn thổi công ty này rất nổi tiếng, nhà trường mời mãi anh ta mới đến đấy". Lâm Vi Vi vừa nói ánh mắt vừa mơ màng.

"Được rồi, đừng say mê thế, tớ phải đi nhìn xem cái tên ngoại quốc kia như thế nào". Tô Tiểu Lai dường như đã quên chuyện vừa rồi làm cô buồn rầu.

Khi hai cô người trước người sau đến đại sảnh tọa đàm, không khỏi kinh sợ vì trận địa phía trước, gần như sinh viên cả trường đều đến đây, ngay cả đường đi đều chật cứng, nhìn thế này chỉ có thể miêu tả bằng bốn chữ biễn người mờ mịt, Tô Tiểu Lai cuối cùng phản ứng lại : "Cứ như người người đi thi ấy, Vi tử, cậu đừng nói hai ta không có đường vào đây".

Còn chưa chờ Lâm Vi Vi trả lời, đã nghe đằng sau có tiếng gọi âm ỉ của Từ Tố và Lý Ly, người đông như vậy dù tai có thính cỡ nào đi nữa cũng chỉ nghe thấy mấy tiếng gọi tên mơ hồ của các cô nàng, còn đâu họ hoàn toàn không nghe rõ, nhưng theo tiếng la hét của Từ Tố và Lý Ly hai cô đã lờ mờ thấy được lối vào, đi đến trước cửa, Lâm Vi Vi và Tô Tiểu Lai bị dòng người ép vào, may mắn là không có người phía trước cho nên có thể thông suốt đi vào, hai cô liếc mắt một cái đã nhận ra hai tên đáng khinh Từ Tố và Lý Ly kia, hai người này vẫy tay gọi các cô qua đây ngồi, vị trí này đúng là phong cách cao sang, thứ nhất sắp xếp không nói, lại còn ở chính giữa, Tô Tiểu Lai không nhịn được kêu : "Hai các cậu thật dã man, chiếm được chỗ vip nữa chứ, haha".

"Lại không à, chỗ dễ nhìn nhất đây, may mà tới sớm". Từ Tố Và Lý Ly đồng thanh nói, hai người này không hổ suốt ngày dính lấy nhau, rất ăn ý.

Bốn cô gái nói chuyện phiếm vài câu, sau đó thấy toàn bộ đại sảnh đột nhiên im lặng đứng lên, không đợi các cô gái phản ứng kịp đã thấy một chàng trai trẻ đẹp trai đến giết người đứng trên khán đài, nhìn anh ta ít nhất cũng phải 1m87 trở lên, mặc bộ quần áo đen bó sát làm nổi bật cơ thể hoàn hảo, khuôn mặt trắng trẻo trơn bóng khắc họa những đường nét lãnh tuấn góc cạnh ; đôi mắt sâu thẳm đen láy, tia nhìn sáng lấp lánh làm người khác mê muội ; lông mày

dày đậm, mũi thẳng cao, đôi môi tuyệt mỹ, thật sự không tìm ra được điểm nào không cao quý và tao nhã trên con người ấy.

Tô Tiểu Lai ngẩng đầu vừa lúc người đàn ông trẻ tuổi kia cầm chiếc microphone chuẩn bị giới thiệu bản thân, người kia tặng cho cô một nụ cười mê người. Ách tôi thêm vào, như gặp ma ấy, mà sao hình dáng người này giống ai đó nhỉ, Tô Tiểu Lai tự hỏi, chợt nghe một giọng nói trầm ấm truyền đến, "Chào các bạn sinh viên, chúc mọi người có một buổi chiều tốt lành, tôi tên là Trình Thiếu Phàm, thật vinh dự hôm nay có thể bla bla bla". Lúc Tô Tiểu Lai nghe được cái tên Trình Thiếu Phàm, hoàn toàn bưng tỉnh, rồi sau đó như có một trận mưa bão sấm chớp khiến toàn thân run rẩy, trời ơi, có phải người đang nhắc nhở con hay không?.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lần Đầu Tiên Giao Phong

Tô Tiểu Lai còn đang trong tình trạng co giật khiến cả người run rẩy, đột nhiên tay cô bị cô gái ham sắc đáng khinh bên cạnh siết chặt, "Trời đất ơi, sao lại có người đàn ông tuyệt hảo như vậy chứ, Tiểu Lai à, tọa đàm này không đến quả thật uổng phí". Lâm Vi Vi phấn khích gào lên.

Cả người Tô Tiểu Lai xụi lơ, chúi xuống dưới, chỉ hy vọng thời gian trôi thật nhanh, để cô thoát khỏi kiếp khổ nạn này, cô quay đầu hỏi Lý Ly ngồi bên trái cô, "Ly tử này, tọa đàm này diễn ra trong bao lâu?".

Hai mắt Lý Ly không rời khán đài trả lời, "Khoảng hai tiếng, à mà còn có câu hỏi giao lưu nữa ấy".

NND!!! Đã hai tiếng rồi mà còn bày đặt câu hỏi gì gì chứ, Tô Tiểu Lai đành ngồi yên lặng cầu nguyện trong lòng, hy vọng người không có vấn đề gì là tốt rồi, hai giờ đối với cô - Tô Tiểu Lai mà nói tựa như thời gian một năm, đến một chữ cô cũng không nghe vào tai, cuối cùng cũng có một tràng pháo tay nhiệt liệt đủ để Tô Tiểu Lai biết tọa đàm này đã kết thúc.

Tô Tiểu Lai chật vật thở nhẹ ra, ngay sau đó là câu hỏi giao lưu, chết tiệt, đúng thật là có người giơ tay hỏi, có một nữ sinh mạnh dạn đứng lên hỏi vấn đề liên quan đến chuyên ngành của cô ấy, sau đó lại một mỹ nữ xinh đẹp nữa đứng lên hỏi vấn đề liên quan đến việc

cần tài năng thế nào mới được phát triển vào công tay của ma quỷ kia, ngay sau đó lại một người nữa, một người tiếp một người, Tô Tiểu Lai vẫn cúi đầu nhìn đồng hồ, đột nhiên cảm thấy người nào đó bên cạnh hùng hổ đứng lên.

Lâm Vi Vi cầm microphone hỏi một vấn đề mà tất cả nữ sinh ngồi đây đều muốn biết, đương nhiên số nữ sinh đó không bao gồm Tô Tiểu Lai, "Trình tiên sinh, tôi muốn hỏi một việc, anh thích cô gái như thế nào?". Cả hội trường như sôi trào sùng sục, Tô Tiểu Lai thật muốn giơ chân đá một phát vào cái người con gái ngu ngốc đang đứng cạnh cô lúc này.

"Vấn đề này rất đơn giản, tôi thích những cô gái không ngốc". Trình Thiếu Phàm không suy nghĩ trả lời thẳng thắn.

Một câu trả lời như vậy làm mọi người không khỏi thở dài, Lâm Vi Vi cảm thấy mình mới hỏi một vấn đề, hỏi thêm không hay ho, liếc mắt nhìn Tô Tiểu Lai đang chăm chăm xem đồng hồ bên cạnh, nghĩ nên cho kẻ ngốc nghếch Tiểu Lai này lấy lại bình tĩnh, chị đây sẽ cho cô em cơ hội thể hiện, Lâm Vi Vi cầm lấy microphone nói to, "Bên cạnh tôi có một cô gái xinh đẹp cũng có vấn đề muốn hỏi Trình tiên sinh". Nói xong liền đưa microphone vào tay Tô Tiểu Lai.

Tô Tiểu Lai hóa đá tại chỗ, Lâm Vi Vi thì không ngừng nháy mắt ra hiệu với Tô Tiểu Lai ý bảo cô phải nắm lấy cơ hội tốt này, Tô Tiểu Lai ngơ ngác đứng lên, hỏi một câu không đầu không đuôi, "Anh trở về lúc nào vậy?".

Trình Thiếu Phàm nhìn vào vẻ mặt chưa tỉnh táo hẳn của người con gái đang đứng đó, khóe miệng không khỏi nhếch lên nói, « Chiều nay tôi mới về ». Giơ tay xem đồng hồ, nói tiếp, "Cũng may có bạn sinh viên này nhắc nhở, đã không còn sớm rồi, các bạn sinh

viên, tọa đàm hôm nay chính thức kết thúc, hy vọng lần sau lại có cơ hội đến nói chuyện với các bạn, cảm ơn tất cả mọi người".

Toàn trường đầu tiên nhiệt liệt vỗ tay, sau đó chờ khi Trình Thiếu Phàm rời khán đài, một loạt âm thanh chỉ trích từ nhiều phía vang dội vào Tô Tiểu Lai, Tô Tiểu Lai cúi đầu ôm chặt tai, không muốn nghe mấy vị Tam tử muội ở ký túc kia vô tình quở trách, đầu tiên là Lâm Vi Vi tức giận nói, "Tô Tiểu Lai ơi là Tô Tiểu Lai, tớ khó khăn lắm mới dành cho cậu một cơ hội, cậu lại đập đổ nó, cậu hỏi vấn đề quái quỷ gì thế, trời ạ, sớm biết vậy tớ đã trực tiếp đưa mic cho Ly tử rồi".

Tiếp theo là tiếc Lý Ly gào thét, "Tô Tiểu Lai ơi là Tô Tiểu Lai, tớ còn đang chờ cậu hỏi xong rồi đưa microphone cho tớ, cậu lại không chịu thua kém ai, trời ơi, kiểu người đàn ông tuyệt hảo như vậy không biết kiếp này Lý Ly ta đây có được nhìn thấy không nữa". Chết tiệt, không phải quá khoa trương chứ, Tô Tiểu Lai thầm nghĩ : Ma quỷ ơi ma quỷ, anh đúng là dùng gương mặt mê hồn ngây thơ vô tội đó để quyến rũ đám con gái hám sắc mà, một ngày nào đó tôi sẽ thay trời hành đạo, vạch trần bộ mặt độc ác thực sự của anh.

Tô Tiểu Lai còn đang thầm oán hận trong lòng, đã bị Từ Tố giáng tiếng nói chấn động như sấm chớp kéo về hiện tại : "Tô Tiểu Lai ơi là Tô Tiểu Lai, cậu đúng là nhanh biến thành kẻ địch, tớ thật hối hận hôm nay đã dành chỗ cho cậu, nếu cậu không tới thì tốt biết bao, tối nay ăn cơm đừng tìm chúng tớ ăn ké thịt đấy". Đúng vậy, Tô Tiểu Lai cũng nghĩ như vậy, nếu không đến thì thật tốt, Tô Tiểu Lai nhìn ba người trước mắt này, nghĩ tối nay không biết ai được ăn thịt hay không đâu.

Bốn người nói chán cuối cùng cũng ngồi vào căn tin gọi đồ ăn nóng hổi, Tô Tiểu Lai bị cái ngày khủng khiếp này làm kinh sợ nên

cổ ép bản thân không được để đói bụng, cầm lấy bát bắt đầu ăn ngẫu nhiên toàn bộ đồ ăn phong phú trên bàn, “Này, canh khoai tây thịt ngon lắm, mùi vị thật thơm, sao các cậu không ăn, không hợp khẩu vị sao?”.

“Tiểu Lai, cậu vẫn còn nuốt trôi à, ăn gì mà khiếp thế”. Lý Ly đặt bát đũa trong tay hung hăng nói.

Lúc Tô Tiểu Lai đang chuẩn bị ăn canh thì tiếng di động trong túi quen thuộc vang lên, không có cách nào khác, Tô Tiểu Lai đành phải đặt bát canh khoai trong tay xuống, một dãy số lạ, bức mình thật, kẻ nào to gan dám làm phiền lão nương đây ăn cơm, “Alô, xin chào!”.

"Alô, có phải là Tô Tiểu Lai không?". Di động truyền đến tiếng nói của một người đàn ông, ách, giọng nói này đã nghe qua ở nơi nào đó rồi.

"Tôi ... ".

"Tôi là giáo sư Chu, gần đây có phải em vi phạm nội quy nhà trường không?". Thì ra là thầy giáo, Tô Tiểu Lai nghĩ gần đây mình rất an phận thủ thường, chỉ là trốn vài buổi học, buổi tối thỉnh thoảng không về ký túc, nhưng cũng có người khác đi cùng mà, sao lại chỉ nhớ một mình cô, không công bằng a !!!

"Không có đâu, giáo sư Chu, em rất tuân thủ quy định nhà trường, không bao giờ có chuyện đó đâu a, em là một học sinh chăm chỉ kết quả học tập lại tốt như vậy". Tô Tiểu Lai bình tĩnh nói. Ba người ngồi cạnh đều yên lặng lắng nghe nhưng trong lòng thầm khinh thường Tô Tiểu Lai kia, đúng là tự sướng.

"Có đúng không? Vậy sao hiệu trưởng lại gọi điện cho tôi thông báo em đến nhà hàng Đình Hương tầng ba tìm ông ấy, em chuẩn bị đi đi, nhớ kĩ nhé, ở tầng ba phòng 'Đoàn tụ các'". Thầy Chu truyền đạt lời nhắn của hiệu trưởng.

"Dạ, em sẽ đến ngay". Tô Tiểu Lai cảm thấy kì lạ, đồng chí Hiệu Trưởng này từ lúc vào đại học cô cũng chỉ liếc nhìn xa xa trong vài buổi lễ long trọng thôi, sao hôm nay tự dưng muốn gặp cô, trời ơi, không phải ma quỷ muốn gặp cô chứ.

"Tiểu Lai, sao vậy?". Lâm Vi Vi đang cầm miếng đùi gà hỏi.

"Thầy Chu vừa gọi điện muốn tới đến nhà hàng Đình Hương gặp hiệu trưởng, lúc về tới sẽ nói với các cậu, đi trước đây". Tô Tiểu Lai cầm lấy túi xách cấp tốc đi ra căn tin, hướng thẳng đến nhà hàng Đình Hương. Để lại ba người khó hiểu nhìn nhau, nhà hàng Đình Hương là nơi trường học dùng để tiếp đãi khách quý, không nghĩ sao tên nhãi nhép Tô Tiểu Lai kia lại được đến đó ăn uống?!

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Kết Thù Với Triệu Linh San

5 phút sau, Tô Tiểu Lai đã đến trước cửa phòng "Đoàn tụ các" của nhà hàng Đình Hương, chú ý sửa sang lại quần áo, hồi hộp gõ cửa " Cốc! Cốc! Cốc!". Từ trong có tiếng nói vọng ra : "Vào đi!"

Tô Tiểu Lai nơm nớp lo sợ bước vào phòng, "thứ" đập vào mắt đầu tiên là khuôn mặt cười tươi như hoa của thầy hiệu trưởng cùng các giáo viên khác. Phía bên phải thầy hiệu trưởng là cô nàng Triệu Linh San đang thẹn thùng e lệ. Ủa? Triệu Linh San sao ở đây thế này? Ờ, tí quên, cháu gái của hiệu trưởng mà, trường hợp quan trọng như vậy đưa cô nàng đi là đúng rồi. Tiểu Lai nhanh nhẹn đưa mắt quét khắp phòng, rồi dừng lại như hóa đá tại người con trai không thay đổi đang ngồi tại góc phòng. Trời ơi là trời! Hôm nay đúng là vận đen, là đến hạn chết của cô mà T_____T

" Tô Tiểu Lai, sao còn đứng sững sờ ở đó vậy, tất cả đang chờ em kìa. Bên cạnh Thiếu Phàm còn chỗ trống, mau ngồi đi thôi" Hiệu trưởng lấy tay chỉ chỉ cái chỗ ngồi đang trống kia. Vị Hiệu trưởng đại nhân đáng kính đã hạ chỉ thì làm sao dám chống lại chứ. Vừa đặt cái mông ngồi xuống ghế thì hiệu trưởng đại nhân lại lên tiếng : " Tiểu Lai cùng với San San nhà ta là bạn học phải không nhỉ?"

Bạn Tiểu Lai của chúng ta mờ mịt, không hiểu đây là chuyện gì, sao có vẻ giống cái bầy giăng ra sẵn để cô nhảy vào quá!

" Vâng ạ!" Tiểu Lai lễ phép trả lời.

“ Ờ, hèn gì San San lại biết em rõ như thế. Nó nói em tửu lượng rất khá cho nên hôm nay thầy mời riêng em đến để bồi rượu đây. Đừng làm mất mặt trường chúng ta nha!” Thầy hiệu trưởng vừa dứt lời, Tô Tiểu Lai như bị sét đánh trúng, dờ ra~

Hừ hừ, chắc chắn là Triệu Linh San cố tình chơi khăm mình đây mà. Con nhỏ này đúng là đồ khó ưa. Bình thường Tiểu Lai đã chả ưa gì cái con nhỏ Triệu Linh San kênh kiệu, vênh váo suốt ngày hất hàm sai bảo người khác rồi. Hôm trước cô cùng với nhỏ này tranh giành đồ ăn ở căn tin nên giờ trả thù đây mà. Hừ hừ. Tiểu Lai trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề, thăm viếng tất cả họ hàng tổ tông trong bán kính 18 đời = =

“ Hiệu trưởng à, thực sự thì em không biết uống rượu đâu ạ.....” Tô Tiểu Lai đáng thương nhỏ nhẹ đáp lời.

“ Tiểu Lai à, bạn cũng đừng khiêm tốn quá, mấy lần bạn uống với mình đều là uống tới bến không mà ~~~~ Thật sự là lên đến high luôn đó ~~~” Lần này là con nhỏ Linh San nói. Cái mặt nó đúng là đang chê cười Tiểu Lai cô đây mà.

Tiểu Lai đang chuẩn bị gân cổ cãi lại thì bị người con trai bên cạnh chặn ngang.

“ Nếu đã nói như vậy thì việc gì phải nhiều lời, chúng ta cứ thử xem, bạn học Tô có thể uống rượu hay không biết liền!” Trình Thiệu Phàm mặt cười cười nhìn Tô Tiểu Lai nói. Nụ cười kia khiến cho Tô Tiểu Lai bủn rủn hết cả người.

“ Ủ, đúng đúng! Mà mọi người ăn cơm đi, nào, nâng chén nâng chén!!!” Hiệu trưởng tiếp lời.

Hiệu trưởng vừa nói xong liền bưng chén rượu, hướng về phía Trình Thiếu Phàm nói : “ Thiếu Phàm, mấy năm nay đều nhờ em trường học mới có thể tốt như thế này, phát triển rất nhanh. Một chén này là thầy thay mặt trường học cảm ơn em.”

Trình Thiếu Phàm cũng cầm lấy chén rượu đứng lên : “Đây là điều phải làm. Thầy Triệu, thầy quên em đã từng tốt nghiệp ở trường này sao? Giúp đỡ trường của chính mình trong khả năng của em cũng chính là niềm vinh hạnh mà.” Nói xong, 2 người đồng thời hướng nhau uống rượu.

Tô Tiểu Lai vẫn im lặng ngồi bên cạnh người con trai đầy uy lực kia, ngồi im không dám nhúc nhích một chút nào. Bỗng bên tai có tiếng một giáo viên nói : “Tiểu Lai, thầy hiệu trưởng đã kính Trình tiên sinh một ly rồi. Em là học sinh cũng nên kính một ly chứ nhỉ?”

Này này này, đâu ra cái quan điểm thói hoắc đó vậy hả, có vụ này nữa sao T____T Trời ơi, đúng là thảm của thảm mà. Ông nỡ đối xử với Tiểu Lai như vậy sao???

Xung quanh bàn ăn là những tiếng khích, phụ họa của các giáo viên, chỉ có mỗi bạn Tiểu Lai của chúng ta là đang chờ người ra mà thôi.

Trình Thiếu Phàm cầm lấy chén rượu, đứng lên nói với Tiểu Lai vẫn đang còn ngớ người : “Bạn học Tô có vẻ không tình nguyện lắm thì phải”

Tô Tiểu Lai thông minh lập tức phản ứng lại ngay. Cô bưng chén rượu trong tay, đứng lên, trưng ra bộ mặt hiền lành với nụ cười rất dễ thương nói “ Sao lại thế được. Em vui mừng còn không kịp nữa

là... Em vừa rồi rất kích động cho nên mới sơ suất vô ý như vậy. Em kính anh một ly.”

Nói xong cô nuốt ực cả chén rượu. Trình Thiếu Phàm nhìn Tiểu Lai uống rượu thành thực như vậy liền không khỏi nhíu mày, hừ, đúng là em nhỏ không nghe lời rồi, có lẽ thời điểm cần giáo huấn nghiêm khắc nên bắt đầu rồi.

Nhìn thức ăn rực rỡ sắc màu trên bàn Tô Tiểu Lai không thể nào nuốt nổi dù chưa ăn gì. Thứ nhất là không có tâm trạng, thứ hai là uống rượu rồi lại cảm thấy ngang bụng, không muốn ăn.

Kim đồng hồ chỉ 8g40p, bữa ăn kết thúc.

Tô Tiểu Lai nhìn thấy Hiệu trưởng với Trình Thiếu Phàm đang ngồi hàn huyên say sưa liền đứng dậy len lén trốn về ký túc xá.

Về đến ký túc xá liền thấy ba chị em thân thiết đang ngồi nghiêm chỉnh, Tô Tiểu Lai rót cho mình ly nước rồi ngồi xuống giường, dựa vào cái cửa sổ nhỏ, hỏi ngay : “Các chị em có gì thắc mắc cần hỏi thì hỏi ngay đi”

“Ăn uống no say mà không biết mang cái gì về cho chị em à?”
Mở miệng đầu tiên là Lâm Vi Vi.

“Bạn Vi à, bạn có biết tớ vừa mới sống sót trở về trong hoàn cảnh nguy hiểm nước sôi lửa bỏng không hả? Thiếu chút nữa là chết rồi. Đã thế lại còn kết thù mang oán với con nhỏ Triệu Linh San nữa.”
Tiểu Lai tức giận nói.

“Tình huống sao? Như thế nào? Nói nghe coi”. Bạn Từ Tố giờ giọng lãnh đạo ra hỏi.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Khủng Hoảng Tài Chính

Tô Tiểu Lai rành mạch kể mọi chuyện, không hề sót chuyện gì, kể cả chuyện người anh Trình Thiếu Phàm kia.

“Trời ơi, Trình Thiếu Phàm là anh của cậu ư, ôi mẹ ơi, đó mà là ma quỷ sao? Người đó rõ ràng là thiên sứ mà, Tiểu Lai, không ngờ lại có người bạn vu khống người khác như cậu.” Về mặt mê trai ngây ngốc của Lâm Vi Vi khinh thường.

“Thật không ngờ nha, Tiểu Lai, khi nào mới giới thiệu anh cậu cho chúng tớ quen biết đây?” Lý Ly về mặt mong chờ.

“Tiểu Lai à, anh cậu có bạn gái chưa vậy? Cậu nghĩ thử xem tớ có phải là mẫu người của anh ấy không?” Con nhóc Từ Tổ mặt dày nói.

Tô Tiểu Lai buồn bực, người anh ma quỷ của cô làm sao mà có thời gian dành cho những bà cô mê trai này được cơ chứ, không thể để họ nhảy vào hố lửa, phải gột rửa mấy cái đầu heo này mới được, “Tớ khinh nhá, cậu không biết xấu hổ à? Tớ nói cho cậu biết, anh ấy không hợp với cậu đâu, đừng tự làm mình đau khổ, anh tớ không phải là loại người mà người bình thường có thể đối phó đâu.”

“Vậy cậu nói xem, anh cậu thích mẫu người như thế nào?” Từ Tổ chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Tổ Tổ, không phải cậu mới chia tay Lí Hạo sao? Đáng lẽ phải đang trong thời kì đau khổ vật vã chứ?” Tô Tiểu Lai nghi hoặc hỏi.

“Tiểu Lai, bởi vì đang đau khổ nên người ta mới phải đi tìm tình yêu nồng thắm mới để quên đi đây...” Tổ Tổ làm ra vẻ đáng yêu điềm điềm nói.

“Quên đi, tùy các cậu, dù sao thì tớ cũng không nghĩ là sẽ gặp lại anh ấy, các cậu yêu đương chẳng ra sao cả.” Tô Tiểu Lai nhẹ nhàng nằm xuống giường, nhắm mắt lại, trong lòng thầm cầu nguyện, anh trai ma quỷ đừng tới tìm mình.

Buổi sáng thứ N, ánh mặt trời bao phủ cả sân trường đầy nhân tài, Tô Tiểu Lai không hạnh phúc xếp hàng chờ đợi trước cửa Ngân hàng xây dựng Trung Quốc, vẫn là bộ mặt nhập nhèm đôi mắt buồn ngủ, cô rút cuộc cũng đã lên đến hàng đầu, thật không ngờ là có nhiều người đến vậy, NND trường học thì nhiều thế mà chỉ có vài cái ngân hàng, thật không biết tiền đã đi đâu hết rồi. Rốt cục đến phiên cô đối diện với cái chết khủng, Tô Tiểu Lai đút thẻ vào máy ATM, nhập mã số, cô thích nhất là rút tiền trước, rồi mới xem số dư, sau đó lại quyết định xem rút bao nhiêu, nàng còn đang nghĩ đến tháng trước chưa rút tiền, ha ha, không biết vị anh trai ma quỷ kỳ này đang vui hay đang buồn, nếu đang vui thì trả cho cô 1000, nếu buồn chỉ trả cho cô 300, khiến một tháng kia cô phải chạy vay mượn tiền khắp nơi, còn phải dựa vào tiền bán hàng trên mạng mà sống.

Vì sao sinh hoạt phí của Tô Tiểu Lai không phải ba mẹ quản mà là Trình Thiếu Phàm, đó là bởi vì từ khi bước vào đại học, ông bà Tô đã giao cô cho Trình Thiếu Phàm quản, một là hai vị đại nhân tin tưởng Trình Thiếu Phàm, quan trọng nhất là Trình Thiếu Phàm đã ở gia đình họ ba năm, từ sớm bọn họ đã coi Trình Thiếu Phàm là con mình, cho nên Tô Tiểu Lai mới bị mẹ ra uy bắt nhận Trình Thiếu

Phàm làm anh nuôi; Hai là hai ông bà muốn hưởng hạnh phúc, lúc này thanh nhàn có thể đi du lịch giải sầu, giao Tô Tiểu Lai cho Trình Thiệu Phàm cũng làm họ giảm bớt lo lắng. Cứ như vậy, Tô Tiểu Lai bị lão ba lão mẹ vô tình bán đi, hơn nữa quan trọng nhất là bán N năm a. Không còn cách nào, Tô Tiểu Lai chỉ có thể tự đánh chết mình rồi nuốt giận vào bụng, ai bảo chính bản thân mình không có khả năng kiếm tiền ra tiền.

Trình Thiệu Đông, ông nội của Trình Thiệu Phàm và Tô Danh Trí, ông nội của Tô Tiểu Lai chính là bạn thân, cũng là chiến hữu. Cùng chí hướng kháng chiến chống Mỹ, gặp nhau tại chiến trường, ở thời đại ấy, thật có thể nói là bạn bè cùng chung hoạn nạn. Nhưng sau này Trình Thiệu Đông cùng gia đình di cư sang Mỹ, tuy vậy hai gia đình vẫn giữ liên lạc với nhau, năm 1999 Trình Thiệu Đông còn mang cháu trai Trình Thiệu Phàm về thành phố N thăm hỏi Tô Danh Trí, sau đó còn nói đợi cháu trai Trình Thiệu Phàm học xong sơ trung ở Mỹ sẽ đưa về Trung Quốc học trung học và đại học, ở nước Mỹ nhiều năm như vậy nhưng Trình Thiệu Đông vẫn thích cháu mình Trình Thiệu Phàm quay lại học hỏi nền văn hóa thâm sâu của Trung Quốc. Tô Danh Trí lần đầu tiên nhìn thấy Trình Thiệu Phàm đã rất thích, vừa lúc con gái thứ hai Tô Á Lâm của ông dạy trường tiểu học tốt nhất ở thành phố N, hơn nữa còn biết được cha mẹ Trình Thiệu Phàm ở Mỹ còn bận rộn sự nghiệp riêng của mình, không có thời gian chăm sóc nên gửi về đây, lại thêm đứa cháu gái Tô Tiểu Lai đáng yêu là con một, suốt ngày ghen tị người khác có anh trai, việc này không chỉ giúp Tô Tiểu Lai nhận Trình Thiệu Phàm làm anh trai mà còn giúp giao tình của hai nhà ngày càng bền chặt. Cứ như vậy, Tô Danh Trí quyết định Trình Thiệu Phàm học xong sơ trung liền đến ở nhà Tô Tiểu Lai.

Người bạn học đứng phía sau thành một loạt hành động của Tô Tiểu Lai, không kiên nhẫn nói: “Bạn học à, bạn rút tiền xong chưa? Một mình bạn quẹt thẻ mất cả nửa ngày, không thấy còn nhiều người đang chờ à?”

Tô Tiểu Lai vốn đang uể oải, lại nghe được phía sau nhiều bạn học phụ họa, khí tức nổi lên, cất thẻ vào, mặt không chút đổi sắc quay lại đối diện với khuôn mặt dài đầy mụn của cậu nam sinh, gắt gỏng đáp: “Cậu dữ dần cái gì, bộ tưởng tôi đây rảnh lắm à, nói cho mọi người biết, cái máy ATM này bị hỏng rồi, chờ lần sau đến rút tiền đi”. Mọi người ai oán than thở, Tô Tiểu Lai cũng không quay đầu lại, nghênh ngang đi khỏi, trong bụng còn chửi thầm bọn họ: Đáng lắm, dám đụng đến bà à.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Người Không Xu Dính Túi

Từ khi Trình Thiếu Phàm trở về, mỗi ngày Tô Tiểu Lai đều lo lắng đề phòng, sợ bất cẩn thì ma quỷ sẽ đột ngột xông ra, nhưng một tuần cứ bình yên vô sự không một gợn sóng trôi qua, mỗi ngày trôi qua càng im lặng, khiến cô càng thấy bất an, nhưng cảm thấy sự tình hẳn sẽ không phát triển đi xuống như cô suy nghĩ. Tô Tiểu Lai đang gắng sức kiếm tiền hết mức có thể, bao gồm cả việc lần trước đem bán đến món tài sản cuối cùng qua mạng, hiện giờ cô thật sự có thể nói là rất cô độc, hẳn sẽ không suy kiệt đến mức phải bán cả Apple yêu quý nhất đâu. Cô thật sự không nghĩ ra cách nào nữa, mỗi tháng ở kí túc xá ba chị em thân thiết thỉnh thoảng cho cô ăn uống không phải trả tiền, cô không còn mặt mũi nào đến chỗ họ để vay tiền, cuối cùng cắn răng nhắc di động gọi cho mẹ Tô.

Đợi cả buổi mẹ Tô mới nhận điện thoại, “Alô, Tiểu Lai à, nhớ mẹ chẳng?”. Lời nói mẹ Tô có vẻ mệt mỏi.

“Ha ha, đúng vậy, mẹ à, đã lâu con không về nhà rồi, con thêm ăn món thịt nướng mẹ làm lắm lắm”. Tô Tiểu Lai nghịch ngợm nói.

“Thôi đi cô ạ, tôi còn lạ gì cô nữa, nói thẳng ra đi, tìm mẹ có chuyện gì?”. Mẹ Tô đang theo tour du lịch, bởi vì hôm nay du ngoạn vài danh lam thắng cảnh nên thấy mệt mỏi, lại còn ba Tô ở một bên cứ lải nhải.

Tô Tiểu Lai thấy giọng nói mẹ có gì đó khác, vội vàng hỏi, “Mẹ, mẹ đang làm gì vậy? Sao có cảm giác mẹ đang thờ hờn hển thế?”.

“À, lần trước gọi điện thoại định nói với con tin Thiếu Phàm đã trở về mà quên mất, lại nói đưa trẻ Thiếu Phàm kia đúng là đẹp trai lại hiểu lễ nghĩa, vừa trở về đã sắp xếp cho mẹ và ba con đi du lịch Vũ Di Sơn cùng với tour, cơ quan du lịch cũng là nó liên hệ, mẹ và ba con đang ở khu bảo vệ Vũ Di Sơn đây. Phong cảnh ở đây đúng là tuyệt đẹp nhà, còn có này ...”. Mẹ Tô vừa nói vừa biểu đạt tình cảm chan chứa.

“Mẹ, bây giờ con không có tâm trạng nghe mẹ thể hiện tình cảm yêu thiên nhiên đâu, con gái mẹ đang không có tiền sắp chết đói đây”. Tô Tiểu Lai thẳng thắn cắt ngang chủ đề mẹ già đang nói.

“Sao con lại không có tiền, Thiếu Phàm không phải mỗi tháng đều gửi tiền sinh hoạt cho con sao?”. Mẹ Tô giả vờ nghi hoặc hỏi.

“Hix, tháng này không gửi”.

“À, chắc là nó quên, con cũng biết hiện giờ nó rất bận, mới trở về tiếp nhận công ty, chắc chắn có rất nhiều chuyện quan trọng phải xử lý, con cũng phải thông cảm cho nó, để mẹ gọi điện thoại hỏi nó xem”. Mẹ Tô mang theo ngữ khí răn dạy.

“Hoan hô mẹ, mẹ à, hay là mỗi tháng mẹ gửi tiền sinh hoạt cho con đi? Mẹ cũng nói anh con đang bận, con cũng không nên quấy rầy anh ấy mà”. Tô Tiểu Lai khẩn cầu nói.

“Con gái thân mến à, con cũng phải hiểu mẹ đang đi du lịch đây đó, lần này vội vàng ra khỏi nhà, không mang theo chi phiếu. Con

nên gọi điện thoại cho Thiếu Phàm đi?”. Mẹ Tô nói dỗi không thêm đỏ mặt.

“.....”. Miệng Tô Tiểu Lai vốn đang khép, hiện giờ lại biết thành hình chữ A. “Mẹ, vậy bao giờ mẹ trở về?”. Tô Tiểu Lai vẫn chưa bỏ ý định.

“Tiểu Lai à, mẹ và ba con du lịch chỗ này xong còn muốn đi Hongkong thăm thú thắng cảnh, Thiếu Phàm đã lên kế hoạch đi du lịch thế giới hoàn hảo cho ba mẹ rồi, cho nên lần này không thể quay về ngay được. Được rồi, mẹ không nói với con nữa, điện thoại đường dài rất tốn tiền”. Mẹ Tô nói một hơi xong ngắt luôn điện thoại.

Nhìn ba Tô nói, “Ách, Thiếu Phàm đúng là đoán chuẩn Tiểu Lai sẽ gọi điện đòi tiền chúng ta, may con nó nhắc nhở trước, thiếu chút nữa không chống đỡ được”.

Ba Tô thở dài nói, “Haizz, con gái đáng thương của ba, lớn rồi còn bị ba mẹ lừa”.

“Không phải ông nói phải giao Tiểu Lai cho Thiếu Phàm quản sao? Chẳng lẽ Thiếu Phàm lại để con bé chết đói. Cái ông già này nữa, thật là”. Mẹ Tô oán giận.

“Được rồi, mặc kệ bọn trẻ, chúng ta cứ vui vẻ du lịch đi”. Nói xong liền kéo mẹ Tô tiếp tục hành trình phía trước.

Sao lại ngắt điện thoại mà không thêm nói thêm gì như kiểu Vấn Thiên [1] thế này, sau cuộc điện thoại này, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao Trình Thiếu Phàm không đến tìm cô gây phiền phức, thực ra là anh ta muốn làm cho tự mình phải vác thân đi tìm anh ta. Không thể trúng quỷ kế của anh ta được, đi tìm anh ta chắc chắn sẽ bị anh ta

quở trách. Bây giờ chỉ có thể tìm trong ký túc xá xem còn c gì cô đã quên không bán hay không, nghĩ vậy, Tô Tiểu Lai chui ra từ chỗ ẩn nấp trong khuôn viên trường, đi thẳng đến ký túc xá.

Vào đến ký túc xá phát hiện ba chị em thân thiết của mình đều ở đó, Tô Tiểu Lai cũng không tốn sức chào hỏi, bắt đầu lục tung phòng, chỉ hai phút liền đổ tung hòm quần áo lộn xộn lên trên giường, Lâm Vi Vi là người đầu tiên không chịu được, "Tiểu Lai kia, cậu định làm quạt gió à?".

"Tôi đang tìm xem có cái gì có thể bán được không? Tôi cùng đường rồi đây". Tô Tiểu Lai nói.

"Cậu nhìn xem đây là quần áo gì? Metersbonwe? Semir? Hay là Jeanswest? [2] Hiện giờ ngay cả đồng quần áo này có only mảnh tũt cũng không có, cậu có thể bán được cái rắm tiền, đổ ra tặng người khác còn chả thèm". Lý Ly đến đầu giường Tô Tiểu Lai, tay cầm quần áo cô quay quay mấy vòng miệt thị.

"Tiểu Lai, anh nuôi cậu không phải mỗi tháng đều gửi cho cậu một lô quần áo sao? Tháng này lấy mớ đó đi bán đi!". Từ Tổ đang mặc trên người bộ quần áo Dior mùa hè mới nhất nói.

Tất nhiên bộ đồ mà Từ Tổ mặc này chính là một trong 300 bộ giới hạn toàn thế giới mà Tô Tiểu Lai bán lại, Từ Tổ là người cực kỳ yêu thích hàng xa xỉ, còn không quên nói ra những lời này làm câu cửa miệng: Phụ nữ cả đời cần có một hai bộ đồ xa xỉ. Tô Tiểu Lai cao 1.68m, dáng người gần như hoàn hảo, chỉ hơi gầy một chút, mông hơi nhỏ một chút, Từ Tổ lại vừa vặn không khác dáng người Tô Tiểu Lai, trừ cái mông to hơn cô nhiều. Lâm Vi Vi còn thường xuyên trêu Từ Tổ nói: Dù cậu không được tốt số như Tiểu Lai nhưng có số mặc hàng hiệu của nó. Nhưng ba chị em cũng vì Từ Tổ mặc

đồ của Tô Tiểu Lai nên Lâm Vi Vi và Lý Ly chỉ có thể để mắt đến túi xách. Lâm Vi Vi và Lý Ly từng có lần vì cái LV mà cãi nhau không ngớt, Tô Tiểu Lai vì công bằng mà đưa ra ý kiến, làm ra quyết định, đưa giá cao thì được cái túi. Cuối cùng Lâm Vi Vi cứng rắn đưa ra 1000, Lý Ly cũng chỉ biết cắn răng cam chịu, kết quả người được lợi nhất vẫn là Tô Tiểu Lai, vừa đúng lúc tháng đó cô đủ tiền mua chiếc máy tính Apple mơ ước bấy lâu, nếu nói rằng Tô Tiểu Lai coi ăn uống xếp thứ nhất, thì đồ high-tech chính là tình yêu thứ hai của cô, quần áo hay túi xách gì đó thì cô khác xa lòng nhiệt tình yêu thích của ba người chị em tốt kia.

Ba năm Trình Thiếu Phàm gửi quần áo đến đều bị hủ nữ Tô Tiểu Lai này xử lý nhanh gọn, đầu tiên là bán ở phòng mình, rồi bán đến ký túc xá, sau đó phần còn lại ế ảm nhất thì chụp ảnh đưa lên mạng bán hạ giá, cũng vì lẽ đó mà bạn học trong ký túc xá đều biết Tô Tiểu Lai, còn có một số cô gái không khác dáng người Tiểu Lai đã trở thành khách hàng trung thành của cô. Tô Tiểu Lai lấy tiền kiếm được đến chợ đêm bán đồ hạ giá mua mấy đồ gán mác Metersbonwe, Semir, cho nên đến nay cô vẫn mặc như học sinh trung học.

"Cậu quên anh nuôi tớ về rồi à, sao này sẽ không có quần áo gửi đến nữa đâu". Tô Tiểu Lai vô tình nói với Từ Tố.

"À, đúng rồi, tớ còn quên cái người đàn ông tuyệt vời để nhìn đó đã trở về, tớ bảo này Tiểu Lai thân mến, cậu có bị té giếng không đó? Có người anh trai tốt trở về mà còn ngồi đây than trời rồi rắm cái gì, trực tiếp xông đến đi. Còn nữa, đến bây giờ còn chưa giới thiệu cho chúng tớ làm quen với anh ấy là sao, sao cậu lại vong ân phụ nghĩa với chị em thế?". Từ Tố vừa nãy mới còn đồng tình Tô Tiểu Lai, giờ đây đã đá một phát bay cô nàng.

"Haizzz....". Tô Tiểu Lai thở dài một hơi, không giải thích cũng thế, nỗi khổ của tở các cậu có thể hiểu được không? Các cậu không chung sống với anh ta suốt 3 năm trời thì làm sao các cậu có thể hiểu anh ta hơn tở?

Lý Ly đột nhiên chiếc hòm bên tay phải Tô Tiểu Lai, không nén nổi tò mò mở ra xem, không nhìn không biết, vừa mới thấy đã giật mình, "Tiểu Lai, cậu còn để lại nhiều bảo bối như thế? Chỗ này có rất nhiều thứ để bán đấy". Rồi sau đó là một loạt tiếng gào rú, "Wooo, búp bê Barbie số lượng có hạn trên thế giới, rất đáng yêu nha, Tiểu Lai, cậu biết tở yêu nhất món này không, nhất định phải bán cho tở".

Tô Tiểu Lai định cướp lại chiếc hòm nhưng lại bị Lâm Vi Vi cướp được trước, "Trời ạ, nhìn xem đây là cái gì, hoa tai kim cương Tiffany, Tiểu Lai, sao chưa nhìn thấy cậu đeo bao giờ?". Lâm Vi Vi bị đôi hoa tai kim cương hớp mắt hồn, cứ thế chiếc hòm bị Từ Tố cướp đi rồi cũng không biết.

Dù sao Từ Tố cũng đã gặp qua không ít hàng xa xỉ, phản ứng không hoang trang như vậy, chỉ thấy khuôn mặt thay đổi sau khi nhòm vào trong hòm xong.

"Tở nói rõ với các cậu này, mấy thứ này không thể bán được, nếu có thể bán được tở đã bán từ lâu rồi, tất cả cái này đều là quà sinh nhật anh nuôi tặng tở, từ sinh nhật năm 13 tuổi đến giờ, năm nào cũng tặng một món quà, đưa xong còn nói thêm một câu : Nếu em dám đánh mất quà anh tặng, em nhất định phải chết". Tô Tiểu Lai nói xong không khỏi nhớ đến thời con gái bị thảm của mình.

"Haizzz, Tiểu Lai, xem ra cậu cũng có nỗi khổ riêng, thôi vậy, chúng tở sẽ không bòn rút mấy cái này của cậu nữa". Từ Tố bày ra

về mặt hoàn toàn hiểu được nỗi khổ của Tiểu Lai.

Lâm Vi Vi và Lý Ly còn thấy lưu luyến không rời, hận không thể ăn ngay được nó.

Tô Tiểu Lai an ủi hai người bạn, "Chờ mọi ngày kia tới - Tô Tiểu Lai chính thức thoát khỏi móng vuốt của tên anh trai xấu xa kia, tớ nhất định tặng nhóm mình những thứ này".

Hai người kia yên lặng gật đầu, trong lòng lại nghĩ lúc nào thoát khỏi còn chưa biết, bây giờ ngồi nói mạnh miệng chỉ là cái rắm.

Hôm nay, Tô Tiểu Lai vẫn không làm làm gì xoay sở, đi lang thang dưới bóng cây trường, đột nhiên một bàn tay đập vào vai cô, "Tô Tiểu Lai, đúng là em rồi, thời gian gần đây có cuộc thi quan trọng cho nên anh phải vội vàng ôn thi, không đến tìm em được, em không tức giận chứ?".

Tô Tiểu Lai chỉ nghe giọng đã biết người đang nói là ai, người này không phải là anh chàng bốn mắt Chu Vũ Hàng - người mà cô trốn còn không kịp hay sao, trời ạ, sao lại vô phúc đụng phải hán thế này, vất vả lắm tai mới được yên tĩnh vài ngày mà, "Tôi không có tức giận gì, anh đến tìm tôi tôi mới tức giận đấy".

"Tiểu Lai, đã lâu như vậy em vẫn không thể chấp nhận anh!". Anh chàng đeo kính nhợt chế nói.

Tô Tiểu Lai nghĩ tôi chấp nhận anh mới là kì lạ đấy, chết tiệt, chưa tính đến cái cái kính mặt tròn dày đến ngàn đi ốp, khuôn mặt thì giống Ngũ Bách [3] nhưng lại cố tình cắt cái đầu giống của Ngô Ngạn Bân [3], anh ta mà hát thì không ai bằng, nhìn nghiêng còn giống anh nuôi mình nữa chứ, khiến cho tôi ở trước mặt mọi người

ngồi như sư tử cái nôn mưa đến lần thứ N, đây đúng là sở trường ca hát của anh. Nói anh học tập cũng được, nhưng chung quy lại chỉ thấy như người thiếu năng đọc sách, trừ khi đầu năm nay anh thông minh hơn, nếu không Tô Tiểu Lai tôi sẽ không bao giờ chấp nhận anh. Hơn nữa Tô Tiểu Lai tôi không thể chịu đựng được chính là anh rõ ràng lùn hơn tôi, vậy mà anh còn ra vẻ huênh hoang lắm, đáng vẻ thì yếu đuối, nhìn vào là cần có người bảo vệ, sau này anh làm gì có thể bảo vệ tôi, mặc dù tôi rất mạnh mẽ nhưng là con gái ai chẳng muốn tìm một người đàn ông có thể bảo vệ mình, nói tóm lại, anh làm tôi có thể nào nhìn nhận anh chứ anh chàng bốn mắt của tôi, Tô Tiểu Lai nghĩ đến đây, không khỏi thấy thịt bay đầy mặt.

"Chu Vũ Hàng, hiện giờ tôi chính thức nói cho anh biết, lão nương đây không thể chấp nhận anh, kỳ hạn là mãi mãi". Ngữ khí Tô Tiểu Lai trước kia chưa bao giờ nghiêm túc như vậy.

"Tô Tiểu Lai, anh cũng chính thức nói cho em, tiếp nhận anh hay không là chuyện của em, nhưng theo đuổi hay không lại là chuyện của anh, em muốn nhúng tay vào cũng không được". Chu Vũ Hàng làm dáng vẻ nghiêm nghị.

Tô Tiểu Lai biết cái anh chàng kính mắt này khó chơi, nhưng không nghĩ lại khó khăn đến như vậy, khó có biện pháp ngăn chặn, "Chu Vũ Hàng này, hai chúng ta thật sự không hợp đâu, anh xem đi, trường học đầy nữ sinh trẻ đẹp triển vọng đáng để nắm bắt hơn nhiều, anh không nên lãng phí tuổi thanh xuân vì một người không thích hợp như tôi".

"Không còn cách nào khác, anh vốn là người thiếu năng, anh đã thích em, anh sẽ không bao giờ buông tha". Chu Vũ Hàng không để ý đến lời nói Tô Tiểu Lai.

"Anh rốt cuộc thích cái gì, tôi thay đổi không được sao?". Tô Tiểu Lai rơi nước mắt nói.

Mặc Chu Vũ Hàng lập tức biến thành một chữ Đại to tướng.

"Đúng rồi, Tiểu Lai, nghe nói gần đây em rất khó khăn, vừa hay cũng đến sáu giờ tối rồi, anh mời em ăn tối nhé!". Chu Vũ Hàng nói sang chuyện khác, còn mỉm cười thành ý.

"Không cần, gần đây tôi tuyệt thực". Tô Tiểu Lai ăn cơm ai mời cũng được nhưng không bao giờ ăn cơm hán ta mời, bằng không thà nhịn đói còn hơn, "Tôi muốn về ký túc xá, anh không cần đi theo".

Tô Tiểu Lai nói xong chạy về hướng ký túc xá, Chu Vũ Hàng ở sau bắt được hai tay cô, nói một câu, "Không đi ăn cũng được, anh sẽ chờ em ở dưới ký túc xá nhé."

Tô Tiểu Lai gạt tay anh ta, hung dữ trừng mắt nói câu, «Bệnh thần kinh». Sau đó bỏ chạy.

[1] Hướng Vấn Thiên: là tên một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Tiếu ngạo giang hồ của Kim Dung, là một nhân vật võ công cao cường, lắm mưu nhiều mẹo, kiêu căng mà cực kỳ hào sảng.

[2] Metersbonwe, Semir, Jeanswest: hãng quần áo Trung Quốc.

[3] Ngũ Bách, Ngô Ngạn Bân: là ca sĩ Trung Quốc.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Gặp Được Trai Đẹp

Một

Tô Tiểu Lai trở về ký túc xá, lại phát hiện không có một ai ở trong phòng cả. Hừm, 3 chị em kia thật không có lương tâm, đi ra ngoài ăn cơm cũng không mang cô đi theo mặc dù cả 3 đều biết cô đang ở trong thời kì “đói khát” TT~TT. Tô Tiểu Lai vừa mới chạy một mạch về ký túc xá, cũng hơi đói bụng nên uống tạm ly nước cầm cự, sau đó ngồi trước bàn, chuẩn bị lấp đầy cái đói tinh thần bằng cách chơi điện tử. Bỗng Tiểu Lai thấy chính giữa bàn có một mẫu giấy sticker màu xanh, từng chữ như rồng bay phượng múa : “Tiểu Lai, đi đâu mà không mang điện thoại vậy hả???? Hôm nay là sinh nhật bạn trai của Ly Tử, tổ chức ở tiệm cơm “Vườn Quýt”. Đến mau lên! Vi.”

Tinh thần Tô Tiểu Lai lập tức trở nên phấn chấn. Hề hề, có tiệc ăn chùa rồi!!! Nghĩ thế, Tiểu Lai nhanh chóng cầm điện thoại bay ra ngoài. Vừa mới chạy xuống chân cầu thang, Tiểu Lai liền bắt gặp anh chàng cà men bốn mắt. Trời ơi, anh ta là âm hồn không tiêu à, ăn cơm mà cũng nhanh đến thế sao? Anh chàng bốn mắt cứ đứng đĩnh đi đến trước mặt Tô Tiểu Lai, trưng ra cái mặt tươi cười, đưa cho Tiểu Lai cái cặp lồng đựng cơm, nói : “ Tiểu Lai, anh mang cơm đến cho em, hai chúng ta thật đúng là thần giao cách cảm nha. Anh vừa tới thì đã thấy em chạy xuống đây rồi.”

“Xì, đồ khi! Tôi mà thần giao cách cảm với anh thì cả thế giới cũng thần giao cách cảm với anh!” Tô Tiểu Lai trong lòng oán thầm.

“ Anh Chu Vũ Hàng à, bây giờ tôi có việc, không ăn cơm được đâu!”

Lập tức anh chàng Chu Vũ Hàng kia liền giữ lấy tay phải của Tiểu Lai : “ Tiểu Lai à, em giận anh sao?”

Tô Tiểu Lai nhìn anh chàng bốn mắt kia, không quan tâm hẳn có hiểu được ý cô hay không, liền phun ra đạo lý “nước trong quá tát không có cá, người quá đê tiện thì vô địch, chẳng ai bì được”

Đúng lúc Tô Tiểu Lai đang khó xử thì chuông điện thoại reo lên. Trời ơi, vị cứu tinh~~~ . Tiểu Lai bắt máy , tức thì ở đầu dây bên kia vang lên tiếng rống có uy lực khủng khiếp của Lâm Vi Vi

“Tiểu Lai, con quỷ này, sao còn chưa tới ăn cơm hả?”

“Được rồi, được rồi, đừng gào nữa, đang đến đây”

“Anh xem, tôi thật sự có việc bận, bạn bè thúc giục đến thế rồi đấy. Hẹn gặp lại sau.” Nói xong Tiểu Lai đi một mạch, bỏ lại đằng sau anh chàng Chu Vũ Hàng mặt mày cứ đần thộn.

Hai

Sau khi ăn uống no say phê phởn, có người đề nghị cả nhóm đi karaoke. Dù sao ngày mai cũng được nghỉ, đêm nay ăn chơi đúng là sung sướng cuộc đời mà. Mọi người lập tức gật đầu đồng ý. Tuy nhiên cái quan trọng là đi karaoke ở chỗ nào đây? Mọi người sinh ra đều khác nhau, mà lúc này là lúc thể hiện sự khác nhau đó, bắt đầu khắc khẩu rồi. Không biết ai đó nói to : “ Đi “Kim Bích Huy Hoàng” đi, cơ mà tập đoàn H thị là nơi ăn chơi bậc nhất hình như mới khai trương á, sao giờ?”

Mọi người nhất loạt đều đem ánh mắt chĩa vào chủ chi hôm nay, anh ta gật đầu đáp ứng rất khí thế “Được!”

Tuy nhiên kết quả lại là đi karaoke ở “Kim Bích Huy Hoàng”.

Đến “Kim Bích Huy Hoàng” mọi người cuối cùng cũng hiểu được tại sao nơi này được đặt tên như vậy. Ở bên ngoài cũng đã cảm nhận được vẻ đẹp xa hoa của nó, hoa văn màu vàng được ánh đèn chiếu lên lấp lóa sắc sỡ sắc màu trong đêm tối. Đại sảnh là nơi mang đến cho người ta cảm giác trang hoàng xa hoa hơn nữa lại có cảm giác rất thanh lịch, tao nhã. Đi sâu vào trong mọi người liền cảm nhận được sự sống động bằng mọi giác quan của mình: nhạc xập xình, vũ công nhảy múa điên đảo . Ồi chà Ồi chà, hát hát hát, đánh bài đánh bài, uống rượu uống rượu! Tô Tiểu Lai bị nơi này làm cho choáng váng cả đầu óc, liền lôi kéo Lâm Vi Vi ra ngoài sàn nhảy. Ánh sáng lấp lóa, nhấp nháy chiếu vào sàn nhảy làm hiện ra những vũ công xinh đẹp yếu điệu, quyến rũ vô cùng. Dáng người, khuôn mặt, vũ đạo đều rất tuyệt vời nha! Nhìn cảnh này, Tô Tiểu Lai không khỏi cảm thán : “ Ồi ~ nhảy đẹp ghê. Hồi nhỏ tớ cũng rất muốn học khiêu vũ nhưng mà mẹ tớ nghĩ là khiêu vũ không dành cho thực nữ”

“ Điều này thì mẹ cậu nói đúng đấy. Tớ đồng ý. Cậu đừng xem mấy cô vũ công kia nhảy đẹp tưởng ngon, thực sự thì cuộc sống có rất nhiều khó khăn đấy. Nếu mà làm được việc nhiều tiền thì đã chẳng phải về đây làm xiếc cho người ta.” Lâm Vi Vi cùng với mẹ Tô quan điểm thật giống nhau.

“ Thôi, Tiểu Lai, mau về phòng hát thôi.” Lâm Vi Vi nhìn Tô Tiểu Lai đang xem vũ công nhảy đến mê mẩn nói.

“Ừ, cậu đi trước đi, tớ ở đây xem một lúc nữa.” Tiểu Lai hoàn hồn trả lời.

Khi xem xong màn biểu diễn của các vũ công, Tiểu Lai hơi mệt, liền đi đến quầy bar, tìm chỗ cao nhất ngồi vào. Ngồi còn chưa nóng chỗ Tô Tiểu Lai đã bị một cánh tay thô bạo cầm nhấc lên : “Tiểu thư à, chỗ ngồi cũng có thứ tự trước sau nhé. Tôi vừa mới rời đi vệ sinh một lát mà sao cô đã tranh chỗ ngồi của tôi rồi?”

Tiểu Lai ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người con trai có thể dùng 2 chữ “yêu điểm” để hình dung, không khỏi cảm thán trong lòng. “Trời ơi! Trai đẹp, là TRAI ĐẸP hàng thật giá thật, trai đẹp 100% đó. Nhìn kìa, da trắng hồng nõn nà, môi đỏ, mắt xanh ~. Càng nhìn càng đẹp mà, trời ơi”

Tiểu Lai đánh giá người con trai đứng trước mặt, người con trai ấy cũng đánh giá lại Tô Tiểu Lai. Dáng dấp có vẻ giống học sinh, tóc buộc đuôi ngựa, mắt một mí nhưng ánh mắt lại rất linh lợi, khuôn mặt tròn tròn hồng hồng, trông cô thật đáng yêu!

Tiểu Lai thu hồi ý nghĩ, nghĩ đến hành vi ban nãy của người con trai kia tức giận nói : “Tiên sinh, ghế này không có tên của tiên sinh nha. Anh đi WC thì mất chỗ là đúng, lại còn đòi lại ghế à, thật là....”

Người con trai kia cũng không chịu yếu thế: “ Cô nói cái gì? Cô nhìn lại mình đi. Tương tá như học sinh trung học mà cũng bày đặt đi bar à. Mau về nhà học bài đi, cẩn thận tôi nói với giáo viên của cô bây giờ.”

Tô Tiểu Lai cực kỳ ghét ai nói cô nhỏ người, vì thế tức đến nỗi nói hỗn hển : “ Anh nói ai là học sinh trung học hả? Bà đây năm 3 đại học rồi đó. Hừ, tôi thấy anh có vẻ giống gay đó. Đích thực là đáng về của tiểu thụ mà.”

Người con trai kia phát khùng, từ nhỏ tới lớn chưa thấy ai chửi hấn ta thậm tệ đến thế, đồ con nít này muốn bắt nạt hấn à?? “Tôi hôm nay sẽ thay trưởng tộc của cô dạy dỗ cô thật kỹ càng!!!”. Nói xong anh ta liền túm lấy cánh tay Tiểu Lai kéo cô đi.

“ Anh đưa tôi đến đây làm gì, tôi sẽ kêu lên đó!” Tiểu Lai vừa giãy dụa vừa nói.

“Hừ! Thích thì kêu đi, kêu cho rát cổ họng cũng không ai nghe cô đâu”

Tô Tiểu Lai hô lên vài tiếng, đúng là không có ai nghe thật = =, biết mình không thể nào tránh được người con trai này liền thôi. Cuối cùng, cô bị tên kia kéo vào một cái phòng rất hoành tráng.

Vừa mới vào phòng, người con trai kia đã thả lỏng Tiểu Lai. Cô bắt lấy thời cơ, vọt ra cửa chuẩn bị chạy trốn. Nhưng mà cửa bị khóa rồi. Tô Tiểu Lai không quan tâm phòng này có người ngoài hay không liền quay sang người con trai kia gào lên : “Anh! Cái đồ lưu manh! Anh để tôi trong này làm gì. Mau thả tôi ra ngoài!”

Trình Thiệu Phàm đang cúi đầu rót rượu liền thấy giọng nói quen thuộc đập vào màng nhĩ, không khỏi ngàng đầu lên. Ánh mắt sắc lạnh dừng lại ở Tô Tiểu Lai đang gân cổ cãi bướng phía góc phòng. Tô Tiểu Lai cũng cảm nhận được ánh mắt ai đó đang nhìn mình, quay đầu lại, đập thẳng vào mắt là đôi mắt sắc lạnh của Trình Thiệu Phàm, không khỏi mất hồn:

“ Anh, sao...sao..sao anh ở đây?”

“Hình như câu này phải là anh hỏi em mới đúng chứ” Trình Thiệu Phàm nói chậm rãi, không thấy được cảm xúc gì.

“Em....” Tiểu Lai luống cuống, chỉ biết cúi đầu nhìn giày của mình.

“Úi, hóa ra 2 người biết nhau à? Cô ấy chính là em gái người Trung Quốc của cậu đó hả?” Người con trai kia ngắt lời.

“Ừ, Xuyên Thần. Hai người có vấn đề gì với nhau à?” Trình Thiệu Phàm quay qua hỏi

“ Nếu là em gái của người thì chỉ là hiểu nhầm thôi. Hiểu lầm nhĩ? em gái nhỏ.” Dịch Xuyên Thần nói xong còn trừng mắt với Tiểu Lai.

Tiểu Lai cũng trừng mắt lại với tên kia. Hừ, em gái nhỏ cái đầu anh. Tại ở đây có “kẻ – mà – ai –cũng- biết –là – ai – đó” nên tôi không khùng lên với anh thôi.

Lúc này, mọi người trong phòng đều nhìn vào cô gái đang đứng trong phòng kia. Tô Tiểu Lai bị mọi người nhìn đến sợ hãi, thầm nghĩ mau chạy ra ngoài đi thôi. Lúc này, Trình Thiệu Phàm đứng lên, nói: “ Mọi người cứ chơi đi, tôi có chút việc phải xử lý, về trước.”

Mấy người xung quanh hần phụ họa. Lúc Trình Thiệu Phàm đứng lên thì cũng có một cô gái đứng lên theo. Trình Thiệu Phàm mặt lạnh băng nói “ Em ở lại cùng bọn họ đi, lát nữa Xuyên Thần đưa em về.”

Cô gái kia gật đầu.

Tiểu Lai còn đang sững sờ đứng tại chỗ thì bị Thiệu Phàm quát lớn “ Còn không đi mau, đứng ở đây làm gì?”

“Vâng” Tiểu Lai xoay người, bước như điên theo Thiệu Phàm đi ra ngoài.

Đi được nửa đường, Tiểu Lai lại nhớ tới bạn bè đang còn ngồi hát tại phòng “Happy”. Dù sao người ta cũng là mời mình đi, về trước sao được, liền kéo tay Thiếu Phàm, nhỏ giọng nói: “ Anh, em còn bạn bè đang ngồi tại phòng kia hát karaoke. Hôm nay em cùng chúng nó tới đây, để em đi nói với bọn nó em về trước.” Nói xong cô chỉ tay về phía phòng hát.

“Ừ, anh đi lấy xe. Em đứng trước cửa chờ anh.” Trình Thiếu Phàm nói xong lập tức quay người bước đi

Tiểu Lai vọt vào trong phòng hát, báo cáo tình hình với chị em rồi lại một bước bay ra ngoài cửa.

Ra đến ngoài cửa đã thấy Thiếu Phàm ngồi trong xe đợi sẵn. Tiểu Lai hít một hơi rồi bước đến mở cửa sau xe định chui vào. Chui chưa xong liền bị Thiếu Phàm chặn ngang : “ Lên phía trước ngồi! Vẫn còn biết sợ cơ đấy.”

Đợi Tiểu Lai ngồi xong, Thiếu Phàm cũng không vội vã lái xe. Bên trong xe không khí như đông cứng lại, lạnh băng. Tiểu Lai cảm thấy tai vạ sắp ập đến nơi rồi, nhưng lại không có dấu hiệu gì. Dọc đường đi Thiếu Phàm im lặng, Tiểu Lai cũng không dám hó hé gì, chỉ im lặng thưởng thức cảnh đêm bên ngoài. Đang lúc Tiểu Lai mơ màng màng ngủ gật thì xe đã tiến vào một khu căn hộ cao cấp.

Xe dừng lại đánh thức Tiểu Lai đang gật gà gật gù. Thiếu Phàm nhìn Tiểu Lai giống như con thỏ nhỏ bị người ta dọa đến giật mình, nhin không được cười một chút “ Đến nơi rồi, xuống xe!”

Tiểu Lai biết Thiếu Phàm cố ý , tức đến bạnh quai hàm, lại không dám bùng nổ.

Tiểu Lai lẻo đẽo đi theo Thiếu Phàm vào thang máy, thấy tay anh bấm số 28 thì trong lòng oán thăm. Anh thì ở khu cao cấp, em thì phải chịu đói lạnh!! Thật uất ức quá....

Rốt cục thì cũng đến trước cửa căn hộ của Thiếu Phàm. Anh đi vào nhà, đổi dép, tiến thẳng vào phòng ngủ. Tiểu Lai đứng ở ngoài cửa tần ngần, không biết phải làm sao. Trời ơi, đừng kêu là cho người ta phải đứng ngoài cửa cả đêm nha. T_T Đang khóc thăm thì Tiểu Lai đã nhìn thấy Thiếu Phàm trở ra. Hừ ~ anh thì có vào nhà thay quần áo, em thì phải đứng dựa cửa thế này đây. Tô Tiểu Lai tự nhủ, hừ, phải cố cố cố mà chịu, chừng nào bà đây làm việc kiếm ra tiền rồi xem nhà người còn dám trưng cái mặt đó ra với bà không.

Trình Thiếu Phàm nhìn vẻ mặt uất nghẹn của Tiểu Lai liền nói : “ Dép lê ở tủ để giày đó, thay đi” Sau đó, nhàn nhã đặt mông ngồi lên ghế sofa ở phòng khách.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Anh, Em Sai Rồi

Tô Tiểu Lai vừa vào cửa đã bắt đầu đánh giá căn hộ vừa mới đến, cơ bản tất cả đều bao trùm màu đen, nhưng cũng xứng đôi vừa lứa với Trình Tiểu Phàm lắm. Tóm lại, sau bước quan sát đầu tiên của Tô Tiểu Lai, nếu có một chữ đủ để tả về không khí cái phòng này, thì đó là lạnh. Lạnh giống như Trình Tiểu Phàm vậy.

Tô Tiểu Lai chậm rãi tiến đến gần Trình Tiểu Phàm, giật mình nghe thấy Trình Tiểu Phàm hỏi :“Chỗ đó là chỗ em có thể tới sao?”

Tô Tiểu Lai run run một chút, gắng bình ổn lại rồi nhỏ giọng nói : “Đây là lần đầu em đến đó, được bạn học mời sinh nhật.”

“Thế định chơi đến khi nào?” Ngữ khí đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, Trình Tiểu Phàm đứng lên.

“Đương nhiên là suốt đêm rồi.” Tô Tiểu Lai cũng thả lỏng cảnh giác.

Không đúng nha...

Nhìn vẻ mặt tức giận của Trình Tiểu Phàm, Tô Tiểu Lai lập tức sửa lại cho đúng: “À không chỉ hơi muộn một chút thôi, ha ha”.

“Hôm nay anh sẽ không tra xét chuyện này, nhưng mà hãy giải thích cho anh chuyện ngày hôm đó tại sao Triệu Linh San nói em uống rượu đi.”

Tô Tiểu Lai đờ mặt như trâu, đêm nay quả nhiên là hạn chết mà, Tô Tiểu Lai rất thấy hối hận chuyện ngày hôm đó T___T, bình thường uống rượu thế nào cũng không sao, vậy mà hôm đó lại bị con yêu nữ Triệu Linh San dòm ngó. Còn nữa, Triệu Linh San đầu thai làm thực nữ con nhà ai không làm, sao lại làm cháu gái hiệu trưởng chứ, Tiểu Lai kia, mà lo cho mình còn chưa xong, thế mà lại còn đại dột kết thâm thù với con nhỏ Linh San đấy. Nói cho cùng thì vẫn là ông bà khuyên đúng : Tự làm bậy, ráng mà chịu.

“Anh, thật sự là không có uống rượu mà, con bé Triệu Linh San đó là vì có hạn nên mới sỉ nhục em như vậy.” Trăm ngàn câu nói gào lên trong nội tâm Tô Tiểu Lai : Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

“Nhưng tại sao hôm đó anh thấy em uống rất sành điệu vậy?”.

Một vệt sét trên trời giáng xuống...

“Ack... Anh, em sai rồi.” Tô Tiểu Lai thấy căn bản là không thể đối đầu với con người thần thánh này, đành cúi đầu nhận sai, hi vọng Trình Thiếu Phàm có thể tha cho cô lần này.

“Sai thế nào?”

“Em không nên học uống rượu.”

“Sao nữa?”.

“Em quyết định rút kinh nghiệm từ sai lầm này, về sau không uống rượu nữa.” m/

“Chà, trong thời gian anh không ở đây ba năm, em còn phạm lỗi gì nữa không?”

“Không có, em luôn tuân thủ nội quy trường học, tôn sư trọng đạo, nhiệt tình học tập, làm việc đến nơi đến chốn, nghiên cứu khắc khổ. Không có nửa điều làm nguy hại xã hội, làm hại người khác, gây chuyện xấu xa cũng không bao giờ.” Tô Tiểu Lai rưng rưng nói.

“Phải không?”

“Vâng.” Tô Tiểu Lai thành khẩn gật gật đầu.

“Anh nghe thầy phụ trách nói em làm không ít việc sai trái.”

Hai chân Tô Tiểu Lai mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sải lai trên mặt đất, NND, sao anh lại đi tìm thầy phụ trách của em, trời ơi, chả hay ho chút nào. Tô Tiểu Lai không ngừng nhắc mình bình tĩnh, ngấm lại rót cục bản thân đã phạm sai lầm nào, dùng giọng nhẹ nhất để nói.

“Anh, em sai rồi.”

“Sai thế nào?”

“Em không nên đi học muộn, thường xuyên trốn học.”

“Chỉ có vậy?”

“Thỉnh thoảng đêm không về ký túc xá.”

“Là thỉnh thoảng sao?”

“Em thề với ánh trăng, tuyệt đối chỉ là thỉnh thoảng.”

“3 năm đại học, 81 đêm không về ký túc xá, đó gọi là thỉnh thoảng?”

Tô Tiểu Lai không cẩn thận ngã lên bàn trà trước mặt, ông trời ơi, ông làm cho con tự sát hay giết con đi,...

“Ack... Anh, em sai rồi.”

“Sai thế nào?”

“Thế nào cũng đều sai rồi...”

“Tốt lắm, em đã biết những việc sai từ trước đến nay, trong tuần phải viết kiểm điểm nộp cho anh, tuyệt đối không được viết qua loa, không thì chẳng những bị trừ tiền sinh hoạt, mà về sau cũng chẳng có đồng nào đâu.” Trình Thiếu Phàm nói với ngữ khí không thể cãi lại.

“Anh à, giờ tới cuối tuần còn có hai ngày.” Tô Tiểu Lai cò kè mặc cả.

“Vậy cuối tuần sau.”

“Đã biết ạ.” Tô Tiểu Lai trong lòng còn nhiều điều không muốn nhưng cũng không dám cãi lời anh, bằng không tháng sau phải đối bụng đó. T.T

Trình Thiếu Phàm nói xong, đứng dậy đi vào phòng bếp của mình, rót ly nước uống rồi đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tô Tiểu Lai sùi sụt ngồi ở phòng khách.

Trình Thiếu Phàm tắm rửa xong đi ra thấy Tô Tiểu Lai vẫn còn ngồi dưới đất than thở, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, vào phòng ngủ cầm quần áo ngủ của mình đưa cho Tô Tiểu Lai. “Em không sợ lạnh à? Đứng lên đi tắm đi, đêm nay ngủ lại đây cũng được.”

“Hả?” Tô Tiểu Lai ngơ ngơ ngáo ngáo nhận lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm.

Tô Tiểu Lai tắm rửa rất vui vẻ, ở trong trường điều kiện cũng không tốt được như vậy nha. chà chà chà bên trái, rồi lại xát xát xát bên phải. Cuối cùng tắm gội thoải mái xong mới phát hiện, nội y áo lót quần lót gì đều cởi ra ném vào một góc có nước rồi..OMG, sao lại thế này? Tô Tiểu Lai ngồi xổm xuống, mặt đơ như trâu chả biết làm gì. Hu hu ông trời ơi, giúp con đi, giờ tính sao đây!!!! Trình Thiệu Phàm đang ở ngoài xem ti vi, nghe trong phòng tắm chẳng có âm thanh nào mà Tô Tiểu Lai thì đến nửa ngày rồi vẫn không thấy đi ra, liền hỏi. “Tiểu Lai, sao còn chưa tắm xong hả?”

Vẫn không thấy động tĩnh gì.

Anh đứng lên đi tới phòng tắm gõ gõ cửa hỏi : “Em tắm sao rồi?”

“Em không có đồ lót để mặc, bị ướt nước cả rồi.” Tô Tiểu Lai nức nở trả lời.

Ngoài cửa, Trình Thiệu Phàm nở nụ cười, đi đến phòng ngủ lấy đồ lót của nữ đưa vào cho Tô Tiểu Lai. Tô Tiểu Lai vui mừng mặc vào, ngạc nhiên phát hiện bộ đồ lót này vừa với mình một cách khác thường, so với đồ mình mua còn vừa vặn thích hợp hơn.

Tiểu Lai lại một lần nữa bối rối...

Cô mặc quần áo xong, liền tới phòng khách, thoải mái ngồi bên cạnh Trình Thiệu Phàm. “Anh, bộ đồ lót kia vừa thật đó, anh thường dẫn bạn gái về nhà hả?” Tô Tiểu Lai tò mò không sợ giết chết con mèo.

Trình Thiếu Phàm không quan tâm, đặt điều khiển ti vi xuống rồi đi vào phòng ngủ. “Anh, đêm nay em ngủ ở đâu?”. Tô Tiểu Lai rúm ró sợ hãi như tắc kè hoa, vội hỏi.

“À, đúng rồi, thư phòng thật ra có cái giường, nhưng mà lâu rồi không dùng tới nên đầy bụi, vậy nên đêm nay em ngủ ngoài sofa nhé!”

Gì chứ, muốn mình ngủ sofa? Mình xinh xắn ngoan ngoãn như này sao lại có một người anh ác ma thế kia hả trời? T___T . Tô Tiểu Lai kêu khổ.

“Anh, em không ngủ ở sofa đâu, ngủ sofa em không ngủ được.” Tô Tiểu Lai cố gắng mưu cầu đấu tranh cho quyền lợi bản thân.

“Ngủ một đêm thôi, cứ nhắm mắt là ngủ được thôi.” Nói xong liền đóng cửa lại.

Trình Thiếu Phàm vào phòng ngủ chợt nhớ chưa đưa chăn gối cho Tô Tiểu Lai, bèn lấy chăn gối ném ra ngoài cho cô.

Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, Tô Tiểu Lai phát hiện mình đang nằm trên giường. Không biết mình từ lúc nào bị Trình Thiếu Phàm ôm vào phòng ngủ nữa. Dụi dụi mắt chạy đến phòng khách nhìn đồng hồ, Tô Tiểu Lai hoảng sợ, mười một giờ rồi, Trình Thiếu Phàm đi khi nào mà cũng không đánh thức cô dậy, vào bếp rót ly nước, lại thấy trên bàn có tờ giấy, chữ viết tinh tế : Dậy rồi thì gọi điện thoại cho anh, quần áo ở trên sofa.

Tô Tiểu Lai chạy đến bên sofa, ngạc nhiên khi Trình Thiếu Phàm lại vì cô mà chuẩn bị quần áo, cầm điện thoại di động gọi cho Trình

Thiếu Phàm, bên kia Trình Thiếu Phàm đang xem văn kiện. “Mới rời giường à? Trên người không có tiền sao?”

“Không có. Em bây giờ tiền đi nhờ xe đến trường cũng không có, anh, hay là anh cho em tiền đi.” Tô Tiểu Lai khẩn cầu.

“Đây là trừng phạt em tội không nghe lời, tới thi cuối kì rồi, em lập thành tích thi tốt đi rồi tính.” Trình Thiếu Phàm bên kia đầu dây nói như thế.

“Ack...”

“Anh, có phải trước kia đã nói là nếu em vượt qua được một kì chứng nhận thì được thưởng một ngàn không?” Tô Tiểu Lai đột nhiên nhớ tới người nào đó trong ánh nắng sau giờ chiều kia, nói với cô câu đó.

“Anh từng nói vậy sao? Vậy được rồi, em nói thử xem, em khảo sát chứng nhận về cái gì?” Trình Thiếu Phàm cho cô cơ hội.

“Đã có giấy nhận xét nhé”. Tiểu Lai đã mơ về các bác Mao chủ tịch đổ chót cùng một lúc bay bay nhẹ nhàng về phía mình (*mao chủ tịch chỉ tiền, cũng giống như bác Hồ ý ~~)

“Không phải bọn em học tiếng Anh đều phải có giấy chứng nhận kết quả một cách chính xác nhất sao?”

What?????. Bác Mao chủ tịch cứ thế lại bay về phía chân trời xa xa T~T

“Anh phải có giấy chứng nhận chính xác thì mới giữ lời” Trình thiếu phàm nhắc nhở nói.

Haiz, Tô Tiểu Lai thở dài, hiểu rằng Trình Thiếu Phàm sẽ chẳng dễ dàng gì với cô.

Lúc đó đáng lẽ phải làm báo cáo, nhưng mà lười, giờ phải chịu thôi.

“Tiểu Lai, trưa muốn ăn cái gì đây?”. Trình Thiếu Phàm đầu tiên cho cô một chưởng, giờ lại mở con đường ăn ra cho cô.

“Anh, anh mời em ăn cơm sao?”. Tô Tiểu Lai hỉ hả, vui sướng à nha. Ha, xem ra anh cũng chẳng nỗ xuống tay sát cô.

“Nói muốn ăn thứ gì trước đi đã”.

“Em muốn ăn bò bít tết Long Thành”. Đó là món đắt nhất trong thực đơn cơm Tây, Tô Tiểu Lai vẽ mặt sung sướng vì âm ưu sắp được thực hiện.

“Được thôi, buổi tối đi”. Trình Thiếu Phàm vừa vặn xem văn kiện xong, ra hiệu bảo thư ký mang đi, sau đó thay đổi tư thế ngồi cho thoải mái.

“Ack... Vậy trưa nay em phải làm sao?”. Tô Tiểu Lai cảm thấy cực kì mất mát.

“Anh bảo dì Chu mua đồ ăn em thích rồi qua làm cho em ăn”.

Nếu hỏi dì Chu là ai, thì có thể nói đó là quản gia nhà họ Trình. Trình Thiếu Phàm học đại học là lúc cô hay qua nhà họ chơi, chính là ngôi biệt thự của Trình gia. Trình Thiếu Phàm rất ít khi về ở đó, vì anh cảm thấy nhà rất lớn lại lạnh lẽo, vậy nên mới mua căn hộ hai phòng kia để ở. Tô Tiểu Lai lúc còn học trung học cũng hay đến chơi nhà họ Trình nên đối với dì Chu cũng có chút ấn tượng. Hiện giờ

Trình Thiếu Phàm đang vừa nghe điện của Tô Tiểu Lai vừa đọc sách cao học.

“A, em còn nhớ món khoai tây thịt nướng của dì ấy làm đó”. Tô Tiểu Lai bắt đầu nhớ lại món ngon khi xưa.

“Buổi chiều em ở nhà viết kiểm điểm cho tốt, tối về anh sẽ dẫn đi ăn thịt bò em thích nhất”. Sau khi ra thánh chỉ thì đầu dây bên kia ngắt máy.

Gì chứ, chuyển biến một trăm tám mươi độ cũng chẳng thần tốc như thế này, Tô Tiểu Lai vẫn chưa kịp hoàn hồn lại. Một giây trước còn tức nước bọt trong mùi thơm của khai tây thịt nướng thì giây sau lại bị ai vì bài kiểm điểm là sao??? T___T Thật sự là cuộc đời lúc nào chẳng ham ăn háo uống chứ...

Giữa trưa, Tô Tiểu Lai ham ăn độ nhất ngồi trên sofa xem tivi đáng chén đồ ăn vặt.

Tô Tiểu Lai thiệt tình chẳng có tiền mua đồ ăn vặt, cái này phải cảm tạ dì Chu yêu mến của cô, cô nói trái nói phải vùi vĩnh, dì Chu lập tức phi đến siêu thị mua ngay hai túi đồ ăn vặt cô thích nhất.

Trình Thiếu Phàm về nhà liền nhìn thấy một cảnh tượng rất phong phú, Tivi mở, Tô Tiểu Lai phơi tây hình chữ đại trên ghế, trong tay còn ôm túi đồ ăn vặt, đang ngủ ngon lành. Lại còn xung quanh Tô Tiểu Lai rải đủ thứ đồ ăn vặt, đâu đâu cũng thấy.

Trình Thiếu Phàm là người sống có trật tự, thích sạch sẽ, thậm chí có điểm giống với người cuồng lên vì sạch sẽ. Bây giờ nhìn Tô Tiểu Lai biến nhà mình thành bãi rác tràn lan đủ loại, lửa giận không đánh mà cũng bùng lên. Đến gần sofa, anh bấm số di động của Tô

Tiểu Lai. Nghe tiếng di động kêu vang, Tô Tiểu Lai bật dậy, lảo đảo, thiếu chút nữa là rớt xuống đất. Cảm nhận được bóng đen đang trùm lên trước mặt, cô dụi mắt ngẩng đầu, thấy được nguyên nhân của tiếng điện thoại di động, vẻ mặt hoảng loạn nhìn Trình Thiếu Phàm.

“A, anh về rồi à”. Tô Tiểu Lai nhắc mông ngồi dậy, run run nói.

“Tô Tiểu Lai, lập tức nhặt đồ ăn rồi đem vứt nhanh lên”. Vẻ mặt Trình Thiếu Phàm tràn ngập lửa giận.

Tô Tiểu Lai biết mình sai, chân chó tức tốc chạy loanh quanh thu dọn trên sofa, trên bàn, trên sàn.

Dọn dẹp xong tất cả lại, Tô Tiểu Lai thấy thực tế vẫn còn nhiều đồ chưa ăn xong, cho nên cô tìm một gói nhựa to, định bụng bỏ vào ba lô mang về kí túc xá ăn. “Em làm cái gì đó?”. Chẳng biết Trình Thiếu Phàm tự khi nào đã đứng ở phía sau cô, tay chỉ chỉ vào túi đồ ăn, bày ra dáng điệu nhàn nhã.

“Em đem đồ chưa ăn xong về ăn ạ”. Tô Tiểu Lai nhìn cái túi rồi nói.

“Anh có nói em mang về sao? Lập tức bỏ vào thùng rác, mau”. Trình Thiếu Phàm không thể khống chế tính tình, bộc phát ra ngoài.

“Không cần đâu, những thứ này vẫn còn ăn được mà”. Tô Tiểu Lai tiếc rẻ, lâu rồi cô chưa ăn đồ vật đó nha.

“Anh không phải đã nói là cấm ăn đồ rác rưởi sao? Vứt đi ngay, không thì tới tiền sinh hoạt cũng không có đâu”. Trình Thiếu Phàm đã bắt đầu khạc ra lửa.

“ ...”. Lại là bộ dạng này, chẳng lẽ em ăn đồ vật cũng sai sao? Aiz, chịu đựng đi, Tô Tiểu Lai tay trái nắm chặt lấy tay phải, tự nhủ : Một ngày nào đó sẽ xoay chuyển càn khôn, không thể vì tiểu tiết mà làm hỏng đại sự à nha.

Tô Tiểu Lai lưu luyến không rời ngồi xổm bên đồng rác đồ ăn nói lời cáo biệt.

“ Thấy hôm nay em biểu hiện không tốt, không đi nữa”. Trình Thiếu Phàm nói như không.

“ ...”. Tô Tiểu Lai miệng vòng thành hình chữ O tròn vo.

Hức, một bữa ăn ngon đã theo gió mà phiêu du rồi. T__T

Tô Tiểu Lai khóc thầm trong lòng, trên thế giới này có lẽ cô là người xui xẻo đen đủi nhất đây. Nơi nào có Trình Thiếu Phàm, nơi đó có sự xui xẻo của Tiểu Lai.

“Bữa trưa không phải còn đồ ăn thừa sao? Em đi hâm nóng lại rồi ăn đi.” Trình Thiếu Phàm đột nhiên phán một câu.

Một ngàn con quạ đen bay vù vù qua đỉnh đầu cô...

“Gì chứ? Em không nấu cơm đâu, anh biết không hả?” Tô Tiểu Lai thảm oán.

“Em tới hâm nóng đồ ăn mà cũng không biết à?” Về mặt Trình Thiếu Phàm cường điệu lên vẻ kiên nhẫn.

Được, vì Mao chủ tịch đáng yêu, mình nhịn

Tô Tiểu Lai vào bếp, bật lửa, ack, bất không lên, bất lần nữa, vẫn không lên.

“Anh, bếp gas hỏng rồi.” Tô Tiểu Lai trong bếp nói vọng ra ngoài.

Trình Thiếu Phàm bị cô làm loạn đến bây giờ, bụng thì cũng đã đói bụng, nếu để cô nấu cơm, chắc tới mai cũng chưa động được tới đôi đũa. Vì thế anh đi vào bếp, mở khóa gas, bật lửa, đem đồ ăn đổ vào trong nồi. Tô Tiểu Lai nhìn động tác làm cơm thuần thục của Trình Thiếu Phàm, tình cảm sùng bái chao nghiêng như sóng nước luôn nha.

Nói thật chứ anh trai ác ma không nói lời nào vẫn là đáng yêu nhất, ví dụ như bây giờ, Tô Tiểu Lai nhìn anh xào rau, trong lòng không khỏi ảo tưởng, chẳng biết chị dâu tương lai thuộc loại gì nữa, ha ha ha.

Trình Thiếu Phàm đột ngột buông một câu, phá vỡ ảo tưởng của Tô Tiểu Lai. “Cẩn thận mà học hỏi, lần sau tới em làm.”

Quả nhiên là không thể có tình cảm với anh được mà, aiz.

Ăn uống no say rồi, nhưng Tô Tiểu Lai vẫn không trốn được công việc rửa bát đũa.

Buổi tối Trình Thiếu Phàm lái xe đến cổng ký túc, còn không quên lệnh cho cô : “Nhớ viết kiểm điểm.” Nói xong liền nghênh ngang lái xe đi.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nộp Bản Kiểm Điểm

Khi Tô Tiểu Lai về ký túc xá trời hãy còn sớm, con nhóc Lâm Vi Vi đang say mê nhảy điệu dance trên máy tính, Từ Tổ ở ban công phơi quần áo, Lí Ly không có ở đây, chắc là lại đi hẹn hò với trai rồi. Lâm Vi Vi vừa mới nhảy xong, liền nói một cách hưng phấn: “Lại thắng rồi, Tiểu Lai, trò chơi này đổi mới rồi, tăng thêm không ít trang phục, mau tới đây chơi cùng tớ đi.” Trò chơi này cả Lâm Vi Vi và Tô Tiểu Lai đều thích, cả hai thường nhảy trong cùng một phòng. Nếu trước đây Tô Tiểu Lai nghe được trò chơi có đổi mới thì chắc chắn sẽ rất hưng phấn, đáng tiếc hôm nay không thể.

π~π

“Không có hứng thú, cậu chơi một mình đi, tớ đang tu tâm dưỡng tính.” Tô Tiểu Lai ủ rũ, đặt mông ngồi xuống ghế.

“Tu tâm gì chứ, đáng ra phải tu tâm từ sớm, nói cho cậu biết, giờ quay đầu là biển đấy, muộn rồi.”

“Đúng là trễ rồi, tớ biết tớ sai rồi.” Tô Tiểu Lai nhớ đến bản kiểm điểm, nhớ đến tiền sinh hoạt tháng này, tính ra thì còn đến mười ngày mới hết tháng, làm sao mà sống đây.

“Tiểu Lai à, đừng hối tiếc nữa, chồng cậu đang đợi kìa, vừa hỏi tớ sao vẫn chưa thấy cậu vào game.” Lâm Vi Vi nhắc đến người chồng mà Tô Tiểu Lai kết hôn trong game kia.

“Nói cho hần ta biết, tớ chết rồi, đốt vàng mã cho tớ.” Tô Tiểu Lai sầu não.

Lâm Vi Vi quyết định không để ý đến cô ấy nữa, tiếp tục chơi game.

“Ồ, đến nhà anh trai, lại bị hành hạ phải không?” Từ Tổ từ ban công đi vào.

“Linh hồn bị tra tấn, còn khủng khiếp gấp bội phần so với việc bị khủng bố” Tô Tiểu Lai từ sâu thẳm trái tim mình, thấy rất hâm mộ chị em mình vô tư vô lo như đứa trẻ a, không có người quản, rất tự do, sau này vẫn có thể muộn học, trốn học, uống rượu, qua đêm, tóm lại thích làm gì thì làm a. Cuối cùng cô cũng hiểu được, thuận lợi quá mỖ thì sẽ có rắc rối.

“Tiểu Lai, có phải cậu muốn thoát khỏi anh trai mình không, nếu vậy thì tớ cho cậu cái ý tưởng này.” Từ Tổ vẽ mặt âm mưu quỷ kế.

“Nói.”

“Cậu tìm cho anh mình bạn gái, để anh ấy rơi vào bẫy tình, thế thì không phải là không có thời gian quản cậu sao?”

“Ha ha, nếu vậy thì cậu tìm cho tớ đi, từ khi anh ấy còn học đại học đã có một đám phụ nữ như sói như hổ theo đuổi, nhưng cho đến bây giờ chưa ai có thể phá vỡ kỷ lục yêu đương quá một tháng với anh tớ. Anh tớ chính là một thánh nhân.” Trình Thiếu Phàm quen rất nhiều bạn gái, Tô Tiểu Lai đã gặp qua không ít, ai cũng ưa nhìn, thanh lệ thoát tục, dáng vẻ thướt tha, băng thanh ngọc khiết. Khi đó, Tô Tiểu Lai cũng thấy tội cho đám người đó, làm thế nào mà các cô ấy có thể mê đắm anh trai lãnh huyết vô tình của mình chứ.

“Thế này vậy, Tiểu Lai, không bằng cậu giới thiệu tớ cho anh trai cậu, để tớ “hạ gục” anh ấy?” Từ Tổ nửa thật nửa đùa nói.

“Cậu có sốt không đó?” Tô Tiểu Lai làm bộ để tay lên trán Từ Tổ.

“Tiểu Lai, tới giờ tớ chưa bao giờ tỉnh táo như thế này, cậu giới thiệu anh trai cho tớ nha? Cho dù sau này có không thành công, tớ cũng không trách cậu đâu.” Từ Tổ vuốt ve tay Tiểu Lai, nghiêm túc nói.

Lời này như thế nào vừa nghe vào là khiến cho người ta toàn thân nổi da gà, Lâm Vi Vi cũng không tránh khỏi rùng mình một cái.

“Vậy được, chờ thêm vài ngày đi.” Tô Tiểu Lai biết Từ Tổ là loại người không đựng phải tường thì sẽ không quay đầu lại, tạm thời cứ cho cô ấy đựng phải một lần đi, coi như cho cô ấy thấy được bộ mặt thật của anh trai.

Thứ sáu.

Tô Tiểu Lai nằm trên bàn, bên cạnh là bản kiểm điểm vừa viết xong, xoay xoay cổ, kéo căng người rồi cầm lấy di động bấm số gọi cho anh trai “thân yêu”.

Trình Thiệu Phàm đang họp, nghe được điện thoại di động trên bàn reo, vốn định trực tiếp ngắt điện thoại, nhưng vừa thấy người gọi là Tô Tiểu Lai liền đứng lên đi ra ngoài nghe. Thư ký Lí ngồi bên cạnh tự hỏi, không biết người nào gọi điện đến, người bình thường đều biết Trình Thiệu Phàm không hề rảnh rỗi, hơn nữa cho dù điện thoại của Trình Thiệu Phàm reo, anh ấy cũng sẽ trực tiếp ngắt điện, nhưng hôm nay giám đốc của mình lại có một ngoại lệ, nói vậy người này đối với anh ấy rất quan trọng.

“Alô.” Một giọng trầm thấp vang lên.

“Alô, anh à, là em, Tiểu Lai đây.” Tô Tiểu Lai phía bên kia dùng vai kẹp điện thoại.

“Anh biết là em, có chuyện gì?” Vẫn là chất giọng trầm thấp ấy.

“Bản kiểm điểm của em viết tốt lắm, khi nào thì em nộp cho anh?”

“Ừ, được rồi, trực tiếp mang đến công ty cho anh.”

“Vậy nha, chào anh.” Tô Tiểu Lai nói xong lập tức cúp điện thoại, trời ạ, 58 giây, may thật, không đến một phút, tiền điện thoại tháng này a. -_-|||

Đầu điện thoại bên này, Trình Thiếu Phàm lắc lắc đầu, vẫn chưa nói cho nó biết địa chỉ công ty, aiz, kệ đi, đến lúc ấy tự nhiên gọi điện cho mình. Thế nên, trở lại cuộc họp thôi.

“Vi Tử, Tổ Tổ, hai người đi đâu vậy?” Tô Tiểu Lai hỏi, vẫn đang đắm chìm trong trò chơi cùng với Lâm Vi Vi.

“Cậu vì viết kiểm điểm đến độ trúng tà luôn rồi à, không phải đã hẹn đến sân bóng rổ xem trận đầu à? Nơi đó có rất nhiều anh chàng cơ bắp nha.”

“Làm sao mà cậu lại không đi xem vậy hả?”

“Chiều nay Dance có buổi thi đấu, hay lắm, cậu đừng quấy rầy mình, mình mà thua là sẽ hời tội cậu.”

“Tớ đi tìm bọn họ.”

Tô Tiểu Lai vẻ mặt hứng trí bưng bưng chạy đến sân bóng rổ, số người đến xem trận đấu nhiều hơn bình thường, tìm mãi một hồi mới kéo Từ Tố và Lí Ly từ trong đám đông ra.

“Tiểu Lai, làm gì vậy, tớ đến để xem trận đấu mà.” Lí Ly không kiên nhẫn nói.

“À, tớ quên mất là bạn trai cậu tham gia trận này, cậu đi đi, tớ tìm Tố Tố. Ha ha.” Lí Ly thất vọng, nhìn Tô Tiểu Lai một cái rồi lại hòa vào đám đông.

“Tìm tớ làm gì vậy, tớ cũng đến xem trận đấu mà.” Vẻ mặt Từ Tố không tình nguyện.

“Anh tớ quan trọng hay là trận đấu quan trọng?”

“Đương nhiên là anh cậu, cậu định dẫn tớ đi gặp anh cậu à?” Từ Tố vừa mừng vừa sợ.

“Đúng, tớ vừa viết kiểm điểm xong, chuẩn bị đi nộp cho anh ấy. Được rồi, đi thôi.” Tô Tiểu Lai bị ánh nắng mặt trời chiếu vào đến chói mắt, chỉ muốn đi mau.

“Vậy cậu đợi tớ, tớ phải quay lại ký túc xá thay quần áo.” Nói xong liền chuẩn bị bước đi.

“Cậu có làm không a, trời nóng như thế này, cậu lại có ý tốt muốn tớ đứng đây chờ.” Tô Tiểu Lai hỏn hển nói.

“Nếu không thì như thế này đi, cậu đến quán trà bên ngoài trường học đợi tớ, cậu muốn uống cái gì cứ gọi, tớ mời.” Từ Tố nói xong liền lấy trong ví ra một tờ 20 tệ tương đối nhiều đưa cho cô.

“Thế thì đi đi, nhanh lên nha.” Phải có lợi lộc như thế này thì Tô Tiểu Lai mới nguyện ý chờ, trời nóng như thế này, uống một ly trà sữa giải khát thì hay phải biết.

“Ừ.” Nói xong liền nhanh như chớp chạy đi.

Đợi Từ Tổ thay quần áo đẹp trở ra, hai người ra đến cửa chuẩn bị bắt xe, Tô Tiểu Lai liền sực nhớ ra: “Ấy chết, tớ quên hỏi địa chỉ công ty anh tớ rồi.”

“Không sao cả, chị đây biết.” Từ Tổ mạnh mẽ nói.

“Sao cơ, ngay cả tớ cũng không biết, làm sao cậu biết được.” Tô Tiểu Lai kinh ngạc nói.

“Từ lần trước gặp được anh cậu, tớ đã tìm hiểu mọi thứ về anh ấy.”

“Cậu thật là khiếp nha.” Tô Tiểu Lai từ lúc học đến nay đều không thể không bội phục Từ Tổ.

“Công ty anh cậu cách trường học rất xa, bây giờ đã hơn bốn giờ rồi, phải đi nhanh thôi.”

“Tớ không có tiền.” Từ Tổ vừa cho 20 tệ, uống ly trà sữa cũng chỉ còn có 17 tệ, tốt xấu gì còn có thể ăn hai bữa cơm a, cô không nghĩ mình mới như vậy lại biến thành người không xu dính túi.

“Chị mời cưng mà, ngoan.” Nói xong còn sờ sờ đầu Tô Tiểu Lai.

“Đi thôi.”

Cuối cùng Tô Tiểu Lai và Từ Tổ cũng mồ hôi đầm đìa đến được đại sảnh công ty, Từ Tổ liền hỏi: “Công ty này thật lớn, thật phong

cách a, văn phòng anh cậu ở lâu mấy vậy?”

“Tớ không biết.” Tô Tiểu Lai thành thật đáp.

“Tớ nói cậu tại sao cái gì cũng không biết, cậu có phải là em gái của anh cậu không? Quên đi, đến hỏi chị ở quầy tiếp tân xinh đẹp kia vậy.”

Vì thế hai người bước đến quầy tiếp tân, người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp kia nhìn họ thực lễ phép nói: “Xin chào, xin hỏi có cần giúp gì không ạ?”

“Xin chào, chúng tôi muốn tìm Trình Thiếu Phàm.” Từ Tổ ngay lập tức trả lời.

Người phụ nữ xinh đẹp ban đầu sửng sốt, sau đó liền khoác lên vẻ mặt chuyên nghiệp cười, nói: “Xin hỏi hai vị có hẹn trước không ạ?”

“Không có, người này là em gái của tổng giám đốc Trình, là tổng giám đốc Trình gọi cô ấy đến.” Từ Tổ đẩy Tô Tiểu Lai đến trước người tiếp tân xinh đẹp.

Người phụ nữ xinh đẹp chưa bao giờ nghe nói tổng giám đốc còn có một người em gái, nghĩ rằng, việc giả làm bạn gái thì cô đã từng gặp qua, nhưng chưa bao giờ thấy ai lại giả làm em gái.

“Thực xin lỗi, nếu không có hẹn trước tôi không thể để cho hai vị vào được.” Vẫn là vẻ mặt chuyên nghiệp ấy nở nụ cười.

Từ Tổ thật sự muốn đá một phát vào mũi tiếp tân kia, đúng lúc ấy, Tô Tiểu Lai cũng có ý nghĩ như thế. Cô và người anh trai siêu phàm kia gặp mặt nhau cũng thực khó khăn mà, không còn cách nào

khác, không thể vất vả đến đây để rồi chưa đưa được bản kiểm điểm thì đi về, đành phải cắn răng dậm chân gọi điện thoại thôi.

“Alo, anh ơi, em hiện đang ở dưới công ty anh, người phụ nữ ở quầy tiếp tân không cho chúng em vào.”

Trình Thiếu Phàm vốn nghĩ cô gọi điện thoại để hỏi địa chỉ công ty, không ngờ là đã đi đến tận đây, thế nên kêu nàng đưa điện thoại cho nhân viên tiếp tân.

Trước mặt, nhân viên tiếp tân cầm lấy điện thoại, “Vâng, đúng ạ, dạ, vâng, tổng giám đốc Trình”. Giọng điệu không thể nào kính cẩn hơn được nữa.

Từ Tổ ở một bên trừng mắt nhìn Tô Tiểu Lai, “Sao cậu từ ban đầu không sớm lấy điện thoại ra, báo hại tớ phải ở đây dài dòng cả ngày.”

“Tiền điện thoại của tớ tháng này chẳng còn bao nhiêu, cậu còn mắng tớ.” Tô Tiểu Lai đau lòng.

“Cậu bây giờ đúng thật là keo kiệt bủn xỉn.” Từ Tổ có cảm giác bất lực, hận sắt không thành thép.

“Cậu không thấy bây giờ tớ nghèo đến mức này hay sao mà còn ức hiếp tớ.”

Dẫn đầu là tiếp tân, hai người ở phía sau đi theo vào thang máy, thấy người tiếp tân nhấn nút 28, Tô Tiểu Lai không khỏi ở trong lòng cảm thán, anh trai mình thật là hợp với số này nha. Đến trước cửa văn phòng của Trình Thiếu Phàm, người tiếp tân nhẹ nhàng gõ gõ cửa, bên trong truyền ra một tiếng: “Vào đi.”

Trình Thiếu Phàm dáng vẻ lười biếng ngồi trước bàn làm việc, nhìn vào ba người, đưa mắt ra hiệu người tiếp tân đi ra ngoài, sau đó mới đem chuyển ánh mắt đến Tô Tiểu Lai và Từ Tổ, Tô Tiểu Lai vội vàng kéo Từ Tổ ra giới thiệu, “Anh, đây là bạn tốt của em, Từ Tổ.”

Từ Tổ tiến bước lên một bước, mặt ngượng ngùng nói: “Trình tiên sinh, xin chào!”

“Xin chào!” Trình Thiếu Phàm gật đầu.

Tô Tiểu Lai thừa dịp Trình Thiếu Phàm và Từ Tổ trò chuyện, hết sức tỉ mỉ đánh giá xung quanh, không biết sao có cảm giác phòng ngủ của mình và phòng làm việc của Trình Thiếu Phàm có điểm giống nhau, màu sắc cũng là màu lạnh, xem ra sở thích của anh trai chẳng phong phú cái gì. Quay đầu một cái nhìn thấy nơi ghế sofa kia có một người phụ nữ tuyệt đẹp đang ngồi, mặc một cái váy lụa màu vàng, tóc buộc hơi cao, trang điểm hài hòa, rất thời trang và thanh lịch. Tô Tiểu Lai cảm thấy mỹ nữ này như đã từng gặp qua ở đâu rồi, là bạn gái hiện tại của anh trai sao, xem ra đối thủ của Tổ Tổ rất mạnh nha. Vị mỹ nữ kia sau khi nhìn thấy Tô Tiểu Lai, liền đứng lên mỉm cười, đưa tay phải ra, “Tiểu Lai, xin chào, tôi là La San.”

Tô Tiểu Lai cũng đưa tay ra bắt, nói: “Chị là bạn gái của anh tôi à?”

La San xấu hổ cười, liếc mắt nhìn Trình Thiếu Phàm một cái.

Trình Thiếu Phàm cũng nhìn lại, nói với Tô Tiểu Lai: “Không phải em đến đây để nộp bản kiểm điểm sao?”

Tô Tiểu Lai cảm thấy mất mặt, tự nhiên ở trước mặt người ngoài lại bảo cô nộp bản kiểm điểm, haizz, từ trong túi lấy ra bản kiểm điểm đưa cho anh ta nói: “Anh, tối nay anh về xem đi.”

Lần này Trình Thiệu Phàm không gây khó dễ cô, dịu dàng đáp: “Được.” Cát bản kiểm điểm, nhìn đồng hồ, “Bây giờ không còn sớm nữa, hôm nay đưa em đi ăn bò bít tết.”

Tô Tiểu Lai không nghĩ tới chuyến đi hôm nay được lợi như thế này, không cần biết, bò bít tết là vua a, ha ha.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Trình Thiếu Phàm Cô Đơn

Nhà hàng Long Thành.

Bốn người ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, Trình Thiếu Phàm và La San ngồi một bên, Tô Tiểu Lai và Từ Tổ ngồi một bên. Trong khi ba người kia đang nói chuyện chuẩn bị bắt đầu bữa ăn vui vẻ thì Tô Tiểu Lai lại cầm thực đơn ngắm nghía cho bữa ăn miễn phí này, lẩm bẩm trong miệng nói một lúc, cuối cùng quyết định tối nay phải gạt rau dưa sang một bên.

“Cô à, cho tôi một phần bò bít tết Filet Mignon, một phần bò bít tết Rib-mắt, một ly nước cam, một đĩa salad trái cây và một ít đá...”. Còn chưa gọi thỏa mãn, thực đơn đã bị Trình Thiếu Phàm gạt lại, vẻ mặt Tô Tiểu Lai oán giận nhìn anh.

Còn may Trình Thiếu Phàm đã lấy đi, người bán hàng đứng một bên trong lòng nghĩ không biết vị tiểu thư này có ăn được hết hay không nữa.

“Cho một phần bò bít tết Rib-mắt và một ly nước chanh”. Trình Thiếu Phàm lời ít ý nhiều.

Người phục vụ gạt đầy cầm thực đơn muốn rời đi, giọng nói của Tô Tiểu Lai chột vang lên.

“Anh, em ăn không đủ no”. Tô Tiểu Lai cong môi, vẻ mặt làm nũng.

“Ăn không đủ no cũng không thể ăn bậy bạ được”.

“Thêm một ly kem nữa thôi mà”. ㄏㄣㄣㄣ Nói xong còn giờ một ngón tay trở biểu thị số một.

“Không được, nếu em thấy ăn không đủ no thì đổi nơi khác mà ăn đi”. Trình Thiếu Phàm kiên quyết nói.

What? O_O Tô Tiểu Lai không bao giờ buông tha cơ hội hiếm có được ăn bít tết tuyệt ngon thế này đâu.

“Không cần đâu, em ăn thế cũng được”. Nói xong còn hung dữ nhìn người phục vụ, người phục vụ trong lòng thấy khó hiểu, vì sao lại trừng mắt nhìn tôi, rõ ràng vị tiên sinh đẹp trai kia không cho cô ăn, đúng là...

“Tiểu Lai, em nên học hỏi bạn học em đấy, nhìn người ta tao nhã trầm lặng thế kia.”. Trình Thiếu Phàm so sánh cô và Từ Tổ hoàn toàn đối lập.

Trong lòng Từ Tổ khẽ run lên, mặt đỏ lựng, giọng nũng nịu, “Nào có đâu anh”.

Tô Tiểu Lai không phục, rõ ràng Từ Tổ còn thô tục hơn cô, a a á, anh ấy so sánh gì thế, quần áo thực nữ hay cử chỉ dịu dàng hả. Bực bội, Tô Tiểu Lai luồn tay dưới gầm bàn hung hăng càu vào đùi Từ Tổ.

Từ Tổ kêu một tiếng. “Ồi”, nhưng nhận thấy quan điểm tốt đẹp của người anh đẹp trai cô nàng về mình, cô nín nhịn không động thủ siết cổ Tô Tiểu Lai, vẻ mặt vẫn mỉm cười tiếp tục duy trì hình tượng thực nữ.

“Nhưng em lại cảm thấy em gái anh rất đáng yêu”. La San ngồi một bên mãi mới mở miệng, “Em rất hy vọng có một đứa em gái như vậy”.

Tô Tiểu Lai nở nụ cười, trong lòng thầm đắc ý, a a a ngựa chĩa móng cho mình vỗ kìa, vỗ đi thôi, có chết cũng phải vỗ, sau này chắc không còn cơ hội nữa đâu. Tô Tiểu Lai vừa nhìn qua là biết cô nàng La San vậy có ý với anh trai mình, biểu hiện bây giờ rất quan tâm đến anh trai, sớm hay muộn cũng sở thành bia đỡ đạn thôi. Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, bây giờ vẫn chưa phải, trước cứ lấy lòng đã.

“Thực ra em rất muốn có một người chị gái xinh đẹp, nếu chị không chê thì em gọi chị là chị La nhé?”. Tô Tiểu Lai không bỏ qua cơ hội vượt móng ngựa, phương châm của cô chỉ có một câu: Vỗ nhiều càng khỏe mạnh.

La San vừa nghe đến nở một nụ cười sáng lạn, “Tiểu Lai, sao chị lại chê được, vui mừng còn không kịp mà”. Nói xong còn nắm chặt tay Tô Tiểu Lai.

Đội bò bít tên bùng lên, những người khác đều từ tốn ăn, riêng Tô Tiểu Lai chỉ ăn hai ba miếng là hết, rồi tu sạch ly nước cam lấp đầy dạ dày, ăn xong đĩa bít tết còn đưa mắt nhìn vào cốc đồ uống của Trình Thiếu Phàm, Trình Thiếu Phàm liếc nhìn cô một cái, hiểu ý rồi đưa cốc cho cô, cô cười hì hì nhận cái cốc, tu một hơi hết sạch, Trình Thiếu Phàm ở bên nhắc nhở.

“Em uống chậm thôi”.

La San ngồi cạnh nhìn ánh mắt chiều chuộng của Trình Thiếu Phàm, nhớ đến Trình Thiếu Phàm chưa bao giờ nhìn cô bằng vẻ mặt

thế này, có thể hiểu được người em gái này quan trọng thế nào trong lòng anh.

Cơm nước xong xuôi, Trình Thiếu Phàm đưa Tô Tiểu Lai và Từ Tổ đến trường trước, chờ khi trên xe chỉ còn Trình Thiếu Phàm và La San, La San mới mở miệng nói, “Đêm nay đến chỗ em đi”.

Trình Thiếu Phàm hạ cửa kính xe xuống, ngoài cửa sổ nhấp nháy ánh đèn neon, anh rầu rĩ nói, “Không được, hôm nay anh hơi mệt mỗi”.

La San muốn nói gì đó lại thôi, cô biết một khi Trình Thiếu Phàm đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi, một người phong độ như vậy, cử chỉ cao quý tao nhã, anh mãi mãi là người đàn ông ở trên cao, nhưng cô lại không có cách nào kiềm chế bản thân mình không được yêu anh, cô biết, nếu có một ngày anh tuyên bố trò chơi chấm dứt, hẳn khiến cô suốt đời không phục.

Bóng đêm huyền ảo, bao trùm một không gian tĩnh lặng, Trình Thiếu Phàm mệt mỏi nằm trên ghế ở ban công hút thuốc, ở đất nước Mỹ xa xôi suốt ba năm không một ngày nào anh không nhớ tới ngày trở về, anh ghét cô đơn, ghét căn phòng trống rỗng, dường như chỉ có ba năm trung học anh mới chính thức cảm giác được mái ấm gia đình, mặc dù ở nhà Tô Tiểu Lai nhưng anh đã sớm hòa nhập như một thành viên trong gia đình. Cha mẹ anh bận rộn kinh doanh quanh năm, không còn quan tâm chăm sóc anh. May mắn gia đình gửi anh đến nhà Tô Tiểu Lai đi học, anh mới có được ba năm đẹp nhất của cuộc đời. Mỗi lần nghĩ đến Tô Tiểu Lai, khóe miệng anh không tự chủ bật cười. Một Tô Tiểu Lai không giống ai, một Tô Tiểu Lai đơn thuần đến mức ngốc nghếch, một Tô Tiểu Lai đã ham ăn lại còn ngủ gật chảy nước miếng, một cô gái Tô Tiểu Lai luôn vui vẻ

hoạt bát khiến cho anh ghen tị, một cô gái Tô Tiểu Lai vô địch thiên hạ không địch thủ.

Anh nghĩ đến đây, dập tắt điều thuốc, trở vào phòng khách, lấy từ trong túi áo khoác bản kiểm điểm, mở ra đọc những dòng bút xiêu vẹo

Anh trai yêu quý:

Ánh nắng hôm nay tỏa rực rỡ, thời tiết trong lành, trời trong xanh nắng ấm áp, bầu trời không một gợn mây, bạn cùng phòng ký túc xá đều đi ra ngoài chơi bời [Lâm Vi Vi: Tớ rõ ràng ở đây mà], chỉ còn một mình em ngồi đây lẻ loi hiu quạnh không người nương tựa, lặng lẽ khóc thầm. Đương nhiên em không phải oán giận, là em hối hận, em thề có trời, có trăng, có sao chứng giám em thật lòng hối cải. Giờ phút này, em rất áy náy và hối hận viết những dòng kiểm điểm quý giá gửi cho anh, hy vọng anh có thể làm bỏ tát đại từ đại bi, tha thứ cho hành vi bông bột của em. Đối với những hành vi sai trái đã mắc phải trong quá khứ, em cảm thấy rất buồn, em cảm thấy chính mình nên thật lòng xin lỗi đảng, thật lòng xin lỗi nhân dân, thật lòng xin lỗi quốc gia, xin lỗi thầy cô giáo, xin lỗi chú dì bán cơm ở căn tin, xin lỗi cha mẹ, xin lỗi liệt tổ liệt tông nhà họ Tô, đương nhiên người em cần phải xin lỗi nhiều nhất vẫn là người anh trai thân mến luôn cho em tiền sinh hoạt hàng tháng.

.....[>_

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hai Người Đàn Ông

“Trời sáng rồi”.

Tiểu Lai vừa mới mơ màng đi vào giấc ngủ, còn chưa gặp được Chu Công thì đã bị một tiếng nói trầm thấp đầy uy lực kéo dậy. Cô chậm rãi ngẩng đầu, nheo nheo mắt đang còn nhập nhèm, rốt cục cũng thấy người đang đứng. Ủa, kia không phải là anh khóa trên sao? Sao lại xuất hiện trong mơ của cô nhỉ? Chẳng lẽ là do cô trốn học nhiều quá nên bây giờ đến báo mộng sao?? Ờ, Tiểu Lai vẫn đang mơ màng, tự hỏi tại sao còn có cả toàn bộ bạn học nữa kia, hay là.... Cô mạnh mẽ nhồm người dậy, không khỏi mất hồn. Trời ơi, đây là sự thật đó!!

Lời nhắc của thầy giáo khiến cả lớp cười vang lại khiến cho Tiểu Lai cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Lạy trời, danh dự của cô bay ra đến Thái Bình Dương xa tít tắp mù khơi rồi. Hơn nữa người cũng đang mồi do ngủ gục nữa kia.

Tiểu Lai lập tức ngồi thẳng lưng, gãi gãi đầu, vẻ mặt khó xử nói : “Thầy à, bài giảng của thầy hay như vậy thì làm sao mà em ngủ gật được ạ?”

Thầy giáo già của Tiểu Lai khịt khịt cái mũi bất mãn nói : “Ôi Tiểu Lai, em nên bỏ khóa học này đi, rồi sau đó chuyên tâm nghiên cứu vào môn “Nhắm mắt dưỡng thần” dùm thầy. Em có gì bực mình không thích với khóa học của tôi hả???”

Không phải Tiểu Lai bất mãn với khóa học của ông thầy già này, cô thì có bất mãn với khóa học của ai đâu? Nhưng mà từ sau khi viết kiểm điểm thì Tiểu Lai đã hứa hẹn không bao giờ trốn học nữa, sẽ sửa lại cái thói hay trốn học. Nói lời phải giữ lấy lời chớ. Cơ mà thói quen thì khó mà đổi được, thế nên Tiểu Lai nhà ta vẫn ngủ gật trong giờ~ =___=

“Thầy à, thật ra em không có gì là không vừa lòng với khóa học của thầy cả.....chẳng qua....chỉ là ...chỉ là em ngủ không đủ giấc thôi ạ.” Tiểu Lai ấp úng trả lời.

Thầy giáo liếc mắt nhìn cô một cái, hỏi : “Ngủ không đủ sao? Vậy hôm qua em làm gì?”

Tiểu Lai cảm thấy ông thầy này đang muốn tra hỏi cô đây mà, không buông tha đâu, nhưng mà thật sự là cô ngủ không đủ mà. Aizz bây giờ thì muốn thầy tin cũng khó lắm!

“Thầy à, em ngủ không đủ giấc đó, thật mà” Tiểu Lai nhỏ giọng đáp.

“Đúng là học trò bây giờ mà. Haiz học trò bây giờ là vậy đó, lớp sau kém hơn lớp trước. Haizz” Thầy giáo thở dài, nói xong lại thở dài, mặt buồn hiu, có gì đó là mất mát, là thất vọng.

Tô Tiểu Lai nhìn bóng dáng ông thầy già xoay người rời đi về phía bục giảng, dáng vẻ thê lương vô cùng, cảm thấy cực kỳ có lỗi khi đã tổn thương thầy, người thật thầy tận tụy với công việc dạy học này.

Sau 2 tiết ngồi học, Tiểu Lai đã đói rã rời, đói đến mức da bụng dính da lưng luôn rồi. Vì thế khi chuông hết tiết vừa reo, cô đã ba

chân bốn cẳng chạy ra khỏi lớp, băng băng về căn-tin.

Tiểu Lai hết sức vất vả mới kiếm được một suất ăn trong cái đám học sinh như cướp kia. Cô tìm một chỗ khuất để ngồi, lúc ấy tha hồ ăn như hổ đói mà không sợ ai dòm ngó. Đột nhiên, cô nghe được giọng nói to của ai đó đang vang lên trên chính đỉnh đầu mình.

“Tiểu Lai, ăn cơm à, ăn gì thế?”

Tiểu Lai ho khan đến đỏ mặt. Chu Vũ Hàng không đợi Tiểu Lai trả lời đã rất tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện. Tô Tiểu Lai vẻ mặt vẫn như cũ nhìn thẳng vào cái cặp mắt kính dày cộp đến dương vô cùng kia, lại có cảm giác cơm bị nghẹn, khó nuốt chết đi được. Trời ~ đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Phật dạy rằng kiếp trước ngoái đầu nhìn đến 500 lần thì mới được 1 lần gặp thoáng qua ở kiếp này. Nếu thế thì cô với anh chàng bốn mắt này ngoái nhìn bao nhiêu lần vậy, hay là ông trời cho cô đến đây để trả nợ kiếp trước????

“Thịt heo.” Tiểu Lai đáp nhất gừng, dùng chiếc đũa đảo qua đảo lại thức ăn trong bát.

“Tiểu Lai, sao bữa nay lại ăn rau không vậy?” Chu Vũ Hàng nhìn suất ăn của Tiểu Lai một màu xanh mướt, tự động đem thịt bò trong suất ăn của mình gấp qua cho Tiểu Lai.

Tiểu Lai ngừng và cơm, tức giận nói “ Anh làm cái gì vậy? Anh ăn rồi còn để trong bát tôi à. Bẩn vừa vừa thôi chứ!”

“Mới ăn được có mấy miếng thôi mà. Tiểu Lai, anh thấy em chưa ăn thịt đâu. Tuy rằng học tập là quan trọng nhưng mà cơ thể vẫn phải cần đầy đủ dinh dưỡng nha.” Chu Vũ Hàng nói xong nước miếng phụ họa văng tùm lum trên mặt Tô Tiểu Lai.

Tiểu Lai trong lòng giông bão đã nổi lên. Hừ, ăn cơm còn chưa no, lại còn bị dính nước miếng, thật sự là muốn nhin mà không được mà : “ Chu Vũ Hànggggg!!!! Anh không cần phải dính lấy tôi như thế, bây giờ và cả sau này. Tôi đã có bạn trai rồi!!!!”

Chu Vũ Hàng vẻ mặt rất thoải mái , tự nhiên ,cười “ Tiểu Lai, em đừng lừa anh nữa. Thực ra anh cũng có tim hiểu rồi. Từ hồi nào đến giờ em chưa từng yêu ai cả”.

Tiểu Lai bị anh ta nói trúng tim đen , giật thót cả người. Nhưng rất nhanh cô đã lấy lại được “phong độ”, tỏ vẻ rất bình tĩnh.

“Nhưng bây giờ tôi đã có bạn trai rồi. Thật đấy!”

“Anh không tin, trừ khi em dẫn bạn trai em đến gặp anh đi.”

“Chu Vũ Hàng! Anh nghĩ anh là ai mà bắt tôi đem bạn trai tới cho anh nhìn mặt hả?”

“Tùy em, coi như là em đang lừa anh thôi.”

“Anh...anh...” Tô Tiểu Lai tức nghẹn đỏ mặt, nhìn Chu Vũ Hàng trừng trừng, vẫn không phun ra được từ nào.

Tiếng nhạc chuông điện thoại réo rất vang lên, Tiểu Lai hít thở nhẹ nhàng bắt máy.

“A lô? Tiểu Lai phải không? Anh là Dịch Xuyên Thần nè, nhớ không?”

“.....” Đầu óc Tiểu Lai đình trệ. Xuyên Thần là ai nhỉ? Chẳng lẽ là người theo đuổi bí ẩn sao? Trời, từ lúc nào mà cô có số “đào bông” như thế chứ....

“Không nhớ à? Anh là người ngày hôm đó bị em mắng cho đến nhục luôn này, bị em cướp chỗ ngồi nữa đó. Anh với Thiếu Phàm là bạn từ nhỏ tới lớn luôn á!”

Tiểu Lai làm sao có thể quên được cái tên đẹp trai chết người kia được. Đang định tìm cơ hội dạy dỗ còn chưa được, nay cơ hội tự bò đến cửa, sao có thể dễ dàng bỏ qua? Tiểu Lai đang chuẩn bị mở miệng để chửi hấn nhưng chợt nhớ đến bên cạnh còn có một vị sư huynh đáng kính không tin cô đã có bạn trai , trên mặt lại hiện lên vẻ nham hiểm cười cười.

“A...vâng...Thần Thần yêu quý. Sau đã lâu lăc rồi mà anh không gọi điện cho em vậy. Làm người ta nhớ anh muốn chết mà ~~~”. Tiểu Lai xướng lên một câu làm người nghe rụng da gà đến bỏ mạng.

“.....” Dịch Xuyên Thần đang nghe máy, phụt thẳng nước trà vào màn hình vi tính trước mặt

“À mà, còn nữa nha. Anh là người đàn ông tốt nhất mà em từng biết đó ~~~”

“...” Dịch Xuyên Thần đầu óc vẫn mờ mịt, không hiểu cái con bé tiểu quỷ kia định giở trò gì.

“ Thần Thần. Yêu anh

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chuyện Người Xưa

Tự Tô Tiểu Lai biết mình đã làm tổn thương Chu Vũ Hàng rất đau đớn, nên cô cứ rầu rĩ không vui, ngày ngày chán nản, đến trà không buồn uống, cơm chẳng buồn ăn, cái gì cũng không hứng thú, còn thường xuyên liên hệ so sánh mình và mấy phụ nữ hư trên TV với nhau. Kỳ thật cô cảm thấy, anh chàng bốn mắt nếu bỏ qua cái dáng vẻ lạc hậu, thân hình không được cao cho lắm, người yếu đuối, thì tính ra vẫn có ưu điểm, ví dụ như thành thật, đây là điều vô cùng đáng quý trong xã hội coi trọng vật chất bây giờ đó nha. Haiz, chỉ tiếc là, dùng lời lẽ đơn giản mà nói, anh chàng bốn mắt vốn không hợp khẩu vị của cô.

Sau đó có đụng mặt anh ta vài lần ở căn tin, đúng là anh ta thật sự coi như không nhìn thấy cô, Tô Tiểu Lai quả thực xấu hổ đến nỗi né xa sang bên. Lâm Vi Vi nhìn Tô Tiểu Lai cứ luôn miệng cảm như thóc, không nhin được lên tiếng : “Tiểu Lai, Chu Vũ Hàng không đến tìm cậu, cậu nên mừng mới đúng, không phải à?”

“Tớ cảm thấy mình đã tổn thương anh ấy, cậu nói xem, tớ làm thế có quá đáng lắm không?”

“Làm sao mà quá đáng chứ, như vậy mới làm cho anh ta hoàn toàn quên cậu. Chẳng qua cậu không có người yêu nên mới không biết điều đó.” Lời nói Lâm Vi Vi thấm thía, cứ như chính mình đã trải qua bao sóng gió tình cảm.

“Cậu thật là, chẳng lẽ tớ chưa ăn thịt heo nghĩa là chưa từng thấy heo chạy ngang sao? Vi Vi, nghe thật giống như nói về chuyện tình cảm nhỉ?” Tô Tiểu Lai nháy mắt với cô.

Vết thương trong nội tâm Lâm Vi Vi đã thật lâu chưa bị động đến, ghen một chút, lại đau một chút. Ba năm, cô nghĩ thời gian có thể xóa nhòa kí ức, cô nghĩ mình có thể thản nhiên đối mặt rồi, cô nghĩ mình không hề yêu, cũng không hề hận, vậy mà sao lại đau đến triệt nội tâm thế này!

Lâm Vi Vi quả thật có một quãng thời gian yêu đương oanh liệt khi còn ở trung học. Lúc đó đầu tóc Lâm Vi Vi ngắn cũn cỡn, hoàn toàn có thể coi là đại tỷ, hút thuốc, đánh nhau, uống rượu, trốn học, những chuyện xấu đều có khả năng làm hết, nữ sinh trong lớp không dám lại gần cô, cô cũng cư nhiên khinh thường, hướng chi cô đã sớm hình thành thói quen đơn thương độc mã. Lâm Vi Vi cứ cả đời cao ngạo theo ý mình cho đến khi Tiêu Mặc xuất hiện, anh gần như làm thay đổi cả cuộc đời cô. Đó là một chiều chạng vạng ngày hè, ánh trăng sáng tỏ, trên trời đầy sao, Lâm Vi Vi theo thường lệ đi trên con đường nhỏ vắng vẻ về nhà, lúc đến đầu hẻm, đột nhiên có một băng đảng lưu manh ngăn cô lại, không nói hai lời lập tức cầm gậy đánh cô. Lâm Vi Vi tuy có thể nói đánh đám giỏi, nhưng vẫn không xứng làm đối thủ của đám động thế này, cô bị quân số của chúng áp đảo, cô biết có giãy giụa kháng cự cũng vô ích, nên che bụng cho chúng tùy ý đánh, đúng lúc đó Tiêu Mặc xuất hiện. Trên người cô sớm đã có chỗ bầm chỗ tím, Tiêu Mặc hình như là có luyện võ, một đánh ba đuổi bọn lưu manh chạy mất dép. Lâm Vi Vi trợn mắt há hốc mồm, từ nhỏ đến lớn cô đã trải qua không ít trường hợp đánh giết nhưng chưa bao giờ nhìn thấy cao nhân như Tiêu Mặc, trong lòng không khỏi nảy sinh tình cảm sùng bái. Kì thật Tiêu Mặc và Lâm Vi Vi học chung khối, nhưng Tiêu Mặc học khoa tự

nhiên, Lâm Vi Vi học khoa xã hội. Vì lần đánh nhau này mà họ quen biết nhau, Lâm Vi Vi từ nhỏ đã không có bạn, thế nên Tiêu Mặc nghiêm nhiên trở thành người bạn quan trọng nhất của cô, anh giúp cô bỏ đi thói quen xấu, còn giúp bổ túc cho cô học hành, Lâm Vi Vi cứ thế mà từ đại tử biến thành thực nữ ngoan ngoãn.

Ba tháng sau, cô chính thức là bạn gái Tiêu Mặc, khi đó cô hạnh phúc đến mê muội, cô chưa từng nghĩ mình có thể được người khác quan tâm, yêu thương, tận tâm che chở, cô cảm thấy, thế giới này chỉ cần có Tiêu Mặc ở cạnh bên, thì cô chính là người hạnh phúc nhất. Cô thích cách Tiêu Mặc dịu dàng như nước nhìn mình, thích hương vị của nắng tự nhiên tỏa ra từ người anh, thích cảm giác ấm áp an toàn mà anh cho cô. Khi đó cô đã nghĩ, nếu mất đi anh, thì cô sống cũng không bằng chết.

Sau khi thi trường tốt nghiệp, bọn họ theo kế hoạch điền cùng một trường đại học vào lá đơn đăng kí. Lòng tràn đầy vui mừng, Lâm Vi Vi kéo hành lý, mang giấy báo xét tuyển chờ anh ở nhà ga. Nhưng đến cuối cùng cũng chỉ chờ được một cú điện thoại, cú điện thoại đó đẩy Lâm Vi Vi vào vực sâu vạn dặm.

Anh nói : Vi Vi, đừng đợi nữa, anh sẽ không đến đâu.

Anh nói : Thật xin lỗi, Vi Vi, anh đã lừa em.

Anh nói : Vi Vi, hãy quên anh đi.

Lâm Vi Vi khóc suốt một ngày đêm ở nhà ga.

Cô đã nghĩ cô sẽ không bao giờ phải chịu rét lạnh, sẽ không phải cô độc, không còn cô đơn nữa.

Nhưng từ nay về sau cô chỉ có một mình.

“Vi Vi, cậu làm sao thế?” Nhìn Vi Vi thất thần, Tô Tiểu Lai gọi.

Lâm Vi Vi định thần lại, vuốt vuốt tóc, nhếch miệng nói :

“Tốt lắm tốt lắm, em nhỏ à, chị đây sẽ không giảng đạo lý với em đâu. Chị chỉ nói là Chu Vũ Hàng nên học tập Tổ Tổ đó, xem người ta kìa, thất tình mà cứ như chẳng có việc gì.”

“Tổ Tổ sao vậy, sao lại thất tình?”

“Nó chẳng phải thích anh cậu sao? Từ khi gặp anh cậu thì nó cứ như bị bỏ quên ấy.”

“Nó buông tay cũng mau dữ à, nhưng tốt chứ sao, anh tớ tính tình bất ổn, ai chịu cho nổi.” Tô Tiểu Lai thật là bội phục cô nàng, Từ Tổ là nhân vật có tình sử dài dằng dặc nhất trong ký túc xá bọn cô, mỗi lần chia tay đều thông dong bình tĩnh, nếu không biết gì về cô thì hoàn toàn có thể cho rằng cô máu lạnh vô tình, cho nên Tô Tiểu Lai kết luận : Tổ Tổ, cậu chính là người lang thang làm khổ hết trâu A lại đến trâu C đấy. Bất quá dù sao thì cũng do có liên quan đến vẻ ngoài xinh đẹp của Từ Tổ, nhưng Tô Tiểu Lai thấy cô gái cao ngạo xinh đẹp ấy, muốn tìm người yêu thương chân chính cũng thật khó đó mà. =.

“Ha ha, cậu cũng hiểu anh cậu quá ha, cậu không biết Tổ Tổ nói thế nào sao? Cậu ấy nói giấc mộng là một từ mỹ lệ, thực hiện giấc mộng lại là một từ tàn khốc.”

“Dùng từ thật là hay, cứ như là đang nói anh tớ vậy.”

Còn vài ngày nữa đến cuối tháng sáu, Tô Tiểu Lai lấy sổ tiết kiệm ra xem, tiết kiệm trái, tiết kiệm phải, cuối cùng vẫn chỉ còn lại 1.8 đồng.

Mở sổ ghi chép nợ nần ra, trên đó viết rõ:

Vi Tử, 320 tệ

Ly Tử, 180 tệ

Tổ Tổ, 100 tệ;

Tháng này mắc nợ những 600 tệ, nếu tháng sau không lấy được tiền sinh hoàn hẳn cô sẽ bị ba chị em thân thiết kia cho chết toàn thân

Tô Tiểu Lai giữa trưa nếu không ăn mì gói thì cũng là ăn bánh bao, tâm trạng phiền não, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa thành thành.

“Tiểu Lai, dưới lầu có một mỹ nữ tới tìm cậu kìa”. Tiểu Linh ở cách vách nói.

“Hả, là ai thế?”

“Không biết, tôi chưa từng gặp qua”.

Bởi vì gần tới thi cuối kì quan trọng, nên ba chị em cùng ký túc phá lệ đi tự học, Tô Tiểu Lai đến cơm ăn áo mặc ấm no còn lo chưa xong, hiển nhiên chẳng có tâm tình mà ôn thi. =.=

Đi xuống lầu, cô liền nhìn một mỹ nữ vì mình mà tới gặp, ó, không phải là La San sao? Sao lại tìm cô, chẳng lẽ...

“Tiểu Lai, ăn cơm chưa em”. Không chờ Tiểu Lai nói chuyện, cô đã đón lời trước.

“Vẫn chưa.”

“Cũng vừa lúc nhỉ, để chị dẫn em đi ăn”.

Cô còn chưa nói gì, thì cô ấy đã tự xưng chị em với cô, nhanh mồm gọn miệng... ồ.ó

“Ha ha, sao hôm nay chị lại rảnh đến đây vậy?”

“À, hôm nay chị có việc ở gần trường em, sẵn qua đây ghé thăm em luôn”.

Thật không..... >“

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Khu Vui Chơi

Cuối tuần, sáng sớm.

Tô Tiểu Lai dậy sớm, mặc quần áo, đánh răng, rửa mặt, chải đầu, tất cả chỉ mất có 6 phút.

Bởi vì hôm nay cô hẹn với Trình Thiếu Phàm, cho nên không thể đến muộn được.

Đi đến cổng trường, liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu đen đậu ở đằng kia, thật sự là rất rất rất phong cách, đặc biệt giờ phút này chiếc xe thể thao đời mới nhất đang được tắm trong ánh nắng sáng sớm, trông càng chói mắt hơn. Khuôn mặt nhìn nghiêng của Trình Thiếu Phàm khi hút thuốc, có một chút biếng nhác, ánh mặt trời nhẹ nhàng mơn man trên khuôn mặt đẹp trai của anh, khói thuốc lá, sương mù, càng thêm mê người. X”]

Tô Tiểu Lai bị hình ảnh này mê hoặc, xe thể thao, trai đẹp, thuốc lá, còn có ánh mặt trời rực rỡ, chẳng lẽ đây là bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết, đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Lai muốn dùng hai chữ “cực phẩm” để hình dung Trình Thiếu Phàm, chỉ trong nháy mắt, cô tỉnh táo lại. Cô nghĩ rằng nếu người kia không phải là Trình Thiếu Phàm, liệu bản thân mình có tim đập thành thịch?

Anh nhìn thấy cô, tay khế búng điếu thuốc, khóe miệng mỉm mê người, “Đến rồi à?”

Tô Tiểu Lai cứ như vậy thất thần một chút, cô cảm thấy anh trai mình hôm nay thực dịu dàng thực mê người nha, hơn nữa anh cười tươi như vậy thật là đáng yêu, sẽ không khiến người ta chán ghét, “Vâng, anh ơi, em không muộn chứ?”

“Không có, lên xe nhé?”

Sau khi Tô Tiểu Lai lên xe rất kích động, đây là lần đầu tiên cô ngồi xe thể thao, thật là phong cách quá đi, vì vậy lại bắt đầu không an phận, đứng lên ngồi xuống, nhích tới nhích lui trên ghế, Trình Thiếu Phàm ngồi một bên lái xe liếc mắt một cái, không hờn giận nói, “Em không biết an phận sao? Chỉ ngoan được có vài ngày thôi à?”

Tô Tiểu Lai quay sang anh làm mặt quỷ, sau đó thật sự an tĩnh lại. Trình Thiếu Phàm không biết từ đâu lấy ra một cái túi to đưa cho cô, cô mở cái túi to đó ra nhìn thấy bên trong có bánh mà cô yêu thích, còn có sữa nữa. Tô Tiểu Lai khinh bỉ liếc anh một cái, hỏi: “Anh à, hôm nay là tuần cứu đói sao?” Anh của cô hôm nay sao lại đối xử tốt với cô như vậy, phải chăng là gặp được chuyện gì cao hứng?

“Chẳng lẽ anh ở trong lòng em tẹt đến như vậy sao?” Trình Thiếu Phàm hơi hơi nhăn mày lại, anh vốn biết Tiểu Lai thích ăn loại bánh này nên sáng sớm đã đi một quãng đường xa để mua.

“Ha ha, anh, em nói đùa thôi mà. Rất ngon nha.” Tô Tiểu Lai cảm giác không ổn, đều tại bản thân mình nói năng không suy nghĩ, sau này nói chuyện với Trình Thiếu Phàm phải thật cẩn trọng mới được.

Xe chạy phăng phăng trên đường, Trình Thiếu Phàm đột nhiên im lặng khiến cho nhiệt độ trong xe giảm xuống vài độ, nhưng trong

một buổi sáng đẹp như thế này, lại ngồi trên xe thoải mái như thế với những cơn gió nhỏ ùa tới, hơn nữa điểm đến của họ là khu vui chơi, cho nên cô cảm thấy rất hạnh phúc.

“Đúng rồi, bản kiểm điểm lần trước...” Trình Thiếu Phàm đột nhiên mở miệng, chỉ nói có nửa câu.

Tô Tiểu Lai thầm run sợ trong lòng, thôi rồi, tiêu đời rồi...

Trình Thiếu Phàm liếc nhìn cô một chút, quả nhiên nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của cô ấy, tâm trạng đột nhiên tốt hẳn, sau đó nói rất thâm ý: “Viết rất tốt, rất sâu sắc.”

Tô Tiểu Lai nhất thời há hốc, anh trai quả nhiên là phúc hắc, thực là phúc hắc mà, dọa cho người ta sợ chết khiếp. Nhưng nhắc đến bản kiểm điểm, cô lại nhớ đến cuộc sống bi thảm tháng này, mỗi ngày chỉ có thể ăn rau dưa, cô thật là nhớ những ngày có tiền để tiêu hàng ngày a TT~TT Cô vụng trộm quan sát Trình Thiếu Phàm, sắc mặt cũng không tệ, vì thế liền cố lấy dũng khí: “Anh ơi, anh xem, bản kiểm điểm em đã viết, hơn nữa anh lại hài lòng thế kia, như vậy tiền sinh hoạt tháng sau...”

Còn không chờ cô nói xong, Trình Thiếu Phàm nói giọng đều đều cắt ngang: “Anh sớm đã chuyển tiền cho em rồi.”

“Cái gì? Vậy sao anh lại không nói cho em biết?” Tô Tiểu Lai kinh ngạc, nhưng hơn hết là rất tức giận, vì sao anh ấy chuyển tiền xong lại không nói cho mình, hại cô mỗi ngày chỉ có thể ăn rau chấm mắm, bây giờ chỉ cần nhìn thấy thứ gì màu xanh là cô đã muốn nôn rồi.

“Em có hỏi anh sao? Từ ngày anh trở về, em liên lạc với anh được mấy lần?” Trình Thiếu Phàm đột nhiên nổi giận.

Tô Tiểu Lai cảm thấy người nên tức giận là mình mới đúng, làm sao người mất bình tĩnh trước lại là anh nuôi cơ chứ, thật là kỳ lạ, tâm trạng thay đổi còn nhanh hơn là người ta lật sách.

“Chẳng phải khi đó anh bảo chờ em có thành tích cuối kỳ rồi mới quyết định hay sao?”

“Được, vậy trả lại tiền cho anh.”

“Không cần, cho thì nhận.”

Đến cổng khu vui chơi, thừa lúc Trình Thiếu Phàm còn bận mua vé, Tô Tiểu Lai nhìn đám đông đầy người qua lại, dáo dác như đang tìm bóng dáng ai đó, đã hơn 9 giờ rồi, tại sao giờ này La San còn chưa đến, không phải đã hẹn với cô là 9 giờ gặp nhau ở cổng khu vui chơi sao? Không lẽ La San định cho mình leo cây???? =0=

Tô Tiểu Lai còn đang suy nghĩ thì tay đã bị ai đó kéo đi.

“Nghĩ gì đó? Vé đã mua rồi, vào đi thôi.” Trình Thiếu Phàm nháy mắt nói.

“Vâng ạ.” Tô Tiểu Lai nghĩ nếu La San đến tìm không thấy mình thì sẽ gọi điện thoại, vào chơi trước đã, có gì tính sau.

Tô Tiểu Lai vào đến khu vui chơi liền không quan tâm chuyện gì, kéo Trình Thiếu Phàm chơi hết cái này đến cái kia, Trình Thiếu

Phàm thấy cô vui vẻ nên cũng đi theo cô, chỉ cần cái gì không quá đáng đều chiều theo ý cô.

“Anh, em muốn chơi trò này, lâu lắm rồi chưa được chơi.” Tô Tiểu Lai sờ hột đầm đĩa chỉ vào vòng xoay ngựa gỗ nói với Trình Thiếu Phàm.

“Cứ chơi đi, anh ở đây chờ em.” Trình Thiếu Phàm lấy khăn giấy có hương thơm dịu nhẹ lau mồ hôi trên trán Tô Tiểu Lai, ở trong mắt anh, Tô Tiểu Lai mãi mãi giống một đứa trẻ, bây giờ còn lười kéo anh đi chơi trò trẻ con đó, thật là dọa người mà, nói ra thì anh đã bị cô lười kéo chơi hơn mười trò rồi, quả thật có chút mệt.

Tô Tiểu Lai chu chu môi, kéo tay anh: “Anh trai à, không chịu đâu, anh đi với em đi mà.” Cô thật am hiểu việc làm nũng, cô biết Trình Thiếu Phàm không thể đỡ được cái này.

Nhìn Tô Tiểu Lai làm nũng không biết mệt, anh vẫn nhịn không được dắt cô đi chơi, anh xoa xoa đầu cô, có chút mệt mới nói: “Được rồi, chơi xong trò này phải đi ăn cơm đấy.”

“Dạ, anh à, anh là tốt nhất.” Tô Tiểu Lai rất vui vẻ, trong phút chốc, kiễng chân hôn lên má Trình Thiếu Phàm một cái.

Trình Thiếu Phàm bị hành động này làm sững sờ, mặt hơi đỏ :”> khóe miệng hơi nhếch lên, khẽ chạm vào chỗ vừa mới bị cô hôn, vui tươi hơn hờ hờ nụ cười.

Tô Tiểu Lai từ sớm đã chạy trốn thật xa, quay đầu nhìn thấy Trình Thiếu Phàm còn đứng tại chỗ, hét lên: “Anh, nhanh lên.”

“Đến đây.” Trình Thiếu Phàm lập tức thu hồi nụ cười.

Hai giờ chiều.

Tô Tiểu Lai ngồi ở nhà hàng thức ăn nhanh ăn ngấu nghiến, khi chơi cô không cảm thấy đói, bây giờ ngồi trước bàn ăn lại có cảm giác như bỏ đói mấy thập kỉ.

Trình Thiếu Phàm ăn rất từ tốn.

“Thiếu Phàm, cậu cũng đến đây ăn à, trùng hợp quá.” Có tiếng nói vang lên phía sau.

“Đúng là trùng hợp thật, sao hai người cũng đến đây thế này.” Trình Thiếu Phàm ngẩng đầu nhìn thấy người đi cùng Dịch Xuyên Thần là La Sanhì không khỏi nhíu mày.

“Chẳng lẽ nơi đây chỉ cho phép hai anh em nhà các cậu đến, còn chúng tớ thì không thể.” Dịch Xuyên Thần ngồi xuống sát bên cạnh Tô Tiểu Lai chăm chọc nói.

“Đương nhiên là có thể đến rồi, tớ còn không biết là cậu có sở thích này đấy.” Trình Thiếu Phàm nghi hoặc đánh giá Dịch Xuyên Thần.

“Ừ, tớ đi cùng La San đến đây.” Dịch Xuyên Thần lười biếng tựa vào ghế sô pha.

“Thật ư?” Trình Thiếu Phàm nhìn sang La San đang ngồi bên cạnh.

“Đúng vậy, em nhờ Xuyên Thần chở em đến đây chơi.” La San ngọt ngào nói.

“Anh cũng không ngờ là em có sở thích này đây.” Trình Thiếu Phàm nhìn chăm chăm cô như thể đã biết tổng ý định của cô từ đầu.

La San bị anh nhìn đến nổi chột dạ, cả nửa ngày không nói tiếng nào. Lúc này Tô Tiểu Lai vừa ăn xong cọng mì cuối cùng trong tô, giương mắt liếc nhìn La San một cái, trang điểm rất kĩ, rất đẹp, tóc cũng được chăm sóc cẩn thận, mặc một chiếc váy màu xanh đậm, như thế này chẳng ai bảo là đến khu vui chơi cả, người ta sẽ tưởng là đi dự lễ hội cho mà xem, aiz, Tô Tiểu Lai trong lòng không khỏi thầm cảm thán, bà chị này sao lại có chỉ số IQ thấp thế không biết, đến cô cũng nhìn ra được sự tình, anh trai cô là một con cáo già giả hoạt chẳng lẽ lại nhìn không ra? (-"-)

Tô Tiểu Lai còn đang suy nghĩ làm sao để giúp La San thoát khỏi bối rối thì bất ngờ tay cô bị người đàn ông bên cạnh nắm lấy.

“Tiểu Lai, lần trước chuyện anh muốn nói với em qua điện thoại còn chưa xong, chúng ta hôm nay giải quyết cho rõ ràng đi.” Dịch Xuyên Thần vẻ mặt nham hiểm cười nói.

Tô Tiểu Lai kéo bàn tay anh ta ra khỏi tay mình, nhìn sang anh ta, giọng rõ ràng, nũng nịu nói một câu: “Tiểu Thần Thần à, chuyện gì vậy anh?”~~~~

“Em vừa gọi anh là gì?” Dịch Xuyên Thần vốn tưởng trước mặt Trình Thiếu Phàm Tô Tiểu Lai sẽ ngoan ngoãn một chút, không ngờ được...ô__ô

“Tiểu Thần Thần, em đặt biệt danh cho anh, có phải rất hay không?” Tô Tiểu Lai nói xong còn dùng ngón tay cọ cọ cằm Dịch Xuyên Thần.

“Thiếu Phàm, nhìn em gái của cậu xem, sao lại không quản lý nó cho đàng hoàng thế này?” Dịch Xuyên Thần chỉ còn cách nhờ Trình Thiếu Phàm giúp để xử lý tính cách của cô nàng này.

Trong lòng La San thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cô cũng không cần phải nghĩ cách đối phó với Trình Thiếu Phàm lạnh lùng, ánh mắt sắc như đao kiếm này nữa.

“À, thật ra thì chỉ cần con bé không nói quá là được, hơn nữa, tớ cảm thấy Tiểu Thần Thần rất hợp với cậu đấy.” Kỳ thật Trình Thiếu Phàm cười đến run rẩy, người có thể chọc phá được tên này cũng chỉ có Tô Tiểu Lai.

“Cậu, anh em các người đều xấu xa như nhau...”

“Đúng rồi, cậu vừa nói các cậu hôm trước qua điện thoại có chuyện gì còn chưa xong?”

“Không có gì, tớ với con bé trêu nhau thôi.” Dịch Xuyên Thần cảm thấy chuyện đó thật dọa người, nói ra chỉ sợ làm tổn hại thể diện của mình.

“Đúng vậy, anh à, không có gì đâu, em và Tiểu Thần trêu nhau tí thôi.” Tô Tiểu Lai cũng lập tức phụ họa theo, cô không muốn anh trai mình biết cô có người theo đuổi, bằng không lại toi đời.

“Ồ, thật không, anh không ngờ là hai người thân nhau như thế?” Trình Thiếu Phàm ung dung nói.

“Ha ha, đúng vậy, rất thân nhau mà.” Lúc này hai người đồng thanh, miệng còn nở nụ cười giả tạo.

Trình Thiếu Phàm quyết định hôm nay sẽ đưa Tô Tiểu Lai đi chơi thỏa thích, vì vậy lại đưa cô đi chơi game, hết trò này đến trò khác

“Anh, em muốn chơi đua xe.” Mặc dù trong phòng game có rất nhiều người nhưng vẫn không làm giảm được sự thích thú của Tô Tiểu Lai đối với các trò chơi.

“Được rồi, anh cho em một ống tiền xu trò chơi này.” Trình Thiếu Phàm cưng chiều đưa tiền xu trò chơi cho cô, sau đó quay sang nói với La San: “Em chơi với cô ấy, anh qua bên kia cùng Xuyên Thần chơi bóng rổ.”

La San mỉm cười đồng ý.

Tô Tiểu Lai rất hưng phấn, một mình chơi hăng say. Đến khi chơi xong một ván, đột nhiên nhớ tới La San, quay đầu thấy La San đang ngăn người, gọi một tiếng: “Chị La, chúng ta cùng nhau chơi trò này đi”

La San lúc này mới định thần lại, xoay người, cười nói: “Tiểu Lai, em chơi một mình đi, chị không chơi đâu, đứng một bên xem là được rồi.”

“Ồ, thế cũng được.”

Phía bên kia Trình Thiếu Phàm đứng chơi bóng rổ cùng Xuyên Thần, nói chuyện vui vẻ.

“Thiếu Phàm, em gái của cậu thật thú vị.”

“Ừ.”

“Từ nhỏ đến lớn, tớ chưa từng thấy cậu quan tâm đến ai như vậy. Ngay cả khu vui chơi dành cho con nít cũng chịu đưa con bé đi.”

“Tớ với nó là anh em với nhau đã 10 năm, tớ không đối tốt với nó thì còn ai nữa.”

“Cậu và La San đã quen biết nhau gần 20 năm, sao cậu đối với nó vẫn lãnh đạm như thế.”

“Tớ đã sớm nói, tớ không thích cô ấy, tớ nói với cô ấy không biết đã bao nhiêu lần, nhưng đến cuối cùng cũng là do cô ấy không chịu nghe.”

“Thiếu Phàm, nghe tớ một lần, cho con bé một cơ hội đi.”

Trình Thiếu Phàm ném quả bóng trên tay xuống, cả giận nói: “Là cô ấy nhờ cậu nói giúp?”

“Thiếu Phàm, cậu cũng biết là La San yêu cậu nhiều năm như vậy, cho dù mấy năm nay cậu liên tục đổi bạn gái nhưng nó không hề nói nửa câu không phải, trước sau vẫn im lặng chờ cậu, tớ không đành lòng nhìn thấy con bé như thế...”

“Được rồi, cậu đừng nói nữa, đừng tưởng tớ không biết, cô ấy tự cho mình thông minh đi tìm Tô Tiểu Lai nói chuyện.”

“Đó là bởi vì nó không gặp được cậu.”

Trình Thiếu Phàm định xoay người đi, Dịch Xuyên Thần kéo tay anh lại, có chút bức bối nói: “Thiếu Phàm, cậu biết La San là em họ của tớ mà, khi dì tớ qua đời, ta đã hứa với dì ấy chăm sóc tốt cho La San.”

“Xuyên Thân, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, thực xin lỗi, tớ không thể cho cô ấy hy vọng nào, như vậy chính là hại cô ấy.”
Trình Thiếu Phàm dứt khỏi tay anh, lập tức rời khỏi.

“Chị La, chị đến đây gấp thử một lần đi, em gấp này giờ nhiều lần như thế mà cũng không gấp được cái nào.” Về mặt Tô Tiểu Lai ảo não đứng trước máy gấp thú nói.

“Không đâu, chị cũng không biết gấp” La San đứng bên cạnh Tô Tiểu Lai, lơ đãng nói.

“Chị La, chị thử một lần đi nha?” Tô Tiểu Lai năn nỉ cô.

La San vốn không có tâm trạng chơi cái này, một lòng nghĩ về Trình Thiếu Phàm, cô cũng muốn kiểm soát bản thân mình, nhưng chuyện tình cảm không phải muốn kiểm soát là kiểm soát được. Cô thích anh nhiều năm như vậy, cho dù Trình Thiếu Phàm vĩnh viễn cũng không có khả năng yêu cô, cho đến bây giờ cô chưa từng hy vọng xa vời như vậy, cô những tưởng chỉ cần có thể ở bên cạnh anh là tốt lắm rồi. Nhưng mà, Trình Thiếu Phàm đến ngay cả cơ hội này cũng không cho cô.

“Tiểu Lai, mình em chơi đi, chị thực sự không có tâm trạng.”

Tô Tiểu Lai thấy La San đột nhiên trầm lặng, khẳng định là vì anh trai cô mà buồn rầu, bỗng nhiên trong đầu lóe lên một suy nghĩ, nói: “Aiz, chị La à, em rút cuộc cũng hiểu được tại sao anh em không thích chị rồi?”

Đây cũng là điều mà La San muốn biết, phải nói rằng có luận về nhan sắc hay ngoại hình cô đều có, nhiều năm qua có không ít

người theo đuổi, nhưng mà vẫn là không được Trình Thiếu Phàm để mắt đến.

“Vì sao?” La San nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì...” Tô Tiểu Lai làm ra vẻ bí hiểm, “Bởi vì anh trai em rất thích những cô gái hoạt bát, nhưng chị thì lại quá trầm lắng.” Kỳ thật, Tô Tiểu Lai cũng không biết được anh mình thích cô gái như thế nào, vì nhiều năm nay cô chưa từng thấy anh ấy thích ai cả. Hiện giờ chỉ muốn giúp La San vui vẻ một chút, La San thích phải anh của cô thì thật là đáng thương mà, cô trước giờ đều nghĩ con gái thì nên hoạt bát, trẻ trung.

“Thật vậy sao?” La San có chút kinh ngạc, không tin được rằng người đàn ông trưởng thành như Trình Thiếu Phàm lại thích những cô gái hoạt bát.

“Vâng, đương nhiên rồi, em cực kỳ hiểu rõ anh trai của mình.” Tô Tiểu Lai nói dối không chớp mắt, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên.

La San nhìn nhìn cô, thấy cô nói cũng có lý, không phải Tô Tiểu Lai cũng là một cô gái hoạt bát năng động sao? Trình Thiếu Phàm không phải cũng coi cô ấy như bảo bối mà nâng niu sao?

“Tiểu Lai, thì ra hai người ở đây.” Một giọng nam trầm ấm làm gián đoạn suy nghĩ miên man của La San.

“Anh, Tiểu Thần Thần, sao hai người không chơi nữa?” Tô Tiểu Lai nhìn Trình Thiếu Phàm và Xuyên Thần một trước một sau đang đi đến, cợt nhả nói.

“Tiểu Lai, sau này em đừng gọi anh là Tiểu Thần Thần nữa, khiến anh cứ giống như bạn bè của em đấy, sao em không gọi anh là anh

Dịch? Anh Xuyên? Anh Thần cũng được.” Dịch Xuyên Thần bị cô gọi như thế thì thấy mình không khác gay là mấy.=3=

“Anh lúc nào chả thích đẹp, em gọi anh là Tiểu Thần Thần, nghe thật là hay, chị La, chị nói đúng không?”

La San gật đầu mỉm cười.

Trình Thiếu Phàm một lần nữa cố nén cười vì cô.

“Được rồi, đừng đùa nghịch nữa, đang chơi cái gì đấy, máy gấp thú à?” Trình Thiếu Phàm đến gần.

“Hix đúng, nhưng mà em vẫn chưa gấp được con nào cả.” Tô Tiểu Lai nhún vai, tức giận nói.

“Em ngốc như vậy thì làm sao gấp được. Thôi để anh gấp cho.”

Tô Tiểu Lai gật đầu lia lịa.

Trình Thiếu Phàm đi đến máy chơi game trước mặt, bỏ tiền xu vào, điều chỉnh hướng đi cái kẹp gấp, nhắm ngay mục tiêu, ấn nút, kẹp gấp hạ xuống, một con thỏ bông bị mắc vào kẹp gấp. Tô Tiểu Lai há miệng hình chữ O, sau đó vỗ tay, hưng phấn nói: “Woa, anh, lợi hại quá đi.” Cô không ngờ được Trình Thiếu Phàm cũng giỏi trò này, La San đứng cạnh cũng ngạc nhiên không kém.

Dịch Xuyên Thần khinh bỉ nói: “Chỉ là chút kỹ năng lừa gạt các cô gái thôi”

“Vậy anh cũng gấp thử đi, hừ!” Đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Lai tỏ ra bất công, bênh vực khi Trình Thiếu Phàm bị người ta nói đùa.

“Ấu trĩ.” Dịch Xuyên Thần khịt mũi nói.

“Anh mới ấu trĩ, cả nhà anh đều ấu trĩ.”

“Em, em...”

“Em cái gì mà em, nhàm chán.” Tô Tiểu Lai còn quay sang anh ta làm mặt quỷ siêu cấp vô địch xấu.

Dịch Xuyên Thần bị mặt quỷ của cô làm cho cười: “Tiểu Lai, em thật sự là rất đáng yêu, khó trách anh em thương em như vậy.”

“Anh em thì phải thương yêu nhau chứ” Lại là một câu làm anh cứng họng.

Tô Tiểu Lai đối đáp với anh ta, nhìn về phía Trình Thiếu Phàm, thấy La San ôm trên tay một đồng thú bông, Tô Tiểu Lai vui mừng không thôi.

Đến khi ra khỏi khu game, Tô Tiểu Lai cầm theo hai túi thú bông to, vốn là muốn đưa một túi cho La San nhưng cô ấy từ chối, lý do là không thích thú bông. Kỳ thật La San không thích thú bông, nhưng những thú bông đó đều là do Trình Thiếu Phàm tự tay gấp được lại là chuyện khác, thế nhưng cô tự mình hiểu được, thú bông đó là Trình Thiếu Phàm gấp cho Tô Tiểu Lai, cô không dám lấy, cũng không dám mơ tưởng. Nhưng mà cuối cùng Tô Tiểu Lai vẫn nhất quyết đưa cho cô một túi thú bông đáng yêu, bắt cô phải nhận cho bằng được, thế nên cô mới lấy. Thật sự mà nói tuy chỉ có một túi, nhưng đối với cô là đủ rồi.

Buổi tối bốn người cùng nhau ăn cơm rồi chia tay nhau, Tô Tiểu Lai ngồi ở trên xe vẫn vui như trẻ hời, lấy từng con thú bông ra đặt trên xe.

“Hôm nay đi chơi có vui không?”

“Vui, đương nhiên là vui ạ!!!!”

“Đã trễ thế này rồi, hôm nay về nhà anh ngủ đi.”

“Không đâu, em muốn về trường, em không muốn lại phải ngủ ở ghế sofa.”

“Anh đã kêu người lau dọn thư phòng sạch sẽ rồi.”

“Vậy thì được, em đến nhà anh, dù sao bây giờ có nhiều thú bông thế này cũng không có chỗ để, để ở thư phòng của anh vậy.”

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Kỳ Thi

Sau đợt gửi tiền của anh trai, Tô Tiểu Lai được ăn no miễn phí vô tư vô lo vài ngày, sau đó cô bắt đầu theo ba chị em thân thiết của mình lên thư viện tự đọc. Quần áo thức ăn đều không thành vấn đề, nhưng kì thi cuối kỳ phải giành được vị trí đầu.

Mấy ngày nay, chỉ cần đi ngang qua thư viện, nhìn vào cửa sổ bên trái của kệ sách, có thể bắt gặp được hình dáng siêng năng của cô. Trước kia cô chỉ ngồi đây được mười năm phút là bắt đầu nằm sấp xuống, sau đó ngủ một giấc say sưa như lợn, mặc cho ai gọi cũng không dậy.

Lâm Vi Vi bị tình trạng đọc sách mãnh liệt của cô làm cho rung động, mà còn ngạc nhiên hơn, đã năm lần bảy lượt gọi cô nàng đi ăn cơm, vậy mà bạn Tiểu Lai buông một câu, "Để tớ đọc đến hết trang cuối cùng đã!!!".

Sau khi phát hiện thấy bạn bè lục đục đi ra thư viện hết, bụng Lâm Vi Vi đã kêu inh ỏi, vốn sang sớm nay chưa kịp tỉnh ngủ đã bị Tô Tiểu Lai lôi đến đây, bây giờ còn khiến cô chịu đói bụng, cuối cùng không thể nhịn nữa, cô bắt đầu nổi bão, đoạt lấy quyển sách của cô nàng, dùng ánh mắt giết người hăm dọa Tiểu Lai, "Tô-Tiểu-Lai-kia!!!, TM nhà cậu, đọc sách đến tẩu hỏa nhập ma rồi à, kì thi lần này cậu chuẩn bị sát nhập vào top ten của nhà trường sao???".= +=

Ánh mắt Tô Tiểu Lai ngây dại, tay cướp lại quyển sách, để nó lên trên bàn như lúc trước, lẩm bẩm nói, "Chỉ còn vài trang cuối thôi mà".

Lâm Vi Vi thở dài một hơi, rầu rĩ nói, "Aizz, đúng là trúng tà rồi, ôi trời ời, chị đây không điên cùng em đâu, đi ăn cơm đây".

Cô đang chuẩn bị rời đi, cổ tay đã bị Tô Tiểu Lai nắm chặt, cô quay đầu, không đỡ nổi vẻ mặt ân cần tươi cười của Tô Tiểu Lai, "Ha ha, chị Vi Vi à, đừng nóng giận mà, em đây cũng là có nguyên nhân mới biểu hiện khác thường như vậy mà".

"Đừng gọi chị tha thiết thế, nói đi, nguyên nhân chuyện này là thế nào?". Lâm Vi Vi gỡ tay cô nàng ra, đặt mông ngồi vị trí cũ.

"Để kỳ nghỉ hè không tốt đẹp này tớ có thể được đi Nhật Bản chơi, nhưng có điều kiện". Lời nói và ánh mắt của Tô Tiểu Lai lúc này hoàn toàn thay đổi, vừa rồi còn ngây dại, còn bây giờ sáng ngời.

Tròng mắt Lâm Vi Vi xoay vòng, bắt đầu suy nghĩ sâu xa, "Để tớ đoán nhé, có phải có liên quan đến kì thi lần này hay không?".

"Vi tử, cậu quá thông minh". Tô Tiểu Lai kích động vỗ vai cô.

"Xùy, cậu đúng là ngốc, mấy ngày nay cậu mất ăn mất ngủ rõ ràng như vậy, tớ còn không đoán được sao?". Lâm Vi Vi khinh bỉ nói.

"Ha ha, nhưng anh nuôi tớ nói, điểm kiểm tra lần này phải giành được từ 85 điểm trở lên".

Lâm Vi Vi giật mình gõ trán cô nói, "Cậu thấy mình ngu chưa? Cậu đã quên mất môn Triết chỉ được có 4 điểm thôi sao? Còn cả

anh già Tiếng Anh liệu có dễ dàng buông tha cho cậu sao?".

Tô Tiểu Lai chờ người hóa thạch ngồi đó, qua hai giây, vỗ mạnh trán mình, "Vậy à, thế nếu tớ có thể đạt tiêu chuẩn thì đúng là kì tích, đúng không???".

"Có thể nói là như vậy". Lâm Vi Vi quả quyết gật đầu.

"Vậy sao cậu không nói sớm cho tớ biết?".

"Tớ thấy mấy ngày nay cậu cố gắng như vậy, chỉ nghĩ cậu mong không bị liệt cuối danh sách mới chăm chỉ đến vậy thôi".

Trời ơi!!!! Tô Tiểu Lai cảm thấy chính mình đã gặp phải điều xấu hổ nhất trên thế giới, ban đầu cố gắng để lấy điểm kiểm tra thật cao, không nghĩ đến có cố gắng đến ngày cuối cùng cũng không thể đạt tiêu chuẩn được, khoảng cách chênh lệch lớn như vậy khiến cô không thể nào lấp đầy. Xem ra hành trình du lịch đến Nhật Bản chỉ có thể thực hiện trong giấc mơ thôi, ôi đất nước anh đào xa xôi ơi, tạm biệt T___T. Lần này chỉ mong không bị ai đó mắng cũng là món quà tốt đẹp nhất mà ông trời ban tặng cho cô rồi.

"Trái tim tôi chỉ có em chứ không hề có cô ấy, em phải tin tưởng tình yêu tôi dành cho em mãi mãi là chân thật.... ". Một bài hát vang lên lm thay đổi cả không khí.

"Này, di động của ai kêu thế?". Từ Tổ đang dựa người vào thành giường xem tạp chí hời, cô còn đang thắc mắc không biết người nào thường thức được cái bài nhạc chuông di động sến khủng khiếp này.

"Không phải của tớ". Lâm Vi Vi đang chơi võng du nói vọng ra.

"Cũng không phải của tớ". Lý Ly đang cắt móng tay trả lời.

Vì thế, ba người cùng nhìn nhau, đồng thanh kêu to, "Ô Tiểu Laiiiii, ai cho phép cậu đổi nhạc chuông dọa người thế này hả?".

Ô Tiểu Lai tay còn dính đầy bột xà phòng nhảy vọt ra từ WC, về mặt vô tội hỏi, "Vi tử, không thấy tớ đang giặt quần áo sao? Giúp tớ nghe điện đi".

Lâm Vi Vi ghét nhất lúc cô đang chơi game bị người khác quấy rầy, nhưng so với lúc này cô còn ghét cái tiếng chuông kinh dị ấy hơn, vì thế không kiên nhẫn được nhận điện thoại.

"Alô !!!!".

"Em không phải là Tiểu Lai?".

"Tôi là bạn cùng phòng của cô ấy, xin hỏi chị là... ?".

"À, tôi là La San, Tiểu Lai...".

Sao lại là cô ta, người phụ nữ này sao lại tìm đến cô thế này, suốt cả một tuần cô ta gọi đến một tá cuộc điện thoại, mỗi lần chỉ hỏi tình hình của anh trai cô, còn hẹn cô đi ăn cơm, nhưng cô không đồng ý, sau sự kiện Kentucky và đồ ăn vặt, cô không dám gặp mặt cô ta nữa. Trong khoảng thời gian này Ô Tiểu Lai vì chuyện thi cử mà trở nên trầm cảm, hơn nữa âm hồn không tiêu tan La San này khiến cho trái tim vốn đã suy sụp của cô trở nên hồng thật sự. (_ _|||)

"Tiểu Lai đang ở...". Đang giặt quần áo, còn không chờ Lâm Vi Vi nói tiếp, Ô Tiểu Lai liền nhảy bổ ra, kích động lay lay tay cô, ý bảo

cô đừng nói, Lâm Vi Vi nhìn bọt xà phòng bay về hướng của cô, không kịp tránh vì thế một đám bọt tung ra....

Tô Tiểu Lai nhìn khuôn mặt đầy bọt xà phòng của Lâm Vi Vi, trong đầu chỉ thoáng hiện lên mấy chữ, thôi xong đời rồi....

Giờ phút này Lâm Vi Vi đang cắn chặt răng, ánh mắt hung dữ nhìn cô, miệng còn nói dụi dàng, "Tiểu Lai đang công tác ở WC, không có cách nào tiếp điện thoại của chị, lát nữa đợi cô ấy đi ra tôi sẽ nói có chị gọi điện đến, vâng, chào chị, vâng hẹn gặp lại".

Tô Tiểu Lai cảm thấy tình thế không ổn, quyết định thực thi ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, chạy nhanh về hướng nhà WC, nhưng hỏa nhãn kim tinh của Lâm Vi Vi đã sớm đoán được ý đồ của cô, nhanh hơn một bước tóm lấy cô, kết quả chính là hai người vừa rượt đuổi vừa đánh nhau, lại còn dùng hết những dụng cụ trong phòng, nào là thú bông, rồi đến móc treo quần áo, lại cả chổi nữaTT~TT

Kết quả là, chiến tranh thế giới lần thứ ba bắt đầu.... =w=

Lý Ly và Từ Tổ trở thành hai người duy nhất chứng kiến đại chiến này, không những không can ngăn mà còn ngồi đó rung đùi, cười đến sái quai hàm.

Vài phút sau đó, cuộc chiến đã đánh bại Tô Tiểu Lai một cách thảm hại chấm dứt trong vẻ vang của Lâm Vi Vi.

Hai người trong tình trạng kiệt sức nửa ngồi dưới đất, phòng ký túc xá bỗng dưng trở nên im lặng lạ thường, chỉ chốc lát sau Từ Tô đã phá tan bầu không khí yên tĩnh ngán ngùi này, "Tiểu Lai, cậu mau

đổi ngay nhạc chuông đi, cậu đã làm vấy bẩn trái tim bé bỏng của tớ đó!!!".

"Ha ha, này nhớ các cậu không thấy bài hát Anh tin tưởng mùa xuân không hề nhàm chán hay sao? Tớ cũng muốn ôm một chút gió xuân". Tô Tiểu Lai đắc chí nói.

"Tô Tiểu Lai ơi Tô Tiểu Lai, muốn tớ nói tử tế với cậu thế nào đây, đầu cậu bị đập vào tường à?". Giọng nói Lý Ly lúc này chỉ cần so sánh với ngữ khí nói chuyện bình thường Tô Tiểu Lai cũng hiểu được đại hội phê phán lập tức tràn đến...

Quả nhiên....

"Đúng vậy, Tiểu Lai, cậu đúng là bị trúng tà của kì thi rồi". Lâm Vi Vi nói.

"Ôi đứa trẻ đáng thương này, cậu đúng là thế hệ bị hủy hoại". Từ Tổ thở một hơi dài thườn thượt nói.

"Được lắm, chờ thành tích của kì thi lần này công bố, tớ sẽ đổi nhạc chuông". Tô Tiểu Lai quyết định bóp chết cái đại hội phê phán lần này ngay còn ở trong trứng nước.*^*

"Tùy cậu đấy, dù sao sau đợt thi này xong, ở trường cũng không có việc gì. Tớ chuẩn bị về nhà ít ngày, mẹ tớ đã liên hệ một đơn vị cho tớ thực tập rồi". Lý Ly nói nhẹ nhàng như không.

Sau đó là Lâm Vi Vi, "Hai ngày sau tớ cũng về quê, bà ngoại tớ còn chờ tớ về để chăm sóc".

Tô Tiểu Lai nhìn sang Từ Tổ, hy vọng có người ở lại với cô.

"Các cậu đều về nhà. Còn nghỉ hè lần này tớ chuẩn bị đi tìm việc". Từ Tổ đóng quyển tạp chí trong tay lại, nhìn sang Tô Tiểu Lai hỏi, "Tiểu Lai, còn cậu?".

"Tớ, tớ còn chưa nghĩ đến". Tô Tiểu Lai đáp ứng nói. Cô đúng là chưa từng nghĩ đến, trong khoảng thời gian này bị kỳ thi làm cho đầu óc lú lẫn, dường như không để lại một khoảng trống nào để tự hỏi công việc sắp tới của mình.

"Tiểu Lai, tớ cảm thấy cậu có thể đến công ty anh trai cậu thực tập đấy, công ty giàu có như vậy tích lũy kinh nghiệm tốt lắm". Lâm Vi Vi đề nghị.

Tô Tiểu Lai còn chưa nghĩ đến vấn đề này, cô vẫn nghĩ mình vẫn còn là trẻ con, không nghĩ đến đột nhiên cô sẽ trở thành người lớn. Khoảng thời gian ba năm đại học đẹp nhất còn chưa kịp nhớ đã sắp đi qua, khoảng thời gian ba năm đẹp nhất vì không có Trình Thiếu Phàm kè kè ở cạnh, cuộc đời vô tư vô lo suốt ba năm, cứ như vậy vô thức cách xa cô. Cô đột nhiên ngây ngốc đứng dậy, tương lai à, đối với cô mà nói, cứ thế xa xôi nhưng lại gần trong gang tấc.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình như đứa trẻ bị lạc đường không tìm thấy đường về nhà.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Phỏng Vấn

“Trái tim tôi chỉ có em chứ không hề có cô ấy, em phải tin tưởng tình yêu tôi dành cho em mãi mãi là chân thật....”

“Alo, mẹ ạ!”

“ Hừ, con còn biết mẹ là mẹ con sao? Đi lâu như thế mà cũng không biết đường gọi điện về nhà hỏi thăm sao?” Mẹ Tô tựa như núi lửa bùng nổ to tiếng mắng Tiểu Lai.

“ Mẹ, hôm nay mẹ ăn bom sao?” Tiểu Lai nhỏ nhẹ.

“Con đúng là cùng một giuộc với ba con. Có nhớ hôm qua là ngày gì không hả...hả...hả...?????”

Mẹ Tiểu Lai rất ít khi hỏi những vấn đề đại loại như vậy. Vậy nên Tiểu Lai cố gắng hết sức nhớ xem ngày hôm qua là ngày gì. Hôm qua là ngày bảy tháng bảy có gì đặc biệt đâu ~.~ Đột nhiên, đầu óc lóe sáng, nghĩ ra rồi !!!! May là Tiểu Lai cô đây hỏi học trung học rất khá môn sử nha. Hồi đó cô là “thủ khoa” môn Sử của cả khối đó, điểm lúc nào cũng trên 90. Nhưng mà, cô thật không nghĩ mẹ mình lại là một công dân yêu nước như thế đó nha!

“ Mẹ! Nhân dân cả nước đều biết! Ngày hôm qua chính là ngày kỷ niệm Nhân dân Trung Quốc đứng lên chống Nhật!!!!” Tô Tiểu Lai nói xong, mặt rất tự đắc vênh lên, tựa như chính cô đã tham gia vào sự kiện ấy vậy. Tự hào quá ~ Tự hào quá ~.

Mẹ Tô khoe miệng run run, cảm xúc đã không thể kiềm chế được, quay sang nhìn ba Tô đang mồ hôi lạnh đổ ròng ròng. Mẹ Tô là mẫu người lý tưởng của chế độ “ Nữ vương ở nhà”. Ba Tô rất có lòng tin ở con gái của mình. Aiz con gái ời con gái à, con đúng là con ba! Chúng ta là những công dân yêu nước hết mình. Vì hôm qua khi mẹ Tô hỏi ba Tô câu hỏi này, ba Tô cũng đáp lại câu trả lời y chang Tiểu Lai, nên hôm nay mẹ Tô thật muốn kè dao vào cổ ba Tô mà = =+

Mẹ Tô rít lên: “Tô-Tiểu-Lai!!!!, đúng là con gái ngoan của ba mà mà!!!! Ngày cả nước chống Nhật thì nhớ, sinh nhật mẹ mà thì quên à??????”.

Tô Tiểu Lai sợ mất mặt, sinh nhật mẹ thì làm sao mà quên được cơ chứ? Tiểu Lai thuận tay lật lại tờ lịch, hôm qua đúng là sinh nhật mẹ đó. Cô còn nhớ rõ mùa hè năm ấy, hôm đó là sinh nhật mẹ, cô cùng ba quên bém đi mất. Thế nên kết quả là mẹ một tuần không về nhà ăn cơm, cô với ba phải ăn uống bậy bạ cầm cự. Từ đó trở đi, sinh nhật mẹ là ngày quan trọng, không một ai dám quên. Nhưng hôm nay....lịch sử lại lặp lại T___T

“Mẹ...con.....”. Tiểu Lai lúng búng nói.

“Con, con, con cái gì mà con! Uống công mẹ nuôi mà. Thiếu Phàm nó còn gọi điện, gửi quà cho mẹ mà đấy. Đáng lẽ Thiếu Phàm nên là con mẹ mới phải!”.

Mẹ Tô vẫn đang tức giận nhiều lắm, chưa vui được nhiều đâu.

Ba Tô ở đầu dây điện thoại nói “Thôi, bà xã à, vào chủ đề chính đi!”.

“Tôi bị hai ba con ông làm tức đến nghẹn rồi. Ông nói chuyện với con gái cưng của ông đi!”.

Mẹ Tô lập tức ném điện thoại cho ba Tô, hằm hằm đi về phía cửa phòng

Ba Tô lúc này mới có thể thở, cầm lấy điện thoại nói : “Tiểu Lai, ba với mẹ con đã nói chuyện với nhau, chuẩn bị cho con về nhà nghiên cứu luận văn rồi. Vậy nên nhanh nhanh thu xếp đồ đạc về nhà đi nhé. Ở nhà gắng mà ôn tập cho tốt!”.

“Ba, con muốn thực tập, hè này không về nhà đâu.” Tiểu Lai là cao thủ nói dối bậc nhất rồi, người bình thường sẽ không nhìn ra đâu.

“Vậy sao con không nói sớm cho ba với mẹ biết?”. Ba Tô đương nhiên là bất ngờ.

“Tóm lại bây giờ ba biết là được rồi. Ba, ba yên tâm. Con sẽ tự chăm sóc mình rất tốt cho ba xem!”.

Tiểu Lai không đợi ba tiếp tục lải nhải, dập luôn điện thoại.

Nếu đã nói dối phải nói dối cho trót. Tiểu Lai cô phải nhanh chóng tìm việc làm thôi.

Giờ phút này, Tô Tiểu Lai lú lú theo sát chân Từ Tổ, hỏi liên tục : “Tổ Tổ à, thật sự là đi được đúng không?”

Từ Tổ quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Lai đang hết sức lo lắng, nao núng, liền nhướn đuôi lông mày nói :”Tiểu Lai, hôm qua cậu có tắm

rửa ngâm nước ấm không vậy? Sao mà không thể hiên ngang ưỡn ngực thẳng lưng hả?”.

Tiểu Lai kéo kéo cái váy không dài đến đầu gối, hỏi như muỗi vo ve : “Tớ đứng thẳng được mới lạ đó. Chiếc giày này cao nhiều phân vậy? Chân đau muốn chết rồi”.

Từ Tổ nhìn Tiểu Lai nhăn nhó nhí nhố, tư duy lại cảm thấy buồn cười : “Ha ha ha, cả buổi sáng phải mặc như vậy đó, muốn tìm công việc nữa không?”.

“Tớ cảm thấy thật hối hận khi đã nhận cái lời mời kia....”. Tiểu Lai chớp chớp miệng nói.

“Cậu mắc chứng ảo tưởng à? Nhìn vào cái nhan sắc này thì cậu chưa chắc đã được đâu =3=~~~. Mơ hão!”. Từ Tổ ở một bên nhìn Tiểu Lai cười đến run cả người.

“Mời người tiếp theo, Từ Tổ”.

Từ Tổ tao nhã đứng dậy, quay lại chớp chớp mắt với Tiểu Lai mấy cái, sau đó thẳng tiến bước vào căn phòng phỏng vấn đầy bí ẩn.

Không đến nửa tiếng sau, Từ Tổ đã thông dong đi ra, cười với Tiểu Lai : “Đừng hồi hộp, cứ bình tĩnh đi. Không có gì là đáng sợ cả.”

Tiểu Lai sao có thể bình tĩnh cơ chứ. Mới đầu chỉ là hai chân run run, bây giờ là cả người lẩy bẩy. Cơ thể Tiểu Lai đang run bần bật đây này =O=~

Ba chữ “Tô Tiểu Lai” đột ngột vang lên làm cô giật mình, suýt chút nữa là thân mật với sàn nhà, may mà có Từ Tổ giữ lại kịp thời.

Tô Tiểu Lai nơm nớp lo sợ đi về phía cửa phòng. Gõ cửa, bên trong có tiếng nói vọng ra “Mời vào”.

Cửa mở ra ngay lập tức. Cô đang còn tự hỏi câu giới thiệu đầu tiên nói như thế nào thìChiệp, có lẽ do cô chăm chú tập trung cao độ quá nên quên mất dưới chân đang đi giày cao gót. Thế là... rầm!!!!!! Tiểu Lai ngã oạch một cú. Rất hoành tráng! Rất ấn tượng! Như kiểu ngã “chó” rất nghệ thuật. Đã thế lại trao một nụ hôn kiểu Pháp với mặt đất nữa =A=

Vì nể mặt chủ tịch hội đồng phòng vấn nên năm người kia chỉ biết ôm bụng, cắn chặt môi, ghen cười đến đau cả ruột. Ai ngờ, vị chủ tịch kia cũng cười. Tô Tiểu Lai giờ phút này chỉ ước có một cái hang để trốn vào thôi. Đây là lần đầu cô đi phỏng vấn đó đời này cô có bao nhiêu xui xẻo vậy trời?? Tất cả đều tại cái đôi cao gót này, Tổ Tổ chết tiệt!! Lòng Tiểu Lai lúc này tràn ngập bi phẫn. Nhưng mà, sao cái tiếng cười kia quen thuộc đến thế? Cô phải bụi đứng dậy, mắt nhìn quét qua toàn bộ căn phòng, dừng lại ở người con trai đẹp đến hớp hồn kia. Dịch Xuyên Thần thấy Tiểu Lai đang chăm chăm nhìn mình nên ho khụ khụ mấy cái. Sau đó anh ta nhìn vào tập hồ sơ, hỏi “Tô Tiểu Lai đúng không?”.

Đúng là trái đất tròn mà. Tiểu Lai không hề nghĩ tới sẽ gặp lại Dịch Xuyên Thần ở đây. Quả nhiên là oan gia chạm mặt. Nghĩ đến trong này còn rất nhiều người khác đang rất nghiêm túc nên cô cắn răng nói : “Vâng”.

Dịch Xuyên Thần tay gõ gõ lên bàn, thả tập hồ sơ xuống, bán tín bán nghi hỏi Tiểu Lai : “Cô đã từng là tình nguyện viên trong Thế

vận hội Olympic Bắc Kinh à?”.

Hớ....đâu ra vậy? Làm lúc gì mà sao bà đây không hề biết thế? Tiểu Lai đây khi nào làm tình nguyện viên cho Thế vận hội vậy? Trời ơi, ông giết chết Từ Tố giùm con. Bà đây tin tưởng giao cho mi làm hồ sơ, thế mà ...thế mà....grrrrrrừ. Đợi bà đây phỏng vấn xong sẽ xử lý mi, Từ Tố!!!

Tô Tiểu Lai hé miệng cười khế “Đúng vậy ạ”.

“Vậy cô có thể cho chúng tôi biết công việc của một tình nguyện viên như cô là gì được không?”.

Tô Tiểu Lai bắt đầu phát huy khả năng “chém gió thành bão” của mình. Dù cô không thật sự là tình nguyện viên Thế vận hội nhưng chuyện xung quanh nó thì nghe được không ít nha. Vì thế, mở miệng là văn chương tuôn trào, đứng lên nói chậm rãi. Đầu tiên, cô tham gia đăng ký làm tình nguyện viên, sau đó cô được đưa đi huấn luyện ở Bắc Kinh, rồi phụ trách nhiệm vụ hàng ngày như thế nào blah blah blah....Tiểu Lai không quên kèm theo “body language” khi nói. Vì thế, bài diễn thuyết của Tiểu Lai thật sinh động, y như thật vậy. Kết thúc bài văn nói, toàn bộ hội đồng đều bị Tiểu Lai làm cho sững sờ, hoàn toàn quên đây là một buổi phỏng vấn. Tiểu Lai nhìn mọi người ngây ngẩn vì bài diễn văn của mình, lần đầu tiên có cảm giác thành công rực rỡ, đầu cũng tự nhiên ngẩng cao đầy hãnh diện.

Dịch Xuyên Thần quả thực không ngờ cái con bé này trình độ “chém gió” cao siêu đến thế. Cũng may là đã có vài lần khẩu chiến với cô nàng nên Xuyên Thần biết được cái mồm miệng sắc bén kia, nếu không thì ngồi nghe con bé này nói chắc anh ta cũng tin sái cổ rồi. Hấn ngẩng đầu nhìn Tiểu Lai. Khiếp thật, hơn 10 phút trôi qua rồi

mà cô ta vẫn đang thao thao bất tuyệt . Xuyên Thần biết chắc nếu mình không cắt ngang cô nàng thì không được đi ăn cơm trưa rồi.

“Được rồi, tốt lắm. Không cần nói nữa đâu”.

Tô Tiểu Lai cũng không còn hứng thú nữa. Đột nhiên, cô nghĩ rằng việc buôn bán bên ngoài công ty thì cũng có khác gì cái việc hùng biện cô vừa làm đâu, sao không bắt ngay lấy cơ hội này chứ? Vậy nên, Tiểu Lai cung kính cúi đầu về phía hội đồng phỏng vấn, nói : “Các vị giám khảo phỏng vấn, tôi đi làm tình nguyện viên cho thể vận hội đã là chuyện cũ rồi, tôi nghĩ các vị cũng đã hiểu rõ. Tôi biết tôi còn non nớt, chưa đủ chín chắn. Thế nhưng tôi có thể chịu được cực khổ, có tinh thần kiên cường . Tôi quyết tâm phục vụ công ty, phục vụ khách hàng ở khả năng tốt nhất. Tôi coi công ty là tất cả, lợi ích của công ty là lợi ích cao nhất phải hướng đến. Quan trọng nhất là, tôi vì công ty có thể chịu vượt qua biển lửa, băng qua sông rộng, quyết không nhụt chí trước khó khăn. Tôi hy vọng quý công ty sẽ cho tôi một cơ hội để tôi dốc sức phục vụ. Xin cảm ơn!”.

Các vị giám khảo cứ nhìn Tiểu Lai, rồi lại nhìn nhau, cuối cùng vẫn là nhìn về phía Dịch Xuyên Thần. À há! Hóa ra chính anh ta mới là người đứng đầu.

Tiểu Lai thở dài trong lòng. “Haizz, thôi rồi! Khởi cần nhìn kết quả cũng biết mình rớt thẳng cảng rồi”. Cả người cũng tự động nhún xuống, không thẳng thớm như ban đầu nữa.

Dịch Xuyên Thần vẻ mặt nghiền ngẫm một chút, sau đó nói nhẹ : “Về nhà chờ thông báo nhé!”.

Tiểu Lai đang héo rũ, nghe được câu nói nay lại tựa như cây xanh được tưới nước, bừng lên sức sống. Anh ta nói như vậy có

phải là còn cơ hội cho mình không.

“Vâng”. Tiểu Lai mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng tiến ra cửa.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Vận Đen Ám

Đúng giữa trưa, Tô Tiểu Lai và Từ Tổ ở ký túc xá diễn một bộ phim tình cảm Quỳnh Dao suốt mướt .

Chuyện kịch tính đại khái là như thế này...

Từ Tổ lấy lý do thời tiết không tốt, điều kiện ở không tốt mà dứt khoát vứt bỏ Tô Tiểu Lai đi tìm nơi khác ở, Tô Tiểu Lai vì thuyết phục Từ Tổ ở lại mà khóc lóc giã giụa.

Kỳ thực Từ Tổ vứt bỏ Tô Tiểu Lai là hoàn toàn thấu tình đạt lý. Thứ nhất, ký túc xá quả thực rất nóng, mỗi ngày đều như ở trong lò nướng bánh, nhất là những ngày này, thời tiết oi bức, cả ngày đến đêm chẳng có lấy nổi một tia gió mát, gần như cô không thể ngủ ngon giấc được. Thứ hai là hiện tại cô đang có việc làm, nhưng công ty ở cách ký túc xá rất xa, vì thế để tiện việc đi lại, cô buộc phải dọn ra ngoài. Đúng vậy, chỗ cô làm kia là công ty thương mại nước ngoài, cô đang đợi giấy báo trúng tuyển, nhưng Tô Tiểu Lai cứ ngày ngày tố khổ với cô.

"Tổ Tổ, cậu không thể như vậy, không thể như vậy được, tớ phải sống sao đây, sao cậu nỡ nhẫn tâm vứt người ta sang một bên thế này?". Tô Tiểu Lai gắt gao ôm lấy đùi Từ Tổ, khóc nức nở nói.

Từ Tổ cố sức kéo chân mình ra nhưng vẫn không nhích ra được. Nha đầu này tóm thật là chặt mà, nhập vai rất chi là thâm sâu, Quỳnh Dao không tuyển nó đi làm diễn viên thật là phí hoài tài năng

đó!!!Nhưng nói tới trò bản lĩnh này thì còn có ai độ được với nó nhỉ, Từ Tổ chợt nghĩ đến một người, anh Tiểu Mã (*).

(*)Theo Kim Anh : Từ Tổ đang nghĩ đến diễn viên Mã Cảnh Đào, là một diễn viên được xem như là "cực cưng của Quỳnh Dao", anh rất tài năng, đã thể hiện nhiều thể loại vai khác nhau.

"Vâng, Mã Tiểu Lai, thôi cậu đứng lên cho tớ nhờ, đừng diễn nữa, cậu không đạt được tới cảnh giới của chú Mã đâu". Từ Tổ mắt liếc cô, giọng lạnh như băng nói.

"Cậu thật sự muốn vứt bỏ mình sao? Cho đến cuối cùng cậu vẫn muốn vứt bỏ mình sao? Tại sao tại sao chứ!!!!". Tô Tiểu Lai vẫn là cố đầu theo mục đích ban đầu của bản thân mà diễn, trong thâm tâm cô chỉ có một âm thanh duy nhất kêu gọi, rằng nhất định phải kéo Từ Tổ ở lại, nếu không cô sẽ phải ở một mình trong cái căn phòng rộng lớn này.

Lúc này, đuôi phải của Từ Tổ bị cô siết lấy đã đỏ mồn như mưa mùa hạ, lửa giận đang thiêu đốt trong lòng.

"Cậu đừng để tớ vạch trần ra nha, Tô Tiểu Lai, tự giác mà thả ra đi, bà đây nhẫn nại cũng có giới hạn thôi đấy".

Tô Tiểu Lai lập tức buông ra, lại bày một bộ dáng đáng thương oan ức, lay lay tay Từ Tổ, giọng rưng rưng nói : "Cậu thật sự muốn vứt bỏ mình ở ký túc xá thật sao? Tớ sẽ đáng thương lắm".

"Con nhỏ này, cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng, trời nóng như đổ lửa thế này, tớ không chịu được, sức khỏe sa sút, cậu nhìn tớ đổ bệnh hả?!".

Từ Tổ nói những lời này thì trong lòng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, cô thật sự không hiểu Tô Tiểu Lai mắc cái rắc gì nữa, có anh trai thần thông quảng đại như vậy, sao không trực tiếp dọn đến nhà anh mà ở. Cô không có số tốt như vậy, nếu không thì ép buộc mười anh trai như vậy đối cô sợ rằng cũng không đủ.

Từ Tổ đánh giá cô nàng một lượt từ trên xuống dưới, mắt híp lại một nửa. "Cậu như vậy, một nửa tớ còn không dám ở cùng nữa là". Một gáo nước lạnh diệt sạch hy vọng của Tô Tiểu Lai.

Buổi tối, sau khi đưa tiễn Từ Tổ xong, Tô Tiểu Lai bất lực nằm ở trên giường.

Cô thở dài, chẳng lẽ Tô Tiểu Lai cô đây phải một thân một mình sống ở nơi này cả một mùa hè sao? Cô không muốn đâu!!!! Cô sợ nhất là cô đơn, sợ nhất là không có người nói chuyện, sợ nhất là ngồi một mình trong phòng. Nghĩ đi nghĩ lại, cô bắt đầu tổng kết lại vận hạn của mình trong thời gian qua, từ khi anh trai khắc tinh kia của cô về, vận may tựa hồ thấy cô là phũ phất mà đi, đầu tiên là nợ nần tới quán chân, lần thứ hai là bị anh chàng bốn mắt kia bám dính, lần này thì thi khảo sát không đạt, việc làm cũng không tìm được, đến cuối cùng là người để nghe cô oán thán cũng không có. Cuối cùng, kết luận ba chữ: vận đen ám.

Cô nghiêng người, tiện tay cầm lấy điện thoại, mở khóa, định thần nhìn lại, trời ơi, cái gì thế này, hơn mười cuộc gọi nhỡ, tám tin nhắn gửi đến. Sao cô lại không nghe thấy gì vậy, nhạc chuông điện thoại để rất to mà, chẳng lẽ do hôm qua giặt quần áo không cẩn thận bị rơi vào trong cái xô, nên giờ mới kết thúc tuổi thọ của nó sớm như vậy???

Tiếp theo cô mở phần cài đặt nhạc chuông, quả nhiên là tắt âm.

Tô Tiểu Lai bất đắc dĩ, đợt này còn đau khổ hơn nữa là cô lại còn phải đổi di động.

Trong hơn mười cuộc gọi nhớ, có 2 cuộc là của Dịch Xuyên Thần gọi, 8 cuộc của anh trai, còn lại 5 cuộc là của mẹ thân yêu.

Nhìn lại 8 tin nhắn, đều là của anh trai nhắn, màn hình hiện lên :

10:20 Làm gì mà không nhận điện thoại hả???

10:52 Nhận điện thoại mau!!!

14:23 Tô Tiểu Lai, không muốn tiền sinh hoạt tháng sau sao??

.

.

17:45 Tô Tiểu Lai, anh ra hạn cho em tối nay đứng trước cửa nhà anh, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

Tô Tiểu Lai hóa đá.

Tô Tiểu Lai lệ chảy thành sông.

Tô Tiểu Lai thấy nghiệp chương quá nặng nề.

Nếu nói lúc cô tiến Từ Tổ là lòng buồn vô hạn, thì tâm tình cô bây giờ có thể dùng từ thất điên bát đảo để diễn tả.

Bây giờ cô có thể đổ lỗi cái gì, đổ lỗi di động không kêu sao? Cái đó không phải tự mình gieo gió thì giờ phải gặt bão sao?

Cô biết anh trai không hay nhắn tin, vậy mà hôm nay cô nhận được không biết bao nhiêu tin nhắn, cô nên cảm thấy mình có bao nhiêu may mắn đây hả trời? Hơn nữa, kiểu tin nhắn của anh trai là: nội dung như đao, đao đao trí mạng.

Dọc theo đường đi, tâm tình Tô Tiểu Lai cứ không yên, ánh mắt nhìn chằm chằm ánh đèn khuya qua cửa kính xe, nhưng trong đầu toàn hiện lên vẻ mặt tức giận của Trình Thiếu Phàm.

Ở đằng trước, tài xế taxi nhiều chuyện muốn tám chuyện với cô, "Cô gái trẻ, đã muộn thế này rồi, cô vội vã đi gặp bạn trai hả?". Ông ta còn đắc ý cười to.

Tô Tiểu Lai lửa bốc lên đỉnh đầu, ông cứ thế mà lái xe ông đi, vô duyên thế, mắc mớ gì mà tám chuyện vậy hả, từ trước đến nay vẫn hay gặp đàn bà lắm chuyện, không ngờ đàn ông cũng nhiều chuyện không kém... Nghĩ lại, thấy có chút kì quặc.

Cô thu lại lửa giận chẳng cách nào phát hỏa, chồm lên hỏi tài xế. "Bác à, trên mặt cháu viết chữ 'vội' rất to sao?".

Ông bác tài xế vẻ mặt thay đổi một chút, qua vài giây mới thản nhiên nói. "Trên mặt không có viết chữ, nhưng dưới chân đã thể hiện chữ 'vội' vô cùng vô cùng to đó".

Dựa lại vào ghế, bây giờ đến mấy ông bác tài xế cũng hài hước như vậy sao? Tô Tiểu Lai căn bản không để ý đến ông ta, nhưng vẫn có chút quan tâm nhìn xuống chân mình xem thử, kêu lên một tiếng sợ hãi. "A a a sao mình lại quên mang giày thể này?". Xem ra cô đúng là rất vội mà, mang đôi dép lê đồ đi trong nhà, đúng là cuộc đời này còn gì xấu hổ hơn, nhưng ông bác này quan sát cũng tinh tường cẩn thận quá đi, đúng là cực phẩm nhiều chuyện!

Ông bác đó nắm chặt vô lăng cười to không ngớt.

Bất tri bất giác cô đã ở trước cửa nhà Trình Thiếu Phàm tự lúc nào, bồi hồi ở cửa nửa phút, cố lấy dũng khí, rút ra chìa khóa mà hồi đó anh trai đã ném cho, mở cửa.

Vừa vào cửa, trong phòng tĩnh lặng vô cùng, cả căn nhà bao trùm bóng đêm làm Tô Tiểu Lai phấn khởi vô cùng, ha ha, anh trai không ở nhà, cái này đúng là tín hiệu làm người ta mừng như điên như đại đó mà ~ xDDDD

Cô rón rén bước ra phòng khách, tính tắm rửa một lúc rồi đi thẳng đến phòng ngủ, như vậy thì anh sẽ không mắng cô được, ít nhất thì đêm nay cũng không mắng được, Tô Tiểu Lai mang tinh thần A Quy ở lại quấy phá [1].

Tô Tiểu Lai lấy quần áo đi tắm, đụng tay đến nắm cửa phòng tắm, nhưng nó tự nhiên lại xoay nửa vòng ngược lại, cách một tiếng, cửa mở.

Tô Tiểu Lai choáng váng, quần áo ôm trong tay rơi xuống đất.

Cái quái lạ gì vậy.....

Bầu không khí này cực giống trong phim ma Nhật Bản, làm cô bắt đầu miên man tưởng tượng.....

Ngay lập tức cô che lỗ tai, hét to một tiếng : "Có maaaaaaaaaa.....".

Sau đó bỏ chạy.

Lúc này, cửa mở.

Âm thanh trầm thấp truyền đến : "Chạy cái gì? Là anh đây".

Tô Tiểu Lai quay đầu, xoay người.

Lại là một tiếng hét to. "A.....".

[1] Tinh thần AQ: AQ là nhân vật trong tác phẩm “AQ chính truyện” của nhà văn Lỗ Tấn Trung Quốc. Nhân vật AQ luôn tự tìm kiếm sự chiến thắng về tinh thần, luôn cho rằng mình hơn tất cả mọi người về mọi mặt, không bao giờ AQ chấp nhận thua dù trên thực tế là hèn thua. Tinh thần AQ là tinh thần tự tin một cách quá đáng vào bản thân, tự tin mù quáng, nhu nhược.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Trung Thực

Tô Tiểu Lai mở to mắt, lắp bắp nói: “Anh, ...anh, anh tại sao lại không mặc quần áo?!!!”

Đầu cô có chút hỗn loạn, tuy ở dưới trướng của Từ Tô và Lí Ly, cô thật sự đã xem qua không ít, nhưng dù sao cũng là cách một lớp màn hình, xem nhiều thế nào cũng không có cảm giác chân thật. Nhưng mà bây giờ, bây giờ, một-người-đàn-ông-thật-sự!! Một người đàn ông thực sự đang quần khăn tắm, đứng cách cô không quá một thước, cái hiện trạng cảnh xuân phơi phới này làm cô có cảm giác mình hít thở không thông.

Lúc này phòng tắm đang lập lòe mờ ảo hơi nước, không khí thoảng mùi hương thơm ngát, mặt cô bắt đầu nóng lên, lập tức trở nên đỏ bừng.

Trình Thiếu Phàm không chút để ý đến sự bối rối của cô, khoanh hai tay lại, chớp mi mắt nói: “Thế sao em còn nhìn?”

Cô lại càng bối rối, mặt phút chốc chuyển từ hồng sang trắng bệch. Nếu không phải bởi vì dáng anh còn chuẩn hơn những diễn viên nam vốn đã nóng bỏng trong phim thì em sẽ không phải không khổng chế được mà liếc nhìn nhiều như vậy. Nếu anh nuôi mà biết được ý nghĩ của cô lúc này, đảm bảo xác sẽ không toàn thây.

Đúng lúc đó, Trình Thiếu Phàm xoay người nhặt quần áo vương vãi trên đất, trong đó còn có quần lót đáng yêu của cô.

Mặt cô thoát chốc lại đỏ bừng một lần nữa.

Giây tiếp theo, cô như mũi tên lao về phía anh, giật lấy quần áo trong tay anh, vọt vào phòng tắm.

Tại thời điểm cô đóng cửa phòng tắm, khóe môi anh khẽ nhếch lên như thấp thoáng nụ cười tươi.

Tô Tiểu Lai tắm xong còn đang miên man suy nghĩ về chuyện vừa rồi, đi đến phòng khách liền thấy Trình Thiệu Phàm mặc quần áo bình thường ngồi ở ghế sofa, mắt nhắm lại nghỉ ngơi. Cô không khỏi mừng như điên, xem ra hôm nay vẫn có thể tránh được một kiếp rồi.

Vì thế, cô di chuyển thật nhẹ nhàng, chậm rãi đi về hướng thư phòng. Tay vừa chạm đến được nắm cửa thư phòng, Tô Tiểu Lai mừng thầm trong lòng. Nhưng mà ngay sau đó, phòng khách yên tĩnh vang lên một âm thanh êm dịu.

“Đứng lại!!”

Hai chân Tô Tiểu Lai bắt đầu run lên, xem ra đêm nay không thể tránh được kiếp số rồi.

Đầu tiên quay đầu lại, sau đó xoay người, đi đến bên cạnh Trình Thiệu Phàm như một đứa trẻ đang sợ hãi.

Trình Thiệu Phàm nhướn mắt liếc nhìn cô một cái, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, giọng đều đều: “Ngồi xuống.”

Tô Tiểu Lai nào dám đi vào hang cọp, anh càng tỏ vẻ bình thường, cô lại càng cảm thấy sợ hãi, sợ rằng đây là bình yên trước bão táp.

“Không cần, em đứng được rồi ạ.” Tô Tiểu Lai cúi đầu như một đứa trẻ mắc lỗi.

Trình Thiếu Phàm hỏi: “Hôm nay vì sao không nghe điện thoại?”

Bão táp đến rồi...

“Bởi vì điện thoại bị hỏng, không phát ra tiếng chuông.” Tô Tiểu Lai nói ra hiện trạng thực, trời đất chứng giám, đây là một trong những lần ít ỏi cô nói thật.

“Thế à?” Trình Thiếu Phàm uống nước lạnh, hoài nghi nói.

“Anh, là thật đấy, nếu anh không tin thì em đưa di động cho anh xem.” Tô Tiểu Lai vội vàng muốn lấy vật chứng ra.

Không ngờ anh lại lắc đầu nói: “Không cần, anh tin tưởng em mà.”

Lần này cô lại sửng sốt, anh trai từ lúc nào lại tin tưởng cô vậy???

Ngay sau đó, anh lại hỏi: “Tại sao em lại đi tìm việc làm?”

Cô mở to mắt, kêu khẽ: “A...”

Anh làm sao lại biết chuyện này.

Chẳng lẽ là ba mẹ cô nói? Tại sao cái gì cũng nói cho anh biết chứ, Tô Tiểu Lai uất ức trong lòng, vì sao ba mẹ cô luôn muốn biến

anh thành con trai ruột cơ chứ.

Cô nắm lấy váy ngủ, môi run rẩy nói: “Em, em không có...” Tiếng nói ngày càng nhỏ.

“Không có sao?” Đôi mắt Trình Thiếu Phàm đen thui, quắc mắt nhìn chằm chằm cô như muốn nhìn thấu cô.

Tô Tiểu Lai cuống quýt cúi đầu, tránh ánh mắt anh. Cô còn nhớ rõ lần giáo huấn thảm thiết trước, biết anh mình sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho nên trong lòng thầm nghĩ, chối bay biến trước rồi tính sau vậy, mặc kệ thế nào, cùng lắm là chết.

“Em không có đi tìm việc làm, em chỉ không muốn về nhà làm luận văn nên mới nói dối ba mẹ như thế thôi”

Trình Thiếu Phàm nheo nheo mắt, không nói gì.

Cô đã chuẩn bị xong tinh thần để nghe mắng, nhưng đáp lại chỉ có im lặng.

Tuy nhờ có máy điều hòa mà căn phòng rất lạnh, nhưng Tô Tiểu Lai vẫn không khỏi đổ mồ hôi đầy lưng.

Sau một hồi lâu, anh mới chỉ vào ly nước trên bàn, nói: “Đi lấy thêm nước giúp anh.”

Ặc...

Hơn nửa giây sau, cô mới hoàn hồn, rất nhanh cầm lấy cái ly đi rót nước.

Anh nhấp môi một chút, nhìn thẳng cô, thản nhiên như trước nói: “Đến công ty của anh làm, được không?”

Cái gì...

Cô không thể tin được, một câu nói mang tình người như thế lại từ trong miệng anh mình thoát ra.

Trình Thiếu Phàm thấy cô cả nửa ngày cũng không có phản ứng, cắt ngang suy nghĩ của cô, phán, “Nhìn em như vậy thì chắc là vẫn muốn về nhà làm luận văn phải không?”

Tô Tiểu Lai lúc này mới bừng tỉnh, dùng sức lắc đầu.

“Không phải, em muốn đến công ty anh làm.”

“Tốt lắm, vậy đầu tuần sau bắt đầu đi làm, anh sẽ cho người sắp xếp công việc của em.”

“Dạ.” Tô Tiểu Lai gật đầu lia lịa, dường như sợ anh đổi ý.

Đêm khuya, ngoài cửa sổ màn đêm tối đen mờ ảo.

Nằm ở trên chiếc giường rộng, máy điều hòa phả hơi mát, ôm thú lông xù, Tô Tiểu Lai trần trọc miên man, trong đầu toàn là ý nghĩ về chuyện đi đến công ty Trình Thiếu Phàm làm việc, cô bây giờ vui buồn lẫn lộn. Vui vì không cần phải về nhà làm luận văn, cũng không phải vất vả đi tìm việc nữa, nhưng điều đáng buồn là cô phải chịu sự áp bức của Trình Thiếu Phàm, đây quả là bất hạnh lớn nhất đời cô mà.

Suy nghĩ lung tung một hồi lâu, cuối cùng mệt mỏi cũng đã kéo đến.

Cô mơ màng ngủ, dường như có ai đó ở bên cạnh đắp chăn cho cô. Cô cảm giác đó chỉ là mơ, xoay người lại, dường như là bình minh rồi.

Khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, Tô Tiểu Lai mở mắt, vươn vai vặn người một cái, bước xuống giường kéo màn, hình như trời vẫn còn sớm, vì vậy đứng ở cửa sổ bắt đầu tập thể dục, miệng còn khe khẽ hát: “Trái xoay ba vòng, phải xoay ba vòng, xoay xoay cổ, xoay xoay hông, ngủ sớm dậy sớm, chúng ta cùng nhau tập thể dục...”

Lúc này, cửa phòng chậm rãi bị mở ra, cô hoàn toàn không hay biết, vẫn nhiệt tình múa may.

Trình Thiếu Phàm nhàn nhã dựa vào cửa, trêu ghẹo cô: “Em đang tập thể dục buổi trưa à?!”

Tô Tiểu Lai nghe tiếng thì ngừng làm động tác, cứng ngắc quay lại, xấu hổ gãi gãi đầu, “Bây giờ mấy giờ rồi ạ?”

Trình Thiếu Phàm nâng cổ tay, nhìn đồng hồ trả lời: “Vừa qua mười một giờ được mười lăm phút”.

Tô Tiểu Lai lập tức thất thanh “A” một tiếng. Khẳng định rằng do hôm qua cứ mơ màng làm giấc ngủ của cô chập chờn nên hôm nay mới dậy muộn thế.

“Nếu tuần sau đi làm mà em giờ này mới dậy, anh đảm bảo em sẽ thất nghiệp”. Trình Thiếu Phàm ngữ điệu chắc chắn.

Tô Tiểu Lai trong lòng run sợ một chút, vẻ mặt cười khổ nói: “Sẽ không đâu anh, có lẽ là do em không ngủ được chăng?”

Trình Thiếu Phàm mặc kệ cô, quay đầu hướng cửa đi ra.

Tô Tiểu Lai nhất thời trong lòng nổi lên một cơn giận như đại hồng thủy, cô biết mình ở cái nơi quái quỷ này mỗi một giây đều như đang chịu tội, ông trời vì cái gì mà lại tạo ra một Trình Thiệu Phàm nham hiểm, không biết xấu hổ thế kia chứ T_____T.

“ Ha ha ha, mắc cười quá, sao lại tốt như thế được...Khắc ..khắc...khắc....” Tô Tiểu Lai cảm lòng không được phá lên cười ha hả khi bị dẫn chương trình TV chọc cười, lại còn lằm bằm nữa chứ.

“ Ha ha ha ha”. Lại một tràng cười phá lên.

Trình Thiệu Phàm không thể chịu được nữa, lao ra khỏi thư phòng, chỉ thẳng vào mặt Tiểu Lai đang cười ha hả, giọng ngang phè : “Em thử cười nữa xem, đến lúc đó anh cắt hết điện! Anh đang làm việc, im lặng cho anh!!!” Nói xong xoay người bước thẳng vào thư phòng.

Tô Tiểu Lai giật mình, mất mấy giây mới tỉnh người. Cô im lặng tắt điện, ngồi ngẩn ra trên sofa,

Đồng hồ điểm 2 giờ, Tô Tiểu Lai cầu nguyện : “Anh ơi, xuất hiện đi ~~~”

Ba giờ, Tô Tiểu Lai xáo trộn toàn bộ tạp chí dưới bàn trà, nằm gục xuống sofa, lòng mắng thăm : “ Trình Thiệu Phàm chết tiệt! Anh không đi WC à????”

4 giờ 15 phút, Tô Tiểu Lai không chịu nổi cảnh vắng vẻ này nữa =___= trời ơi, tại sao xem hài kịch mà không được cười, lại có cảm giác muốn khóc nữa T_____T

5 giờ 20 phút, Tiểu Lai đứng trước cửa thư phòng bồi hồi xúc động gần nửa tiếng đồng hồ cuối cùng nhịn không được. Trời ơi! Không được bật đèn, không thể lên mạng, hiện giờ ngay cả khát vọng nhỏ bé là nằm trên giường ngủ cho thoải mái cũng thật xa vời. Ôi Tiểu Lai cô đây sắp điên rồi, cô gặp phải tên biến thái rồi, đại đại biến thái, biến thái mà mọi người chưa bao giờ gặp. Hừ, cuối tuần rồi, làm việc cái gì nữa?? Hơn nữa, toàn bộ công ty đều là của anh ta, anh ta phải ra sức như thế sao? Được rồi, cho dù anh ta yêu công việc, cuồng công việc, nhưng mà tại sao còn biến thái như thế, cướp đoạt quyền được xem TV của cô. Cô nóng nảy, rất nóng nảy, bực mình, rất bực mình!!!

Suy nghĩ thì vẫn chỉ là suy nghĩ mà thôi, ở trước mặt anh cô vẫn không dám giờ nanh múa vuốt, vẫn bị áp lực kinh người. Cô nghĩ, tại sao mình lại chịu đựng được anh ta, nhịn không được, trốn cũng không xong?

“ Cốc cốc cốc”

“Vào đi” Giọng nói lạnh lùng của Trình Thiếu Phàm vang lên.

Tô Tiểu Lai đẩy cửa ra, ló đầu vào, dò xét hỏi : “Anh à, em trở về ký túc xá nhé”.

Trình Thiếu Phàm dừng việc gõ vi tính, ngả người về phía sau, về mặt mặt mỗi nhìn cô: “Vào đây, anh muốn hỏi em chuyện này.”

Tuy rằng trong lòng không hề muốn, nhưng cô vẫn đi vào

“Bây giờ em trở về chỉ có mình em thôi đúng không?”

“Vâng ạ”. Tiểu Lai thật thà trả lời.

“Vậy em ở lại đây đi”

Cái gì??? Cô hoàn toàn không nghĩ đến nha~, mới ở có một ngày thôi mà!! Tiểu Lai ghen, lại phải dùng nội công vận khí, trọng thương rồi -.-|||

“Không cần ạ, em ở một người cũng quen mà” Cô nhẹ giọng từ chối.

Thiếu Phàm giận tái mặt, lạnh lùng nói : “ Anh đã hứa với mẹ em phải chăm sóc thật tốt cho em rồi. Nghỉ hè thì ở đây” Một câu nói hoàn toàn không có chỗ cho người ta từ chối.

Nhìn Thiếu Phàm mây đen âm u khắp mặt, khả năng là bão tới rất lớn, cô lùi bước. Đấu với anh, chết là điều tất yếu. Nếu như không nghe lời, coi chừng ngày mai phải gói ghém đồ đạc về nhà làm luận văn rồi. Cô đại gì làm thế, nhịn đi thôi!!

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chuyển Nhà

Đi theo Tô Tiểu Lai vào ký túc xá của cô, Trình Thiếu Phàm nhìn xung quanh như đánh giá nơi sinh hoạt suốt ba năm qua của cô, bỗng dừng ánh mắt dừng lại ở một đồng lõa trên bàn, anh hơi giật mình kinh ngạc.

Cô lấy cốc riêng của mình rót nước lọc mời anh, sau đó theo ánh mắt anh nhìn qua, mặt bắt đầu đỏ hồng lên, lập tức cô nhảy vọt ra trước bàn, tay chân luống cuống thu dọn mọi thứ cho ngăn nắp.

Anh bưng cốc nước đứng trước bàn, vẻ mặt như nghiền ngẫm thái độ bối rối của cô, “Bàn học của em?”

“Dạ.” Cô nhẹ giọng đáp.

“Em có phải là con gái không đấy? Nhìn bàn người khác gọn gàng thế kia mà không biết học tập à?” Ngữ khí anh cứng rắn. Dứt lời anh lại quay xung quanh xem, tiếp tục nói, “Xem ra cái giường này là của em.” Trên một chiếc giường rải rác đủ thứ linh tinh như quần áo, sách vở, chai lọ... anh cảm thấy thật kinh ngạc, cái giường lộn xộn như vậy mà vẫn có người ngủ được!!

Cô quay đầu gật gật. Trong lòng không khỏi cảm thán, ai biết có một ngày Trình Thiếu Phàm lại bước chân vào ký túc xá của cô chứ, thật sự khó lường mà!!!

Cô thu xếp vài thứ trên bàn nhanh chóng, rồi dọn tiếp đồ đạc, quần áo cho một cái thùng đặt ở giường.

“Cái này không mang đi à?” Anh chỉ vào cái thùng ở trên giường.

“Bỏ đi, anh à, anh cứ ngồi nghỉ ngơi đi. Một mình em thu xếp là được.” Tô Tiểu Lai vội vàng thu xếp đóng gói thùng quần áo lớn, kỳ thực cũng không muốn mang đi nhiều như vậy, dù sao cũng chỉ ở hơn một tháng, cô còn ngại mang đi nhiều lúc về lại khiêng cũng phiền phức.

Anh liếc nhìn vào thùng của cô, thấy nghi hoặc.

“Quần áo em trong cái thùng này sao anh thấy quen vậy?” Anh thuận thế ngồi trên giường cao nhìn xuống cô.

Cơ thể của cô vốn đang nghiêng về phía sau, nghe được câu nói của anh thiếu chút nữa tảng mông cho đất, mồ hôi trên trán chảy dọc xuống cổ áo T-shirt màu trắng. Thấy không ngờ tới quần áo này anh lại nhớ rõ đến vậy, chẳng lẽ anh tự tay chọn nó sao?

Đúng vậy, toàn bộ quần áo tặng cho Tiểu Lai đều do Trình Thiệu Phàm tự tay chọn, hơn nữa đều được chọn từ các tạp chí thời trang nổi tiếng nhất và mới nhất. Mỗi tháng luôn có vài ngày anh sẽ đọc vài quyển tạp chí, sau đó tìm xem những bộ quần áo thích với cô nhất, lúc đó anh luôn lầm bầm nói, “Bộ quần áo này thích hợp với cô ấy.” “Bộ váy này cô ấy mặc rất đẹp.” Dần dần, việc lựa chọn quần áo cho cô dường như cũng đã trở thành một thói quen thường trực trong cuộc sống của anh.

Cô cắn môi, cười yếu ớt nói, “Quần áo anh gửi cho em, em rất rất quý trọng cho nên không dám mặc, cho nên mới đóng gói vào thùng

này.”

Anh sờ cằm, mặt đăm chiêu nói, “À, vậy lấy nữa ra đây cho anh xem đi.”

Tâm trí cô bắt đầu thấy rối bời, rốt cuộc nói thật hay là nói dối đây, à mà chuyện di động không phải anh ấy tin tưởng cô sao? Đúng không? Đúng chứ! Hay là giờ đánh liều canh bạc này.

“Em đều mang về nhà rồi, thật đấy.” Lúc nói câu này cô cảm thấy tim mình như nhảy lên tận cổ họng, nhưng biểu hiện của cô vẫn rất bình tĩnh.

Anh ngờ vực nhìn cô, một lúc lâu miệng mới bật ra ba chữ, “Nói thật đi.”

Chẳng lẽ làm bất cứ việc gì cũng không trốn khỏi hỏa nhãn kim tinh của anh sao? Cô phải nhận sai sao??

Cô sợ hãi cắn môi, tay ngừng việc thu xếp quần áo, từ từ chậm rãi ngồi xổm xuống bên chân anh, tay kéo kéo ống quần, ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt trông đợi, cộng thêm cả ngữ khí cầu xin, “Anh, em sai rồi.” Cô biết giờ phút này cô phải tỏ ra đáng thương, càng đáng thương sẽ càng dễ được tha thứ.

Đúng là chứng nào tật nấy, anh đang cố kiềm chế nội tâm đang có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, cố bình tĩnh hỏi, “Nói đi? Anh sẽ không trách em.”

Cô đứng lên ngay lập tức, lau mồ hôi trên trán, nói, “Là anh nói đấy, anh nói anh sẽ không trách em, đến lúc đó anh đừng có nổi giận đấy.”

“Ừ.” Anh đáp.

“Quần áo này em đều bán cho bạn bè, em đã cầm tiền mua ít quần áo khác và máy tính xách tay.” Cô nhìn sắc mặt anh trai đột nhiên biến đổi, vội vàng nói tiếp, “Anh nói, anh sẽ không giận, anh đã nói rồi không thể nuốt lời được!!!”

Anh đứng dậy, ấn tay vào trán cô, cố đè nén tức giận nói, “Tô Tiểu Lai, chuyện này anh sẽ không nói thêm nữa. Nhưng em nói đi, sau này còn dám tái phạm không?” Anh quả thực đang rất nhịn, cố nhịn, phải nhịn thôi.

“Không đâu, em thề, em hứa, em đảm bảo đấy.” Cô tuyên bố lời thề son sắc.

Mùa hè, thời tiết luôn nóng bức như thế này.

Bầu trời cao vợi vợi mang màu xanh nhạt, không một gợn mây, không một cơn gió, trên đỉnh đầu ánh mặt trời còn tỏa rực rỡ, cây cối hai bên đường lặng lẽ đứng đó tỏa bóng râm ít ỏi. Trên con đường lớn rộng mở chỉ thấy hình bóng hai người. Trình Thiếu Phàm kéo chiếc valy nặng trĩu đầy đồ đạc đi về phía trước, Tô Tiểu Lai mệt mỏi lê bước theo sau.

Đi mãi đi mãi khoảng cách hai người càng ngày càng xa.

Cách đó không xa, cô nhìn thấy anh đang nhận điện thoại, loáng thoáng nghe được mấy câu đối thoại anh nói, “Hả, thật không?... Sao tớ lại không biết chuyện này?... Được rồi, tớ sẽ nói với con bé.”

Bỗng dưng, anh xoay người, tháo kính râm xuống, nhìn về phía cô hét to, “Ô-Tiểu-Lai!!!”

Cô không hiểu chuyện gì xảy ra, sao anh lại mang cả họ lẫn tên của cô mà gọi thế kia, chẳng lẽ đi chậm một chút cũng bị mắng sao? Cái tên gia trưởng này!! Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, cô vẫn ngoan ngoãn chạy nhanh về phía anh, cô còn chưa có thời gian để thở, chưa có thời gian lau mồ hôi, đã chợt nghe thấy giọng nói đầy tức giận của anh, “Em đúng là đã chạy đến công ty Xuyên Thần phỏng vấn, vậy mà không đến tìm anh.”

Đầu óc của cô còn đang ở trạng thái hỗn loạn, có chút không hiểu rõ ràng anh cô đang nói cái gì. Phỏng vấn ? Cô chỉ đến mỗi một công ty phỏng vấn mà thôi, vỡ trán, a, nhớ rồi, cô lập tức phản ứng kịp thời.

“Em, em...” Cô rất muốn giải thích, lúc cô vào đó phỏng vấn cũng không biết là công ty của Dịch Xuyên Thần, nhưng cô vốn muốn giải thích như vậy, nhưng

“Em rất ghét nhìn thấy anh phải không?” Anh giận dữ cuồn cuộn nói, tức giận bao phủ vẻ lạnh lùng lên khuôn mặt hoàn mỹ của anh.

Nhìn mặt anh chợt biến thành màu xám xịt, mặt cô cũng bắt đầu sợ hãi tới mức trắng bệch. Chưa bao giờ thấy anh tức giận như vậy, đơn giản chỉ là một buổi phỏng vấn nhỏ như vậy mà còn có thể làm anh tức giận như vậy, cô thật chẳng hiểu rõ ràng. Nhưng anh cứ tự coi mình là hiểu rõ mọi chuyện, cho là cô ghét anh. Thực ra ghét chỉ chiếm một phần thôi, phần nhiều là sợ hãi.

“Ô Tiểu Lai, trả lời anh.” Nhìn Ô Tiểu Lai sững sờ, giọng nói anh dường như bình tĩnh lại một chút, nhưng đôi lông mày vẫn nhíu

chặt lại.

“Không có, anh, em...” Cô cảm thấy giờ mình mà giải thích chắc chắn sẽ càng đổ thêm dầu vào lửa, bây giờ cô rất hy vọng mình ngất xỉu đi, phải ngất xỉu là cách tốt nhất, có ngất xỉu đi thì mọi chuyện không cần giải quyết nữa. Cũng không biết nắng quá to hay tâm lý đã ngằm ám chỉ rõ ràng mãnh liệt, đột nhiên trước mặt cô dần tối đen, thực sự mờ nhạt.

Cô rất sợ mình bị ngã phải nền đất xi măng cứng rắn, lại rất muốn tỉnh lại. Nhưng ngoài mong đợi, một vòng tay to lớn rắn chắc ôm lấy cô, mờ ảo mờ lung, bên tai vang lên giọng nói lo lắng của anh, “Tiểu Lai, làm sao vậy?” Đầu cô vẫn có chút ý thức, nhưng mắt không mở được ra, miệng cũng không bật được ra tiếng nào. Khoảng cách gần anh như vậy, gần gũi đến mức cô có thể ngửi được mùi hương dã yên thảo [1] tự nhiên, nghe được hơi thở dồn dập gấp gáp của anh, cảm nhận được tiếng bước chân sốt ruột nôn nóng của anh.

Cô từ từ tựa vào lòng anh, cơ thể nhất thời cảm thấy thoải mái hơn nhiều, vô thức tâm trạng thư giãn, ý thức cũng dần rời xa chính mình.

[1] Dã yên thảo là cây thân cỏ, thường được trồng trong chậu để trang trí cho các khu vườn và là cây hàng năm. Phần lớn Dã yên thảo chúng ta trồng ngày nay là Dã yên thảo đã được lai tạo từ *Petunia Aillaris*, *P. Violacea* và *P. Inflata*.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đêm Trước Khi Đi Làm

Năm giờ chiều, ánh tà dương lưu loát xuyên qua rèm cửa chiếu vào, chiếu lên khuôn mặt trắng nõn khẽ cười của Tô Tiểu Lai, rèm mi dài xinh đẹp hạ bóng dưới mắt. Trình Thiếu Phàm im lặng cẩn thận trông Tô Tiểu Lai, chẳng hiểu sao trong lòng thấy thật ấm áp, đứng lên, bất giác vuốt nhẹ vài sợi tóc vương trên trán cô. Đột nhiên, lông mi cô run rẩy, ánh mắt chậm rãi mở, con ngươi chuyển động nhìn bốn phía, bộ dạng mơ màng, cô thấy mình như phiêu phiêu bồng bồng giữa không trung, cơ hồ đã ngủ cả nửa thế kỷ.

Bỗng dưng nhìn thấy một khuôn mặt tiến gần lại mặt cô, tiếp theo là một giọng nói mang đầy vẻ lo lắng hỏi: “Em tỉnh rồi? Thế nào? Đầu còn choáng không? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Qua vài giây, Tô Tiểu Lai mới hoảng hốt tỉnh táo, nhớ lại cuộc đối thoại cùng Trình Thiếu Phàm trước khi ngất xỉu, cơ thể không khỏi khẽ run.

Cô dùng âm thanh rất nhỏ để hỏi: “Anh, em ngủ bao lâu rồi?”

“Chưa lâu, mới chỉ một tiếng đồng hồ thôi.” Giọng nói của Trình Thiếu Phàm cực kì dịu dàng.

Chỉ tiếc Tô Tiểu Lai không nhận thấy được, trong lòng cô đang nghĩ, chỉ mới hôn mê một giờ thôi sao, cô còn tưởng mình đã cố gắng để được choáng váng một cách thâm thúy rồi chứ?

“Anh hỏi, em có chỗ nào không thoải mái không?” Trình Thiếu Phàm nâng cao âm lượng, trong giọng nói lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Đối với trạng thái mơ mơ hồ hồ của cô bây giờ, anh hoàn toàn không hài lòng.

Tô Tiểu Lai chỉ thấy trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong đầu nhớ lại những việc xảy ra tiếp theo ở nơi phỏng vấn xin việc. Trình Thiếu Phàm xoa xoa thái dương cho cô, cô cũng chẳng nhận ra. Anh hơi nhíu mày, lo lắng nói. “Sao mà nhiều mồ hôi lạnh như vậy. Phải đi bệnh viện kiểm tra thôi.” Dứt lời liền đứng dậy ôm lấy cô nhẹ nhàng.

Tô Tiểu Lai gấp đến độ cựa quậy, nhòm người ngồi dậy trên giường, xoa trán, vội nói. “Em không sao, không cần đi bệnh viện đâu.” Cô không muốn nghĩ đến bệnh viện, cô sợ nhất là bệnh viện, chỉ cần nhìn thấy bác sĩ thân mặc áo trắng tay cầm ống tiêm là cô sẽ trực tiếp ngất xỉu lần nữa.

Trình Thiếu Phàm đương nhiên biết cô sợ máu, chỉ cần nhìn thấy bác sĩ mặc áo trắng, cô liền liên tưởng đến máu đỏ tươi, đây cũng là nguyên nhân anh không đưa cô đi bệnh viện ngay mà là mời một bác sĩ đến nhà để khám cho cô, bác sĩ nói là cô bị cảm nắng, ngủ một giấc tỉnh lại sẽ không có chuyện gì nữa. Nhưng nhìn hiện trạng như thế này, anh thấy tốt nhất vẫn nên đi bệnh viện.

Nhìn Trình Thiếu Phàm trầm tư, cô thấy anh đúng thật đang nghĩ đến bệnh viện, vì thế cầm bàn tay to lớn của anh đang đặt trên trán mình, khóe miệng thét lên. “Anh sờ trán em, em bị dọa nên mới đổ mồ hôi lạnh, không cần đi đâu mà.”

Trình Thiếu Phàm biến sắc, thu tay về. “Em sợ gì anh chứ?”

“Em sợ anh mắng em.” Tô Tiểu Lai cúi đầu nói oan ức.

“Anh đã mắng gì đâu hả? Tiểu Lai, nói xem, rốt cuộc là em sợ anh điều gì?” Trình Thiếu Phàm nén cảm xúc của mình lại, cố kiềm chế nói.

“Chính là chuyện đi phỏng vấn công ty của bạn anh đó, em thật sự không cố ý, hơn nữa trước đó em cũng không biết anh ấy làm trong công ty anh.” Cô càng nói giọng càng thấp.

“Anh đang muốn nói cho em đây, Xuyên Thần gọi điện thoại bảo anh nói cho em, em đã được công ty của nó chọn rồi, bây giờ em có thể lựa chọn ...”

Tô Tiểu Lai không đợi anh nói xong, chẳng hề nghĩ ngợi liền ngắt lời, nói: “Em đương nhiên phải đi làm ở công ty anh rồi.”

Trình Thiếu Phàm có chút giật mình, thật không ngờ, nhanh như vậy mà cô đã quyết định đến công ty anh. Nhưng đối với lời nói của cô, anh rất vừa lòng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không, theo thói quen xoa xoa đầu cô. “Lần này em ngoan lắm.”

Thực sự Tô Tiểu Lai trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mỗi anh mình, hiện giờ chỉ có thể nói nhẹ nhàng, mỗi lần Trình Thiếu Phàm xoa đầu cô thì tâm tình anh đều có vẻ không tệ lắm.

“Tốt lắm, uống thuốc vậy, không đi bệnh viện.” Dứt lời liền đưa chén thuốc đến cho cô.

Tô Tiểu Lai nhận lấy cái chén, nhìn bên trong có một thứ chất lỏng màu đen đen bốc lên mùi vô cùng khó ngửi, cô bĩu môi nhìn Trình Thiếu Phàm, nhưng cuối cùng cũng bịt mũi đưa chén thuốc nuốt trọn vào bụng.

Trình Thiệu Phàm vừa lòng nhận lấy cái chén, cầm khăn tay lau lại vết thuốc còn đọng nơi mép của cô, mỉm cười. “Anh nấu cháo ngao em thích nhất đấy, để anh mang vào cho.”

Dứt lời liền đứng dậy bỏ đi vào bếp, Tô Tiểu Lai hóa đá. Cô chẳng hề biết anh mình thế mà lại mua ngao, còn tự mình xuống bếp nấu cháo ngao cho cô, càng không nghĩ đến việc anh đích thân mang bát cháo ngao nóng hổi vào đây cho cô, bao nhiêu năm gian khổ mới được một lần đãi ngộ nha ~.

Giờ phút này cô vừa vui vừa mừng như điên không để đâu cho hết.

Ngày hai mươi tháng bảy là ngày kỉ niệm đáng nhớ, bởi vì Tô Tiểu Lai trở thành một người bắt đầu đi làm.

Cô vừa sáng sớm đã trở mình thức dậy, thay đổi quần áo đến mấy lần nhưng vẫn chẳng hài lòng, không phải cảm thấy quá sinh viên thì cũng là quá đứng đắn, cuối cùng vẫn nên lựa chọn bộ quần áo ngày đó đi phỏng vấn, trong buổi phỏng vấn hôm đó Từ Tổ đã đưa bộ quần áo này và một đôi giày cho cô. Lúc đấy cô không biết chuyện sẽ đi tới đâu, không nghĩ nhanh như vậy lại phải dùng tới nó, cô hớn hờ vọt vào nhà vệ sinh rửa mặt đánh răng, miệng còn rì rầm ca hát: “Tôi thích nhất con chim chích bé nhỏ, bé nhỏ, muốn bay đi, mà bay lên bay xuống cũng chẳng cao...”

Trình Thiệu Phàm bưng bánh bao từ phòng bếp đi đến, vừa lúc nhìn thấy thần sắc rạng rỡ của Tô Tiểu Lai, anh không khỏi đánh giá từ trên xuống dưới bộ dạng của cô, cuối cùng vẫn không thể nhịn được nữa, tay ôm bụng, không chú ý tới hình tượng, cười ha hả. Tô

Tiểu Lai thấy kì quái, chẳng lẽ cô ăn mặc đẹp đến nỗi phải cười thế sao? Phải rồi!! Bộ này cô đã lựa chọn rất rất cẩn thận đó, mà thôi mặc kệ anh cứ để anh cười cho no nê đi.

Hai người ngồi xuống ăn bánh bao, Tô Tiểu Lai đói bụng, cắn từng miếng từng miếng bánh bao ngon lành, nhưng đối diện là đôi mắt Trình Thiếu Phàm không ngừng nhìn chăm chăm cô, nhất thời cô đỏ bừng mặt, miệng nói : “Em nhìn đẹp đến vậy sao? Anh, chẳng lẽ em còn đáng yêu hơn cả chị dâu tương lai?”

“Em không nhìn vào gương à, dáng người và khuôn mặt của em không hề khớp với nhau tí nào.” Trình Thiếu Phàm ho nhẹ một tiếng, nói.

“Mặt em ra làm sao?” Tô Tiểu Lai tức giận trong lòng, anh có ý gì đấy? Ý là bộ dạng mình rất xấu không hợp với bộ quần áo này sao?

“Ý anh là em lớn rồi mà nhìn giống như một đứa trẻ con vậy, thế mà lại đi mặc trang phục trưởng thành như thế này.” Trình Thiếu Phàm cắn một miếng bánh bao.

“Em, em làm sao mà giống trẻ con chứ...” Tô Tiểu Lai cuống lên, sao ai cũng bảo cô nhìn non nớt như trẻ con vậy chứ, cô giận rồi đấy! Cô hận không thể hóa phép thành Bạch Cốt Tinh, xem có ai còn dám nói cô như thế không.

“Được rồi, anh đi lấy bộ quần áo thích hợp cho em thay.”

Trên đường đến công ty, Tô Tiểu Lai chiêm cứ kính chiếu hậu, phô ra đủ loại pose. [kiểu dáng để chụp ảnh, làm duyên]

“Anh, anh thật là tinh mắt nha, em thấy, bộ quần áo này đẹp hơn rất rất nhiều so với bộ quần áo của Từ Tố.” Tô Tiểu Lai rạo rức nói, bộ quần áo trên người cô bây giờ cực kì thích hợp, vừa đáng yêu vừa đứng đắn, tao nhã nhưng vẫn không mất đi vẻ thuần khiết.

Tay Trình Thiếu Phàm nắm vô lăng, liếc cô một cái, nhếch môi. “Đó là chuyện đương nhiên, chẳng lẽ em không biết tài năng lựa chọn quần áo của anh sao?”

Tô Tiểu Lai nghi hoặc, chẳng lẽ anh đang nói rằng bộ quần áo này vốn đã mua cho cô? Size vừa, phong cách thích hợp, chẳng lẽ... Thì ra anh đối với cô cũng có không ít tình cảm nha, nhưng vì sao mà anh cô lại tốt với cô đến thế? Tô Tiểu Lai nghĩ mãi cũng không ra, chẳng lẽ do trước kia áp bức cô trăm đường trăm nẻo nên giờ thấy áy náy, muốn đền bù chẳng? Tô Tiểu Lai càng nghĩ càng thấy chỉ có khả năng này mà thôi.

Bên trong xe im lặng chỉ có một bài hát du dương vang vọng trong không trung.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Nhân Viên Thực Tập

Tại công ty của Trình Thiếu Phàm, tầng 28, Tô Tiểu Lai ngồi thu lu trên chiếc sofa cách không xa văn phòng Tổng Giám Đốc. Cùng lúc đó, Thiếu Phàm đang kết nối đường dây nội bộ trong công ty. Suy đi tính lại thì anh thấy Tiểu Lai vẫn làm ở phòng nhân sự là tốt nhất.

“Alô, là trưởng phòng nhân sự Linda phải không?”

“Vâng, là tôi.” Nghe giọng nam trầm thấp uy lực, Linda biết ngay người này là Tổng Giám đốc vĩ đại anh minh của bọn họ. Hôm nay đích thân Tổng Giám đốc gọi điện, thật là đặc biệt. Cả công ty này bất kỳ nhân viên nữ độc thân nào cũng mong lọt vào mắt xanh của sếp tổng hoàn mỹ đó!!!

“Cô lên phòng Tổng giám đốc một lát.” Ngữ khí của Thiếu Phàm hoàn toàn nghiêm túc.

“Vâng.” Linda nhẹ nhàng cúp điện thoại, vọt lẹ vào phòng vệ sinh tân trang lại nhan sắc. Được gặp Tổng giám đốc đấy, Tổng giám đốc đấy!!!

Ngồi ở sofa, Tô Tiểu Lai lúc này đã buồn ngủ rũ rượi. Chờ đợi là quá trình “làm cao người” mà, dài hết cả cổ =”=. Bỗng “Cốp! Cốp! Cốp!”. Tiếng vang làm cô tỉnh cả ngủ. Tiểu Lai nhanh chóng ngẩng đầu lên, thấy một cô gái xinh đẹp, dáng người cao gầy. Cô ta mặc một bộ đầm công sở màu xanh, lướt nhẹ qua người Tiểu Lai. Lúc cô

ta đi qua Tiểu Lai, hình như còn dừng lại vài giây, Tiểu Lai miệng há hốc, chảy cả nước miếng. Đẹp...đẹp....đẹp quá! Đúng là báu vật trời đất!

“Cốc! Cốc! Cốc!” tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Linda vào phòng, đứng sau Bí thư Lý đang báo cáo về bản kế hoạch cuối tuần với Thiếu Phàm. Linda im lặng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía sếp tổng. Tiếp xúc gần với sếp tổng như thế này là lần đầu tiên, cô có thể nghe được tim mình đang đập bình bịch. Bỗng dưng, Trình Thiếu Phàm bỏ tập tài liệu trong tay, ngược mắt nhìn Linda nói : “ Đúng rồi, hôm nay có nhân viên mới, để cô ấy đến bộ phận của cô làm việc đi.”

Linda hoàn hồn, khéo léo tao nhã trả lời : “ Vâng, được ạ. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Thiếu Phàm nhíu mi, lạnh lùng nhìn cô ta: “ Nói chuyện với tôi không nên ấp úng.”

Linda bỗng nhiên cảm thấy cả người ớn lạnh. Ngực khí của sếp tổng đúng không phải là của người thường mà. Tuy nhiên, tháng sáu vừa rồi phòng nhân sự của bọn họ đã nhận thêm nhân viên mới, thực sự không thiếu người. Nếu nói đến người tài, phòng bọn họ đầy ra đầy, thiếu gì chứ, còn nếu là người chậm chạp, lỡ làm cản trở công việc của cả bộ phận, thì cuối năm bọn họ có được thưởng và thăng tiến không. Vì thế, Linda lấy dũng khí mở miệng : “ Tổng giám đốc, bộ phận chúng tôi không thiếu người ạ.”

“Ừ, vậy để cho cô kia làm nhân viên thực tập trong vòng hai tháng.” Thiếu Phàm thản nhiên nói.

Nếu như sếp đã nói thế, cô cũng không thể từ chối lần thứ hai. “Tổng giám đốc, vậy có phải là cô gái ngoài kia là nhân viên mới không ạ?”

“Ừ, cô nhớ kỹ: Đối xử thật nghiêm khắc với cô ấy. Đừng vì tôi đề cử mà nhân nhượng. Càng nghiêm càng tốt!”

Úi.....

Theo lý thuyết, nếu như cô gái ngoài kia là đi cửa sau, vậy thì sếp phải nói là cô chiều cố thật tốt cho cô ta chứ, tại sao lại ngược đời vậy nè??? Hơn nữa trong toàn công ty đâu ai là không biết Linda cô nghiêm khắc đến mức biến thái? Sao lại đem vào hang hùm thế? Chẳng lẽ là sếp cố ý? Linda nghĩ mãi vẫn không ra. Còn nữa, cô gái bên ngoài với sếp tổng quan hệ như thế nào nhỉ?

Vào cửa nhìn tám bảng phía trước, Tiểu Lai thấy bốn chữ hoành tráng “Bộ Phận Nhân Sự”. Hề hề, anh vẫn là đưa cô tới chỗ tốt mà.

Linda nhìn tập hồ sơ của Tiểu Lai, ngẩng đầu hỏi: “Cô vẫn đang là sinh viên phải không?”

“Vâng ạ.” Tiểu Lai cung kính trả lời. Người đẹp trước mặt đây sau này sẽ là cơm áo của cô, là người mà cô phải xuất hết chiêu nịnh bợ đó.

“Tôi với cô nói chuyện thẳng thắn nhé. Tôi không hy vọng cô thể hiện thành tích xuất sắc nào, chỉ cần hai tháng cô ở đây không làm cản trở công việc của chúng tôi là được.” Linda vút tập hồ sơ qua một bên, hai tay khoanh trước ngực. Cách nói chuyện đúng là cả vú lấp miệng em mà.

“Cô nói tôi ở đây hai tháng là sao?” Tiểu Lai trố mắt hỏi vị mỹ nhân trước mặt.

“Chẳng lẽ cô không biết là phải thực tập hai tháng à?” Linda chán nản, cái cô nàng này chả lẽ cũng không biết mình là nhân viên thực tập sao?

Tiểu Lai chán nản, đúng là anh! Làm nửa ngày, lại là nhân viên thực tập, thời gian chỉ có khoảng hai tháng nữa chứ =___=.

“Tôi thêm vào.” Tiểu Lai tay nắm chặt thành nắm đấm, chậm rì rì phun ra câu nói.

Linda sửng sốt mấy giây, nhìn chằm chằm Tiểu Lai hỏi: “Sinh viên các cô hỗn láo thế sao?”

Tiểu Lai biết mình thất lễ, lập tức giải thích: “Không phải ạ! Tôi không mắng chị, tôi mắng...”

“Cô đang mắng sếp tổng của chúng tôi?” Linda tiếp lời.

Tô Tiểu Lai ngượng ngùng gật đầu.

Chỉ thấy Linda trầm tư trong chốc lát. Cô ta cầm tách trà, lại hỏi tiếp: “Quan hệ của cô với Tổng giám đốc là như thế nào?”

Nghe cô ta hỏi như vậy, tư tưởng tà ác của Tiểu Lai nổi lên.

“Tổng giám đốc là cậu tôi.” Lời ít ý nhiều. Đủ súc tích, ngắn gọn, lại đánh thẳng vào lòng người. Xem cô có lấy lòng tôi không. Tiểu Lai ngửa mặt lên trời cười ha hả X”]

“Phụt!” Linda phun trà ra ngay lập tức. Tiểu Lai cảm thấy trong phòng toàn là mùi nước miếng của vị mỹ nữ này =O=.

“Làm sao có khả năng đó được? Tổng giám đốc rất trẻ!” Linda không thể tin được.

“Bà ngoại tôi sinh cậu khi bà đã lớn tuổi. Tổng giám đốc là cậu út của tôi.”

Linda nghi ngờ lời của Tiểu Lai. Bỗng dưng thấy Tiểu Lai với Tổng giám đốc đúng là có mấy nét giống nhau. Lại còn tưởng... Mà vừa nãy sếp tổng muốn đối xử nghiêm khắc với cô gái này sao, đúng là khó xử quá đi...

Ngẫm ra thì cậu muốn đối xử nghiêm khắc để dạy dỗ cháu gái cũng không vô lý. Nhưng mà Tô Tiểu Lai này cũng không thể dễ dàng đắc tội được, nói không chừng về sau còn nhờ cô ta mới tiếp cận được với Tổng giám đốc đó.

Nghĩ thế, mặt của Linda lóe lóe ánh hào quang. Tiểu Lai giờ tay vẫy vẫy trước mặt Linda, hỏi : “Chị xinh đẹp, chị xinh đẹp, chị sao thế?”

Linda bị âm thanh ngọt ngào thức tỉnh, người mềm hần ra “Tiểu Lai, để chị đi sắp xếp chỗ tốt cho em nha, ngay bây giờ luôn đây.”

Tiểu Lai nhìn thấy bà chị này cũng có bóng dáng của La San đấy. Xem ra mấy người có tình ý với anh cô đều thích được nịnh bợ nha.

Hừ, Thiếu Phàm, muốn cô bị đuổi nhanh thế sao. Tiểu Lai cô đây sẽ chiến đấu hết mình, ở đây, tại phòng nhân sự này. Một ngày nào đó, Tiểu Lai sẽ là nhân viên xuất sắc và chói sáng!!!!!!

“Vâng!” Tiểu Lai ghé sát vào tai Linda, nhẹ giọng nói : “ Chị, chị đừng nói cho ai biết em là cháu của Tổng giám đốc nha!”

“Chắc chắn rồi.” Linda đương nhiên là không thể để cho người khác biết việc này, cơ hội tốt mà chia sẻ cho người khác sao...

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Anh Chàng Đầu Bếp Đẹp Trai

Linda quả nhiên không hề chần chừ chút nào, rất nhanh sắp xếp cho Tô Tiểu Lai một bà việc ở gần cửa sổ. Nói đây chính là làm nhân viên thực tập sẽ có đãi ngộ đặc biệt.

Tô Tiểu Lai bắt đầu tập trung vào sửa sang lại không gian làm việc của riêng mình, sau một hồi, chiếc bàn làm việc trống trải, đơn giản nhờ có những đồ vật trang trí nhỏ bé, xinh đẹp mà trở lên sinh động hơn rất nhiều.

Sau khi hoàn tất, cô quay ra nhìn xung quanh thì thấy trước mặt là không khí yên tĩnh và những gương mặt vô cùng trầm lặng. Cô không khỏi thở dài cảm thán từ đáy lòng, rồi đứng lên quan sát, càng thấy hiểu. Không khí công ty như vậy đúng là chỉ phù hợp với khẩu vị của người nào đó thôi. Trầm tư một lát, cô quyết định đầu tiên là phải làm quen và gây ấn tượng tốt với các đồng nghiệp.

Vì thế bóng hình nho nhỏ của Tiểu Lai di chuyển khắp phòng làm việc, từ bàn này tới bàn kia, mang cho mỗi người một cốc trà. Bước đầu tiên lấy lòng đồng nghiệp đã thành công. Hành động nhỏ bé này của Tiểu Lai đã làm những vị trai tài gái sắc dâng lên ý khen ngợi từ đáy lòng: “Cô gái này thật tốt, rất được.”

Nhưng ngoại trừ những người trên thì chỉ có một người con gái, khi Tiểu Lai bưng một ly trà nóng hôi hổi đến bàn người đó, một chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Hả? Đáng sợ quá....

Tôi muốn biến mất.....

Đại oan gia....

..... Triệu Linh San

Đôi phương chấn động không thua gì cô, không nói được câu rõ ràng: “Cô...cô...Tô..Tô...Tô Tiểu Lai, tại sao cô lại ở đây?” Triệu mỹ nhân vẽ mặt kinh hoàng, tay chỉ vào Tiểu Lai hỏi.

Hơi thở của Tiểu Lai phả trước mặt Triệu mỹ nữ, miệng há thành chữ O dần dần lấy lại sự vững vàng, hai tay cô chống nạnh, khí thế hùng hục trả lời: “Sao nào? Công ty này là của cô hay sao mà cô có thể đến còn tôi thì không?”

Triệu mỹ nhân khuôn mặt tái xanh mét rồi lại hóa thành trắng bệch đứng bất động tại chỗ, một lúc lâu mới thốt ra một câu: “Cô có dám khẳng định là cô không đi cửa sau không?”

Tiểu Lai run rẩy ~ing

Hừ, cô ta có thể đoán được sao?

“Đừng bảo là lần trước kêu cô bồi rượu, vì thế cô chớp lấy cơ hội mà quyến rũ Trình đại ca chứ? Được lắm, Tô Tiểu Lai, nhìn cô ngày thường là đáng vẻ trong sáng thế, hóa ra chỉ là ngụy trang thôi!!!” Triệu mỹ nhân gây khó dễ.

Cơ mặt Tiểu Lai co rút, càng run hơn.

Một tiếng “Trình đại ca” làm cô nổi hết cả da gà, buổi sáng mới ăn một cái bánh bao cơ mà trong bụng đã cồn cào, cuộn cuộn như

nước Trường Giang chảy ngược lên trên, suýt nữa thì cô không kiềm nổi phun ra ngoài.

Vì thế Tô Tiểu Lai bắt đầu phản kích: “Này, cô gọi một tiếng “Trình đại ca” thật sự rất thân thiết và có phần mờ ám đấy nhĩ. Theo như tôi thấy thì cô và anh ta mới có liên quan đấy?”

Tô Tiểu Lai trầm nghĩ, anh trai hình như đã nghĩ lệch lạc rồi, anh ấy nghĩ gì mà lại thuê yêu nữ họ Triệu về làm chứ???!!!

“Cô, cô...?” Triệu mỹ nhân oán hận, mặt đỏ như ớt khi giận dữ.

Bạn trẻ Tiểu Lai dương dương đắc ý, bỗng dưng phía sau lưng cô vang lên một tiếng quát lớn: “Hai cô theo tôi vào trong phòng mau”!

Được lĩnh giáo hình phạt của Linda rồi mới biết lời đồn không hề sai chút nào. Cô ta quả thật tàn nhẫn đến mức biến thái, nhẫn tâm không kiêng nể, lãnh đạm và vô tình, xử phạt không chút lưu tình, trực tiếp ra lệnh: “Các cô đã quên mất nội quy của công ty như thế nào rồi sao? Nội quy công ty có tất cả 39 điều, hai cô hãy chép một trăm bản nội quy của công ty, và nộp cho tôi trước 12 giờ trưa ngày mai”.

Tiểu Lai âm thầm oán hận trong lòng. Cô mới đến làm việc ở công ty ngày đầu tiên, hiểu nội quy của công ty được cái rắm đấy. Hơn nữa, trưởng phòng có cần thiết phải tàn nhẫn đến mức đó không? TT__TT

Tiểu Lai trừng mắt lườm Triệu yêu nữ, trong ánh mắt rõ ràng muốn nói: “Triệu yêu nữ, cô chết chắc rồi.”

Mỹ nhân trừng lại: “Cô thì tốt hơn chắc.”

Tiểu Lai nở một nụ cười từ đáy lòng: “Cũng chưa chắc nha, ha ha ha.”

Đương nhiên, dựa vào quan hệ, Tô Tiểu Lai có thể may mắn thoát khỏi nguy nan, chỉ có khổ thân cho Triệu mỹ nhân thôi. Chẳng những vẻ đẹp bị mòn rút mà tinh thần cũng bị hành hạ đến không được yên thân.

Giữa trưa, Tô Tiểu Lai đi theo đồng nghiệp Tiểu Miêu xuống căng tin của công ty ăn cơm.

Công ty lớn đúng là có rất giàu có nha, ngay cả đến căng tin cũng giống như cung điện hoàng gia. Duy nhất chỉ có điều không được hoàn mỹ là chính mình phải tự đi lấy đồ ăn. Nhắc tới công ty lớn, các nhân viên cũng có tố chất không hề tầm thường chút nào nha, ngay cả lúc ăn cơm, mọi người còn có thể giữ gìn dáng vẻ thong thả tao nhã và bình tĩnh của mình. Nếu như đây là ở căng tin trường học, Tô Tiểu Lai sớm đã giống như sói đói chụp mỗi vọt tới trước chiếm đồ ăn nhanh nhất có thể. Đương nhiên, nhập gia tùy tục, điều này Tiểu Lai đương nhiên hiểu, nhưng điều bất an chính là phải xếp hàng?! Cô quan sát hai hàng dài toàn người là người trước mắt mà lòng đau như cắt.

“Tiểu Miêu, tại sao lại nhiều người như vậy chứ?” Tô Tiểu Lai rất kinh ngạc, nhiều cửa như vậy, tại sao mọi người lại phải xếp hàng dài thế kia.

“Cái này mà cậu cũng không biết à?” Tiểu Miêu nhìn cô bằng ánh mắt giết người không đền mạng, lập tức bày ra một bộ dáng bí

hiếm, tiến đến bên tai cô hạ giọng nói: “Cậu không phát hiện ra hàng người này so với những hàng khác có gì rất khác biệt sao?”

“Thì đội ngũ đông người nhất à, này còn phải hỏi” Tiểu Lai cảm thấy hỏi vấn đề này đúng là làm nhục đến chỉ số thông minh của cô.

Tiểu Miêu liếc cô một cái: “Thật không rõ người có chỉ số thông minh thấp như cậu sao lại vào được công ty này không biết? Cậu không thấy cả đội ngũ này không có đàn ông à?”

Tô Tiểu Lai định nói gì đó rồi lại thôi. Không có khả năng, ai bảo người nào đó chính là đi cửa sau để vào công ty chứ.

Cẩn thận quan sát lại lần nữa, quả nhiên đội quân này toàn là người đẹp biết chăm sóc nhan sắc.

“Không cần hỏi tiếp, tí nữa cậu sẽ biết thôi.” Còn không chờ người nào đó mở miệng, Tiểu Miêu liền bày ra vẻ đừng-có-lên-tiếng.

Ui...

Thật thần bí ~ Mọi người trong công ty này thật đúng là.....

Một loại mùi thơm của thức ăn nghênh diện bay tới, Tô Tiểu Lai bây giờ đã đói đến nỗi bụng dạ kêu vang, đứng ở phía trước cửa sổ đầu cũng không ngẩng mà ngón tay lại rất linh hoạt.

“Sư phó, tôi muốn món này, món này, món này, cả món này nữa.” Chỉ mới nhìn các món ăn thôi mà cô đã chảy nước miếng rồi.

Yên lặng – ing ~~~.

“Sư phó, tôi nói.....” Tô Tiểu Lai nhướn mắt lên thì một khắc đã bị ánh nhìn của người đàn ông trước mặt giết chết.

Trời ơi, sao lại có một người đàn ông đẹp trai tuyệt đối như vậy chứ!!! Cô không nhịn được mà giơ tay lên lau nước miếng nơi khóe miệng.

Tiểu Miêu ở phía sau không nhịn được mà chọc chọc vào cái eo thon nhỏ của Tiểu Lai, ở bên tai cô hỏi nhỏ: “Bây giờ thì cậu đã rõ chưa?”

Tô Tiểu Lai giờ thì đã hiểu một cách triệt để rồi, hóa ra đoàn người bề ngoài bình lặng tao nhã như vậy thôi, còn đâu trong lòng đúng là nhiệt tình như lửa.

Nhưng tại sao vị đầu bếp đẹp trai cứ dùng ánh mắt kinh hồn kia nhìn cô??? Không chịu lấy đồ ăn cho cô nữa chứ???

Ở trước mặt đầu bếp đẹp trai nên ai kia đành nhịn, nở nụ cười yếu ớt nói: “Ha ha, anh đầu bếp ạ, tôi muốn lấy đồ ăn,...”

Mỹ nam không biết thế nào lại đưa cho cô một cái cặp lồng cơm, vẫn là nụ cười tươi tắn mê hồn như trước: “Cái này cho cô.”

Gì cơ?!.....

Tô Tiểu Lai bị người đằng sau kéo kéo tay.

Tiểu Miêu bày ra bộ mặt nghiêm trọng, giống như người nhà thiên lôi, hỏi: “Cậu quen biết anh ta à?”

Không đợi cô phủ nhận, vị đầu bếp có ngoại hình cực kì đẹp trai đã đáp lời: “Đúng vậy”.

Oh My God!

Tô Tiểu Lai run rẩy.

Lai đầu tiên cô mắc phải tình huống khó xử này, anh đầu bếp này có ngoại hình đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng mà không nên đùa bỡn người ta như vậy chứ. Thật là làm tổn thương đến tâm hồn non nớt của mình mà!

“Tớ không quen anh ta.” Cô vội vàng phủ nhận. Cô không muốn mình bị một đám nữ nhân đánh hội đồng đâu nha.

“Tiểu Lai, nhanh như vậy đã quên mặt anh rồi sao?”. Anh chàng đẹp trai nháy mắt, dáng vẻ rất rất mê người.

Tô Tiểu Lai cảm thấy khổ sở hơn.

Người này không phải bị làm sao đó chứ? Chờ đã, vì sao anh ta lại biết tên cô?

Còn chưa kịp suy nghĩ thêm, chợt nghe thấy một trận huyên náo thúc giục nhanh lên của những người đằng sau, cô đành phải lườm anh ta một cái, tiếp nhận chiếc cặp lồng rồi xoay người rời đi.

Tiểu Lai nhanh chóng đuổi theo Tiểu Miêu, không cần nhiều lời làm chi, chỉ cần ánh mắt xám ngắt kia đã đủ để giết chết cô rồi.

“Tiểu Miêu, mình thề với ông trời ngoài kia, mình thật sự không quen anh ta”.

Hai người lần lượt ngồi xuống.

“Thật?” Trong mắt Tiểu Miêu hiện lên nét vui mừng.

Ai kia trịnh trọng gật đầu.

“Tiểu Lai, cậu nhìn trong cặp lồng cơm của cậu mà xem!!! Đấy so với phần cơm của tớ này, cậu dám khẳng định cậu không quen anh

ta?” Tiểu Miêu thở dài.

Tô Tiểu Lai kinh ngạc, tất cả các món bên trong cặp lòng này đều là các món mà cô thích ăn nhất, lại còn màu sắc vô cùng ngon mắt, hơn nữa dinh dưỡng phối hợp rất tốt. Thế này thực sự là dùng rất nhiều tâm huyết khi nấu ăn.

Cô lắc lắc đầu, gấp lấy một miếng thịt kho cho vào miệng, thịt rất thơm và mềm, nước vừa đủ, gia vị vừa đủ, cô nhai kỹ rồi nuốt xuống. Tô Tiểu Lai cảm thán, TMD, ăn ngon quá trời, đời này cô chưa từng nếm qua món ăn nào ngon như vậy.

“Tiểu Miêu, cậu ăn thử miếng thịt này đi. Ngon cực kỳ, ngon lắm lắm luôn á” Tô Tiểu Lai đẩy cặp lòng về phía Tiểu Miêu, toàn đồ ăn ngon như vậy cô không thể nào thưởng thức một mình được.

“Tiểu Lai, cậu chắc chắn anh ta không phải là bạn hồi sơ trung, trung học hoặc tiểu học của cậu?” Tiểu Miêu vẫn cảm thấy hứng thú về quan hệ giữa Tô Tiểu Lai và anh chàng đầu bếp đẹp trai kia.

“Tớ lớn như vậy, bạn học không hề có ai đẹp như anh ta. Cậu yên tâm đi, tớ tuyệt đối không quen anh ta.” Tô Tiểu Lai tưởng mong rằng bạn mình đừng có hỏi thêm một câu nào về người đầu bếp kia nữa, để cô ăn một bữa cơm yên bình đi mà.

“Vậy thì bạn lúc mẫu giáo thì sao? Có khả năng không?” Tiểu Miêu biểu hiện vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Tiểu Lai trên mặt đầy hắc tuyến -_-

Buổi tối về nhà, Trình Thiếu Phàm đột nhiên đưa cho cô một chiếc điện thoại di động vô cùng xinh đẹp, Tiểu Lai sung sướng cực kỳ. Kiểu dáng của chiếc điện thoại này là loại mới nhất trên thị trường nha, cô đã sớm “bồ kết” nó rồi từ khi nhìn thấy nó trên mạng, nhưng vì giá tiền của nó làm cô muốn ngất, không thể xuống tay được. Ha ha ha, anh nuôi của cô thật là tốt bụng quá đi.

“Anh, cái này cho em ạ?” Tô Tiểu Lai giả vờ rụt rẻ hỏi, nhưng trong lòng thật sự đang đàn pháo tung bùng.

“Ai nói thế? Tiền này trừ vào tiền lương mỗi tháng của em.” Giọng trầm ấm của người nào đó lạnh lùng bật ra một câu làm đau lòng người khác.

“Gì ạ?” Miệng Tiểu Lai mở thành hình chữ O.

“Nhân viên thực tập mỗi tháng sẽ nhận số tiền lương khoảng ba ngàn, vừa đủ để trả cho chiếc đi động này.” Nói xong anh đứng dậy đi tắm.

Quá nhẫn tâm!!! Sao anh có thể đối xử vô cùng vô cùng tàn nhẫn với cô – đứa em gái bé bỏng duy nhất của anh vậy? Tô Tiểu Lai nhăn mặt nhíu mày túm lấy áo anh trai: “Anh à, vì sao anh có thể đối xử với em như vậy, em chỉ là nhân viên thực tập ở công ty anh, em chỉ nhận được có hai tháng tiền lương vậy mà anh thu gọn mất một tháng tiền lương của em rồi. Anh, anh đừng nhẫn tâm thế mà”

“Nếu em muốn biết anh nói đùa hay nói thật thì cứ thử xem, anh cũng không ngăn cản đâu.” Những lời này không hề tác động gì đến anh, ngược lại còn chọc giận anh nữa.

“Mất một tháng tiền lương thì một tháng tiền lương, em không sợ”. Tô Tiểu Lai nhanh chóng thu hồi lại giọt nước mắt vừa rồi thật vắt vả mới nặn ra được. Thật là bất công T___T

Muốn đấu với anh ấy ư? Khả năng thua trận của mình hình như rất là cao?

Thôi bỏ đi, không suy nghĩ gì nữa. Từ trước tới nay Tô Tiểu Lai cô đây vẫn là một người lạc quan, yêu đời, cho dù có chuyện đau buồn gì xảy ra, cô cũng lắm là buồn năm ba phút rồi lại quên ngay.

Và cuối cùng, mọi hứng thú và chú ý của cô tập trung lên chiếc di động mới xinh xắn này.

Ngắm điện thoại đến phát chán rồi cô gửi một tin nhắn an ủi tới Từ Tố, nhưng trên thực tế vẫn là thử xem điện thoại mới dùng ra sao.

“Từ Tố, tớ mới đổi điện thoại di động nè. Chính là cái mà tớ “bồ kết” ở trên mạng đó.” [Lời tác giả: Đây là một tin nhắn an ủi nhưng thực ra vẫn là khoe khoang di động mới thôi à -_-|||]

Từ Tố rất nhanh trả lời: “Cậu bỗng dưng phát tài hả?”

Tô Tiểu Lai kìm nén khổ sở ở trong lòng, mạnh mẽ trả lời: “Tớ tìm được việc rồi. Một công việc ở công ty anh trai tớ.”

Từ Tố: “Quả nhiên là phát đại tài. Hai chị em mình khi nào thì gặp nhau ăn mừng đây?”

Tô Tiểu Lai giật mình, trong đầu chỉ có thể nghĩ đến mấy từ: không-có-tiền-đâu, vì thế cô giả vờ hỏi: “Ai chủ chi thế?”

Từ Tổ bán: “Gọi tớ tiếng chị thì tớ mời cậu.”

Tô Tiểu Lai vô liêm sỉ đồng ý: “Chị ơi, chị à, em yêu chị chết mất. Thơm một cái nè.”

Từ Tổ run rẩy: “Ô Tiểu Lai, cậu đúng là đồ mặt dày.”

Chờ người nào đó tắm rửa xong đi ra, mở TV, Tiểu Lai cất điện thoại. Cô ngồi trên ghế sofa, chủ động dịch lại gần anh, mở miệng với kế hoạch nham hiểm có sẵn trong lòng: “Anh à, buổi sáng hôm nay chúng ta ăn bữa sáng xong rõ ràng là còn chưa dọn dẹp mà, sao mà đến tối bàn ăn đã sạch sẽ hết trơn rồi a?”

Người nào đó cầm lấy điều khiển liên tục chuyển kênh, ánh mắt còn không thèm nhìn cô lấy một cái: “Em quan sát kỹ thật đấy, nếu đem khả năng này mà áp dụng trong công việc thì chắc chắn sẽ rất có ích.”

Đương nhiên rồi, người ta đây phải cần răng vì đồng vàng viền đỏ rực rỡ in hình bác Mao mà!!

“Anh à, em vẫn luôn luôn quan tâm đến cuộc sống hằng ngày của anh mà.” Tô Tiểu Lai bày ra khuôn mặt cực kỳ đáng yêu nhìn người kia.

“Anh đã thuê người hằng ngày tới đến dọn dẹp nhà cửa rồi”. Người nào đó nhẹ nhàng mở miệng.

Ha ha ha, Tiểu Lai cười thầm ba tiếng vô sỉ. Quả nhiên là cô đoán trúng phóc rồi :X:X:X

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bản Hợp Đồng Lao Động

“Anh, em muốn thương lượng một chuyện?” Tô Tiểu Lai tinh nghịch đảo ánh mắt sáng ngời.

Người nào đó “Ừm” một tiếng, như đang chờ đợi câu tiếp theo.

Đầu óc nhanh nhẹn vận hành sau ba giây, Tô Tiểu Lai đột nhiên như lò xo, đứng bật dậy, vung đôi tay nhỏ bé chuẩn bị làm bộ mặt dày tự tiến cử công việc, đầu tiên là đứng trước người nào đó cúi đầu vòng cung một góc 90 độ.

Người nào đó vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên không đuổi kịp tư duy phát triển quá bất thường của Tô Tiểu Lai.

“Cái này, anh, à không, phải gọi là ông chủ, anh nhìn em này, tuổi trẻ năng động, tràn trề sức sống, cơ thể khỏe mạnh, chịu được khổ nhọc, giỏi ca múa nhạc họa, đàn hát kèn trống...” Làm một loạt liệt kê đầy ưu điểm của mình, mồ hôi cô chảy ròng ròng, rõ ràng cô đã từng trải qua một lần phỏng vấn, căng thẳng còn hơn thế này vậy mà sao người cô lại đổ nhiều mồ hôi như vậy chứ!!!

Nhìn mặt mũi người nào đó bắt đầu tối sầm lãnh đạm, kẻ họ Tô kia chân tay bắt đầu run rẩy, cố trấn an mình, phải bình tĩnh, sau đó cười đáng khinh, “Ha ha, ý của em là chuyện giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn vệ sinh nhà cửa, bưng trà mời nước, thu dọn phòng ở, mát xa xoa bóp, mọi thứ em có thể làm, anh xem đây, người giúp việc làm bán thời gian kia có thể để em thay thế được không?”

“Mát xa xoa bóp?” Âm cuối còn kéo dài ra.

Mồ hôi...

Cô vừa có nói bốn chữ này sao??!!!

Một lần lỡ mồm phải ôm hận cả đời mà!!!

“À, dịch vụ này có thể có.” Tô Tiểu Lai cắn răng nói, vì bác Mao vĩ đại mà phải hành động bằng bất-cứ-giá-nào!!!

“Vậy trước hết phục vụ thử xem nào.” Người nào đó nhàn nhã tự đắc duỗi thẳng hai chân, dựa người vào ghế rồi vòng tay gối sau đầu làm thái độ như đại gia đang chờ nha đầu hầu hạ ấy.

Này... Đã thương lượng giá cả đâu chứ, còn chưa thỏa hiệp giá cả cho ổn, sao làm cái dáng như muốn bán mình vậy chứ? Trong thâm tâm Tô Tiểu Lai nghĩ xấu ☹️...☹️, anh đang muốn bán thân đấy hả?

Riêng cái vấn đề tiền bạc này là phải phân biệt phải trái trắng đen cho rõ ràng, cô không thể thấy tiền chưa đến mà đã nai lưng làm việc được, “Trước cứ nói chuyện giá cả đã.” Tự nhiên những lời lo lắng trong lòng bật ra.

“Vậy vừa mát xa vừa nói đi.” Anh chỉ xuống chân mình, sau đó nhắm mắt an nhàn muốn hưởng thụ.

Tô Tiểu Lai do dự một lát, cuối cùng đứng không lâu vẫn phải ngồi xồm xuống, coi như là vì bác Mao thân yêu đi. Vì thế cô bắt đầu cúi xuống xoa bóp, dáng vẻ giống y như dân chuyên nghiệp.

Tô Tiểu Lai nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ từ lúc bắt đầu công việc.

Nhưng, một phút trôi qua...

Vẻ mặt người nào đó rất mẫn nguyện, ngón tay thon dài còn gõ gõ nhịp nhàng lên tay vịn sofa.

Ba phút trôi qua...

Người nào đó có vẻ muốn được hưởng thụ thêm, hoàn toàn quên mất việc nói đến giá cả.

Năm phút trôi qua...

Người nào đó dường như thoải mái quá mà ngủ luôn, em gái ngoan ngoãn liều mạng làm việc mát xa lên xuống đang cố gắng kiềm chế nổi lòng,

Tô Tiểu Lai đè nén nội tâm đang quay cuồng tức giận, hung dữ trừng mắt nhìn anh, chỉ hận vì không thể mở miệng xả một tràng vào người nào đó đang nằm nhàn nhã kia cho hết giận, cố gắng dùng ánh mắt biểu đạt sự tức giận hết mức có thể, dù sao anh ấy cũng không nhìn được, cứ trừng mắt trắng dã như thế nữa đấy... Tinh thần AQ lại đến!!!

Ánh mắt trợn trừng bắt đầu thấy đau nhức, cô còn chưa gần gũi để nhìn ngắm anh như thế này bao giờ, lông mày dày đậm, đôi lông mi dài cong vút, chiếc mũi cao, đôi môi bạc khiêu gợi, ngoại hình tuấn tú, khí chất tao nhã nhưng lạnh lùng, mỗi đường nét trên khuôn mặt đều như được tỉ mỉ chạm khắc mà thành.

Cô càng nhìn càng thấy may mắn mình không phải là đàn ông, nếu không nhất định sẽ tự ti đến đột tử luôn.

Ôi trời đất hỡi, sao người lại ban đến một người đàn ông hoàn mỹ để mê hoặc chúng sinh như vậy chứ???

Cô say sưa thưởng thức gương mặt đẹp trai hút hồn này, ánh mắt nóng rực, tuyệt đối không kém gì ánh mắt sáng ngời khi pk về mặt màu đỏ của bác Mao thân yêu. *pk : là một từ giống như là đấu đối kháng, thường dùng trong game.

“Anh có đẹp trai đến mức phải nhìn chăm chăm như vậy không?” Tô Tiểu Lai không ngờ được người nào đó đột nhiên mở mắt ra, còn nói một câu không đỡ được như thế, nói xong còn mang về mặt thấy thú vị nữa.

“Có.” Cô lau nước miếng đang chảy ra, hoàn toàn không dùng cái đầu để suy nghĩ mà trả lời ngay.

“Thật không?” Khóe môi người nào đó đó nhếch lên.

Hai má cô tự nhiên đỏ ửng lên, cũng may cô là người phản ứng rất nhanh, ở trong những trường hợp khó khăn cũng có thể ứng biến linh hoạt.

“Anh à, chuyện này ... phục vụ có hài lòng không?” Được thưởng thức khuôn mặt đẹp trai nhưng cô vẫn không quên bảo vệ quyền lợi lao động của mình.

Tâm tình người nào đó dường như rất hài lòng, nhưng giọng nói vẫn nhạt nhẽo trước sau như một.

“Ừm, cũng được, nhưng vẫn còn nhẹ tay lắm.” Người nào đó còn thêm vẻ cuối chê trách vào.

“Vậy tiền thù lao tính thế nào ạ?” Tô Tiểu Lai thừa thắng xông lên.

Đêm đó, Trình Thiệu Phàm làm một bản hợp đồng lao động, nội dung như sau :

Điều một. Nhiệm vụ phải làm :

1.Quét dọn nhà cửa, vệ sinh sạch sẽ, sửa sang lại phòng ốc, giặt quần áo (một ngày 50 tệ)

2.Phụ trách phục vụ 3 bữa. Sau khi ăn xong thì rửa sạch bát đĩa, dọn dẹp phòng bếp (tùy thuộc vào chất lượng làm việc để đánh giá trả tiền)

3. Mát xa (một lần 20 tệ)

Điều hai. Yêu cầu lao động :

1. Người lao động phải cam đoan rằng phòng khách luôn luôn sạch sẽ, không thể tùy ý phá hư tài sản của gia chủ. Nếu không, phải bồi thường theo giá gốc.

2. Người lao động phải chú ý, khi gia chủ ở nhà làm việc, không thể có tiếng động làm ồn ào ảnh hưởng đến sự làm việc của gia chủ. Nếu không, trừ vào lương.

3.Dù cho ở bất kì địa điểm, thời gian nào, gia chủ gọi là phải đến, bảo là phải nghe. Nếu không, trừ lương.

4.Người lao động ban đêm phải về nhà. Nếu không, trừ lương.

Điều ba. Cách thức làm việc, chi trả

Gia chủ sẽ tùy vào thái độ làm việc của người lao động để thanh toán lương = ____ =

Người lập bản hợp đồng : Gia chủ Trình Thiếu Phàm

Người lao động : Kẻ làm thuê Tô Tiểu Lai

Tô Tiểu L không thể không thừa nhận bản chất tư bản bóc lột giai cấp vô sản của Trình Thiếu Phàm. Cô không biết liệu đây có phải là hợp đồng lao động hay không, tại sao càng xem càng giống như giấy bán thân như vậy???? > ____

Vì thế, Tô Tiểu Lai bắt đầu kiếp sống nô dịch đầy sung sướng nhưng cũng không kém phần khổ ải.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm, Tô Tiểu Lai đã ngủ dậy, hưng phấn đi chuẩn bị bữa sáng. Mở tủ lạnh, cô phát hiện trong tủ chỉ là mấy thứ linh tinh cùng với trứng gà. Thế đấy! Xem trình độ nấu ăn của Trình Thiếu Phàm hiện giờ chắc cũng chỉ chiên được mấy quả trứng, nướng được vài cái bánh bao là giỏi lắm rồi. Đi lòng vòng trong phòng bếp một hồi, não cuối cùng cũng hoạt động, đề xuất ra ý kiến!

Người nào đó ngồi ở bàn ăn, nhìn chăm chăm vào đĩa trứng chiên có vẽ mặt người đang cười tươi cùng với ly sữa nóng hổi bên cạnh.

Người đó ngẩng đầu, có ý không muốn ăn sáng với trứng chiên kiểu này.

Tô Tiểu Lai mở miệng cười cười, chuẩn bị nghênh đón lời khen về thành quả lao động của mình, nhưng lại cảm giác có gì đó không đúng. Chậc chậc! Bây giờ anh vẫn là sếp, tốt nhất vẫn là nên nịnh bợ. Tiểu Lai đẩy đĩa trứng trước mặt Thiệu Phàm, trưng ra cái mặt nịnh nọt, nói : “Anh à, anh ăn trước đi. Phần em em nấu sau.”

Người nào đó nghiêm mặt không chút phản ứng, cũng không nhận lấy đĩa trứng chiên. Cô bực mình. Sáng sớm đã lo mọ dậy để chuẩn bị. Vì để lấy lòng anh, cô còn cẩn thận vẽ khuôn mặt cười toe trên trứng nữa. Đương nhiên mục đích chính vẫn là bác Mao đáng mến, nhưng mà cô cũng đâu có làm gì sai, sao lại đen sì cả mặt thế kia.... =w=

“Em làm tất cả là bao nhiêu quả trứng vậy?” Cuối cùng người nào đó cũng lạnh lùng phun ra mấy chữ.

Chuyện này mà cũng hỏi sao???

“Anh 4 quả, em 4 quả.” Tiểu Lai đáp.

“Một ngày ăn trứng nhiều như vậy dạ dày tiêu hóa được sao?” Thiệu Phàm nhăn nải để không bùng phát cơn tức hỏi lại.

“Hừm, em thì đương nhiên là được rồi, còn anh thì em không biết!” Tiểu Lai tự nghĩ hệ tiêu hóa của cô cũng không tồi lắm.

“Trừ tiền bữa sáng!!” Trên mặt Thiệu Phàm có một tia tức giận không dễ phát hiện.

“Tại sao?” Cô la lên.

“Bởi vì anh không giống em, một ngày tiêu được 4 quả trứng gà. Ăn uống mà cũng không biết thưởng thức!” Trình Thiệu Phàm liếc

Tiểu Lai một cái, sau đó đứng dậy, thay giày, đi ra cửa.

Lúc này Tiểu Lai đã hiểu được một đạo lý: trứng gà không thể ăn bấy được. Ăn hơn số lượng cho phép là phải trả giá đắt >

Hơn nữa, hôm nay lỡ xe bus rồi, chạy xuống lệ để đón taxi thôi.

Tô Tiểu Lai không chỉ ở nhà đảm đương mấy việc lật vật, mà ngay cả ở công ty cũng chỉ là cô em gái sai vặt. Đi làm đã hai ngày, Linda cũng không sắp xếp cho cô việc cụ thể. Làm mấy việc lật vật này nhìn vậy mà mệt bỏ hơi tai.

Này, Tiểu Lai vừa mới xuất hiện, đã nghe thấy N âm thanh réo gọi:

“Tiểu Lai, em mang cái này đi photo dùm chị, lát nữa có việc dùng...”

“Tiểu Lai, pha giùm anh chén trà, cảm ơn...”

“Tiểu Lai, giúp chị phân đóng tài liệu văn bản đã đóng dấu ra làm 3 phần đi...”

“Tiểu lai, cho cô thêm một ly cà phê...”

“Ô Tiểu Lai, tớ chưa ăn sáng, cậu xuống dưới lầu mua giùm tớ một phần đi...”

Giọng nói thật ngọt ngào, Tiểu Lai vừa nghe đã biết là mục yêu nữ họ Triệu rồi, mà cũng chỉ có con nhỏ này mới có yêu cầu vô liêm sỉ như thế thôi.

Một tiếng động vang lên, Tô Tiểu Lai đã biến mất trước tầm mắt của mọi người. Đương nhiên, yêu cầu của con nhỏ yêu nữ họ Triệu

bị Tiểu Lai lơ đẹp.

Tiểu Lai rời đi, sau đó là một loạt âm thanh ca ngợi : “Haizza, có Tiểu Lai thật là tốt, nước trà cũng được pha...”

“Đúng thế, từ khi cô ấy đến đây, lượng công việc của tôi dường như giảm đáng kể...”

“Y dà, chỉ tiếc là 2 tháng sau đã đi rồi...”

Bây giờ đã là giờ cơm trưa, Tô Tiểu Lai vẫn đi cùng Tiểu Miêu. Tình hình so với mọi hôm không khác mấy. Cửa sổ phát cơm của anh đầu bếp đẹp trai vẫn là đủ các loại mỹ nữ. Tuy nhiên Tiểu Lai hôm nay thay đổi hàng, tốt nhất là không giáp mặt anh chàng đầu bếp kia.

Nhưng là, khi đến lượt của cô, một anh chàng nhỏ phụ việc mặc kệ cô đang chọn món gì, đưa ra trước mặt một cái cà mèn, nói : “Là Lý Phong bảo tôi đưa cho cô!”

Dứt lời, thẳng nhóc hướng về phía bên trái chỉ chỉ, Tô Tiểu Lai nhìn theo thì thấy vẻ mặt tươi cười của anh chàng đầu bếp.

Tô Tiểu Lai muốn điên rồi.....

Anh đầu bếp này, anh muốn sao đây? Sao cứ đối xử với tôi kiểu đó thế =____= Anh muốn toàn bộ đồng nghiệp nữ đưa tôi làm nhân vật chính cho các buổi gossip đúng không T_____T

Nhìn trong bát đầy đủ màu sắc, thế nhưng Tiểu Lai lại không có tâm trạng tốt. Chỉ cần nhìn ánh mắt Tiểu Miêu là trong lòng cô đã lộn

tùng phèo.

“Tiểu Lai, cậu và Lý Phong quan hệ như thế nào vậy?”

“Thật sự là tớ chẳng biết hần.” Chẳng lẽ cậu muốn tớ chạy tới trước mặt hần, lòi cái ý nghĩ trong đầu hần ra cho cậu xem ư??? Tô Tiểu Lai bội phục tinh thần hóng hớt của Tiểu Miêu. Thực sự thì cô cũng muốn xem rốt cuộc cô và tên đầu bếp kia có quan hệ gì...

“Tại sao anh ấy vẫn nhìn cậu vậy?” Tiểu Miêu dai dẳng, quyết không buông tha, hỏi Tiểu Lai cho bằng được.

Biết là giải thích như thế nào thì cũng không thể thắng được trí tò mò của Tiểu Miêu nên Tiểu Lai quyết định “im lặng là vàng”.

Tiểu Lai lén nhìn về phía anh chàng đầu bếp kia. Quả nhiên anh ta vẫn đang mỉm cười quyến rũ nhìn cô, thật sự là khó xử quá đi mà
~~~

Hơn nữa, Tiểu Lai còn phát hiện rằng, nữ nhân viên ở công ty này năng lực hóng hớt thị phi rất cao. Chỉ chưa đến 10 phút sau Tiểu Lai đã trở thành tiêu điểm chú ý của toàn bộ nhà ăn.

Nữ NV A : “Ây dà, cô xem xem, 3 người đàn ông độc thân hoàng kim ở công ty chúng ta cứ thế mà để cho người khác ôm ấp..”

Nữ NV B: “Hả? sếp tổng và thư ký Lý hết độc thân từ khi nào vậy? Sao tôi không biết?”

Nữ NV C : “Sếp tổng là người mà chúng ta có thể theo dõi được sao? Đại nhân vật này chúng ta chỉ biết ngược nhìn thôi.”

Nữ NV B: “Thế còn thư ký Lý?”

Nữ NV C: “Đồ ngốc! Thư ký Lý lúc nào cũng theo sát tổng giám đốc, chúng ta có cơ hội tiếp cận à???”

Nữ NV A: “Đúng thế, cho nên toàn bộ nhân viên nữ trong công ty chúng ta đều “bắn tim” với đầu bếp trưởng đó ~~”

Nữ NV C: “Hừ, thế đấy! Cái cô nhân viên trẻ kia cướp được trái tim của “hot boy” rồi kìa”

Nghe dư luận đàm tiếu, Tô Tiểu Lai cúi đầu rút cổ. Trời ơi, sức mạnh “truyền thông” quả thật rất vĩ đại TT^TT

Cách đó hai bàn ăn, thư ký Lý đang bưng đồ ăn, tình cờ nghe tên mình, thuận tiện đi qua . Đúng lúc đó thư ký Lý nhìn thấy Tiểu Lai mặt mày đỏ bừng đang nằm sấp giữa bàn, mặt úp vào khay đồ ăn. Suy nghĩ một hồi, thư ký Lý quyết định tốt nhất vẫn là nên nhanh chân đưa đồ ăn về cho sếp tổng. Sếp ngày nào cũng ăn cơm trong văn phòng mà.

Bỗng dưng, giọng nói ngọt ngào chui vào tai thư ký Lý: “Ôi chào ôi! Đó là thư ký Lý mà ~~”

“Thật đẹp trai!!!”

“Nếu sếp tổng cũng xuất hiện ở nhà ăn thì cuộc đời này còn gì đẹp để hơn”

Hừ hừ hừ...Tô Tiểu Lai đáylòng thốn thức. Nhân viên nữ ở công ty này điên quá, cuồng quá, hâm mộ quá rồi!!

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bị Mắc Cả Ngày

Liên tiếp trong nhiều ngày, chỉ cần nơi nào có Tiểu Lai là nơi đó sẽ có âm thanh độc nhất vô nhị của cô, không lẫn vào đâu được. Hơn nữa, nhà ăn bây giờ đã thành địa bàn của Tiểu Lai.

Ngay cả Tiểu Miêu cũng đã bị đá bay vào lực lượng bà tám luôn.

Tiểu Lai chiến đấu một mình rất tích cực, rất hăng hái.

Mỗi lần Tiểu Lai thấy anh chàng đầu bếp kia cười cười, mặt gian gian, nham hiểm là cô thấy hận đời vì không thể tiến lên lấy cái chùy đập thẳng vào mặt anh ta, sau đó bóp cổ cho chết ngắc =w=

Cô chỉ nghĩ đơn giản rằng, nếu như mình cố gắng tránh né anh ta thì sự việc kia sẽ được đi vào quên lãng, tựa như nước suối chảy trôi trôi trôi đi mãi~ Cơ mà người tính sao bằng trời tính, sự việc ngày càng nghiêm trọng, hoàn toàn đi ngược lại với dự định của cô.

Tính cơn đồ cuối cùng không cam chịu được nữa, vùng lên. Vì thế, Tô Tiểu Lai hùng hổ mang theo cà mèn vọt tới bên cửa sổ. Anh chàng đầu bếp đang hấp háy đôi mắt cười nhìn cô

“Anh này, có gì vui lắm sao?” Tô Tiểu Lai đặt cà mèn lên cửa sổ, xoa xoa thắt lưng, chuẩn bị tư thế chiến đấu.

“Ha ha” Anh chàng đầu bếp vẫn cười cười.

Tô Tiểu Lai phát hỏa, lườm một cái, cái thái độ gì thế = =+

“Tôi hỏi anh, chúng ta biết nhau à?” Tô Tiểu Lai hỏi thẳng, hôm nay cô quyết tâm phải tìm ra manh mối sự việc.

“.....” Đầu bếp ơi, anh quả thực mặt rất dày mà ~~~ Trình độ mặt dày còn siêu phàm hơn cả Phù Dung tử, Phượng tử đó.

“Anh rốt cuộc muốn gì? Tôi kiếp trước làm điều ác, giết hết cả nhà anh nên kiếp này anh đến để ám tôi có phải không?” Tô Tiểu Lai nã một tràng, không hề vấp vấp.

“Ý....” Anh chàng đầu bếp kia mắt tròn. Trời ơi, trí tưởng tượng còn bay cao, bay xa hơn cả trong truyện cổ trang võ hiệp nha.

“Nếu không phải thì là anh thích tôi sao?” Tô Tiểu Lai đảo mắt. Năm nay bất kỳ chuyện kỳ cục cỡ nào cũng đều có thể xảy ra. Không sai, chắc là anh ta thích cô rồi.

Anh chàng đầu bếp quỳnh lên, trong lòng mắng thầm: Chết tiệt! Anh họ ơi là anh họ! Tại sao lại đẩy anh đến mức này cơ chứ. Cho dù người kia có là chị dâu tương lai thì sao???? Hại người, quá hại người.

[୮ ~ ୪]

“.....” Khuôn mặt đẹp trai của anh đầu bếp liền ửng đỏ, ấp úng nói “ Em....em...em suy nghĩ nhiều quá rồi đó...” Nói xong liền thẹn thùng quay mặt đi.

***

Lúc này, thư ký Lý đưa cơm vào cho Trình Thiếu Phàm, bỗng dưng hắt xì liên tục cả mấy cái. Anh lắc đầu. Quái thật! Thời tiết thế này mà cũng bị cảm....

Thư ký Lý đẩy cửa đi vào, đặt đồ ăn lên bàn.

Cùng thời điểm đó, Trình Thiếu Phàm đang đứng bên cửa sổ nghe điện thoại : “Vâng, mẹ Tô, con nhất định có thể làm tốt mà... Chuyện này, không thành vấn đề”

Cúp điện thoại, anh nhàn nhã ngồi vào ghế tựa, ngả người ra sau, hỏi “Như thế nào rồi?”

“Sếp à, sự tình đúng như anh hy vọng đó, chỉ là...” Thư ký Lý cung kính trả lời.

“Sao?” Thiếu Phàm nhíu nhíu mi

“Chỉ là em họ của tôi hận không thể bóp chết tôi đó!” Thư ký Lý sàu sàu, tủi thân trả lời.

Trình Thiếu Phàm nở một nụ cười sáng lạn không hề che dấu

“Cậu yên tâm, em họ cậu sẽ không bóp chết cậu đâu. Qua một thời gian ngắn, Tiểu Lai sẽ rời đi thôi.” Thiếu Phàm làm việc gì cũng tính toán cẩn thận, vì thế ánh mắt anh lóe lên sự kiên định và chắc chắn.

“Thật sao ạ?”. Thư ký Lý ánh mắt bỗng sáng ngời, lại khó hiểu hỏi : “Sếp à, quan hệ của sếp và Tô Tiểu Lai là...”

Thư ký Lý nói chưa hết câu đã phải nhận ánh mắt lạnh như băng của Trình Thiếu Phàm, thức thời ngậm miệng im lặng.

Thật là đáng sợ, sợ tới mức người cũng co rúm lại rồi!!! _ _|||

Chẳng qua anh thư ký này quá hồn nhiên nên mới hỏi thế ....

***

Hừm, Tô Tiểu Lai đang giằng co với anh chàng đầu bếp.

“Trời ạ! Người bị hại là tôi đó, anh đổ mặt cái khỉ gì vậy?” Tô Tiểu Lai cao giọng, dấu hiệu của cơn bão tố sắp tới. Cô ghét nhất là đàn ông then thùng, nhất là những người có khuôn mặt đẹp trai! Trông kỳ cục quá đi...

Anh chàng đầu bếp bị cô mắng cũng nhịn không được, lửa bốc ngùn ngụt! Anh ta quay người lại, vứt chiếc mũ đầu bếp xuống, mặt đỏ gân cổ lên cãi lại: “Tôi cũng là người bị hại, chẳng qua là không chấp cô nên mới không nói thôi. Người thích cô không phải là tôi! Là TỔNG GIÁM ĐỐC bên cạnh cô kìa!!!” Ó_____Ó

Kỳ thật, anh đầu bếp này cũng chỉ là đoán mò mà thôi. Nhưng mà, nếu không phải là thích thì vì cớ gì mà tổng giám đốc phải đặc biệt yêu cầu anh làm món ăn yêu thích của cô nàng này cứ. Đã thế lại còn muốn che dấu, nói là để bảo vệ cô ta, sợ cô ta bị nữ nhân viên trong công ty soi mói. Thật là phiền phức quá đi, cô ta bây giờ cũng không xong với nữ nhân viên trong công ty đó thôi. Càng nghĩ càng mệt người.

Tô Tiểu Lai rõ ràng nhìn thấy từng sợi gân xanh của anh ta nổi lên, từng cái từng cái một. Trông rất...uhm...có cảm xúc mãnh liệt!

Xem ra anh ta nổi giận thật rồi. Chỉ là câu sau cùng anh ta nói có ý gì vậy nhỉ? Cái gì mà là “Người thích cô không phải tôi, là tổng giám đốc kìa”....

Tổng giám đốc bên cạnh mình là ai ta?

Tô Tiểu Lai cúi đầu suy nghĩ trầm tư, đến khi ngẩng đầu lên cũng chỉ thấy hình bóng nhỏ nhỏ xa dần của anh chàng đầu bếp qua khung khung cửa sổ thôi.

Tô Tiểu Lai hít sâu một hơi, cô quyết định vì rời xa quần thể bát quái trong công ty, sau này có đánh chết cô cũng không đến nhà ăn này nữa. Thật quá xui xẻo đi, bị mắng tới tấp luôn đó!!!

***

Ngày cuối tuần, Tô Tiểu Lai thật vất vả.

Sáng sớm.

“Bang...bang...bang” tiếng đập cửa như bom dội khiến Tiểu Lai từ trong mộng đang hẹn hò với khoai tây và thịt nướng phải ngậm ngùi thức dậy.

“Tô Tiểu Lai, đứng lên cho anh!”

Tô Tiểu Lai chậm rãi ngẩng đầu, ngồi dậy, liếc nhìn sang đồng hồ cạnh giường, miệng lầm bầm: “Hờ...số 7 còn chưa đến, không cho người khác sống à???” Sau đó, cô lại lim dim ngã xuống giường.

Tuy nhiên tiếng đập cửa bên ngoài không tha cho cô. Tiểu Lai đầu ong ong, nóng nảy hẳn lên. Tối hôm qua vì Thiếu Phàm đi dự tiệc xã giao, cô cũng tự thưởng cho mình một party nhỏ, chơi đến tận tối khuya mới ngủ.

“Tô Tiểu Lai, anh đếm đến 3, nếu em không ra thì hôm nay không có tiền lương!” Ngoài cửa ma đầu đáng chết lại bắt đầu kêu to.

Đó là uy hiếp....

“Một...”. Âm cuối hơi dài ra, xem ra Thiếu Phàm còn cho cô cơ hội.

Tô Tiểu Lai đầu nổ mấy tiếng ầm ầm, tỉnh ngay lập tức, không mơ màng, lưng không đau, bước đi mạnh mẽ, nhảy một phát như bay chạy thẳng ra tới cửa.

Cửa mở.

“Ba” Vừa kịp lúc Tiểu Lai hô lên “Đến đây”.

Tô Tiểu Lai thở phào, oa oa, bác Mao không bỏ rơi mình rồi.

Trình Thiếu Phàm mặt đen thui : “Em đi ra ngay cho anh! Nhìn xem em đã làm chuyện tốt đẹp gì nào!!!”.

Tô Tiểu Lai bị Thiếu Phàm lừa một cái, mắt anh quét qua phòng khách. Tiểu Lai thấy phòng khách bừa bãi hỗn độn, đi đứng lập cập, giờ ơi, hôm qua “bốc” quá đây mà!!!

Trên bàn trà trái phải là một đồng khoai tây chiên, đậu khô, hạt dưa, chocolate, bánh ngọt túi to túi nhỏ, còn có hai vỏ chuối nằm rơi vãi lên sàn nhà.

Trình Thiếu Phàm hung tợn nhìn chăm chặp vào Tiểu Lai, cô quay sang, vẻ mặt quỵến rũ : “Anh, cái này là đồ của em đó ~, để em dọn ha...”.

Dứt lời, cô nhanh chóng hành động. Thiếu Phàm đứng một chỗ im lặng quan sát. Cô dọn rất nhanh. Chẳng mấy chốc bàn trà đã sạch sẽ.

Cô quay người, đang chuẩn bị đem đồng đồ kia bỏ vào thùng rác, lại không cẩn thận đụng vào cái gì đó trên sàn. Cả người chao đảo...cái gì đó trên tay cô cũng chao đảo....

Tô Tiểu Lai thét lên sợ hãi: "Á!"

Rất từ từ....

Một bát mì thịt bò nhỏ rớt xuống, nước trong bát cùng mấy thứ linh tinh tràn ra, uồn lượn rồi đổ bộ trên chân của một người nào đó...

Tô Tiểu Lai biết mình sẽ bị mắng. Chắc chắn rồi, hẳn như thế ! Ngay cả cô còn thấy gớm nữa là người bị bệnh cuồng sạch như Thiệu Phàm. =____=

Lập tức lấy khăn tay trên bàn trà, cô lau lau nước canh đổ trên chân người kia.

"Anh ơi, anh ơi, em xin lỗi, rất rất xin lỗi, xin lỗi nhiều lắm, anh...". Tô Tiểu Lai cuống đến mức chảy cả nước mắt. Trong lòng cô hối hận cực kỳ, tại sao tối qua thích mì thịt bò chứ, mà sao ăn xong rồi còn để ở dưới bàn trà. Chỉ vì tội lười biếng, đúng, lười biếng đã dẫn tới thảm kịch ngày hôm nay đây.

Tô Tiểu Lai vẫn cúi đầu xin lỗi, không dám ngẩng lên. Cô có thể tưởng tượng được Thiệu Phàm bây giờ chắc đang đeo bộ mặt đen thui thui lù như Bao Công....

Cho đến khi một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, cô mới dừng việc chùi chân của người kia.

"Ô Tô Tiểu Lai, em nhất định là cố ý!". Trình Thiếu Phàm nghiêng
răng nghiêng lợi phun ra câu nói

Ô Tô Tiểu Lai vội vàng lắc đầu. Có cho cô một ngàn một vạn gan
hùm thì cô cũng chẳng bao giờ dám làm chuyện như vậy. Làm sao
cô dám đối đầu với anh chứ. Tiểu Lai hận chết Khang Sư Phụ*, về
sau mở tiệc thống nhất không ăn món mì này nữa. Khang sư phụ ơ
là Khang sư phụ [1]: Tại sao lại đổ đổ hết lỗi lên đầu tôi thế này???

o[□ \ ]o

"Tránh ra". Giọng nói đầy sự chán ghét.

"Anh, em sai rồi, lần sau không như vậy nữa đâu. Hôm nay để
em dọn nhà cho, để cho em dọn đi...". Tiểu Lai loạng choạng, bắt
đầu thể hiện bản lĩnh, nước mắt đã ngân ngân rồi...

Lăn lăn...

Trình Thiếu Phàm nhìn ra cửa sổ, đôi môi mỏng khẽ gợn lên
vòng cong tuyệt đẹp.

"Tốt ! Nhân lúc hôm nay trời quang sáng sửa, đem giường chiếu,
ga giường giặt sạch sẽ hết đi. À, đúng rồi, còn có màn cửa, dỡ hết
xuống rồi giặt sạch đi".

Thiếu Phàm giao việc rất rõ ràng, sau đó xoay người đi vào
phòng tắm.

Ô Tô Tiểu Lai mặt đen như đít chảo.

Quả nhiên là tổng giám đốc của công ty tư bản, tra tấn người ta
từ ánh mắt...

***

Cả ngày sống dở chết dở, Tô Tiểu Lai kéo thân hình mỗi mệt từ phòng tắm đi ra. Cuối cùng cũng có thể ngủ ngon rồi...

Thế nhưng, chân còn chưa bước được vào phòng, cô đã bị nhà tư bản ác độc gọi lại.

“Tiểu Lai, lại đây bóp chân cho anh”

Tô Tiểu Lai hận nghiền răng nghiền lợi, buổi tối mà cũng vất kiệt mình đến không còn giọt máu

Cô nghĩ sống như thế này, có cho vàng cũng không sống với anh nữa.

“Anh, em thực sự là mệt muốn chết rồi. Tối hôm qua ngủ cũng không đủ giấc nữa”. Cô lấy cố trông rất thật. Bao nhiêu hành động hôm nay của cô đều bị Thiếu Phàm nhìn thấu hết.

“Thù lao là 40, thế nào?”.

Tiểu Lai bước nhẹ nhàng tới bên người anh, cười ngây ngô:
“Được. Hợp đồng ký kết »

Có thể là quá mệt mỏi, chưa đầy 2 phút sau, cô đã nằm trên đùi Thiếu Phàm say sưa ngủ.

Anh khẽ cau mày, tròng lòng cảm thấy xót xa. Hôm nay có thể anh đã hành cô mệt mỏi quá rồi.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô, một cảm xúc mạnh mẽ không rõ từ đâu xuất hiện.

Vài ngày sau chính là sinh nhật 21 tuổi của cô. Cô ấy thật sự đã trưởng thành rồi.

Anh thi vào trường đại học năm ấy với lời quyết tâm trong lòng, đợi cho đến khi cô 21 tuổi, anh sẽ ngỏ lời với cô.

Nhiều năm như thế mà cô vẫn không có bạn trai quả thực một phần cũng là ở anh. Anh dặn cô không nên giao lưu kết bạn nhiều, cũng may cô rất nghe lời. Nhưng anh vẫn cứ lo lắng, vẫn đối xử nghiêm khắc với cô. Chắc hẳn trong lòng cô đã tích tụ không ít những oán giận, có lẽ mỗi ngày đều vụn óc mà nghĩ làm cách nào để né tránh anh đó.

Nếu như anh dành tình cảm cho những cô gái khác, hẳn anh cũng không lo lắng như vậy.

Đôi khi cô như một cô gái ngốc nghếch hồ đồ, nhưng có khi cũng là một cô gái thông minh, nhanh nhẹn. Cô chính là người con gái anh đã nhận định cả đời này mãi yêu không bao giờ thay đổi.

Nghĩ thế, anh nhẹ lắc đầu, từ khi nào anh lại trở nên thiếu tự tin như vậy?

---

[1]Khang Sư Phụ hay Khang Sư Phó 康师傅 là một thương hiệu thực phẩm uy tín của Trung Quốc, trong đó nổi tiếng là sản phẩm mì gói.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Triệu Linh San, Yêu Nữ Hại Người

Ngày hôm sau, cuối cùng Tô Tiểu Lai cũng có thể thả lỏng người, bởi vì cô được Từ Tổ mời đến một quán cà phê xa hoa để gặp mặt.

Tô Tiểu Lai thờ hớn hể tiến vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy mỹ nhân đang ngồi bên cửa sổ thong thả giờ tạp chí, mấy ngày không gặp, Từ mỹ nhân càng có khí chất, rất ra dáng một phu nhân giả dạng.

"Tổ Tổ, cậu quen người giàu có hả?". Tô Tiểu Lai gật đầu, rồi hỏi.

"Mấy ngày không thấy, sao cậu đến muộn như vậy hả?". Từ Tổ nhìn Tô Tiểu Lai bằng vẻ mặt muôn thuở hận không thể rèn thành thép.

"Cậu phát tài à? Sao dám đến quán cà phê xa xỉ thế này?". Tô Tiểu Lai trong lòng nghi hoặc, Từ Tổ bây giờ nhìn thế nào cũng giống nhà giàu mới nổi.

Từ Tổ nhìn cô không nói gì, quay sang phục vụ bảo. "Cho tôi một ly caupuchino Tiểu Lai, cậu dùng gì?".

Tô Tiểu Lai ngơ ngơ hỏi : "Chỗ này có nước chanh không?".

Từ Tổ trừng mắt nhìn Tô Tiểu Lai một cách vô cùng khinh bỉ, vị phục vụ kia mặt mày cũng sạm lại, đến quá cà phê gọi nước chanh, cũng thật là hiếm thấy. "Có, hai vị chờ một lát".

"Tiểu Lai, cô có thể bớt nhà quê một chút được không? Chị đây mời uống cà phê hẳn nhiên là có tiền bao cô rồi". Từ Tổ quả thật đang nhai xương cô.

"Tớ không thích uống cà phê này nọ kia đâu, đáng chết". Tô Tiểu Lai giải thích.

"Cậu đúng là không thể cứu vãn, ở cùng anh trai rồi mà vẫn chẳng có chút khí chất nào, cậu quả nhiên là loại người ngàn-vạn-lần-không-thể-cứu-vãn". Cô vẫn lại lải nhải, Tô Tiểu Lai lần này thấy mình may mắn, không có hai đứa ác mồm độc miệng kia ở đây, nếu không thì cô đã bị rửa chết rồi.

Từ Tổ nói đúng, thực ra dù ở với Thiếu Phàm nho nhã hơn người, Tiểu Lai vẫn là một cô gái bỗ bã, không giống với Từ Tổ, trên người vẫn luôn tỏa ra một loại khí chất không giống như tục khí của người thường.

Chỉ chốc lát, cà phê và nước chanh đã được đem đến.

"Tiểu Lai, tớ có bạn trai". Tình sử của Từ Tổ liền được phun ra ngay sau đó.

Tô Tiểu Lai thật ra chẳng ngạc nhiên, Tổ Tổ xinh đẹp như vậy, thông minh như vậy, không có bạn trai mới là lạ đó.

"Nhưng sao cậu và anh ta không cùng nhau đến?". Cô uống nước chanh đá, nói.

"À, hôm nay anh ấy tăng ca. Anh ấy làm ở bộ phận quản lý của công ty chúng ta phỏng vấn đó". Từ Tổ nói đến bạn trai cũng chẳng hưng phấn gì, bình tĩnh cứ như người đang thông dong kể câu chuyện thời tiết ấy.

"Cậu quả nhiên là quen người giàu có". Tô Tiểu Lai ra kết luận.

"Tớ còn muốn cậu được ông chủ lớn nữa kìa". Tổ Tổ nhếch môi cười, sửa lời Tiểu Lai đúng lúc.

Ông chủ lớn của công ty cô ấy, chẳng phải là Tiểu Thần Thần sao?

Theo ánh mắt của Từ Tổ, thì có thể nói chàng trai lần này hẳn cũng chẳng gán bó được dài lâu, xem ra chân mệnh thiên tử của cô ấy vẫn chưa xuất hiện.

Từ Tổ dường như nghĩ ra điều gì đó, dùng ánh mắt quỷ dị nhìn cô chăm chăm, Tô Tiểu Lai vừa mới nuốt một cục đá trong ly, không khỏi rùng mình một cái.

"Tiểu Lai, sao còn chưa nói đến chuyện tình cảm của cậu hả?".

Chẳng phải mọi người đều biết chuyện của cô sao? Sao còn muốn xát muối vào vết thương của cô vậy hả???

"Nếu được thì tớ giới thiệu cho cậu một đối tượng? Tớ là bạn tốt, rất vĩ đại đấy nhé". Từ Tổ có ý làm bà mai, trời đất!!!

"Không cần, anh mình không cho phép yêu đương với ai hết". Cô từ chối như phản xạ có điều kiện.

"Anh anh anh, cậu mãi chỉ biết mỗi anh cậu thôi. Sao cậu cứ như một đứa trẻ mãi không tự lập được vậy??? Chẳng lẽ cậu muốn đợi đến khi anh cậu kết hôn sinh con đẻ cái rồi mới tính luôn chuyện chung thân đại sự của mình? Cậu thật là ngốc, nhìn người không đến nỗi nào, nên toàn tâm mà tìm người yêu cho nhanh đi".

Từ Tổ nói có lý.

Tô Tiểu Lai chớp chớp mắt, khiêm tốn nghe chỉ dạy.

"Cứ quyết định vậy đi, tớ cho cậu quyết định thời gian, đến lúc đó thì liên hệ với tớ". Từ Tổ giải quyết dứt khoát.

Tô Tiểu Lai cứ như vậy, mơ hồ gật đầu.

***

Lại tới ngày đi làm, Tô Tiểu Lai vẫn theo bản hợp đồng làm một ít việc vặt, suốt ngày cô cảm thấy chẳng làm việc gì đến nơi đến chốn được.

Gần hai ngày nay, cô không dám xuất hiện ở nhà ăn nhân viên.

Cả văn phòng đi hết chỉ còn lại một mình cô ngồi ở góc phòng nhỏ ôm chiếc máy tính gặm bánh bao, đột nhiên máy tính hiển thị 'Trạch nữ đang online'

Hủ nữ: Vi tử à, bây giờ cả thể xác và tinh thần tớ đều mệt quá!!! TT_____TT

Cuối cùng Tô Tiểu Lai đã có cơ hội ới ra mặt xanh mặt vàng thống khổ, ghen ngào như sắp chết.

Hai giây trôi qua.

Trạch nữ: Làm sao nên nổi thế?

Hủ nữ: Tớ thật nhớ những ngày học ở trường, cuộc sống TMD bây giờ thực sự chẳng còn thuộc về mình nữa TT__TT

Trạch nữ: Cậu xảy ra chuyện gì? Không sao đâu, chị đây thương em mà.

Kết quả là Tô Tiểu Lai đem bao nhiêu nỗi uất ức thống khổ kìm nén lâu ngày không biết giải quyết ra sao xỏ ra hết, bao gồm cả tình trạng đáng thương đến nỗi phải gặm nhấm bánh bao hiện giờ.

Trạch nữ: Chà, chị đây hiểu rồi, cậu bị người hâm mộ cuồng nhiệt hận rồi.

Hủ nữ: Gì chứ?

Trạch nữ: Cậu quả thật không hiểu à? Tiểu Lai, thật sỉ nhục cho dòng họ nhà cậu, tớ dùng từ văn hóa chút thôi mà cũng chẳng hiểu được.

Hủ nữ: Chị đây đã bị cuộc sống ép tới đường cùng, ngày sau không biết ra sao, sẽ đi đâu về đâu đây ;_____ ;

Trạch nữ: Tình trạng của cô em, chị đây đã nghe các nhà nghiên cứu nói rất nhiều rồi, đó gọi là stress, là áp lực trong cuộc sống hàng ngày!!!!

Trạch nữ: Tiểu Minh thích mèo, tại sao phải mua chó?

Hủ nữ: .....

Trạch nữ: Vì hấn thích thế!!!

Hủ nữ : -_-|||

Trạch nữ : Còn chuyện này nữa, đại tiện và tiểu tiện là hai bạn thân. Nếu như một ngày nào đó đại tiện qua đường bị xe đâm chết, tiểu tiện sẽ nói: Ta muốn đại tiện....T____T

Phụt! Bánh bao trong miệng phun cả ra ngoài, Tiểu Lai thấy đau lòng nặn ra nước mắt T___T lãng phí cả một miếng bánh bao, ăn còn chưa đủ mà .....

Cô thật muốn phá cái màn hình, xuyên qua đầu bên kia để bóp chết mụ yêu tinh hại người kia...

Bỗng nhiên, trên đầu vang lên tiếng chó tru: "Ôi Tiểu Lai, cô dám công khai dùng thời gian đi làm để tán phét à?".

Người vừa đến, dù có đốt thành tro rải vào đồng rác cô cũng có thể lôi ra lui cho mấy nhất.

"Triệu Linh San, cô ăn no rửng mỡ chẳng có chuyện gì làm chạy đến đây làm gì? Định chõ cái mỗ yêu tinh đó vào chuyện người khác à?". Đối với người như ả, tất nhiên phải có khí thế áp đảo, giọng rống lên gấp đôi bình thường.

Ai ngờ yêu nữ Triệu Linh San đột ngột dịu giọng. "Aiza aiza, em gái rệu rã thế này là thế nào? Phải gặm bánh bao mà sống sao? Aiza khổ thân em!". Nói xong, còn phẩy phẩy tay vẽ đồng tình.

Tô Tiểu Lai cựa người, lửa bốc hầm hấp ngạt đầu như đỉnh Hỏa Diệm Sơn, chuẩn bị mắng mỏ thì nhìn thấy mặt Triệu yêu nữ uồn ẻo, liên tục làm động tác sửa sang quần áo, sau đó là cất giọng thực nữ mềm mại ngọt như mật chết ruồi. "Thư ký Lý, sao ngài lại đến đây thế?".

Thư ký Lý liếc mắt sang ả một cái, rồi quay sang nhìn Tô Tiểu Lai ở đằng kia, ngữ khí trở nên ôn hòa. "Tôi vội tới đưa cơm cho Tiểu Lai". Mặt Triệu yêu nữ méo xệch.

Dứt lời, liền đặt cái cà mèn xuống.

Sống lưng Tô Tiểu Lai chợt lạnh run, thiếu chút nữa là không đứng vững nổi.

Cái này là diễn xuất sao, đột nhiên não lóe lên ánh sáng, thành linh tiếp câu. "Anh chẳng lẽ lại là 'Tổng Giám Đốc bên cạnh cô' trong truyền thuyết sao?". Mặt thư ký Lý đen đi, trong bụng vô cùng oan ức chẳng biết nói như thế nào.

Triệu yêu nữ đứng một bên không nhìn được, Tô Tiểu Lai rốt cục là đào hoa đến level mấy rồi? Đầu tiên là với anh chàng đầu bếp đẹp trai, giờ lại đến thư ký Lý, xét lên theo trình tự đó, chẳng phải người tiếp theo là đại boss sao?

Không được, không thể để cho cái loại chuyện như thế này xảy ra, ả vât vả xin vào công ty này, vì Trình Thiếu Phàm, một cơ hội ả cũng chẳng bỏ lỡ. Bây giờ nhất định không thể để cho Tô Tiểu Lai cướp mất, nhất định phải nghĩ ra biện pháp gì đó, đột nhiên nảy ra ý hay, ả đẩy Tô Tiểu Lai về phía trước, nhìn thư ký Lý mỉm cười. "Thư ký Lý, Tô Tiểu Lai của chúng tôi là một cô gái tốt đó nha, anh xem cô ấy tới công ty chưa tới một tháng mà đã mệt nhọc như vậy, chuyện gì cũng tranh làm, phải không, Tiểu Lai?".

Dứt lời, còn vỗ lên lưng Tô Tiểu Lai một cái thật ân cần.

Tô Tiểu Lai đau, một chút cũng chẳng phản ứng lại, liền "Ồi" một tiếng.

Đây là nói tốt cho cô sao?

Nhưng mà, những lời này không giống như từ cái miệng chỉ biết nói lời độc địa của Triệu yêu nữ thốt ra nha, có phần là lạ. Hơn nữa,

cô từ khi nào lại trở thành người dễ kẻ khác hết mực khen ngợi như vậy, không đúng, khẳng định là có âm mưu gì đó.

Đột nhiên, một loại dự cảm xấu trỗi lên trong lòng, quả nhiên...

"Thư ký Lý, về sau anh phải đối xử với Tiểu Lai thật tốt nha, chúng tôi là chị em tốt đó". Triệu Linh San cười gian, vẻ mặt đắc ý vì quỷ kế đã được thực hiện.

Tô Tiêu Lai lấy máu ra thề, thề rằng đời này cô và yêu nữ họ Triệu kia sẽ không-đội-trời-chung.

Thư ký Lý cũng thoát tái thoát đỏ, thầm nghĩ mình nên sớm đào thoát khỏi chỗ này thôi

Kết quả là, thư ký Lý đã tìm được một lý do cũ mớ meo, chạy ra ngoài. "Tổng giám đốc còn có nhiều chuyện cần giải quyết, tôi đi trước đây".

Nói xong liền để hai người còn lại trong phòng nhìn theo bóng dáng tuấn nhã.

Triệu Linh San thực hiện được quỷ kế, hài lòng bỏ đi.

Tô Tiêu Lai nắm chặt tay, trong lòng mặt niệm: Yêu nữ họ Triệu kia!!! Cô nên cầu nguyện rằng tốt nhất đừng rơi vào tay tôi, nếu không cô cứ nằm mà chờ chết đi!!!!

Cô thiếu chút nữa quên mất, cái đầu chim cánh cụt bay vụt lên màn hình mới sực nhớ.

Trạch nữ: Buzz!!!

Trạch nữ: Đang làm gì đó???

Trạch nữ: Đi đại tiện rồi à =))

Hủ nữ:Ừ! Đại tiện thú lắm, như miệng con mụ Triệu Linh San đó!!

Trạch nữ:o[〇 〇]o

Trạch nữ: Cô em so sánh thô bỉ quá, tàn ác quá, thú tính quá!!!

***

Văn phòng lầu 28.

Trình Thiếu Phàm hết sức chuyên chú nhìn văn kiện, đột nhiên thấy ánh sáng trước mắt tối sầm lại, ngẩng mặt nói: "Hội nghị buổi chiều sắp xếp xong chưa?".

Thư ký Lý cung kính nói." Dạ rồi, tổng giám đốc".

"Còn chuyện ngày 20 tháng này khai trương khách sạn R.S sao rồi?".

Khách sạn R.S chính là một trong những khách sạn hàng đầu của Trình Thị. Vì khách sạn được phát triển sớm, đội ngũ nhân viên được đào tạo chuyên nghiệp nên bây giờ R.S có thể nói là khách sạn xa hoa nhất, cao cấp nhất của thành phố S, tháng 8 năm trước thi công đến tháng 6 năm nay đã làm xong. Hiện tại hẳn nhiên sẽ phải lo lắng tất bật cho chuyện khai trương, đến lúc đó còn có thể sẽ mời những nhân vật có máu mặt đến dự dạ tiệc.

"Tất cả mọi chuyện đều tiến triển thuận lợi, tôi cam đoan hôm đó sẽ là ngày khánh thành long trọng nhất của thành phố S".

"Tốt lắm, vậy cậu đi đi". Anh khoát tay.

Thư ký Lý do dự một chút, nhưng vẫn đi ra.

Nhưng khi đi thông thả tới cửa, lại ngừng, ho một tiếng. "Tổng giám đốc, tôi... ". Ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

Trình Thiếu Phàm nhướng mi, không kiên nhẫn nói. "Có chuyện gì cứ nói".

"Tôi nghĩ lại rồi, tôi không muốn đưa cơm nữa". Hình ảnh lúc này thật là hiên ngang lắm liệt.

Trình Thiếu Phàm buông văn kiện trong tay, day day huyết thái dương, mặt âm trầm hỏi. "Vì sao?".

Cái này không phải là biết mà còn cố hỏi sao? Tổng giám đốc đúng là giáo hoạt nha.

"Tôi không muốn người khác hiểu lầm, đến lúc đó lại phải đi thanh minh".

"Tôi chính là muốn như thế".

Hả?? Tổng giám đốc của chúng ta thế này là thế nào? Trước kia không phải ghét nhất cái kiểu nhân viên nữ líu ríu đeo bám không lo làm việc sao? Vậy thì hiện giờ sao lại thế, Tô Tiểu Lai thực sự là người như thế nào? Coi như là buộc cô một chỗ đi, nhưng đâu nhất thiết phải dùng cách này? Không thể hiểu được.

"Nhưng mà, tôi...".

"Tốt lắm, cứ kiên trì hai ngày tiếp theo đi". Lần này miệng nói tuyệt không chấp nhận chối từ.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Con Đường Cao Học Không Lỗi Về

Thư ký Lý tiếp tục đưa cơm cho Tiểu Lai thêm hai lần nữa, Tiểu Lai vẫn im lặng không nói gì. Mặc dù ngày nào đồ ăn của cô cũng chất lượng hơn người khác, nhưng cô vẫn thực sự muốn hét to lên với bầu trời xanh là “Thứ tôi cần không phải cơm, mà là sự yên tĩnh”. Được rồi, anh họ Lý này so với anh đầu bếp chỉ có hơn chứ không có kém. Cô muốn dò hỏi vì sao anh ta lại đến đây, anh ta cũng chẳng la hét mà hoàn toàn giả câm giả điếc, còn luôn luôn biểu hiện bộ dạng kinh hãi, giống như là Tiểu Lai cô sẽ ăn anh ta sạch sẽ hay sao ý. Nhưng mà cuối cùng cô đã nhận ra một điều, kiếp trước cô khẳng định là gây ra một tội lỗi vô cùng to lớn, không thể tha thứ được với gia tộc anh em nhà họ Lý này, và bây giờ hai người cùng đến đây hợp sức trả thù cô. Hơn nữa còn làm cho cô tự biết khó mà lui, nếu không thì không bỏ qua. Haizz, thật là một kế hoạch vô cùng hoàn hảo o[խ □ Կ]o.

Khi đã hiểu ra vấn đề, Tô Tiểu Lai quyết định phải phá hỏng kế hoạch của hai người này bằng mọi giá, nơi này không cần chị thì còn đầy nơi khác cần chị, không thiếu chỗ nhé. Hiện giờ, tất cả anh chị em trong công ty này đều ghét cô mất rồi, chẳng nói đâu xa, ngay cả anh chị em trong bộ phận nhân sự cũng không thèm để ý đến cô nữa. Mỗi ngày cô đều ngồi ở bàn làm việc lướt web miễn phí đến mức nhàm chán, chơi hết trò này đến trò khác rồi cũng thấy không có ý nghĩa, điện, tốn điện, tốn nước và mọi thứ đều thấy tốn

kém lãng phí, trong lòng cô cũng thấy bất an. Bác Mao không phải luôn ủng hộ tất cả mọi người phải biết tiết kiệm sao?

Nghĩ vậy, Tô Tiểu Lai lại lặng yên không một tiếng động đứng dậy, cho tất cả mọi thứ trên bàn của mình vào túi. Trước khi rời đi, trong lòng cô lẩm nhẩm đọc một bài thơ hay: “Nhẹ nhàng ta rời đi, ta giữ im lặng đến cùng. Ta để ý đến túi quần, cẩn thận không để lộ bác Mao ra ngoài”.

Giờ phút này Tô Tiểu Lai cảm thấy vô cùng đau khổ, bởi vì cô đã tình nguyện làm việc nhiều ngày như vậy nhưng không nhận lại một chút thông báo gì về tiền lương. À nhưng chẳng phải tiền lương tháng này phải là bù vào trả tiền cho chiếc điện thoại mới của cô sao? Điều cô tiếc hơn nữa là tiền lương những tháng sau này của cô .... cũng thế T_____T.

Cô đã muốn từ bỏ, thật sự muốn từ bỏ, nhưng còn có một tòa núi cao sừng sững ngay trước mắt cô. Trình-Thiếu-Phàm, phải, anh ấy có đồng ý cho cô đi không??? Không thể đoán được, anh nuôi của cô có phải là người dễ đối phó đâu cơ chứ.

Tiểu Lai hốt hoảng vào thang máy, rất nhanh đã lên tới tầng 28. Ra khỏi thang máy, cô đi vài bước, bỗng nhìn thấy Linda cùng thư ký Lý, hai người này đang nói chuyện với nhau về điều gì đó. Rồi sau đó họ quay sang nhìn Tô Tiểu Lai, thư ký Lý có vẻ không được tự nhiên, mặt còn hơi hơi nóng lên nhưng Linda thì lại vô cùng nhiệt tình, có ý tốt kéo tay cô, hỏi: “Tiểu Lai, tới gặp cậu phải không?”

Cậu? Ôi trời, người này đúng là có trí nhớ siêu phàm, ngay cả chính cô còn quên mất chuyện này rồi =..=

Tiểu Lai có chút xấu hổ, đáp: “Vâng ạ.”

Thư ký Lý ngây ngẩn cả người. Ở tầng 28 này hình như làm gì có ai có số tuổi phù hợp để làm cậu của cô ấy.

Trong lòng Linda cười thầm nhưng ngoài mặt vẫn cẩn thận và biểu hiện nhiệt tình, lập tức giải thích nghi hoặc cho bí thư Lý: “À thư ký Lý này, anh còn không biết sao? Kỳ thật Tiểu Lai chính là cháu gái của tổng giám đốc chúng ta đấy.”

Thư ký Lý đứng hình toàn tập, điều này không thể tin được. Thấy vậy, Linda lại một lần nữa cho người ta thấy sự kiên nhẫn hơn người của mình: “Anh cũng thấy điều này không thể tin nổi phải không? Kỳ thật thì ngay từ đầu tôi cũng không tin đâu, nhưng Tiểu Lai lại nói với tôi là bà ngoại của cô ấy lúc sinh ra tổng giám đốc đã rất lớn tuổi rồi.”

Thư ký Lý nghe xong chỉ cảm thấy một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, bọn họ đi theo tổng giám đốc suốt từ bên Mỹ tới giờ, nên chuyện gia đình của anh ấy anh tất nhiên anh cũng hiểu biết không ít. Tổng giám đốc rõ ràng là con một mà, sao có chuyện từ trên trời rơi xuống một cô cháu gái vậy? Trời ạ, đầu anh hiện giờ rối tinh rối mù rồi. Đời sống riêng tư của tổng giám đốc đúng là không nên đoán mò linh tinh, nếu không sẽ rối rắm muốn chết (____|||||).

Tô Tiểu Lai lại hiểu thêm được một điều nữa, trong công ty này không chỗ nào là không có bát quái (||____||)

***

Sau khi nghe thấy người bên trong nói “Vào đi”, Tô Tiểu Lai đẩy cửa bước vào trong phòng.

Trình Thiếu Phàm thật ra không tò mò vì sao cô lại tới phòng làm việc của anh, trong lòng anh sớm đã đoán được tám chín phần nguyên nhân là gì rồi.

Cô vừa tiến tới thì anh bảo cô ngồi vào ghế sofa phía đối diện, anh còn tự mình rót cho cô một cốc nước nữa làm cho Tiểu Lai không khỏi thấy vui mừng xen lẫn lo sợ. Thật sự là không quen mà, làm cho anh trai cô phải hầu hạ cô nữa.

Cô suy nghĩ xem nên mở miệng như thế nào, cuối cùng nghĩ mở màn vẫn nên hàn huyên chút chuyện.

“Anh à, anh vẫn bận rộn nhiều việc nhỉ”.

“Không vội.” Câu nói của anh thật sự là ngoài dự đoán của cô.

“À, vậy thì... vậy em có chuyện muốn nói với anh ạ.” Thực ra đến lúc này cô vẫn cảm thấy hơi căng thẳng.

“Ừ.” Trình Thiếu Phàm vừa lúc ngồi xuống bên cạnh cô.

“Em muốn nghỉ việc.” Tiểu Lai cúi đầu, giọng cũng nhỏ hơn gấp đôi.

“À!” Anh chỉ nói đúng một tiếng này thôi còn đâu không nói thêm câu nào phía sau cả.

Tô Tiểu Lai hoảng loạn, “À” là có ý gì? Đồng ý với lời cô nói, hay anh chỉ đơn giản là bộc lộ cảm xúc của mình?

“Anh, em nói là em muốn nghỉ việc ạ”. Tô Tiểu Lai sợ anh không nghe rõ, nên cô nhất định nói rõ lại một lần nữa.

“Ừ, anh đồng ý.” Anh cũng trả lời rất rõ ràng.

Cô không phải là nghe nhầm đấy chứ? Làm sao có thể? Ngay cả đến nguyên nhân vì sao muốn nghỉ việc cô còn chưa nói ra, làm sao anh có thể đồng ý dễ dàng thế được? Điều này rất rất rất không giống tác phong của anh!!!

Bất an, cực kỳ bất an. Cảm giác này bao vây ngực cô vô cùng khó chịu.

“Vì sao anh không hỏi em là nguyên nhân tại sao?” Tô Tiểu Lai là người thiếu kiên nhẫn trước.

“Vậy em nói đi!” Dáng vẻ Trình Thiếu Phàm vẫn bình tĩnh không nóng không lạnh.

“Gần đây anh không nghe thấy tin đồn gì liên quan đến em à?” Mọi tin tức trong công ty, anh không thể không biết được, hơn nữa bí mật nhỏ của anh vẫn còn sau tấm r sân khấu mà.

Trình Thiếu Phàm đương nhiên biết, hơn nữa anh còn là tên đầu sỏ gây ra chuyện này mà.

“Tốt lắm, nếu chỉ là chuyện đồn đại nhằm nhí, vậy thì cần gì phải bận tâm. Em nói xem nếu em nghỉ, em định làm cái gì bây giờ?” Trình Thiếu Phàm trước mắt là tạo ra từng bước để hoàn thành nhiệm vụ mà mẹ Tô đã giao cho anh. Kỳ thật anh ngay từ đầu cũng không hoàn toàn đồng ý với mẹ Tô việc cứng rắn cho Tô Tiểu Lai học cao học. Nhưng mà tấm lòng, nỗi khổ của cha mẹ đều như vậy cả, nên anh chỉ có thể nghe theo thôi. Sau khi ngẫm lại, ngốc như Tô Tiểu Lai thì học thêm hai năm nữa cũng không thiệt hại gì cả.

Cô không hề nghĩ ngợi, đáp lời: “Em chờ tới khai giảng ạ.” Trong khoảng thời gian này cô đã chịu không ít đau khổ rồi, bây giờ phải

ngủ ngơi thoải mái để lấy lại sức mới được.

“Năm thứ tư hình như không có khóa, phải không?”

“Học kỳ một vẫn còn có khóa mà. Hơn nữa em còn muốn chuẩn bị nhiều cho cuộc thi.”

“À ha! Sao tự nhiên em yêu thích việc học thế?”

“Đương nhiên rồi ạ. Từ sau khi đi làm đến nay, em đã sâu sắc nhận ra được một điều, làm sinh viên vẫn thích hơn.” o[ㄱ ㄴ]o, cái này gọi là lĩnh ngộ a~~!”

“Không sai, vậy em có muốn tiếp tục học không?” Trình Thiếu Phàm hướng dẫn từng bước.

Tiểu Lai vẽ mặt kinh ngạc: “Anh có ý gì ạ?”

“Học cao học.”

“Em không cần.” Cuối cùng cô vẫn trốn không thoát được được vận mệnh học cao học. Không được, lần này cô nhất định phải ý chí kiên định. Bất luận dù anh có uy hiếp thứ gì cô quyết không khuất phục.

“Không phải em muốn tiếp tục làm sinh viên sao?”

“Nhưng em càng muốn kiếm tiền hơn.” Tô Tiểu Lai nói ra ý muốn chân thật từ nội tâm, nhưng đầy đủ thì còn thiếu một câu “thoát khỏi sự kiểm soát của anh” nữa. Nhưng cô đành nén ở trong lòng, không dám nói ra.

Trình Thiếu Phàm cười tinh quái nhìn cô: “Em coi việc học cao học trở thành công việc ở công ty đi, tiền lương ba ngàn một tháng.

Thế nào?”

Tô Tiểu Lai vừa mới cố gắng đứng thẳng thì không khỏi run rẩy một chút. Đề nghị này còn tà ác hơn cả lời uy hiếp T_____T

Ba mươi hình bác Mao đổ chót một tháng đó nha...

Tô Tiểu Lai nhin không được trong lòng thầm tính kế, nói không chừng sau này công tác, tiền lương còn không được ba ngàn một tháng như thế này. Hơn nữa, học cao học đẳng nào cũng phải làm thêm kiếm tiền mà. Sở trường của cô chính là giả ngu giả ngơ, luôn làm qua loa cho xong. Ha ha, cô cẩn thận cân nhắc trong lòng một phen, còn không nhin được vênh mặt cười đắc ý. Mình đúng là càng ngày càng thông minh.

Đẩy tranh tư tưởng trong lòng hai phút, Tô Tiểu Lai mạnh mẽ gạt đầu.

Trình Thiếu Phàm không thấy kinh ngạc. Anh biết được nhược điểm trí mạng của cô là gì mà.

“Tốt lắm. Ngày mai anh sẽ bảo bí thư Lý đăng ký cho em một lớp phụ đạo chính trị.”

Tô Tiểu Lai giận dữ, căm hận nói: “Anh, anh sẽ không cho em nghỉ ngơi trước hai ngày sao?”

“Chỉ còn bốn tháng nữa thôi là trường sẽ báo cáo kết quả học tập của em. Anh đang xem xét xem liệu có nên thuê gia sư cho em hay không đây.” Lời anh nói động đến đúng nỗi đau của cô.

Lòng Tô Tiểu Lai lập tức lạnh đến tận đáy. Cô mới chỉ nghe qua học sinh tiểu học, trung học mới cần thuê gia sư, bây giờ đến học

cao học cũng cần phải thuê gia sư á? Điều này làm cô phải ngẩng mặt với người khác như thế nào đây? Hơn nữa, thành tích hiện giờ của cô cũng không hề không thể chịu nổi như anh nói đi? Cô chẳng qua bình thường ham chơi chút đỉnh thôi, chứ kết quả vẫn bình thường mà. Anh không nên coi thường người khác như vậy chứ, Tô Tiểu Lai cô đây cũng là một người có ý chí nha. Trong lòng có một cỗ lửa nóng đột ngột bốc lên, cô chỉ đơn giản muốn giả ngây giả ngô, qua loa cho xong rồi thoải mái nghỉ ngơi. Hiện giờ toàn thân cô phát ra một cỗ lửa nóng mãnh liệt, thật là, nỗi nhục này không thể nào nuốt trôi được.

“Không cần, em xác định vững chắc qua được lần này.” Cô đứng thẳng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, chẳng hiểu vì sao bây giờ cô lại có tinh thần thấy chết không sờn vô cùng mãnh liệt. Hừ, dám xem thường Tô Tiểu Lai cô đây hả, trước tiên phải có khí thế áp đảo anh đã.

Trình Thiết Phàm cười thầm. Tốt lắm, mục đích đã đạt được.

***

Sau khi thu phục được cô, Trình Thiếu Phàm thông báo tin tức tốt lành này cho mẹ Tô. Mẹ Tô cười đến nỗi miệng không ngậm lại được, thú nhận trên điện thoại với anh: “Thiếu Phàm, để cho nó chuẩn bị thật tốt nha, đừng để mẹ phải mất mặt trước mặt dì cả của nó như lần trước nha.”

Thiếu Phàm bối rối, không khỏi thắc mắc: “Đề mất mặt là sao vậy mẹ?”

“À, là như vậy nè. Trước đó không lâu, mẹ cùng dì cả của Tiểu Lai cá cược, nếu như Tiểu Lai nhà chúng ta tốt nghiệp thì dì cả sẽ

bao mẹ cùng ba Tiểu Lai đi du lịch Châu Âu mười ngày. Nếu Tiểu Lai không đi, ba mẹ phải bao bọc họ. Cho nên, con nhất định phải làm cho Tiểu Lai tốt nghiệp với kết quả cao đấy nhé.” Mẹ Tô thao thao bất tuyệt.

Trình Thiếu Phàm trên mặt đã đầy hắc tuyến.

Cuối cùng thì anh cũng hiểu được Tiểu Lai không thông minh là theo gen của ai rồi.

Mẹ Tô lại tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Kỳ thật, có đi châu Âu hay không cũng không quan trọng, chủ yếu là cho con gái mẹ đi kìa, đi khắp nơi để con gái mẹ giỏi hơn. Con gái đi cả đỗ bằng thạc sĩ ở một trường đại học bên Mỹ, hiện tại nghe nói còn tìm được một con rùa vàng rồi, đi ấy vui quá mà khoe và kể chuyện cho mẹ một ngày một đêm liền. Lúc đấy mẹ cảm thấy băng giá trong tim a... Thiếu Phàm à, con cố gắng hiểu nỗi lòng này của mẹ nhé.”

Trình Thiếu Phàm ở bên kia điện thoại đã ngẩn người, cuối cùng vẫn là chột dạ, ngoài mặt vẫn dịu dàng đáp ứng với mẹ Tô.

“À, đúng rồi, mẹ còn chuyện nữa muốn nhờ con.” Hình như mẹ Tô hôm nay vô cùng phấn khởi.

“Mẹ Tô, có chuyện gì mẹ cứ nói đi ạ.” Chỉ cần là yêu cầu của mẹ Tô, trên cơ bản anh đều đáp ứng hết.

“Ôi chao, Tiểu Lai nhà chúng ta đó mà, đến bây giờ vẫn còn chưa có người yêu, khiến cho mẹ và ba nó vô cùng sốt ruột.” Mẹ Tô nói tới đây thì dừng lại một chút, xong nói tiếp: “Con nhân lúc này, xem xem có người nào thích hợp thì giới thiệu cho nó một người đi”.

Sắc mặt Trình Thiếu Phàm không khỏi biến đổi, trong lòng vô cùng rối loạn: “Mẹ Tô, Tiểu Lai mới có hai một tuổi, em nó vẫn còn nhỏ mà mẹ”.

“Nhỏ cái rắm ấy. Khi mẹ hai một tuổi bằng nó bây giờ là đã có thể vớt được cả một mẻ cá rồi”. Mẹ Tô nhin không được mà thốt ra lời thô bạo, nhưng mà nói “vớt được cả một mẻ cá” có phải là hơi phóng đại rồi không =..=

Trình Thiếu Phàm bị kinh sợ, mẹ Tô quả thật mạnh mẽ quá đi!!!
Khó trách ba Tô ...

Anh đang ở trong tình huống không biết ứng phó ra sao thì bên trong điện thoại truyền đến giọng của ba Tô: “Thiếu Phàm, con đừng nghe mẹ Tiểu Lai nói linh tung. Tiểu Lai bây giờ vẫn còn nhỏ, vẫn là phải học tập tốt để tốt nghiệp đã.”

Trình Thiếu Phàm nghe xong không khỏi thở phào một hơi, đáp một tiếng “Vâng ạ” rồi lấy cốc bột hộp cúp máy.

Sau khi cúp điện thoại, mẹ Tô quả nhiên quay ra trách cứ chồng: “Ông làm cái gì thế hả? Tôi nói thế là đúng rồi mà ông còn nói xem vào làm gì thế hả?”

“Bà cũng không xem lại mình vừa mới nói lời hồ đồ gì cả. Bà nói thế giống như là Tiểu Lai của chúng ta không có ai thèm để ý nó vậy.” Ba Tô cũng không cam lòng yếu thế hơn.

“Tôi nói này ông già. Tôi thấy chính ông mới đang giảng dạy những điều vớ vẩn đấy. Bao nhiêu năm nay ông vẫn không nhìn ra Thiếu Phàm đối với Tiểu Lai của chúng ta là có tình ý hay sao?”

“Bà nói có ý gì vậy?”. Ba Tô gãi gãi đầu. Thật là, chẳng hiểu gì cả.

Mẹ Tô chán nản, lúc trước thế nào bà lại yêu cái đồ mọt sách ngu ngốc này vậy? Nhưng may mà Tiểu Lai của bà hoạt bát, hiểu động, gặp người người thích.

“Chính là loại tình cảm nam nữ đó.”

“À ha”. Tô ba lúc này mới hoàn toàn hiểu ra, lại không nhịn được hỏi: “Vậy vừa nãy, vì sao bà lại bảo Thiếu Phàm giới thiệu đối tượng cho Tiểu Lai?”

“Tôi làm thế không phải là tăng thêm ý chí cho nó sao? Thôi quên đi, nói chuyện với ông tức muốn chết, tôi đi chơi mạt chược đây.” Nói xong thì mẹ Tô đi luôn ra cửa.

Còn lại ba Tô ngồi một chỗ sung sướng, rung đùi đắc ý.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Buổi Gặp Mặt

Khi Từ Tổ gọi điện thoại tới, Tô Tiểu Lai còn đang ngồi cần mẫn nghiên cứu quyền chính trị, quyền sách này mất của cô khoảng 30 tệ, thật sự rất rất đau lòng mà, với số tiền này cô có thể ăn được ba mươi cái kem ly đấy, cho nên nhất định cô phải cần nát cái quyền sách này mới hợp tình hợp lý.

“Cậu nói gì? Gặp mặt? Tối nay?”. Tô Tiểu Lai hét to giọng vào trong điện thoại.

“Không phải đã thống nhất tìm đối tượng rồi sao? Có cần phải kích động như thế không?”. Từ Tổ thấy biểu hiện Tiểu Lai không đúng, còn tưởng rằng cô nàng ấy quá hưng phấn nên mới cao giọng như vậy.

“Không phải đâu, Tổ Tổ à, tớ còn phải đọc sách này, không có thời gian đâu mà”. Bây giờ đầu óc Tô Tiểu Lai chỉ nghĩ đến việc hoàn thành cho xong cái môn này để còn báo cáo kết quả cho anh trai.

“Hả? Mặt trời mọc đằng tây à, Tô Tiểu Lai mà cũng thay đổi thành người văn hóa như thế á???”. Từ Tổ bắt đầu bài ca đả thương Tiểu Lai.

“Chị đây đã gia nhập đội ngũ người văn hóa rồi nhá, em có giới thiệu đối tượng học văn uyên thâm chị đây cũng còn phải xem xét cẩn thận...”.

Không đợi cô nói hết câu, Từ Tổ đã ngắt lời, “Tiểu Lai, tứ giới thiệu cho cậu đối tượng thuộc giới trí thức cực kỳ cực kỳ tinh anh, anh ấy là bác sĩ”.

Mắt Tô Tiểu Lai sáng lên, bác sĩ thì trước đó đã là thạc sĩ rồi, vậy thì cơ hội gặp mặt lần này không phải sẽ được thỉnh giáo anh ta vài chuyện sao???

***

Buổi tối, ở nhà hàng cơm tây Thành Duyệt.

Chờ Tô Tiểu Lai bơ phờ mệt mỏi chạy tới đã là bảy giờ, nói cách khác cô đã đến muộn nửa tiếng rồi.

Cái này không thể hoàn toàn trách cô được, thật đấy!

Vốn mọi thứ đã chuẩn bị rất tốt đẹp rồi, cô chỉ thiếu mỗi việc xỏ giày ra ngoài thôi, nhưng ai biết đâu được vị anh trai đáng kính Trình Thiếu Phàm kia gọi điện thoại đến, nói là để quên một tập hồ sơ quan trọng ở nhà, bảo cô phải đưa đến, anh trai đã hạ lệnh thì dù cô có một ngàn lẻ một cái lá gan cũng không dám vi phạm. đành phải kìm nén oán khí bùng lên đỉnh đầu đưa hồ sơ cho anh, đi đi về về cũng đã mất một tiếng luôn.

Trước khi ra khỏi cửa cô đã cố ý cho rằng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên đi xem mắt từ khi sinh ra đến giờ, Tô Tiểu Lai vẫn nghĩ, tuy không thể coi đối phương là vị hoàng tử đẹp trai lạnh lùng thì cũng phải làm cho mình chính là một cô công chúa xinh đẹp thanh lịch động lòng người. Có thể nói cô sống đến hơn hai mươi năm nay không ngày nào lại ăn mặc thực nữ như hôm nay, một chiếc váy dài màu xanh nhạt, búi tóc như công chúa đáng yêu, thêm một cái túi

xách cực kỳ nữ tính mà những ngày thường rất ghét đeo, trông càng giống công chúa hơn. Điều này đã làm cho hồ ly giả hoạt Trình Thiếu Phàm nảy sinh nghi ngờ, nhíu mày, hất hàm hỏi, “Em ăn mặc thế làm gì vậy?”.

Tô Tiểu Lai bị dọa, anh trai cô có đôi mắt đúng là quá tinh tường, liếc mắt một phát là nhìn thấu cô, đương nhiên cô không dám nói thật, nếu không có một cái đầu cũng không đủ để anh trảm. Nhưng tất nhiên, Tô Tiểu Lai cô đây luôn xinh đẹp, thông minh và đáng yêu, trong lần thứ $n+1$ giao phong cùng Trình Thiếu Phàm này, cô đã từ từ can đảm lên, không còn run sợ khi lâm trận nữa, nhìn cô đây, dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên, chậm rãi lấy từ túi xách chiếc điện thoại di động, mở hộp thư đến tìm tin nhắn của Từ Tổ.

Mở tin nhắn ngắn gọn đơn giản Từ Tổ gửi cho cô, trực tiếp đưa cho anh xem: Sáu giờ tối nay, nhà hàng cơm Tây Thành Duyệt, không gặp không về. Sau đó cô lo lắng nói, “Anh à, Tổ Tổ hẹn em, tháng này cô ấy được nhận tiền thưởng nên mời em đi ăn cơm, em mà không đến cô ấy sẽ ở đấy chờ mãi đấy”.

Tô Tiểu Lai đành phải sử dụng đòn sát thủ, lấy “nguy” chế “nguy”, mạnh bạo đưa điện thoại đến trước mặt anh hùng dũng nói, “Không tin anh gọi điện cho cô ấy mà xem”.

Đến thời điểm này mà cô có thể bình thản ung dung như vậy khiến cho anh không tin cũng khó. Vừa đúng lúc này bí thư Lý gõ cửa, nói tổng giám đốc Đường của công ty Gia Hoa đã chờ lâu, Trình Thiếu Phàm nói nhanh, “Được, tôi ra đây”. Lúc này Tô Tiểu Lai mới thấy như được ân xá, nhưng rồi lại nôn nóng bất an nhìn giờ, nguy rồi, bị muộn rồi!!! Vì thế cô chạy nhanh theo sau Trình Thiếu Phàm ra khỏi cửa, bỗng nhiên anh quay nhanh người lại, vừa lúc Tô Tiểu Lai chạy đến đập vào ngực anh, đau đến chảy nước mắt mà

người kia vẫn thấy như không, Trình Thiếu Phàm cũng không thêm để ý đến cô đau như thế nào, chỉ nói một câu lãnh đạm, “Tối nay trước mười giờ phải về nhà, biết không?”.

Tô Tiểu Lai oán giận gật đầu.

Giờ phút này Tô Tiểu Lai cực kỳ lo lắng đi tìm bàn số 2321, nhà hàng cơm Tây này lớn như vậy, chui vào rồi thấy như bước vào mê cung. Cuối cùng vẫn có người phục vụ tốt bụng chỉ cho cô hướng, cô mới từ từ đi đến, càng đến gần tim bắt đầu đập càng mạnh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, nghe cứ như gõ trống, lần đầu tiên Tô Tiểu Lai có cảm giác ngượng ngùng như một cô gái.

Cuối cùng cũng đến được gần bàn, Tô Tiểu Lai nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục đen đang cúi đầu ngòai nhám nháp cái gì đó, cũng bởi vì anh ta cúi đầu nên cô không nhìn thấy rõ diện mạo của anh, nhưng cô cũng đoán được anh ta là một người đạo mạo nho nhã, bởi vì theo quan điểm của cô, giới trí thức tinh anh là hình tượng số một.

Cổ kiềm chế cảm xúc, hít một hơi thật sâu, miệng nở nụ cười dịu dàng hướng đến chỗ ngồi của người đàn ông kia, đầu tiên là lịch sự đưa tay phải ra, thành khẩn nói lời xin lỗi, giọng nói của cô dịu dàng, dễ nghe vô cùng, “Thật xin lỗi, Lâm tiên sinh, tôi đến muộn”.

Ngay khi người đàn ông kia ngẩng mặt lên, vẻ mặt Tô Tiểu Lai vẫn giữ nụ cười thoáng chốc đã run rẩy, cảm giác ngượng ngùng ban đầu không còn sót lại một chút nào, lúc này cô cảm thấy như trời đất rung chuyển, cảm giác như lần thứ hai trong cuộc đời gặp được một Chu Vũ Hàng, bởi vì cặp kính mắt của vị sư huynh kia đã để lại ấn tượng quá sâu sắc, quá mạnh mẽ trong lòng cô, vì thế - cho nên nhìn thấy một người cực kỳ giống anh ta như lúc này đã

khuyến cô tràn ngập sợ hãi, và chán ghét. Trời đất, thật sự là quá giống, sao trên đời này lại có người hoàn toàn xa lạ mà giống nhau đã man thể này không chứ? Cứ như được đúc từ một khuôn mà ra. Nhưng có điều nhìn kĩ lại thấy vẫn có chút khác biệt nho nhỏ, khuôn mặt anh ta mang vẻ mặt phong trần, khóe mắt có hằn nếp nhăn, dáng người điển hình, nhưng ở trong cái thời điểm này, cô không thể không tưởng tượng, cái người đàn ông ngồi trước mặt cô bây giờ chính là hình ảnh chân thật nhất của vị sư huynh bốn mắt sau mười năm!! Cô đột nhiên cảm thấy quan niệm về giới trí thức của mình hoàn toàn đi ngược lại, thế này không phải cô coi anh chàng bốn mắt kia ngang bằng với các vị giới trí thức tinh anh hay sao???

Nghĩ đến thế cô rất nhanh thu bàn tay đang chìa về phía đối phương, thật không ngờ, tên đàn ông kia lại hung hăng bắt được tay cô, lại còn mỉm cười tán dương cô, “Ô tiểu thư, cô thật xinh đẹp, gặp được cô tôi rất vui”.

Tô Tiểu Lai thấy thực sự 囧, được một người đàn ông mới quen khen như thế cô thật không biết nên vui hay nên buồn nữa, chỉ vội vàng thu tay lại.

Ngay sau đó, anh ta lại mở miệng, làm động tác “mời ngồi” về phía cô, “Ô tiểu thư, chúng ta ngồi xuống nói chuyện”.

Cơ thể Tô Tiểu Lai đứng hình vài giây, sau đó mới uất hận ngồi xuống.

“Tôi gọi cho cô một tách cà phê, cô nếm thử xem có hợp khẩu vị không nhé?”. Ánh mắt anh ta nhìn cô tràn ngập màu sắc, giống như cô chính là nàng công chúa bạch tuyết mà anh ta đã tìm kiếm nhiều lắm ấy. Nhưng đối với Tô Tiểu Lai mà nói, đó không phải là điều tốt.

Cô liếc sang chiếc bàn cà phê phía trước, vẻ mặt cực kì chán ghét, cô rất ít uống đồ uống trước khi ăn, cà phê lại là đồ uống duy nhất cô không uống.

Giây phút này Tô Tiểu Lai chỉ muốn biến nhanh khỏi nơi này, chỉ cần nhìn thấy người đàn ông ngồi đối diện này cô sẽ không tự giác nhớ đến anh chàng bốn mắt đấy, còn cái hình ảnh cuối cùng ở căn tin kia, rồi còn cái vẻ mặt đầy u oán, ánh mắt đầy uất hận đó nữa. Nghĩ nghĩ cô lại không khỏi hướng về ý nghĩ tiêu cực, cái anh chàng bốn mắt kia có phải đến báo thù không đấy??? Gần đây quả thật cô gặp nhiều chuyện không xui xẻo, đầu tiên là đụng phải hai anh em nhà họ Lý đến báo thù rửa hận, sau đó là anh chàng bốn mắt này cúi đầu mời cô ngồi hàn huyên tâm sự, còn không biết tiếp theo sẽ là .... Càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, cơ thể không khống chế được cũng run nảy lên.

“Thật xin lỗi, Lâm tiên sinh, tôi không uống cà phê”. Tô Tiểu Lai đang không muốn ăn gì cả, ngay cả một ngụm nước cũng không muốn.

Người đàn ông kia xấu hổ mỉm cười, ánh mắt híp thành một đường chỉ, trông thật đáng khinh, cơ thể Tô Tiểu Lai không khỏi thấy run sợ hơn.

“Vậy gọi món khác đi, còn nữa, lần sau đừng gọi tôi là Lâm tiên sinh , gọi tôi là Bác Sĩ đi”.

Gọi tôi là đi? Người này không phải da mặt rất rất...

Tô Tiểu Lai nhanh chóng sụp đổ, thật không nghĩ tới cái chú bốn mắt này mặc bệnh tự kỷ, bác sĩ à, rất giỏi nhé, có cần phải khoe khoang kinh khủng thế không?? May mà vừa rồi không uống cà phê,

nếu không chắc chắn lúc này đã phun hết cà phê lên bộ quần áo đất tiền kia rồi. Thật dã man, cô cảm thấy đầu óc không được linh hoạt, không thể hiểu nổi tại sao Từ Tố lại có thể thổi phồng sự thật lên như thế, lại còn nói anh ta trưởng thành điềm đạm, vẻ mặt đạo mạo, trí thức uyên bác cộng thêm cả tuổi trẻ đầy nhiệt huyết của tầng lớp trí thức tinh anh nữa.

Nhìn vẻ mặt tiểu thư ngồi đối diện đang rối loạn, anh ta có vẻ ý thức được gì đó, nói giải thích, “Ô tiểu thư chắc đã hiểu lầm rồi, tôi họ Lâm, tên Bác Sĩ, tên này đúng là rất dễ làm người ta hiểu lầm.”

Tô Tiểu Lai vừa nghe, càng sục đồ, hả?? Hiểu lầm thật, đây đúng là bác sĩ hàng thật giá thật đấy!!

Không đỡ được, cha mẹ anh ta đúng là người biết nhìn xa trông rộng, đặt tên con là Bác Sĩ thì thật sự thành bác sĩ, vậy sao cha mẹ cô không đặt tên cô là Tô Thạc Sĩ chứ, thế không phải giờ cô thực sự là thạc sĩ rồi sao ???

“Ha ha.” Tô Tiểu Lai không biết nói gì, chỉ nhìn anh ta cười gượng.

Lâm Bác Sĩ rất có tinh thần tự biên tự diễn, chỉ có một mình nhưng vẫn có thể bắn súng liên thanh. “Ô tiểu thư chưa tốt nghiệp đại học phải không?”

Tô Tiểu Lai đáp, “Phải.”

“Nghe nói Ô tiểu thư đang chuẩn bị học cao học, nhớ ngày đó tôi học lên cao học đã gần 28 tuổi, tất nhiên không thể so được với cô bây giờ vẫn còn rất trẻ tuổi. Mặc dù đã 10 năm trôi qua, đối với trí

thức vẫn luôn muốn chinh phục hết, đúng là mỗi thời đại đều giống nhau ...”. Ánh mắt Lâm Bác Sĩ mông lung, nhớ lại thời xa xưa.

Tô Tiểu Lai nghe chuyện xưa, cũng đồng thời hiểu ra một vấn đề cực kỳ quan trọng, thì ra vị bác sĩ này, cô có thể gọi anh ta một tiếng “Chú” rồi o[〇 〇]o

Lâm Bác Sĩ lại tiếp tục kể chuyện thời trai trẻ, “Sau đó, đối với việc nghiên cứu văn học cổ tôi đã đạt tới trạng thái quá mê mẩn, vì thế quyết định dứt khoát đi sâu vào lĩnh vực này ... Cứ như vậy vài năm sau, chuyện đại sự cuộc đời tôi bị trì hoãn quá nhiều năm. Haizz hiện giờ mẹ tôi cũng đã nhiều tuổi, bà chỉ mong tôi rước vợ về nhà, đó cũng là nguyên nhân tôi đến buổi gặp mặt hôm nay.”

Kể lể chuyện này nọ quá dài dòng, cuối cùng khi anh ta dừng lại, gương mặt Tô Tiểu Lai đã “chạm” vào thần thái mơ màng, nhưng ngay sau đó anh ta lại bình tĩnh nói một câu, “Được rồi, tôi đã nói xong, vậy đến lượt cô nói?”

Tô Tiểu Lai nhìn anh ta, giả bộ vẻ mặt bị mót đi tiểu tiện đến mức đau khổ, nói. “Tôi không có gì muốn nói, tôi chỉ muốn đi toilet ...”

Bác sĩ Lâm xấu hổ nói nhanh, “Vây cô mau đi đi.”

Tô Tiểu Lai chui vào toilet gọi điện thoại cho Từ Tổ, còn chưa đợi cô nàng mở miệng đã chửi ầm phòng toilet luôn, “Từ Tổ đáng chết kia, cậu là đồ xấu xa, cậu giới thiệu cho tớ cái người gì thế hả ? Cái gì mà trưởng thành, điềm đạm, tớ nhìn như kẻ mọt sách, đầu u mê lên rồi. Còn cái gì mà vẻ mặt đạo mạo, từ nhỏ đến lớn tớ còn chưa từng gặp phải người nào có khả năng dọa người khác như vậy, đương nhiên trừ anh chàng bốn mặt kia, trí thức uyên bác đâu tới chẳng thấy, chỉ thấy anh ta am hiểu kể lể chuyện thời xưa thôi; tuổi

trẻ đầy nhiệt huyết cái khi gì, tớ còn chưa gọi anh ta một tiếng chú là may rồi đây, vài năm sau gặp lại anh ta hẳn sẽ thành ông nội của tớ mất rồi; lại còn nói đầy nhiệt huyết nữa chứ, nhìn từ đầu đến chân, không thềm nói đến cái dáng dấp điển hình kia, cứ nhìn khuôn mặt anh ta đấy, đầy nếp nhăn!!! Trời ạ, cậu có biết một giờ kia trôi qua tớ chịu đựng gian khổ thế nào không? Có biết tớ đau khổ nhìn anh ta khoa chân múa tay thế nào không? Tớ sắp tức phát điên rồi, tóm lại bây giờ cậu cứ cút xa xa đi, đừng để bẩn tiểu thư danh giá tớ đây nhìn thấy mặt nhà cậu.”

Tô Tiểu Lai mắng một hơi dài xong, tâm tình cuối cùng thoải mái lên nhiều.

Nhưng mà, đầu điện thoại bên kia không trả lời.

Vài giây trôi qua, đầu bên kia truyền đến giọng một người đàn ông mang vẻ khó xử, “Thật xin lỗi, bây giờ Từ Tổ không ở đây, tôi là bạn trai cô ấy.”

Tô Tiểu Lai thấy thực sự 囧.

Mặt đỏ giống như tôm bị luộc chín.

Đành phải vội vàng ngắt điện thoại.

a khỏi toilet, rẽ phải chợt nghe thấy một giọng đàn ông không cao không thấp ở đằng sau, “Em gái Tiểu Lai, đã lâu không gặp rồi.”

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Anh Em Họ

Ra khỏi toilet, rẽ phải chợt nghe thấy một giọng đàn ông không cao không thấp ở đằng sau, “Em gái Tiểu Lai, đã lâu không gặp rồi.”

Tô Tiểu Lai quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn miến cưỡng tựa vào trên tường, hai tay đút túi quần, đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt đẹp đẽ, góc cạnh rõ ràng, khóe miệng nhếch lên cười tựa như không.

Tô Tiểu Lai rất kinh ngạc, sao anh ta lại ở đây? Lại còn gặp nhau ở cửa toilet nữa =____=

“Sao thế em gái Tiểu Lai? Mới một tháng không gặp mà đã không nhận ra anh sao?” Anh ta nhú mày, từ từ đi về phía cô.

“Ha ha, sao có chuyện như thế được? Tiểu Thần Thần...” Tô Tiểu Lai mặt mày vui vẻ hơn hở.

Mỗi lần Tô Tiểu Lai gọi “Tiểu Thần Thần” như thế, Dịch Xuyên Thần đều tức chết, nhẫn nhục chịu đựng ý nghĩ muốn đánh chết Tiểu Lai. Đường đường là một người đàn ông chân chính, thế mà anh bị cô gọi cái tên này, nghe cứ như anh là gay vậy đó.

“Không được gọi anh là Tiểu Thần Thần nữa!! Gọi “anh Dịch”, “anh Xuyên” hoặc là “anh Thần” mau! » Nửa câu đầu giọng điệu rất nghiêm túc, nhưng nửa câu sau lại mang giọng điệu khể đùa vui.

Tô Tiểu Lai trong lòng rét run, đầy khinh bỉ. Gọi “anh” đã chịu không nổi, lại còn “anh Dịch” ~ “anh Thần ~” “anh Xuyên ~” nữa, ề, còn lâu!!!

Cô không muốn dùng dằng nữa, vẫn còn “chú Bác Sĩ” đáng kính đang chờ cô giải quyết ở đằng kia nữa kìa!

“Em còn có việc, đi trước nhé.” Tiểu Lai nói xong xoay người rời đi.

Dịch Xuyên Thần đột nhiên phun ra một câu ớn lạnh: “Em vẫn muốn đi gặp mặt vị bác sĩ kia à?”

Tô Tiểu Lai dừng bước, quay đầu, vẻ mặt kinh ngạc : “Làm sao anh biết?”.

Xuyên Thần cười thoải mái: “Anh ngồi sau bàn của em. Bọn em nói chuyện rất hợp nhau đúng không?” Câu sau đương nhiên mang đầy vẻ đả kích Tô Tiểu Lai.

“Anh...anh....anh...anh nghe lén bọn em nói chuyện à?” Tô Tiểu Lai đỏ mặt tía tai, nhìn rất...gớm !

Dịch Xuyên Thần thích thú : “Anh quang minh chính đại nghe nha! Hơn nữa tất cả mọi người ngồi bàn anh đều nghe được!”. Nói đến đây, anh dừng một chút, sau đó rất thâm ý hỏi một câu : “Tiểu Lai à, em thích kiểu người như “chú Bác Sĩ” ấy sao?”.

Tô Tiểu Lai lắp bắp: “Anh...anh...anh mới thích đó! Em..em”. Cô bắt đầu quỳnh quáng. Cả đời chưa bao giờ bị như vậy hết đó
T____T

Dịch Xuyên Thần nhin cười. Một Tô Tiểu Lai mồm miệng luôn nhanh nhẩu thể mà cũng có lúc xấu hổ. Thật là thoải mái tâm hồn ~~ Nhớ ngày đó, Xuyên Thần anh đây chịu bao nhiêu “tủi khổ”, bây giờ cũng đã được báo thù....

“Đúng rồi, em Tiểu Lai, anh em có biết em đi xem mặt không?”

Đương nhiên theo kinh nghiệm đã tiếp xúc một vài lần, Tiểu Lai biết Xuyên Thần đang mang Trình Thiếu Phàm ra uy hiếp cô.

Tô Tiểu Lai nghe rồi cười cười với Xuyên Thần, anh ta đến để điều tra à???

Không cần quan tâm đến anh ta, cô xoay người chạy về đại sảnh.

Ở phía sau, Dịch Xuyên Thần nhếch môi cười. Nụ cười không rõ mang theo cảm xúc gì.

***

Lúc quay về chỗ ngồi, Tô Tiểu Lai lập tức mở miệng : “Bác sĩ Lâm, tôi phải về đây.”

“Chú” bác sĩ ấy sắc mặt biến đổi rõ ràng, lấy tay che bớt ánh mắt “tủi thân”, sau đó lại nhẹ nhàng cười : “Tô tiểu thư à, vẫn còn sớm mà. Cơm còn chưa ăn nữa. Chúng ta cứ ăn chút gì đó rồi về nhé..”.

Ăn cái rắm đấy! Cô còn có thể nuốt trôi sao? Tuy nhiên, Tiểu Lai vẫn phải nhin lửa giận trong lòng xuống, lịch sự từ chối.

“Thực sự rất xin lỗi. Nhà tôi quy định rất nghiêm khắc, mười giờ là phải có mặt ở nhà rồi.” Đây không hẳn là lời nói dối nha.

“Chú” bác sĩ ấy nhìn nhìn đồng hồ, nói: “Nhưng mà bây giờ cũng chỉ mới hơn 8 giờ thôi mà. Sao tôi lại để cho cô đói bụng được. Tốt nhất là ăn tối xong, tôi đưa cô trở về.”

Tô Tiểu Lai không thể chịu đựng thêm được một phút giây nào nữa. Bụng đói reo vang nổi oán hận (____|||)

Cô đang chuẩn bị từ chối tiếp, bỗng nhiên, vai có cái gì vuốt nhẹ, đầu có cái gì đó đang xoa xoa. Cô hoảng sợ, quay đầu lại nhìn ngay. Ngay lúc đó, Tiểu Lai thấy người kia đang dịu dàng xoa đầu cô, sau đó dùng ánh mắt sáng ngời nhưng hết sức thâm tình nhìn cô, giọng nói cực kỳ yêu chiều: “Tiểu Lai Lai à, sao lúc nào cũng nghịch ngợm thế? Em coi anh là không khí à?”

Tô Tiểu Lai nghe được ba chữ “Tiểu Lai Lai” kia, bỗng rùng mình một cái, cả người nổi lên lớp lớp da gà.

Cô cảm thấy thật kinh ngạc, anh ta lại diễn trò ở ngay đây à.

Nhưng, anh chàng bác sĩ bốn mắt kia mắt đã sớm lọt trông, trên mặt là cảm xúc phức tạp xem lẫn hoảng loạn. Bác sĩ lấy tay chỉ vào người kia, hỏi : “Ô Tô Tiểu Thư, anh ta là ai vậy?”

Tô Tiểu Lai mừng quýnh đến mù cả phương hướng đường đi. Trời giúp ta, trời giúp ta rồi. Phải phản ứng lại thôi.

Không đợi cô mở lời, tay của Dịch Xuyên Thần từ trên đầu vai đã chuyển xuống eo. Thân hình mềm mại của Tiểu Lai ngay lập tức trở nên cứng ngắc. Cô cố giãy ra nhưng vô ích.

“Không biết vị tiên sinh đây phải xưng hô thế nào nhỉ? Thú thực là tôi không muốn hỏi bạn gái tại sao lại ăn cơm cùng với người đàn

ông khác đâu...” Dịch Xuyên Thần lạnh lùng mở miệng, đôi mắt dán chặt vào người “chú” bác sĩ kia.

Mặt mày “chú” bác sĩ kia trở nên kinh khủng, chính mình cũng không hiểu được đây là hoàn cảnh gì. Rõ ràng là đồng nghiệp giới thiệu đối tượng cho anh ta, tại sao lại biến thành bạn gái người khác rồi???? Anh ta đành phải rời ánh mắt sang hướng Tiểu Lai, hy vọng cô có thể giải thích hợp lý tình cảnh này.

Bởi vì hiệu ứng ánh sáng, mắt bác sĩ cận nặng, chiếc ính dày cộp phản quang lóe lóe nên Tô Tiểu Lai không nhìn rõ cảm xúc sau cặp mắt kính kia.

Cô nghĩ rằng dù sao sự việc cũng đã thành một đồng bùi nhùi như vậy rồi, không bằng giải thoát cho mình sớm một chút, vì thế cần môi phối hợp với Dịch Xuyên Thần, trưng ra thái độ rất thành khẩn: “Lâm tiên sinh, rất rất rất xin lỗi, anh ấy quả thật là bạn trai tôi. Ngày hôm qua chúng tôi cãi nhau, tôi dỗi nên hồ đồ...”

Còn không đợi cô diễn hết vai, vị bác sĩ đáng kính vỗ bàn cái bốp, nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào mặt hai người: “Thật sự là hồ đồ, không phép tắc! Chuyện tình cảm của hai người mà cũng có thể lôi người ngoài vào sao?”.

Hai người đối diện bất thành linh bị mắng, ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy mặt vị bác sĩ kia xám xịt cầm lấy cặp tài liệu bên cạnh, xoay người rời đi, nhưng mà...một giây sau đó, anh chàng Lâm Bác Sĩ quay trở lại, bùng tách cà phê của Tiểu Lai uống một hơi cạn sạch. Hành động này làm cho hai con người đang sững sờ kia khóe miệng co rút liên hồi....=O=

Bác sĩ buông tách cà phê, nói với hai người còn đang run rẩy kia: “Hừ, thế là công bằng. Tách cà phê này hai người trả!”

Nói xong, không thèm quay đầu lại, sải bước nhanh rất khí thế.

o[̣ □ ̣]o

Hai người này nãy giờ tựa như rơi vào trạng thái u mê, vẫn không nhúc nhích nhìn tách cà phê không còn một giọt kia, cho đến khi một giọng nữ thánh thót vang lên: “Tiểu Lai, lâu rồi không gặp.”

Hai người lúc bấy giờ mới tỉnh lại. Tô Tiểu Lai thẳng tay đẩy Dịch Xuyên Thần ra, đứng lên đáp lại.

“Chị La, sao chị lại ở đây?”. Sau đó, cô lập tức nhìn cái bàn phía sau, rốt cục cũng hiểu được, hóa ra là bọn họ đi cùng nhau.

La San nhìn Tô Tiểu Lai: “Chị với Xuyên Thần ăn cơm ở đây, vừa lúc thấy em cũng ăn cơm ở đây, tại bàn này”. Nói xong, cô ta dừng một chút, lại hỏi liền: “Đúng rồi, anh em dạo này thế nào?”.

“Anh ấy thì có thể thế nào nữa, có thể ăn, có thể uống.” Tô Tiểu Lai đáp rất trôi chảy.

Nghĩ cũng lạ, hình như lâu lắm Lam San không đến tìm anh cô, cũng không dây dưa dùng dằng với cô. Aiza, chắc chuyện không thành nên đi tìm tình yêu mới rồi!!! Cô nhìn La San rồi lại nhìn Dịch Xuyên Thần. Hai người này chắc chắn có JQ (gian tình), lần trước ở khu trò chơi hai người này cũng đi cùng nhau đó.

Dịch Xuyên Thần liếc mắt một cái đã thấy rõ cái tâm tư đen tối của Tiểu Lai, vì thế đứng dậy, sửa lại ý nghĩ sai lầm của cô: “Em

Tiểu Lai, để anh giới thiệu cho em, với một cách rất rất chính thức nha, La San, em họ của anh”.

Tô Tiểu lai lập tức xấu hổ : “A, tại sao chị La San không gọi anh là anh họ?”

“Ha ha ha, tại vì tuổi chênh lệch không nhiều đó. Anh ấy chỉ hơn chị có 2 tháng, làm sao chị có thể dễ dàng gọi một tiếng “anh” được.” La San trả lời cô, lời nói toát ra tình cảm anh em sâu đậm.

Điều này làm cho Tô Tiểu Lai phiền lòng. Nhìn đi, anh em nhà người ta quan hệ hòa hảo, trong khi cô với anh trai dường như vẫn có một bức tường chưa vượt qua được.

Dịch Xuyên Thần đột nhiên chuyển đề tài, vẻ mặt cười cười: “Tiểu Lai à, chuyện vừa nãy cảm ơn anh thế nào đây?”

Đầu óc người này không phải là có vấn đề chứ? Chuyện vừa rồi đó còn không phải là do anh ta sao? Cô còn chưa truy cứu thì thôi, thế mà anh ta dám vác mặt đòi thưởng đó. Đúng là con người không biết xấu hổ, mặt dày.

“Em còn chưa tính sổ với anh đâu. Vừa nãy nói năng lung tung cái gì thế?” Tô Tiểu Lai bốc hỏa.

“Ủa, chứ đó không phải là vì cứu em sao? Em nghĩ rằng anh ngại ngại như thế này mà hạ mình làm bạn trai em à?” Dịch Xuyên Thần kênh kiệu tuôn ra câu trả lời.

“Anh thật đúng là mặt dày vô đối!”. Tô Tiểu Lai nhin không nổi nữa rồi, nổi cơn tam bành luôn.

“Anh mặt dày như thế nào?”. Dịch Xuyên Thần tiếp tục đùa giỡn.

La San ở một bên nhìn hai người đấu võ mồm, nhin không được nở nụ cười. Cô phát hiện rằng chỉ khi Xuyên Thần ở cạnh Tiểu Lai mới có vẻ đáng yêu như thế.

Cuối cùng người giảng hòa vẫn là La San: “Được rồi, Xuyên Thần, đừng chọc Tiểu Lai nữa. Mình thấy Tiểu lai vẫn chưa ăn cơm, chắc chắn là đói bụng rồi đó”.

Những lời của La San đã nhắc nhở Tiểu Lai về cái bụng trống trơn của mình...

Dịch Xuyên Thần cũng không chọc Tiểu Lai nữa. Thời gian còn dài, mà trong tay thì đã có điểm yếu rồi, việc gì phải vội chứ. Ha haha haha.....

Vì thế, 3 người rốt cục cũng ngồi xuống ăn cơm, nhà hàng liền yên tĩnh trở lại.

***

Từ khi Tô Tiểu Lai đi học chính trị, Trình Thiếu Phàm cũng không rảnh rồi. Mỗi buổi sớm đều đánh thức Tiểu Lai, sau đó tự mình lái xe đưa cô đến trường. Chính trị vốn dĩ là môn học buồn tẻ nhàm chán, nhưng thầy giáo lại dùng khiếu hài hước của mình để làm bài giảng thêm sinh động, đỡ chán ngán. Tuy nhiên, Tiểu Lai là nhân vật đặc biệt, cô luôn luôn nhớ đến thời trốn học oanh liệt vàng son với biệt tài cúp cua của mình. Thế nên, chưa đến 2 ngày, Tô Tiểu Lai đã phát bệnh cũ: trốn học!

Haizz...cô chán đến chết rồi! Mở di động, xem lịch : ngày mai là ngày 15 tháng 8, cũng chính là ngày sinh nhật cô. Được rồi, thật là háo hức đó !

Hôm nay, Trình Thiếu Phàm đi con xe cực kỳ phong cách của mình đến đón Tiểu Lai, cô làm ra vẻ thần bí hỏi : “Anh, ngày mai là ngày gì?”. (▯ ▽ ▯)

Trình Thiếu Phàm lái xe, liếc mắt qua Tô Tiểu Lai một cái, thản nhiên nói : “Sinh nhật em”.

Tô Tiểu Lai biết chắc anh sẽ không quên, vì mấy năm nay chả bao giờ anh quên không tặng quà cho cô cả.

Trong lòng đương nhiên là vui mừng rạo rức, cô hỏi tiếp: “Anh, ngày mai em có thể được giải phóng một ngày không? Có một ngày tự do đó?”.

“Nghỉ để làm gì?”. Trình Thiếu Phàm đương nhiên biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, nhưng ngữ khí rất mềm mại nhẹ nhàng.

“Sinh nhật chứ sao”. Tô Tiểu Lai biết Thiếu Phàm cũng không tức giận, xem ra việc có thể thành đó $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$

“Mới đi học có hai ngày mà đã đòi nghỉ, không được!”.

Tô Tiểu Lai cảm thấy vô cùng uất ức, nhẹ giọng nói : “Một năm mới có một ngày sinh nhật mà anh...”

“Được thôi! Vậy sáng ngày mai đi học bình thường, giữa trưa anh đến đón em.”

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tò Tình Vào Ngày Sinh Nhật [1]

Tô Tiểu Lai vừa nghe giảng vừa mơ màng đi vào giấc ngủ, cái môn chính trị này vốn là chỉ đi học cho có, nên cô cũng chẳng cần câu nệ hình thức làm gì, cứ thẳng thắn mà nằm úp xuống bàn đánh một giấc cho hết giờ.

Cô bị tiếng cười liên tục đánh thức, vì hình như giáo sư vừa kể chuyện vui. Mơ mơ màng màng, cô lau nước miếng, dụi dụi mắt, sau đó sờ soạng trong túi, đây là cách cô muốn tìm điện thoại. Ở nhưng di...di động đâu mất rồi? Nguy rồi, không phải là quên mang theo đó chứ? Vì thế cô cẩn thận tua chậm lại trí nhớ nằm trong đầu lúc sáng nay trước khi ra khỏi nhà, á, chắc chắn là lúc đi ra cửa bị anh thúc giục như thế, hót ha hót hải chân trước chân sau xỏ vội giày mà quên không mang theo rồi!!!

Không mang theo điện thoại, nên đến cả thời gian cũng không xem được, nên cô đành phải lấy tay khều khều bạn béo bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: “Bạn ơi, cho mình hỏi mấy giờ rồi?”.

Cô béo kia quay đầu lại, vẻ mặt hung thần tàn ác nhìn cô, không kiên nhẫn nói, “Buổi chiều bạn có thể không đi học được không? Nếu chiều bạn không đi học thì tôi sẽ nói cho bạn.”

Tô Tiểu Lai囧.

Có cảm giác cô nàng béo này mang thành kiến với cô, suy nghĩ một hồi, nghĩ thấy thực sự thì buổi chiều mình cũng chẳng cần đi

học làm chi, nên gật đầu với cô ta “Tốt thôi, vậy cậu nói cho tôi biết còn mấy phút nữa thì tan học?”.

Cô nàng béo sừng sốt, sau đó nhìn điện thoại di động, giọng hậm hực “Hai phút.” Dừng lại vài giây, rồi cô ta nói. “Này bạn học, tôi muốn thay cha mẹ bạn giáo huấn bạn vài câu, mỗi ngày bạn cầm tiền đóng học phí tới chỗ này ngủ mà không biết ngượng hay sao? Bạn không áy náy việc đó thì thôi, nhưng mỗi ngày đều ngáy khò khò ảnh hưởng đến việc học của người khác, lúc đấy bạn không nghĩ đến ý thức trách nhiệm xã hội sao?”.

Sau khi nói xong những lời này, cô ta liền trao cho cô một nụ cười nhạo báng, Tô Tiểu Lai toát mồ hôi lạnh, càng “Tôi, tôi...” cả nửa ngày.

Quên đi, lỗi của cô, cái thế nào chứ ? Cô có vẻ khó xử, nào giờ mình ngủ đều ngáy to thế, vậy sao chẳng ai nói cho mình biết, mà mình thực sự cũng chẳng biết, thật là dọa người quá đi mà. (||____||)

Cũng may có tiếng chuông reo cứu vớt Tô Tiểu Lai, cô nhanh chóng lao ra khỏi phòng học, vừa đến cửa phòng đã nhìn thấy một chiếc xe mà đèn chói mắt ở phía xa kia, ách, anh hôm nay không hề muộn nha, trước kia cô vẫn thường phải đợi những mười phút, rồi lại nhìn anh khoan thai chậm chậm đến gần, quả nhiên sinh nhật cô thì đối xử cũng có phần khác hơn hẳn. xD~

Hơi ha hớn hờ chạy tới, mở cửa xe, lập tức ngồi xuống, đầu còn chưa kịp ngẩng lên đã liền cười ha ha, nói “Anh, sinh nhật em hôm nay tổ chức như thế nào vậy?”.

“Tiểu Lai Lai, em nhìn kiểu gì mà nhảm anh trai thần thánh của em thành anh vậy?” Một giọng âm dương quái khí vang lên.

Kinh khủng...

Oan gia ngõ hẹp sao?

Phản ứng đầu tiên của Tô Tiểu Lai. “Này, anh, sao anh lại ngồi ở trên xe anh em?”. Sau đó nhìn quanh xe, nghi hoặc hỏi, “Anh em đâu?”.

Dịch Xuyên Thần buồn cười nhìn cô, cô thật đúng là lơ tở mớ, chẳng trách Trình Thiếu Phàm quản cô chặt đến thế. “Em Tiểu Lai à, đây là xe của anh, em còn chưa tỉnh ngủ sao? Xem trên mặt còn lưu lại dấu vết khi ngủ kìa.”

Tô Tiểu Lai theo bản năng sờ sờ mặt mình, quả nhiên còn dấu khi nãy áp mặt xuống bàn, vì sao cô luôn xuất hiện với tình trạng xấu hổ thế này trước mặt Ôn Thần kia chứ ? [____|])

Quên đi, cô vội muốn xuống xe, đề phòng anh trai đến thì chẳng biết phải nói làm sao. “Ha ha, cho em xuống nhé, em chờ xe anh em.”

Nói xong liền kéo tay nắm cửa, hử? Bất động, kéo lại lần nữa, vẫn thế, kéo mạnh lạch cạch phát nữa nào, cửa vẫn không mở, cần phải phá cửa luôn sao?

Dịch Xuyên Thần ngồi một bên nhìn, rốt cục không nhin cười được, trêu ghẹo cô. “Này nghe anh nói, em Tô Tiểu Lai thân mến à, em đúng là đồ cạy mình mạnh nha”.

Tô Tiểu Lai quay đầu, nhìn khuôn mặt cười xấu xa của hắn, cuối cùng cũng hiểu được, trợn tròn mắt nói. “Anh, nhanh lên, mở cửa, em muốn ra ngoài!!!”.

Dịch Xuyên Thần khoát tay trái về phía cửa sổ, trao cho cô nụ cười rục rắng. “Ra ngoài làm gì? Anh cố ý đến đây đón em ăn sinh nhật đó.”

“Ai muốn cùng anh chúc mừng sinh nhật chứ? Nhanh lên, mở cửa, xe anh em sắp tới rồi.” Vốn tâm tình không tốt, bị bạn học giễu cợt, giờ lại bị anh ta làm quấy rối, Tô Tiểu Lai phiền càng thêm phiền.

“Em Tiểu Lai à, em thật sự sợ anh trai tới thế sao? Em không sợ khi hắn tới anh sẽ phanh phui chuyện lần trước ra à?”. Ngữ khí Dịch Xuyên Thần âm trầm, không mang theo chút vui đùa nào.

Trong lòng Tô Tiểu Lai cả kinh, không ổn, chuyện lớn không ổn rồi, anh ta đang nắm trong tay nhược điểm của cô.

Vì thế cô đành chân chó lấy lòng chủ, công thức nịnh nọt Tô Tiểu Lai xuất hiện, cô cười to, “Ha ha, anh Thần à, em biết anh tốt nhất trên đời mà, anh sẽ không tố giác em, phải không?”

Dịch Xuyên Thần nhướng mày nhìn cô, vẻ mặt tuấn tú, đào hoa nháy mắt một cái, học theo Tô Tiểu Lai, bày ra một bộ dạng ngây thơ vô số tội. “Đương nhiên rồi, em gọi anh một tiếng anh, chẳng lẽ anh sẽ không giúp em che giấu sao?”.

Tô Tiểu Lai không ngờ anh lại dễ dàng tha cho cô thế, nên cười hì hì nói, « Vậy phiền anh mở cửa xe, cho em ra ngoài đi rồi em sẽ gọi thêm lần nữa.”

Vừa nói xong, liền nhìn thấy trên mặt Dịch Xuyên Thần thấp thoáng một nét tà ác. “Ha ha, sao anh lại có thể bị lừa dễ dàng như

thế? Tiểu Lai Lai, anh Thần hôm nay hạ mình ăn sinh nhật với em nhá.”

Tô Tiểu Lai há mồm ra phản đối, chỉ thấy anh đột nhiên nghiêm túc hẳn lên. “Không cho phép từ chối, nếu không anh sẽ gọi cho anh trai em nói hết chuyện đi xem mặt lần trước ra.” Dứt lời liền lấy điện thoại trong túi ra, hươ hươ trước mặt Tô Tiểu Lai.

Đúng vậy, đây chính là uy hiếp trắng trợn.

Nhưng có điều, Tô Tiểu Lai vẫn không chịu thoái hiệp.

“Tốt thôi, xem như anh lợi hại.” Tô Tiểu Lai nuốt giận vào bụng, nhưng cô không phải loại dễ chọc, là tự anh ta tìm đến, muốn mời cô đi ăn sinh nhật, thế thì hôm nay sẽ hành hạ chém giết anh thật tốt, tốt nhất là giáo huấn anh ta tới máu chảy đầm đìa thống thiết đau khổ luôn. “Anh Thần đẹp trai à, anh đã có lòng tổ chức sinh nhật cho em, vậy anh phải chiều theo tâm nguyện của em đó.”

“Đó là chuyện đương nhiên, tâm nguyện của em là gì?”. Dịch Xuyên Thần nói, khởi động xe.

Cô trở công phu sư tử cắn mồi ra: “Em muốn tới khách sạn đắt nhất thành phố để ăn.”

“Cũng được, nhưng mà, anh nói cho em biết, khách sạn đắt nhất năm ngày sau cũng phải rớt xuống thứ hai thôi.”

Tô Tiểu Lai sửng sốt.

Dịch Xuyên Thần lại giải thích : “Không ai nói cho em biết gì sao? Chính là khách sạn R.S sắp khai trương đấy, đó chính là sản nghiệp của nhà anh trai em đấy”.

Tô Tiểu Lai nao núng, cô biết nhà Trình Thiếu Phàm có tiền, nhưng không biết là lại nhiều tiền đến mức đó, ngay cả nơi xa hoa nhất cũng có liên hệ với anh. Cô không thể không nhận ra là, cô ở công ty anh một tháng có thừa, vậy mà khách sạn R.S khai trương cũng chẳng biết, cô quả nhiên chỉ là một nhân viên tạp vụ nhỏ lẻ bình thường.

Vì thế, cô trầm mặc.

Dịch Xuyên Thần buồn bực, nha đầu kia rõ ràng vừa cãi nhau với anh, sao lại trở nên im lặng ngay thế. Vì thế, anh mở nhạc, làm dịu lại bầu không khí.

Một lát sau, anh hỏi tiếp: “Tiểu Lai, chiều nay muốn đi chơi chỗ nào?”

Tô Tiểu Lai không chút suy nghĩ, quay đầu nhìn anh đáp: “Công viên nước”.

Dịch Xuyên Thần mất phương hướng, xem chút nữa đêm sẫm vào gốc cây ven đường, quả nhiên chỉ có cô mới nghĩ ra, đi tới chỗ ngây thơ đó sao?

***

Tô Tiểu Lai ngồi ngay tại bàn mềm hồ miệng hùm ăn hai miếng thịt bò, một phần thịt nai, một phần xúc xích cùng một cái sandwich, sau khi nhồi hết đồng đó vào mềm, cuối cùng bụng cũng có phản ứng, vì thế cô giữ chặt miệng, nói với Dịch Xuyên Thần. “Thật có lỗi, xin phép.” Rồi chạy nhanh vào toilet.

Dịch Xuyên Thần nhìn chén đĩa hỗn độn trên bàn, không khỏi lắc đầu, nha đầu này còn có thể nhồi thêm thứ gì vào bụng sao?

Lúc này, đột nhiên nghe thấy một giọng nữ cao vút với tần số và năng lượng không nhỏ. “Trời ạ, cậu đoán xem mình vừa nhìn thấy ai kìa, ôi chao, là Trình Thiếu Phàm, người thừa kế tập đoàn Trình thị, trời ạ, đẹp trai quá, so với hình trên tạp chí còn đẹp trai hơn, úi cha” Nói xong còn không quên kích động nắm lấy tay bạn cùng bàn lắc lắc kịch liệt.

Dịch Xuyên Thần “phụt” một ngụm nước chanh vào không khí. Trình Thiếu Phàm? Anh có nghe nhầm không vậy? Không quỷ khóc thần sầu đến thế chứ? Vừa bắt cóc em gái cậu ta, cậu ta đã truy đến đây rồi?

“Ở đâu? Ở đâu đâu?”. Một giọng nữ phấn khích khác vang lên.

“Đấy, kìa kìa, trên màn hình lớn ngoài đại sảnh kìa kìa, đang trên bức phỏng vấn đấy.” Cô nàng chỉ về phía đó.

“Ôi giời. Tớ nói rồi mà, làm gì có chuyện tốt đến thế, làm sao mà có thể được nhìn tận mặt anh ta thế?” Cô gái kia lập tức nhụt chí.

“Đi nào, tớ dẫn cậu đi, đúng là người cực kỳ cực kỳ đẹp trai mà, hơn nữa lần này còn thấy đẹp trai hơn nhiều nha.” Nói xong liền kéo bạn mình hướng tới sảnh.

Dịch Xuyên Thần nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi đúng là bị dọa đến phát khiếp, phải rồi, anh đã nghĩ Trình Thiếu Phàm làm sao mà thần thông quảng đại đến thế được. Nhưng, anh cũng cảm thấy buồn bực, Trình Thiếu Phàm đây sao vẫn thành ngôi sao sáng thế nhỉ, làm bọn con gái cứ mê mẩn thôi, vậy sao anh ngồi đây từ nãy đến giờ không cô nào ngó ngang??!!!

Haizzz, nghĩ lại, không đúng nha, Trình Thiếu Phàm thường ngày lịch làm việc kín đặc, sao mà lại có thời gian tham gia tiết mục phỏng vấn? Cậu ta không phải ghét nhất bị đưa lên phương tiện truyền thông đó sao? Không được, anh phải ngó qua một cái.

Vì thế, anh theo sát hai cô gái kia ra tới đại sảnh, Trình Thiếu Phàm bây giờ đúng là đang tham gia tiết mục phỏng vấn nhân vật kinh tế!!

Trên màn hình lớn, chỉ thấy một người dẫn chương trình mặt mày xinh đẹp thẹn thùng nói. “Trình tiên sinh, ngài có thể đồng ý yêu cầu của nhiều người, cho chúng tôi biết một chút về mẫu bạn gái tương lai của ngài không?”.

“Kì thật, tôi đã sớm có đối tượng trong lòng rồi, chỉ là chờ cô ấy lớn lên mà thôi.” Trình Thiếu Phàm cực kì nho nhã ngồi đối diện người dẫn chương trình, mười ngón tay đan vào nhau.

Về mặt người dẫn chương trình dường như trầm xuống, nhưng phong thái được huấn luyện hằng ngày rất chuyên nghiệp, cô ta cứng rắn bày ra khuôn mặt tươi cười, nói ra nghi hoặc trong lòng. “Nói như vậy, Trình tiên sinh đã có bạn gái?”

“Trước mắt là không có, ngày mười lăm tháng tám là sinh nhật hai mươi một tuổi của cô ấy, tôi hy vọng tiết mục này được phát đúng ngày đó, hy vọng cô ấy có thể xem được, điều quan trọng nhất là cô ấy có thể hiểu được, tôi đang thổ lộ với cô ấy.” Anh trả lời rất rõ ràng rành mạch.

Người dẫn chương trình bị anh làm cho thất kinh, nhất thời ngu ngơ.

“Như vậy, bây giờ anh định nói lời tỏ tình sao?”.

Trình Thiếu Phàm tự nhiên cười, rồi nói. “Đúng vậy, nhưng bây giờ có một chút chắc chắn trong tay tôi cũng không có, cô ấy có phần ngây ngây ngốc ngốc, giống như một đứa trẻ chẳng bao giờ lớn lên, tôi còn sợ cô ấy không hiểu được tôi đang thổ lộ với cô ấy đấy.” Nghĩ tới bộ dạng ngốc nghếch của Tô Tiểu Lai, anh bất giác nở nụ cười. “Kỳ thật, những gì cô ấy yêu thích tôi đều biết, cô ấy thích nhất là khoai tây chiên, thịt nướng, bảo bối của cô ấy là bộ truyện tranh nhiều tập Doreamon, cô ấy thích uống nước chanh nhất, thích nhất là ôm gấu bông ngủ, còn hay ngáy ngủ, cô ấy chẳng hề kiêng ăn gì cả, nhưng chỉ có duy nhất cà phê là không uống...”.

Hai cô gái kia đã không kiềm chế được xúc động. “Trời ơi, cô gái nào mà được anh ấy xem trọng đến thế chứ, thật là hạnh phúc nha.”

“Tớ vẫn nghĩ những rùa vàng tuyệt phẩm như thế đều phong lưu, anh ấy đã đánh vỡ quan niệm sai lầm của tớ, anh ấy thực sự rất hoàn mỹ mà.” Tiếp theo, cô gái ấy lắc đầu, cảm thán nói. “Chỉ tiếc là, anh ấy đã thành hoa có chủ.”

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ở Tình Vào Ngày Sinh Nhật [2]

Dịch Xuyên Thần đứng trước TV nhất thời chấn động, không hề để ý đến những lời nói mơ màng của hai cô gái mê trai kia. Kia có phải Trình Thiếu Phàm kiêu lời, luôn chỉ nói nửa câu cần nói dù khi đang đùa mà anh quen không? Không ngờ được từ miệng cậu ta mà cũng bật ra được những lời dịu dàng như vậy, không ngờ được cậu ta cũng có thể thổ lộ một cách lãng mạn quá mức như thế, càng không ngờ được nhất nữa là người mà cậu ta đang thổ lộ là Tô Tiểu Lai, người đã N năm làm em gái của mình.

Nghĩ vậy, anh không khỏi lo lắng cho La San, kỳ thật từ đầu anh đã biết Trình Thiếu Phàm chỉ xem cô ấy là em gái, khi đó anh cũng đã cố khuyên cô nhưng tình cảm của cô đối với Trình Thiếu Phàm dường như là một thứ tình cảm cố chấp.

“Tớ mặc kệ, đời này kiếp này tớ chỉ yêu mình anh ấy, cậu hiểu không? Lần đầu tiên tớ gặp anh ấy, khoảnh khắc anh ấy mỉm cười hỏi tên tớ, tớ không tự kiềm chế được mà yêu anh ấy, đó là nụ cười đẹp nhất mà tớ từng được thấy. Lúc ấy tớ đã nghĩ, có phải ông trời thương tớ, trước đây làm tớ mất đi người thân nhất, bây giờ thì lại làm cho anh ấy bước vào cuộc đời tớ, tóm lại, tớ sẽ không buông tha anh ấy.”

Đó là nguyên văn lời La San.

Chương trình vừa kết thúc, Tô Tiểu Lai ôm bụng đi ra từ phía nhà sau, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Dịch Xuyên Thần đang đứng ngẩn ngơ trước màn hình lớn, bước nhanh đến bên cạnh anh, huơ năm ngón tay mảnh khảnh, nói: “Nghĩ gì vậy? Sao lại thất thần thế.”

Dịch Xuyên Thần thu hồi suy nghĩ, cười mỉa: “Không có gì, chờ em thôi, đi nhé?”

***

Công viên nước

Dịch Xuyên Thần đứng ở lan can bảo hộ nhìn Tô Tiểu Lai ôm phao cứu hộ, dường như đang chơi rất vui, anh không hiểu được có gì mà cô thích thú đến thế, “Em Tiểu Lai à, em ôm phao cứu hộ cười ngây ngô gì đấy? Không thèm quan tâm anh chút nào cả.”

Tô Tiểu Lai ngẩng đầu nhìn anh, ngắm bông tai kim cương lóe sáng trong ánh nắng mặt trời, cười khúc khích: “Anh cùng em xuống dưới chơi đi? Trời nóng như thế, ngâm mình trong nước thật là thích nha.”

Dịch Xuyên Thần nhìn sơ một cái liền đoán ra nha đầu này không biết bơi, nói nhanh, “Anh không có trẻ con như em, em xem xem dưới nước chỉ có trẻ em và ba mẹ của chúng, vậy mà em vẫn còn ngang nhiên đi xuống đấy mà chơi à? Em thậm chí còn không biết bơi nữa, phải không?” Giọng điệu rõ ràng đang mỉa mai.

Bị nói trúng chỗ đau, Tô Tiểu Lai mở miệng, có chút dỗi nói: “Hừ, anh chờ xem, anh của em biết bơi, em sẽ nhờ anh ấy dạy...”

Về mặt Dịch Xuyên Thần cười xấu xa cắt ngang cô: “Nhớ ngày đó, anh còn là thầy dạy bơi của anh em đấy, em gái Tiểu Lai à, có

muốn anh làm thầy giáo cho em không?”

Tô Tiểu Lai há mồm, đang muốn nói gì đó. Lúc này điện thoại của Dịch Xuyên Thần reo, nhìn tên người gọi, sắc mặt khế biến, anh quay sang nói với Tô Tiểu Lai: “Em chơi trước đi, anh đi nghe điện thoại.”

Nói xong bước đến bóng cây cách đó không xa, “Alô, La San...”

Bên kia truyền đến âm thanh nồn nóng, hỗn loạn: “Xuyên Thần, cậu biết chưa? Người anh ấy thích lại là Tiểu Lai, tớ nên làm gì bây giờ?”

Xem ra La San đã xem chương trình đó, anh thở dài nói: “Buông tay đi! Đừng ngày càng lún sâu hơn nữa.”

“Tớ không muốn!” La San dừng hai giây, chầm chọc hỏi: “Không phải cậu thích Tiểu Lai sao?”

“Cậu nói hươu nói vượn gì đó?” Dịch Xuyên Thần nóng nảy, khuôn mặt đỏ gần một nửa.

“Nếu cậu không thích em ấy thì tại sao suốt ngày cứ quanh quẩn bên tớ hỏi chuyện về em ấy.” La San là một người tinh mắt, rất giỏi quan sát.

Dịch Xuyên Thần im lặng, vô thức đưa mắt nhìn về phía Tô Tiểu Lai, không thể phủ nhận, anh rất quan tâm Tô Tiểu Lai, luôn không tự chủ được mà nghĩ về cô, nhưng mà anh vẫn chưa xác định được đó có phải là thích cô hay không.

Thậm chí sau này biết được Trình Thiếu Phàm thích Tô Tiểu Lai, anh cũng không có ý định giậu đổ bìm leo, chiếm trước tiên cơ.

“Được rồi, khoan nói chuyện này đã, tớ phải cúp máy đây, còn có chút việc.” Nói xong liền định cúp máy.

“Khoan đã, không phải cậu đang ở cùng với Tiểu Lai đó chứ?”

“Làm sao cậu biết?” Dịch Xuyên Thần giật bắn người.

“Thiếu Phàm đi khắp nơi tìm em ấy, chiều nay tớ đến nhà Trình Thiếu Phàm, định chúc mừng sinh nhật em ấy... Còn nữa, tớ hẳn là phải cảm ơn cậu, chương trình kia chắc là Tiểu Lai chưa xem được phải không?”

“Buổi tối tớ sẽ đưa cô ấy về, tớ cúp máy đây.” Dịch Xuyên Thần cắt điện thoại, thở dài một hơi, quyết định hôm nay đưa cô ấy đi chơi liệu có phải là sai lầm?

***

“Em ăn cay được à? Ngon lắm à?” Dịch Xuyên Thần thật sự không nghĩ rằng các quán ăn lề đường lại ngon như vậy, nhìn người ngồi đối diện đang ăn rất ngon lành.

“Tất nhiên, anh có muốn ăn chân gà nướng không? Không ổn rồi, cay quá, em đi sang bên cạnh mua ly kem đây.” Miệng vẫn còn đang ngón thức ăn, cô đứng dậy.

Dịch Xuyên Thần ngăn cản cô, “Được rồi, để anh đi mua cho.”

“Cảm ơn.” Tô Tiểu Lai vừa nói xong liền ngồi xuống, cầm bạch tuột nướng ăn chăm chú.

Một lúc sau, Dịch Xuyên Thần cầm một ly kem quay lại, thấy cô vẫn đang ngồi ăn, dưới ánh đèn mờ nhạt, nước mắt Tô Tiểu Lai vì

cay mà chảy ròng ròng, anh không khỏi nhú mày, “Cay như vậy mà em còn ăn?”

“Ha ha, đây gọi là lấy cay để lấn át cay.” Nói xong đứng dậy đoạt lấy ly kem trên tay anh.

Hai người im lặng một lúc, Dịch Xuyên Thần đột nhiên mặt mày nghiêm túc hỏi: “Này Tiểu Lai, không phải em bị bỏ đói mấy chục ngày đấy chứ?”

Haha không biết người này đã thiệt hại với cô cả ngày chưa? Hiên nhiên là quá thiệt hại rồi!!! Dù sao cái gì muốn ăn cũng đều ăn rồi, ngày hôm nay thật hài lòng, liệu ngày sinh nhật như hôm nay còn có thể lập lại... nên dùng từ gì để diễn tả nhỉ, đúng rồi, thích điên cuồng, một mức độ thích rất cao nha.

“Này, không phải hôm nay anh mời khách sao? Em muốn ăn cái gì thì ăn, ăn không biết ngừng nghỉ cũng được?” Tô Tiểu Lai nhìn cái que nhỏ trên bàn cảm thán, đã hai tháng nay cô không được ăn chơi thỏa thích, không được đề cập đến quán ăn lề đường với anh cô nếu không muốn tìm đường chết.

“Em thật là thẳng thắn, anh em bỏ đói em à?” Dịch Xuyên Thần cảm thấy kỳ quái, Trình Thiếu Phàm không thể nào keo kiệt đến độ ngay cả quán ăn lề đường cũng tiếc.

“Anh em dĩ nhiên là không bỏ đói em rồi, nếu không thì làm sao ăn nói với ba mẹ em, chỉ là anh ấy đối với em quá nghiêm khắc, anh ấy chẳng phải là kiểu người như thế sao? Khó mà nói...” Nói đến đây, cô chần chờ một chút, nhìn mắt Dịch Xuyên Thần, hoài nghi nói: “Ồi, em nói với anh, anh sẽ không nói lại với anh của em đấy

chứ? Không được, hai người rất thân, em không nói tiếp vẫn tốt hơn.”

“Làm sao có thể? Anh em có hành động cứ như ông hoàng ấy, đôi khi anh cũng thấy khó chịu!” Đây gọi là gì, chính là dẫn dắt từng bước.

Tô Tiểu Lai khẽ chớp mi, phút chốc hai mắt sáng rực, đây gọi là gì, chính là sau mười năm bị áp bức rốt cuộc cũng tìm được đảng phái, tìm được tổ chức, tìm được nhân dân, tìm được đồng bào a, cuối cùng cô đã có được chuỗi ngày mưa, vì thế vỗ mạnh đùi một cái, nói: “Đồng chí à, tôi nhiều năm nay đã chịu đau khổ dưới sự áp bức của anh trai.”

Nói xong còn lấy tay lau đi nước mũi (+____|||)

Tô Tiểu Lai một khi kích động lên sẽ không giống người nữa, không để tâm đến Dịch Thần Xuyên có theo kịp nhịp điệu của mình hay không, cô bất thành lỉnh vờn bàn tay dính đầy nước sốt của mình nắm lấy tay anh rất lâu, giống như những người đồng hương được gặp nhau vậy, đôi mắt lưng tròng nước mắt.

Đợi đến khi Dịch Thần Xuyên có thể phản ứng lại thì bàn tay anh đã được phủ bởi một lớp mỡ dày rồi.

Bao nhiêu cảm xúc bị dồn nén, Tô Tiểu Lai bắt đầu thao thao bất tuyệt, than khóc kể lể lịch sử đau thương của mình trong nhiều năm qua, “Em nói cho anh biết, anh của em đó, đúng là vất vả ra nước đến cực hạn mà, không ai trên đời này có thể nhỏ nhen hơn anh em được đâu. Anh biết không, lúc học sơ trung, các cô gái thích anh em đều chạy đến tìm em, nhờ em giúp bọn họ đưa thư tình, đương nhiên là phải có hồi lộ nho nhỏ chứ em chẳng làm không công bao

giờ đâu. Buổi tối khi về nhà, vốn là em định đưa tận tay cho anh em, nhưng mà nghĩ lại anh em thường ngày hay có những hành vi ác độc với mình, em bắt đầu giờ thủ đoạn, thừa lúc em ngồi một mình ở băng sau trong xe ô tô, len lén làm rơi cặp của anh ấy, nhân cơ hội đem tất cả thư tình bỏ vào. Đợi đến khi về nhà, em âm thầm đi nói cho ba em biết anh ấy trên trường nhận rất nhiều thư tình của nữ sinh, kết quả có thể đoán được, anh em nhất quyết không thừa nhận, sau đó em liền mở cặp của anh ấy ra, tiếp theo anh ấy bị ba em dẫn vào thư phòng dạy bảo suốt hai giờ. Em cứ tiểu nhân trả thù anh ấy, không ngờ anh ấy còn khen em, nhưng thực ra anh ấy âm thầm lấy mất đồng hồ báo thức của em suốt hai tuần liền, hại em trong khoảng thời gian ấy ngày nào cũng đi muộn, ở trường bị thầy giáo la, về nhà bị ba mắng, anh xem xem, anh em không phải là người quá quá nhỏ nhen hay sao?”

=_ =|||

Cái này không phải là do em gây chuyện trước sao, nếu là anh không chừng sẽ giấu đồng hồ báo thức của em suốt một tháng? Dịch Xuyên Thần nhin không được nghĩ thầm.

Nhưng ngoài mặt là tỏ vẻ đồng tình, vỗ bàn một cái: “Thật không chịu được, anh của em thật là đáng giận mà!”

“Anh cũng nghĩ thế à? Còn nữa, nhắc đến quán ăn lẻ đường thì anh em còn đáng trách hơn nữa, anh em chắc là người đến từ sao Hỏa, so với người trái đất chúng ta thật là khác xa nhau mà, từ khi anh ấy vào nhà em, em chẳng thể ăn đồ ăn lẻ đường nữa, anh ấy so với ba mẹ em còn nghiêm khắc hơn nữa, không ngày nào không mắng em, tại sao em lại có một ông anh biến thái, lấy nỗi đau của người khác làm niềm vui như thế này chứ?” >”

Câu nói này tràn ngập sự oán hận rất sâu, rất sâu a!

Tô Tiểu Lai khi nói câu này không những oán hận mà còn đầy phần nộ.

Nhưng mà Dịch Xuyên Thần lại thấy đây là một loại quan tâm, Trình Thiếu Phàm trước giờ đã để tâm đến ai như vậy sao? Cả thế giới này, có thể làm cho cậu ta thành một người dịu dàng chỉ sợ có mình Tô Tiểu Lai. Trong lòng Dịch Xuyên Thần không khỏi có chút ghen tuông, nếu đổi ngược lại Tô Tiểu Lai ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, anh đảm bảo mình sẽ không làm cho cô ghét mình như thế.

Nghĩ vậy, Dịch Xuyên Thần vừa nhìn đồng hồ thấy thời gian không còn sớm, quyết định đưa Tô Tiểu Lai về, ngẫm lại Trình Thiếu Phàm cả ngày nay chắc bồn chồn không yên thì cảm thấy buồn cười, một Trình Thiếu Phàm không gì không làm được mà giờ đây cũng có ngày bất lực trước chuyện tình cảm. Bất quá với anh mà nói, hôm nay biết được Tô Tiểu Lai không thích Trình Thiếu Phàm, thậm chí có phần chán ghét, anh thấy mình cũng còn có cơ hội, Trình Thiếu Phàm cũng không kiểm soát được chuyện tình cảm của mình.

Tô Tiểu Lai vừa nghe phải đi về, tâm trạng xuống dốc không phanh, làm sao giải thích đây? Anh chắc đang rất giận dữ mà ||____||.

Đến khi Dịch Xuyên Thần lấy xe xong, nhìn thấy Tô Tiểu Lai giữa đường phố đông đúc ôm chặt lan can bên đường, anh tắt tả chạy tới, lo lắng nâng cô dậy, hỏi: “Tiểu Lai, làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe à?”

Tô Tiểu Lai rên, bụng đau thắt lại, không đứng dậy nổi, Dịch Xuyên Thần đứng bên cạnh lo lắng muôn phần, quyết định thật nhanh: “Đi bệnh viện nhé? Nào, anh cõng em.”

Dứt lời liền ngồi xồm xuống, Tô Tiểu Lai vừa nghe đi bệnh viện, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi đến mức trắng bệch, nói lắp bắp vài chữ, “Không... không đi bệnh viện... không cần...”

Dịch Xuyên Thần nhìn dáng vẻ khổ sở của cô, đành phải ra chiêu cưỡng ép, đứng dậy bế cô lên, ai ngờ nha đầu này tay nắm chặt lan can, toàn thân cố dùng sức trụ lại, mặc cho anh kéo thế nào cũng không nhúc nhích, đành phải ngồi xồm xuống lần nữa, nhỏ nhẹ khuyên: “Tiểu Lai, ngoan, buông tay, anh đưa em đi bệnh viện.”

Lúc này bụng Tô Tiểu Lai rất đau, trán rịn ra không ít mồ hôi lạnh, dưới tình thế cấp bách này, người duy nhất hiện ra trong đầu cô là Trình Thiếu Phàm, “Gọi... gọi điện thoại cho anh em, được không?”

Dịch Xuyên Thần cho tới bây giờ chưa nghĩ sẽ gặp phải tình huống này nên có chút hoảng loạn, một tay đỡ cô, một tay lấy điện thoại gọi cho Trình Thiếu Phàm, người phía bên kia rất nhanh nghe máy.

“Thiếu Phàm, Tiểu Lai đang ở cạnh tớ, em ấy có vẻ không được thoải mái, không thể đứng nổi, em ấy lại nhất quyết không chịu đi bệnh viện...”

Trình Thiếu Phàm ở bên kia nghe được, lập tức cắt ngang anh, giọng lộ rõ vẻ khẩn trương, “Đừng đưa em ấy đi bệnh viện, cậu còn nhớ đường đến biệt thự của tớ không, đưa cô ấy đến đó, tớ về ngay đây.”

“Ừ, được.” Dịch Xuyên Thần vội vàng cúp điện thoại.

Ở bên cạnh nghe anh gọi điện, Tô Tiểu Lai cả người vì quá đau đớn mà thần trí bắt đầu mơ hồ, mơ mơ màng màng cảm giác được có người ôm mình, sau đó liền ngồi vào trong xe.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Dưỡng Bệnh

“Tiểu Lai có phải đã ăn đồ gì đó không hợp vệ sinh không?”

Dịch Xuyên Thần không khỏi bội phục ánh mắt của vị bác sĩ tư nhân nhà họ Trình này: “Đúng vậy. Hôm nay tôi không nên đưa cô ấy đến quán ăn ven đường.” Anh vô cùng ảo não nói.

“Xem ra là viêm dạ dày cấp tính, giống với lần bị bệnh cách đây ba năm trước. Haizz!” Nói xong, bác sĩ liền xoay người nói phân phó hai ba câu với cô y tá trẻ tuổi đứng phía sau anh.

“Con bé Tiểu Lai này, không lúc nào là không làm cho người khác thôi lo lắng. Lần đó đau đến như thế, vậy mà vẫn không biết nghe lời gì cả. Thật sự là muốn làm người khác lo lắng đến chết mà. Mà sao giờ này rồi mà thiếu gia vẫn chưa trở về nhỉ?” Lần này là lão quản gia của biệt thự nhà họ Trình, dì Chu.

Tô Tiểu Lai mệt mỏi và ôm chặt lấy bụng mình nằm trên giường, mơ hồ nghe thấy giọng nữ mềm mại vang lên: “Bác sĩ Vương, sẽ phải truyền cho cô ấy hai chai dịch phải không ạ?”

“Đúng vậy. Tối nay sẽ truyền hai chai, ngày mai sẽ...” Bác sĩ Vương còn chưa nói xong thì lại nghe thấy người nào đó nằm trên giường bắt đầu rên rỉ.

Một đám người vây xung quanh giường Tiểu Lai, nhưng mà vẫn không hiểu nổi là cô đang nói cái gì.

Dịch Xuyên Thần đành phải đưa tai tới gần miệng cô, vì thế mà mới nghe được giọng cô đứt quãng nói: “Tôi, tôi...không cần... không cần...truyền dịch đâu.... Tôi sợ...sợ kim tiêm lắm...”

“Tiểu Lai, ngoan nào. Truyền dịch xong thì bụng mới hết đau.” Dịch Xuyên Thần dịu dàng vỗ về Tiểu Lai, đồng thời đánh mắt ra hiệu cho cô trợ lý trẻ kia.

Cô gái kia lập tức hiểu ý liền cầm bông vô trùng xát xát trên mu bàn tay Tiểu Lai, rồi chích đầu kim tiêm vào tay cô. Tiểu Lai hoảng sợ mở to hai mắt, tỉnh cả ngủ rồi nhìn thấy trên tay cô y tá kia cầm bông xát xát tay cô, cô sợ hãi giằng lại tay mình, nằm nghiêng về một bên không cho cô y tá giữ tay. Sau đó tất cả mọi người nghe thấy một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Sao lại thế này?”

Mọi người quay đầu, chỉ thấy Trình Thiếu Phàm vội vàng đi đến bên giường Tiểu Lai, hai tay giữ chặt rồi ôm lấy người Tiểu Lai, nhẹ nhàng đặt cô lên đùi mình, nhịu mảy giọng trách cứ: “Em đừng động đấy nữa, có biết như thế bụng lại càng đau không?”

Tô Tiểu Lai nằm trong lòng anh bỗng nhiên trở nên an phận rất nhiều, nhưng sắc mặt cô thì ngày càng nhợt nhạt. Đầu óc cô không ngừng kêu “không truyền dịch đâu”, cô cũng không quan tâm mặt anh trai mình đã đen thành dạng gì, cô mở to hai mắt đã đầy nước, nắm chặt lấy tay anh, nói: “Anh, không cần truyền dịch có được không?”

Trình Thiếu Phàm do dự hai giây, gương mặt nhìn thẳng bác sỹ Vương hỏi: “Có thể không truyền dịch được không, bác sỹ? Chỉ cần uống thuốc giảm đau thôi được không?”

Bác sỹ Vương khó xử nói: “Chuyện này... Thiếu gia, truyền dịch cũng chỉ vì muốn tốt cho Tiểu Lai thôi.” Ông trong lòng cảm thấy khó tin, từ khi nào thiếu gia lại cùng với Tiểu Lai làm chuyện ngốc nghếch thế này?

Dịch Xuyên Thần đứng ở một bên cũng sửng sốt. Sao Trình Thiếu Phàm lại có thể cứng chiều cô ấy đến mức này? Đây vẫn là Trình Thiếu Phàm, một con người dù gặp bất cứ chuyện gì vẫn có thể bình tĩnh sao?

Tiểu Lai nắm chặt lấy tay Thiếu Phàm hơn, trong bụng lại quặn lên một lần nữa, toàn bộ người cô gồng cứng lại, mồ hôi lạnh liên tục toát ra. Trình Thiếu Phàm nhận thấy biểu hiện khác thường của cô, anh nắm chặt lấy tay cô, rồi nói với bác sỹ: “Nhanh lên, truyền dịch đi!”

Một tiếng hét “A” thảm thiết vang lên, kim tiêm hùng dũng chui vào cổ tay nhỏ bé của Tiểu Lai.

Trình Thiếu Phàm thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đặt cô nằm ngay ngắn xuống giường, rồi anh nhìn từng giọt từng giọt nước chai dịch đi vào mạch máu của cô. Sự đau đớn của cô cuối cùng cũng giảm bớt, vừa mệt mỏi vừa nháo loạn, chỉ chốc lát là cô liền chìm sâu vào giấc ngủ.

Anh cúi thấp đầu, cầm lấy khăn mặt ẩm nhẹ nhàng lau hết mồ hôi trên trán cô, lúc tầm mắt anh chuyển xuống khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn vương những giọt nước mắt, đột nhiên trong lòng bỗng thấy nặng chịch, vô cùng khó chịu. Anh đứng lên và rời khỏi phòng.

Đi ra khỏi phòng, anh căn dặn dì Chu thay quần áo cho Tiểu Lai giúp anh, tránh để cô bị cảm lạnh.

***

Trong đại sảnh của Trình gia.

Trình Thiếu Phàm ôn hòa ngồi trên ghế mặt đối mặt với Dịch Xuyên Thần, không khí bao trùm hơi thở lạnh lẽo làm cho ai đó hô hấp khó khăn. Trình Thiếu Phàm không nói gì, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm vào Dịch Xuyên Thần. Dịch Xuyên Thần bị ánh mắt của anh làm cho ớn lạnh, cả người nổi hết cả da gà, cuối cùng cũng mở miệng phá vỡ không khí trầm mặc ấy: “Chuyện đó, mình... Mình hôm nay... thôi được rồi. Chuyện của Tiểu Lai là lỗi của mình, mình vốn không biết Tiểu Lai không ăn được những món ven đường, nếu không mình nhất định sẽ không đưa cô ấy...”

Trình Thiếu Phàm đột nhiên cắt ngang lời anh, giọng nói cao hơn và mang theo sự tức giận vô cùng: “Tiểu Lai không hiểu chuyện, cậu đi cùng chẳng lẽ cũng không hiểu chuyện sao?”

Dịch Xuyên Thần rõ ràng có chút khó xử: “Mình, mình biết hôm nay là sinh nhật cô ấy nên cũng muốn làm cô ấy vui vẻ mà thôi.”

Thà anh đừng nói ra câu này có khi còn tốt hơn, Thiếu Phàm lại càng tức giận hơn: “Dịch Xuyên Thần, cậu cũng biết hôm nay là sinh nhật Tiểu Lai, còn không thêm nói với tôi một tiếng mà đã đưa cô ấy đi. Tôi mặc kệ là cậu đối với Tiểu Lai có ý đồ gì, tốt nhất là lập tức từ bỏ ý định đó đi. Tôi sẽ không cho phép bất cứ ai thừa cơ lợi dụng đâu.”

Dịch Xuyên Thần hiện giờ cũng thấy tức giận. Chẳng lẽ anh không có quyền theo đuổi hạnh phúc của chính mình hay sao? Đây quả nhiên là tác phong mạnh mẽ của Trình Thiếu Phàm.

“Cậu nói vậy là có ý gì? Tiểu Lai thích ai cậu biết được à? Nhớ đâu cô ấy không thích cậu thì sao?”

Đây chính là vấn đề mà Thiếu Phàm anh lo sợ nhất. Một câu Dịch Xuyên Thần nói ra đã có thể đánh trúng tim đen của anh. Nhưng Trình Thiếu Phàm sẽ không để cho người khác nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của mình, vì thế anh vẫn rất khí phách mở miệng: “Được thôi. Vậy chúng ta cùng mỗi mắt trông chờ xem sao.”

Dịch Xuyên Thần đi rồi, Trình Thiếu Phàm vẫn ngồi ở đại sảnh hút hết thuốc rồi mới đi lên lầu.

Khi Tô Tiểu Lai tỉnh lại, đầu vẫn cảm thấy đau nhức, cô nhìn quanh một lượt trong phòng. Không đúng nha, đây không phải phòng của cô. Đây là đâu vậy? Chẳng lẽ đêm qua cô lại không về kí túc xá. Chết rồi, thảm rồi. Nếu để cho anh trai cô biết, thế cô cũng bị ăn mắng thậm tệ cho coi.

Lúc này, dì Chu mở cửa, từ từ đi vào phòng: “Tiểu Lai, tỉnh rồi à? Con cảm thấy khỏe chưa?”

“A, dì Chu. Tại sao dì lại ở đây?” Tiểu Lai ngồi dậy, vẻ mặt kinh ngạc.

“Tiểu Lai à, con bị bệnh đến mức trở nên hồ đồ sao? Tối hôm qua con vừa nháo vừa khóc, thiếu gia đã phải trông con cả đêm không rời đấy?” Dì Chu quan sát cô. Thật đúng là ngây ngô ngốc nghếch, thảo nào thiếu gia lại lo lắng cho con bé này như vậy.

Về mặt của Tiểu Lai vẫn mờ mịt. Dì Chu nhìn cô như vậy, cô đành phải cố gắng nhớ lại mọi chuyện của đêm qua. Cuối cùng cô bỗng dưng bừng tỉnh.

“Dì Chu, anh con cũng ở đây ạ?” Tiểu Lai không khỏi căng thẳng đứng bật dậy. Bây giờ trong đầu cô là một mảnh hỗn loạn, làm sao cô có thể nghĩ ra được nhiều kịch bản cho tốt được đây ||||_||||

Dì Chu hình như là nghĩ ra điều gì đó, nói: “Đúng rồi, sáng sớm nay thiếu gia phải sang Mỹ, nghe nói là lão thái gia bị bệnh, ông ấy còn dặn là phải mang theo cháu đi, nhưng thiếu gia nhìn bệnh tình của cháu hiện giờ, quyết định không đưa cháu đi cùng nữa.”

“Ông Trình bị bệnh ạ? Có nghiêm trọng không dì?” Nghĩ lại, cô cũng đã nhiều năm không gặp ông Trình rồi, sao đột nhiên ông lại đột nhiên bị bệnh chứ? Trong lòng Tiểu Lai buồn bã, chỉ mong ông không có việc gì là tốt rồi. Cô còn nhớ rõ, có năm nào ông Trình về nước thăm Thiếu Phàm, còn tặng cô bộ truyện tranh hài nhiều tập rất hay, khiến cô vui sướng coi làm bảo bối đến giờ.

“Dì cũng không rõ lắm. Nghe nói sức khỏe ông ấy vẫn tốt, cũng không biết sao đột nhiên lại ngã bệnh. Sáng nay thiếu gia cũng mới nhận được tin thôi.” Dì Chu cũng cảm thấy kì lạ, hai ngày trước ông ấy vẫn tốt đẹp mà, còn bảo là muốn đi du lịch nữa, sao nói ngã bệnh liền ngã bệnh ngay vậy?

“À, đúng rồi. Thiếu gia nói là trong thời gian này, cháu phải ở lại đây dưỡng bệnh cho thật tốt, dù thế nào cũng không cho cháu đi.”

Sao anh lại làm vậy chứ??? Dù có ở cách xa như thế nào vẫn không quên quản thúc cô. Thật là!!

“Vậy còn khóa học chính trị của cháu làm thế nào bây giờ?” Tô Tiểu Lai đột nhiên nhớ ra, mình vẫn còn nhiệm vụ gian khổ này.

“Cậu ấy không có nhắc đến. Nếu không cháu gọi điện cho cậu ấy hỏi xem.” Dì Chu đề nghị.

Cô không muốn mở miệng hỏi anh chuyện này đâu.

“Thôi, bỏ đi.” Tiểu lai duỗi tay, nằm trở lại giường.

***

Trải qua vài ngày nghỉ ngơi, Tiểu Lai bắt đầu khỏe hơn và vui vẻ trở lại. Mỗi ngày dì Chu đều bị cô làm cho nhức đầu. Biệt thự Trình gia một thời gian rồi không hề náo nhiệt như vậy, nhưng hiện giờ Tô Tiểu Lai thấy mình cũng bị dọa cho phát hoảng rồi, cô đi đến đâu cũng có người đi theo, cô đã nói với họ không biết bao nhiêu lần câu: “Đừng-có-đi-theo-tôi-nữa!!! Tôi sẽ không trốn ra ngoài đâu.” Nhưng có nói thế nào thì những người đó vẫn cung kính đáp lại một câu duy nhất với cô: “Đây là mệnh lệnh của thiếu gia trước khi rời đi, mong Tiểu Lai tiểu thư thứ lỗi.”

Tiểu Lai cảm thấy mình sắp phát điên rồi, hóa ra đây là sự trừng phạt của anh trai đối với cô.

Trải qua lời xin xỏ được quay về nhà trọ thất bại lần thứ n, Tô Tiểu Lai bám riết không tha, lần thứ n+1 thông thả đi đến bên dì Chu nói: “Dì Chu, dì có thấy thoải mái không ạ?”

Dì Chu nhắm mắt dưỡng thần, hưởng thụ sự phục vụ miễn phí của Tiểu Lai.

“Nếu không con lại xoa bóp vai cho dì nữa nhé?” Cô tươi cười, ân cần hỏi.

“Ừ. Mà Tiểu Lai này, con học được cách mát xa này ở đâu vậy? Thật sự rất thoải mái.” Dì Chu không nhịn được khen cô vài câu.

Tô Tiểu Lai khúc khích cười, có thể không thoải mái được hay sao? Trước kia cô toàn đi mát xa cho những nhân vật quan trọng, những người đó lại còn trả đầy tiền cho cô nữa. Dì Chu, dì được hưởng thụ sự phục vụ miễn phí thế này, hẳn dì sẽ cho con một con đường sống đúng không??

“À vâng. Dì Chu à, dì xem, con ở đâu đã nhiều ngày như vậy rồi, con cũng không nên quấy rầy dì lâu như vậy...” Tô Tiểu Lai còn chưa nói ra một tràng thao thao bất tuyệt đã bị dì Chu cắt ngang.

“Được rồi, được rồi. Con chê bà già như ta hay lão nhai, nhiều lời phải không?” Dì Chu làm bộ dạng chịu oan ức.

Tô Tiểu Lai nóng nảy: “Con làm sao có thể ghét bỏ dì được. Dì trông trẻ đẹp như thế này cơ mà.” Tóm lại là khoe khoang và nịnh nọt phụ nữ là họ xinh đẹp thì không có gì sai cả.

Nghe được câu khen, dì Chu lập tức vui bẻ: “Vẫn là Tiểu Lai của chúng ta nói dễ nghe nhất. Tốt lắm, dì cũng không muốn làm khó dễ nữa, ngày mai dì sẽ sai người đưa con trở về.”

“Thật sao ạ?” Cô có điểm không tin, trước kia xin xỏ dì Chu không dễ như thế này mà, hôm nay sao lại như vậy? Mà thôi, cô quan tâm làm gì, có thể tự do là tốt rồi.

“Con biết dì Chu thương con nhất mà.” Nói xong còn thơm chụt một cái vào má dì Chu.

“Con bé xấu xa này,” Dì Chu mặt hơi hơi đỏ lên.

Tô Tiểu Lai lúc đó đã vô cùng mừng rỡ chạy đi mất rồi.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Tiểu Lai đã được người của Trình gia lái xe đưa về nhà trọ. Cô vừa mới vào cửa đã bị mùi thơm của thức ăn xông vào mũi. Đầu tiên là Tiểu Lai nhíu mày rồi sau đó đi về phía phòng bếp. Đi tới cửa bếp thì Tiểu Lai ngạc nhiên trừng lớn mắt, wooo trên bàn đã đầy thức ăn, mà tất cả đều là những món ăn cô thích nhất. Trời ơi!!! đây không phải là anh cô làm hết đó chứ? Nếu thế thì cần phải bao nhiêu thời gian mới làm ra được a. Cô cảm thấy nặng nề ghê, hôm đó tự nhiên cô lại phụ mất tám lòng tốt của anh, trong lòng cô dâng lên cảm giác tội lỗi. Cô chuẩn bị ngồi vào bàn ăn cơm, khước mắt lại vô tình nhìn thấy gần đó một chiếc bánh gato rất to. Cô chạy nhanh tới rồi mở ra, rồi “A” to một tiếng. Trời ơi, đây chính là hương vị mà cô thích nhất mà. Nhưng mà để mấy ngày nên bánh gato bị hỏng mất rồi. Nhìn xuống nước bọt đang ứa ra, cô vô cùng tiếc nuối và càng thấy áy náy hơn nữa.

Ăn xong một bàn thức ăn, Tiểu Lai thoải mái nằm úp sấp người trên sofa xem phim truyền hình. Không có ai quản thật là thốt, nhưng vấn đề chính là hai bữa cơm cô phải tự mình giải quyết, còn phải tự dùng tiền của chính mình nữa. Thật đau lòng quá T__T.

Giữa trưa cô gọi thức ăn bên ngoài mang tới, cô phải trả mất 20 tệ nhưng lại khó ăn. Aizz, nếu anh trai làm một bàn ăn mà bây giờ vẫn còn đồ ăn thì thật là tốt. Lúc đó biết vậy thì đã chẳng làm, giờ thì quá muộn rồi T__T.

Buổi chiều chán muốn chết, lên mạng là lựa chọn tốt nhất để giết thời gian, vì thế Tiểu Lai hứng trí bưng bưng ngồi vào máy tính, tham gia vào thế giới mạng ảo.

Cô mở QQ ra, chạy ra phòng khách uống ngụm nước rồi quay trở về, nháy mắt một cái đã vào được QQ, và âm thanh QQ vang lên không ngừng.

Tô Tiểu Lai mở lời mời vừa gửi đến ra, không phải mẹ đấy chứ? Mẹ cô lên mạng cơ à!! Lại còn đang mời chat với cô nữa. Trời ạ, hóa ra mẹ cô rất nguy hiểm nha, thế mà còn nói ngay cả khởi động máy cũng không biết. Nhớ ngày nào đó, mẹ cô không hề biết lên QQ hoặc là nhờ cô vào hộ, nhưng lần này thật quý dị, mẹ cô không bao giờ lên mạng mà. Chẳng lẽ lúc này là dây thần kinh nào đó bị chập rồi. Tô Tiểu Lai bị dọa nên sợ hãi.

Trực giác nói cho cô biết có điềm xấu xảy ra, mẹ cô tìm cô nói chuyện khẳng định là có chuyện không đẹp gì đâu...

Do dự vài giây, Tiểu Lai vẫn là run run chấp nhận chat.

Tiểu Lai vẽ mặt rối rắm nhìn màn hình, khuôn mặt duyên dáng của mẹ cô hiện ra trên màn hình lúc ẩn lúc hiện, đột nhiên mắng to một tiếng: “Tô Tiểu Lai kia, sinh nhật hôm đó con đi chết ở đâu vậy hả???”

“A, mẹ à, mẹ học được cách vào mạng từ bao giờ thế ” Tô Tiểu Lai cười tươi như hoa đánh trống lảng.

“Thiếu Phàm dạy mẹ đó. Mà con nhanh trả lời câu hỏi của mẹ đi.” Đè-xi-ben của mẹ đã cao lên gấp đôi.

Tô Tiểu Lai mặt co rút một chút. Mẹ cô quả nhiên là hồ ly.

“Con... con chỉ là cùng bạn bè ra ngoài đi chơi thôi.” Tô Tiểu Lai quyết định giấu diếm.

“Con có biết hôm đó con làm ba với mẹ con sợ muốn chết không hả? Hả?!” Lúc này khuôn mặt ba cô hiện lên trên màn hình.

Tô Tiểu Lai cảm thấy áy náy.

“Được rồi, việc đó mẹ không truy cứu nữa. Nhưng con giữ chặt lấy Thiếu Phàm cho tốt vào đấy.” Mẹ cô đột nhiên chuyển đề tài.

Tiểu Lai vẻ mặt mờ mịt hỏi: “Mẹ, mẹ nói gì thế? Con nghe chẳng hiểu gì cả.”

Mẹ cô đột nhiên cười dịu dàng: “Ai u, ông xem, con gái mình còn thẹn thùng nữa kìa?”

Tiểu Lai rối rắm, cô thật sự không hiểu mà. Ai tới nói cho cô chuyện gì đã xảy ra rồi đi?

“Tiểu Lai, Thiếu Phàm không phải đã thông báo với con rồi sao? Ba và mẹ con đang rất vui mừng đây. Thiếu Phàm là đứa hiểu chuyện, ba mẹ cũng yên tâm...” Lúc này là ba cô nói.

Từ từ đã, cái gì cái gì vậy? Anh đã thông báo cái gì với cô cơ? Tại sao cô lại không biết gì cả? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?

Lần này đến phiên ba mẹ cô sửng sốt.

“Con chẳng lẽ là chưa xem chương trình kia sao?” Mẹ cô vô cùng kinh ngạc.

“Chương trình gì ạ?”

“Yên đấy, chương trình đó vẫn còn trên mạng, để mẹ lấy cho con xem.” Mẹ cô đột nhiên vào mạng tìm kiếm.

Tô Tiểu Lai vẫn không nhúc nhích ngồi trước màn hình máy tính xem cái clip mà mẹ cô vừa gửi cho cô. Cô ngơ ngẩn cả người, có phải trong màn hình người đàn ông anh tuấn đó đang thổ lộ với cô không? Sao anh ấy có thể thích cô được? Anh ấy không phải thích những người con gái tao nhã, hoàn mỹ sao? Còn nữa, vì sao anh trai lại hiểu cô rõ như thế chứ, ngay cả cô ngáy khi ngủ anh cũng đều biết, sở thích của cô, ngay cả đến cô cũng không biết rõ ràng mà kể lại được như vậy. Trái tim cô đập thình thịch trong lồng ngực, cô ngốc nghếch đứng dậy. Cô đã lớn như vậy rồi, đây là lần đầu tiên có người thổ lộ tình cảm với cô. Cô nên làm cái gì bây giờ? Khi anh trai trở lại, cô phải đối mặt với anh thế nào đây??

Aizz thật khó xử quá!!!

Bên dưới góc phải của màn hình, con chim cánh cụt không ngừng nhấp nháy, Tiểu Lai không còn tâm trí mà quan tâm nữa.

Đêm nay, Tô Tiểu Lai mất ngủ.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tiệc Tối [1]

Ngày hôm sau, Tô Tiểu Lai mơ màng tỉnh dậy, vặn vẹo eo một chút. Lúc đặt chân xuống sàn, cô cảm thấy có cái gì đó ở chân. Mắt liền nhìn xuống, không khỏi bất ngờ. Trên chân phải có một cái lắc chân sáng lóng lánh. Chiếc lắc rất đẹp, rất thanh nhã nhưng không kém phần cao quý, những viên kim cương được đính chính giữa tạo thành một đóa hoa mai. Tô Tiểu Lai cảm giác hình như có số nổi lên trên mặt viên kim cương, là 21, lại đếm viên kim cương, có 21 viên.... Chẳng lẽ là tượng trưng cho sinh nhật tuổi 21 của cô sao???? (LT: móa, anh ăn gì mà gớm thế =___= KA: Đại gia, từng đó có là gì =]])

Vì sao lần này quà tặng cho cô lại “nặng ký” thế? Là cái chuyện ở trên chương trình phỏng vấn đó à? Không! Không!! Tô Tiểu Lai bắt đầu vò đầu bứt tóc, không nghĩ, không quan tâm.

Nhưng mà, cô suýt nữa thì quên mất, cái lắc chân này không phải là anh đeo cho cô sao? Anh đã về rồi à? Trong lòng cô chợt thấy hoảng sợ, lấy hết dũng khí chạy ra mở cửa.

Ở trong phòng lắc lư đi qua lại, cuối cùng không nhìn được, vì thế rón ra rón rén đi ra ngoài. Vừa mới mở cửa, xộc ngay vào mũi là một thứ mùi hỗn tạp. Trời ơi, nguy rồi, đại nguy rồi, chẳng lẽ là anh ở trong bếp nấu cơm? Tô Tiểu Lai lại hoảng hốt. Lúc này, mở cửa phòng bếp chỉ thấy dì Chu mặt mày tươi cười rạng rỡ: “Tiểu Lai à, ăn cơm thôi”.

Tô Tiểu Lai thở dài nhẹ nhõm: “Dì, dì làm món gì ngon ngon đúng không ạ?” Nói xong cô nhanh nhẩu đi vào phòng bếp.

“Con xem lại con đi kìa. Đúng là con mèo nhỏ tham ăn mà. Ngày hôm qua dì cũng lú lẫn hồ đồ, thiếu gia nói dì là sẽ bay về vào buổi tối, dì quên mất. Buổi sáng qua lại đưa con mang về đây, bị cậu ấy trách một trận đó!”

Tô Tiểu Lai vừa nghe thấy thế, tay liền run lên bần bật: “Ừm... anh không ở nhà đúng không dì?”

“Sáng sớm nay thiếu gia phải đến công ty rồi. Còn nữa, Tiểu Lai, điện thoại di động con quên không sạc pin, hết pin rồi. Dì để một cái khác ở sofa phòng khách cho con đó” Đứa nhỏ này thật cũng quá vô tâm, di động hết pin tắt máy, thiếu gia liên lạc không được, lại hại bà bị thiếu gia cắn nhằn mãi.

Tô Tiểu Lai “dạ” một tiếng. Anh không ở nhà là yên tâm rồi.

***

Dì Chu nhìn nhìn đồng hồ, lại quay đầu nói với Tiểu Lai đang ngồi ở sofa nói: “Năm giờ rồi, dì về đây.”

Tô Tiểu Lai vừa nghe dì Chu phải đi về liền giãy nảy, chạy như bay đến bên người bà: “dì Chu dì Chu, dì ở lại ăn cơm chiều với con đi. Ăn cơm một mình chán lắm” Tô Tiểu Lai lại giở tuyệt chiêu năn nỉ. Dì Chu mà đi thì cô biết làm sao? Anh mà về thì không phải là mặt đối mặt sao? T_____T

Dì Chu mỉm cười, lắc tay nói: “Thiếu gia kêu buổi tối sẽ về. Dì còn nhiều việc phải làm lắm, dì về đây.” Dứt lời, bà liền đi ra khỏi cổng. Tô Tiểu Lai gấp gáp đến mức kéo tay bà lại. Dù thế nào đi nữa cũng

không thể để bà đi được. Cô còn nghĩ đến phải làm sao cho bà ngủ lại nữa mà, cô không dám đối mặt với anh đâu ~~ hu huh u....

“Con thật là...Ngày hôm qua còn ước giá mà dì rời đi sớm cơ mà, sao hôm nay lại thế...”

Lời nói còn chưa ra hết khỏi miệng, cô đã nghe thấy tiếng mở cửa. Tô Tiểu Lai bị dọa đến bất động, không xui xẻo như vậy chứ?

Không...không...không...không....Cô cầu nguyện trong lòng đến tận một trăm lần.

Cửa bị đẩy thẳng ra, giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Mọi người đang làm gì vậy?”

Tô Tiểu Lai kinh ngạc, buông tay ra. Dì Chu cũng sửa sang lại quần áo, cung kính nói với Thiếu Phàm: “Thiếu gia, cậu đã về. Vừa nãy Tiểu Lai đang nằng nặc giữ tôi lại không cho đi đó”

Trình Thiếu Phàm đổi giày, liếc Tô Tiểu Lai một cái, lại nói với dì Chu: “Dì Chu à, mấy ngày hôm nay dì vất vả rồi.”

Tô Tiểu Lai nhìn bóng lưng dì Chu rời đi..Lòng của cô thật lạnh, lạnh buốt, lạnh hơn cả khi ăn kem, lần này là lạnh từ tâm can, xương cốt.....

Xoay người, Trình Thiếu Phàm nhíu nhíu mi, nhìn thẳng Tiểu Lai.

Tô Tiểu Lai né tránh ánh mắt của anh, vâng vâng góc áo, đứng im không nhúc nhích...Trời đất quỷ thần ơi, mau đến cứu con đi! Bây giờ, lúc này, ngay lòng dũng cảm để nhìn mặt Thiếu Phàm cô còn chưa có nữa là....

“Ô Tô Tiểu Lai, đi giày vào”

Tiểu Lai lúc này mới để ý rằng mình không đi giày. Thật quá thảm hại! Lại chọc giận anh nữa rồi (||____||)

Đi giày xong, Tiểu Lai thầm nghĩ phải làm gì đó để dịu lại bầu không khí nặng nề này thôi, vì thế : “Anh, em rót cho anh ly nước nhé?”

“Khỏi! Em thay quần áo, đi ra ngoài với anh”

Tô Tiểu Lai hạ ly nước trong tay xuống, vốn muốn hỏi câu: “Đi đâu?” nhưng lại bị ánh mắt lạnh lẽo như băng của Thiếu Phàm xẹt qua nên đành im miệng.

Tô Tiểu Lai ngoan ngoãn trở về phòng thay quần áo.

Sau đó chừng mười phút, xe đã chạy bon bon trên đường cái.

Trình Thiếu Phàm im lặng lái xe, Tô Tiểu Lai bên cạnh thở mạnh cũng không dám.

Buồn quá ~ Buồn quá đi ~

Im lặng như thế kéo dài cho đến khoảng chừng mười mấy phút, Trình Thiếu Phàm không biết móc đâu ra một hộp nhỏ đưa cho Tiểu Lai. Cô sửng sốt một lúc rồi mới đưa tay ra nhận. Ồ ồ ồ..là chocolate !!! Cô nghi ngờ .... “Đây là quà của ông anh tặng em, phía sau xe còn có một ít truyện tranh hài đó.” Vẫn là ông Trình hiểu cô nhất. Trong lòng Tiểu Lai vui vui, bỗng nhiên lại nhớ tới một việc: ông Trình không phải là đang bị bệnh sao?

“Ông ...bị bệnh có nặng không ạ?”. Tô Tiểu Lai nhẹ giọng hỏi

“Sức khỏe ông tốt lắm, chỉ là nhớ em nên trong lòng buồn rầu thôi.” Trình Thiếu Phàm liếc mắt nhìn Tiểu Lai.

Tô Tiểu Lai cúi thấp đầu, trăm lạy ngàn lạy đừng hỏi về chuyện hôm sinh nhật nữa, cô áy náy lắm!

Chuyện cô sợ hãi đã không xảy ra, chiếc xe chậm chậm dừng lại. Tiểu Lai còn đang cúi đầu cầm hộp chocolate, Trình Thiếu Phàm đã xuống xe, mở cửa cho Tiểu Lai: “Ngây ngẩn cái gì thế? Xuống xe”

Tô Tiểu Lai xuống xe, đi theo Thiếu Phàm đi vào một cửa hàng trang sức rất hoa lệ. Lúc đầu, cô còn tưởng rằng Thiếu Phàm đưa cô đến cửa hàng bình thường thôi, ai ngờ, vừa vào cửa, nghênh đón cô là một mỹ nữ cao gầy. Cô ta cười quyến rũ với Thiếu Phàm: “Trình tiên sinh, ngài đã tới! Vị này chắc chính là Tô tiểu thư rồi.”

Tô tiểu lai muốn lui về phía sau. Mỹ nữ này định làm gì? Tại sao lại còn sờ sờ mặt cô? Thiếu Phàm cũng không để ý đến việc đó, anh nhàn nhã đi đến chiếc sofa giữa phòng ngồi xuống.

Tiểu Lai nóng nảy, tại sao lại không để ý đến cô? Cái thái độ đó là gì vậy? Giống như là mang cô đi bán vậy đó....

Tô Tiểu Lai quay đầu, trừng ra vẻ mặt tội nghiệp nhìn Thiếu Phàm. Thật đáng tiếc! Vị mỹ nữ kia không để ý gì cả, kéo tay cô đi vào phía trong, ấn cô ngồi xuống chiếc ghế da. Đối diện với Tiểu Lai là một tấm gương thật lớn! Vị mỹ nữ kia vỗ tay hai cái, lập tức lại có thêm hai vị mỹ nữ nữa hiện ra O___O. Sau đó, hai mỹ nữ đó bắt đầu quẹt quẹt, trét trét, bôi bôi trên mặt Tiểu Lai hết sức chăm chú.

Hai giờ sau, Tiểu Lai từ trong phòng bước ra. Khuôn mặt trắng trẻo được trang điểm kỹ càng, tóc được uốn ở phần đuôi, buông nhẹ

xõa xuống trước ngực, rất thích hợp với bộ váy dạ hội màu trắng. Trình Thiếu Phàm ngo ngoe nhìn Tiểu Lai cả nửa ngày, sau đó mới “khụ” một tiếng, nói: “Ừ, cũng được, không tệ lắm.”

Đứng bên cạnh cùng với các mỹ nữ, Tiểu Lai dương dương tự đắc thấy mình cũng là một tiểu mỹ nhân nhá, mà thực ra cũng phải là “tuyệt thế tiểu mỹ nhân” đó chứ đừng có đùa ! Tiểu Lai cảm thấy mấy cô chuyên viên trang điểm này làm việc rất tốt, cô thực sự thích hình ảnh của mình lúc này. Xinh đẹp đáng yêu tỉ lệ thuận với khí chất! Để cho cô tự sướng một chút đi~ Phải chụp ảnh thôi. Tiểu Lai lấy di động, chuẩn bị chụp ảnh. Nhất định phải lưu lại giây phút này, đây là khoảnh khắc ngàn năm có một.

“Anh, chụp hình cho em đi. Cả người nha” Nói xong liền pose ra một tư thế rất đáng yêu.

Trình Thiếu Phàm nhìn cô, anh đương nhiên là sẽ không trẻ con làm cái trò mèo này như cô rồi.

Thiếu Phàm ấn trán Tiểu lai, hừ lạnh: “Chụp cái gì mà chụp. Nhìn xấu chết đi được. Đi thôi” Sau đó, anh dắt tay cô ra ngoài.

Tô Tiểu Lai ghen hòng, đành phải vào trong xe tự chụp.

Trình Thiếu Phàm ngồi bên cạnh vẫn không quên dả kích: “Có cái gì đẹp mà chụp đâu chứ. Cái gì trải qua hai tiếng đồng hồ tu sửa đều nhìn như mới thôi.” Đương nhiên, những lời này là nghĩ một đằng, nói một nẻo.

Tô Tiểu Lai cực kỳ khó chịu. Dù gì cô cũng đã có người thổ lộ đó chứ. Trời ơi là trời, sau này cô sẽ không phẫn khích, ngượng ngùng trước mặt anh nữa. Cô mà còn có thái độ như hôm nay chắc anh sẽ

nghĩ cô thích anh đó, sau đó, anh sẽ chọc cô tới chết, đối xử với cô giống như là những người phụ nữ vây quanh anh vậy.

Tô Tiểu Lai nghĩ thế, lòng thoải mái nhẹ nhõm hơn, cũng không chụp hình nữa, ngồi trong xe im lặng quan sát cảnh vật bên ngoài.

Trình Thiếu Phàm thấy cô không nhúc nhích gì, liếc mắt mấy cái, miệng không tự chủ mà nhếch lên cười. Đúng thật là trẻ con quá đi....Tiểu Lai còn không tự nhìn lại mình sao? Ngày hôm đó cô đúng là tra tấn anh. Anh suýt chút nữa là gọi điện thoại khẩn cấp báo cảnh sát rồi. Aizz, đến bao giờ cô mới làm cho anh bớt lo đây....

Xuống xe, Trình Thiếu Phàm đi trước, Tiểu Lai đi giày cao gót theo sau. Bỗng nhiên cô cảm thấy chân đau nhói, ngồi xổm xuống để xem. Trời ơi, gót chân vì ma sát với giày mà bật máu rồi, đau đến mức Tiểu Lai mặt mày nhăn nhó kêu than rên rĩ. Đúng là làm đẹp phải biết chịu đựng đó mà (____|)|)

Trình Thiếu Phàm đột nhiên cảm thấy cái gì đó là lạ, ở phía sau có ai đó kêu ư ử. Anh quay đầu lại liền thấy Tiểu Lai mặt mũi vằn vẹo đang ngồi xổm xuống. Anh hoảng hốt chạy lại bên cô: “Em làm sao vậy?”

“Chân đau đến chết rồi” Tô Tiểu Lai rên rỉ....

Thiếu Phàm vội vàng nhìn chân cô, lo lắng nói: “Đưa chân đây để anh xem nào”

Tiểu Lai cởi gót giày ra. Mặt Thiếu Phàm trầm xuống, gót chân cô tróc da hết rồi “Giày đi đau chân mà em cũng không chịu nói à?”

“Tại em lúc đầu em thấy thích quá, cũng không để ý mấy” Ai bảo anh kêu mấy cô chuyên viên đó trang điểm cho em đẹp quá làm chi.

“Em..em...” Thiếu Phàm cứng họng, không nói được lời nào.

Đột nhiên, anh vòng tay qua lưng cô, nhấc bổng cô lên, ôm vào lòng mình. Tiểu Lai sợ quá, hét lớn lên: “Á á á...Anh à, thả em xuống đi...Em có chân, em đi được...”

Trình Thiếu Phàm tỉnh bơ, không quan tâm đến lời cô nói, phán cho một câu: “Bây giờ đi đến tiệc tối ở khách sạn R.S thôi.”

Tiểu Lai giãy dụa mạnh hơn. Nhất định phải xuống, không xuống không được. Nếu lát nữa có đồng nghiệp nữ nào đó thấy được thì sẽ có hậu quả khủng khiếp thế nào đây? Cô sẽ bị giết chết dưới ánh mắt của các nữ đồng nghiệp trong công ty mất. “Anh à, em xin anh đó, thả em xuống đi...” T_____T

Thiếu Phàm nghiêm mặt, quát lớn: “Em thử động đậy nữa coi, chạm vào vết thương làm nó toét ra đau hơn, lúc đó thì tự mình chịu nhé” Ngữ khí của anh tuyệt nhiên không phải là đùa giỡn.

Lời uy hiếp đậm đặc mùi thuốc súng đã làm Tiểu Lai đầu hàng. Lúc đi vào đại sảnh bữa tiệc, cô cầm chặt lấy vạt áo anh, đổ mặt, vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn chắc chắn của anh. Mục đích chính là đừng để người khác thấy rõ mặt mình. Đồng đôi tai nghe ngóng, cô nghe thấy một loạt những tiếng hô nho nhỏ, điểm vào đó là vài tiếng hét rất...đau thương! =_____=

“Ôi trời ơi, Trình tiên sinh đến đó. Phạt tổ ơi, đẹp trai quá, đúng thật là con người hoàn mỹ toàn bích”

“Chúa ơi, quả thực là đẹp cực kỳ. Nhưng mà người mà anh ấy ôm trong tay là ai?”

“Không biết. Chẳng lẽ đó chính là người mà Trình tiên sinh nói muốn thổ lộ tình cảm sao? Không thể thế được....!!!!”

Tiểu Lai xấu hổ chết đi được, mặt đỏ như đất khỉ. Sự việc này có lẽ đã khiến nhân dân cả nước cũng tham gia vào bàn luận quá. Cô muốn tìm một cái lỗ để chui vào trốn thiên hạ quá. Mẹ ơi, xấu hổ quá, quá xấu hổ, xấu hổ cực kỳ, xấu hổ khủng khiếp!!! Cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh nữa. Tiểu Lai tưởng tượng rằng khuôn mặt anh giờ chắc đen thui thui lùì như Bao Chửng rồi....

Tuy nhiên., trái hẳn với sự tưởng tượng của cô, Thiếu Phàm khi nghe những lời bàn tán này rất vui vẻ hài lòng. Khóe miệng anh nhếch lên, cả khuôn mặt phơi phới gió xuân tươi mát.....

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tiệc Tối [2]

“Em cũng không phải là đứa nhỏ ba tuổi, làm sao mà vẫn không để cho người khác bớt lo được vậy, aizz.” Trình Thiếu Phàm than thở, lông mi nhú chặt, ngồi xổm trước mặt Tô Tiểu Lai xem vết thương ở gót chân của cô.

Tô Tiểu Lai ngồi ở trên ghế bành lớn, chân đặt trên đầu gối anh, bấu môi, đang muốn nói cái gì đó. Lúc này tiếng chuông cửa vang lên, Trình Thiếu Phàm đứng dậy, mở cửa, khi quay lại đã cầm theo một đôi giày bệt màu vàng dành cho nữ, Tô Tiểu Lai ngẩng đầu nhìn, cái này chẳng lẽ là cho cô? Nào có nguyên tắc lễ phục dạ hội lại phối với giày đế bằng như vậy, để làm giảm đi giá trị con người hả, cô không cần, vì vậy, phút chốc Trình Thiếu Phàm đưa đôi giày kia tới, cô từ chối, chân lộn xộn muốn đứng lên, “Em không muốn đi đôi này, hay là cứ đi đôi dép cao gót kia đi!” Nói xong còn liếc mắt nhìn đôi giày cao gót còn đang vút dưới đất.

Trình Thiếu Phàm dùng sức nắm bàn chân của cô, mười phần tức giận, “Em có tin là anh sẽ đem em ném từ trên này xuống dưới không.”

Đây chính là tầng 25 nha, ném xuống kia sẽ chết không toàn thân đó.

Tô Tiểu Lai bất động, làm trái lại lời anh, cô từ trước đến giờ đều bị chết rất thảm, bài học kinh nghiệm tàn khốc a. TT__TT

Đột nhiên, Trình Thiếu Phàm nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve cái lắc ở chân phải cô, Tô Tiểu Lai đóng băng lại như tượng, cũng không dám nhúc nhích, mặt cũng bị nhuộm thành màu đỏ, chỉ nghe thấy anh nói, “Cái lắc này em không được phép tháo xuống.” Trong giọng nói thản nhiên không nghi ngờ gì nữa mang theo cả mệnh lệnh.

Tô Tiểu Lai mặt càng nóng, bầu không khí trở nên khó chịu, cô cảm thấy thật xấu hổ, nhin không được giương mắt ra quan sát vẻ mặt của Trình Thiếu Phàm, anh chẳng lẽ không có một tia cảm giác xấu hổ nào sao? Anh chẳng lẽ không cảm thấy quan hệ hiện tại của bọn họ có phần mập mờ sao? Thế nhưng, khuôn mặt lạnh lùng của anh vẫn bình tĩnh trước sau như một, không có gợn sóng nào, cũng không có chút biểu cảm.

“Tốt lắm, đi vào đi.” Một thanh âm lạnh lùng nhưng trong trẻo cắt ngang mơ mộng của cô.

“À.”

“Chân còn đau không? Có thể đi được không?”

Tô Tiểu Lai trước tiên dồn sức lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Hai người đi vào đại sảnh bữa tiệc, Trình Thiếu Phàm vừa đi đến đã bị một đám người vây xung quanh, Tô Tiểu Lai vội vàng thừa dịp tìm cơ hội trốn đi. Đi giày bệt vào đúng là dễ làm đại sự hơn, chỉ dùng công phu mất mấy chục giây, cô đã đến trước một núi đồ ăn, cầm lấy cái khay nhỏ, không ngừng lấy hết đồ ăn từ đông sang tây vào bên trong. Oa, ôi chao còn có bánh ngọt mà cô yêu nhất nữa, nhưng mà nhìn cái mâm trong tay đã đầy, cô hơi nhú mày, nghĩ xem có nên lấy một cái khay nữa không, đột nhiên, một tay bị nâng lên, trực giác của Tô Tiểu Lai cho rằng anh cô đến đây, sợ tới mức ngay

cả đầu cũng không dám ngẩng lên, “Tiểu Lai, em còn dám ăn bậy, lần trước bị viêm dạ dày còn chưa đủ khổ à.” Ôi chao thanh âm nghiêm túc này không giống với anh trai cô.

Ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với đôi mắt xanh yêu mị của Dịch Xuyên Thần, Tô Tiểu Lai cười ha ha, “Thì ra là anh, em cứ nghĩ là.... Vừa đúng lúc, anh cầm giúp cho em cái khay này đi, em còn muốn lấy vài miếng bánh ngọt nữa.”

Nói xong liền đem cái khay đưa cho anh, những lời Dịch Xuyên Thần vừa mới nói hiển nhiên bị cô xem nhẹ, anh cũng không nhận lấy cái khay, rầu rĩ nhìn cô, “Tiểu Lai, em tìm một chỗ ngồi trước đi, để anh giúp em lấy, rồi bưng qua cho em.”

Tô Tiểu Lai đầu tiên là nghi ngờ nhìn anh, anh tốt như vậy sao, nhưng sau khi nghĩ lại, sinh nhật lần trước không phải là còn cùng cô ăn điên cuồng sao? Hình tượng của Dịch Xuyên Thần dần dần tốt lên trong mắt cô, cô hình như không ghét anh lắm.

“Vậy được rồi, anh nhanh lên đi.” Vì thế cô vui vẻ cầm cái khay chất đầy đồ ăn đi tìm chỗ trống ngồi.

Không bao lâu sau, xa xa, Dịch Xuyên Thần cầm cái đĩa to đi về phía cô, Tô Tiểu Lai đang lau miệng, vẻ mặt kích động, chờ anh đi đến nơi, cô tiến lên nhận cái khay, kết quả... bên trong chỉ có 2 cốc nước chanh và một cái đĩa không, Tô Tiểu Lai ngây ngẩn cả người, lập tức hung dữ giương mắt trừng anh, cô làm sao mà lại có thể nghĩ anh ta là người tốt được cơ chứ.

Chỉ thấy anh thản nhiên ngồi ở trước mặt cô, lại còn rất tao nhã lấy cái đĩa không trong khay, đem móng vuốt với đến khay thức ăn đầy của Tô Tiểu Lai, lấy một nửa đồ ăn sang khay của mình.

Tô Tiểu Lai kích động, phẫn nộ, run rẩy, trên đời này làm sao lại có người đàn ông vô sỉ như vậy ??? =_ =

Chỉ có điều, năng lực phản ứng với nguy cơ của cô rất mạnh, chỉ hai giây, cô như gà mái che chở gà con mà bảo vệ cái khay của mình, Dịch Xuyên Thần lại nở nụ cười, “Em gái Tiểu Lai à, lần trước mời em ăn nhiều như vậy, mới qua vài ngày, mà đã học thói vong ân phụ nghĩa sao.”

Tô Tiểu Lai tức khí, căm giận nói, “Những thứ kia đâu mất tiền, sao anh lại giành với em.”

“Không phải anh giúp em bùng cốc nước chanh đến đây còn gì, em sao lại nhỏ mọn như vậy?” Dịch Xuyên Thần không đồng ý, dù sao mục đích của anh là không cho phép cô bị đau dạ dày lần nữa.

Tô Tiểu Lai liếc mắt nhìn bộ dạng vô lại của anh, ngấm lại, thôi quên đi, không nên so đo cùng người như thế, coi như cô có tấm lòng từ bi, không xua đuổi tên ăn mày. Chỉ cần không dùng nhiều sức ở chân là có thể đem mấy thứ vừa bị mất đi bổ sung trở về, cô bùng khay lên muốn đi, Dịch Xuyên Thần giữ chặt cô, mang theo cảnh cáo, “Hồi nãy anh ở chỗ kia, hình như thấy anh trai em đang đứng ở đó.”

Êh, anh ta thật đúng là.... Ai nói cho anh biết là cô sợ anh trai vậy.

“Em không đi toilet được sao?” Hừ, cô không thể làm cho anh xem thường được.

Dịch Xuyên Thần xấu hổ nói lỏng tay.

Tô Tiểu Lai đi vòng quanh nhìn ngó, trong phạm vi thực hiện mục tiêu không thấy nhân vật kia xuất hiện, cô lén lút lấy một cái khay, khi chuẩn bị sắp xuống tay với một khối bánh ngọt, đột nhiên, một thanh âm hấp dẫn cô.

“Ông nó, nhanh lên một chút, ra đây chụp cho tôi nào.”

“Chụp được rồi phải không?”

“Thế nào? Cũng đến lúc tôi nở mày nở mặt với dì cả rồi.”

Tô Tiểu Lai nhìn về phía phát ra tiếng nói, vừa nhìn thấy, cô lập tức sợ đến ngây người, cái người ăn mặc đẹp đẽ kia là là là... Ôi chao, là mẹ cô. Còn người đàn ông mặc âu phục đứng bên cạnh đang đi tới đi lui kia không phải là ba thân yêu của cô sao?

Không phải là ảo giác chứ? Làm sao có khả năng đó được, ngày

hôm qua không phải là bọn họ còn ở nhà sao?

Cô buông cái khay xuống, từ từ đi về phía bên kia, đến gần, chỉ thấy mẹ cô đang đùa nghịch thử pose đủ kiểu, thúc giục ba cô mau mau chụp ảnh, thỉnh thoảng có người đi ngang qua, dùng vẻ mặt không thể tưởng tượng được đánh giá bọn họ, Tô Tiểu Lai cũng không dám đi đến gần quá, thật sự là mất mặt mà.

Cô đột nhiên nghĩ đến bản thân mình hôm trước còn chạy theo sau đòi anh trai chụp ảnh cho cô, rốt cuộc hiện tại mới hiểu được vì sao anh không chịu, thì ra là bởi vì rất mất mặt.

Cô lui người về trốn đằng sau cây cột lớn màu vàng nhỏ giọng gọi, “Ba, mẹ...”

Tai của mẹ cô rất tốt, lập tức quay đầu, xoay người lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy đầu của Tô Tiểu Lai đang núp núp, lập tức chạy lên phía trước nắm tay con gái, lớn giọng nói, “Con gái à, mẹ đi tìm con cả buổi, trời ạ, vừa rồi tôi nhìn không rõ, ông nó ời, ông nhìn xem này, con gái chúng ta ngày hôm nay trông thật là xinh đẹp nha, khí chất áp đảo người khác a, ai nha, thật sự là giống tôi thời trẻ...” Mẹ cô càng nói càng kích động.

Tô Tiểu Lai vẻ mặt hắc tuyến, sớm biết như vậy cô không đi ra cho xong. (ノ □ \)

Mẹ cô hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, bên cạnh vẫn còn rất nhiều người, Tô Tiểu Lai cúi đầu xuống, mượn tóc che đi lỗ tai, chỉ có thể dựa vào ý niệm nói cho chính mình, không ai thấy được cô.

Mẹ cô vẫn như trước vẫn không quan tâm, đề nghị nói, “Không bằng chúng ta chụp ảnh gia đình ở đây đi?”

Tô Tiểu Lai hoàn toàn sụp đổ, kéo tay mẹ cô muốn đi, ai dè mẹ cô trong phút chốc đã đem máy ảnh đưa cho người qua đường, cái này đúng là dọa người mà.

Giây tiếp theo, chuyện tình bi kịch đã xảy ra, người qua đường kia lại có thể là địch thủ của cô, Triệu... Triệu Linh San, chỉ thấy vẻ mặt cô ta trào phúng, trong tay nắm chặt máy ảnh, ngả đầu, bộ dạng vênh vênh váo váo, giọng nói lộ vẻ chế nhạo, “Tô Tiểu Lai, không nghĩ tới người giống như cô mà cũng có thể lừa gạt vào đây ăn uống a, đây là ba mẹ cô à, cho các người chụp một bức ảnh gia đình giữ lại làm kỷ niệm vậy? Về sau không biết mấy người còn có cơ hội tham dự bữa tiệc long trọng thế này đâu!”

Mẹ cô ngay từ câu đầu tiên đã không nhìn được, cô ta đến đây có ý đồ tra hỏi cái gì? Vậy cho cô ta nếm thử sự lợi hại của bà đây. Vì thế mẹ cô xoa eo, hùng hổ, “Đây là nơi nào mà cho dã nha đầu cô tới hả, làm sao không có tổ chức như vậy, cái gì nói về sau không có cơ hội tham gia bữa tiệc long trọng như vậy. Đây chính là khách sạn con rể ta khai trương, ta không có cơ hội đi mà người được đi? Hừ.” Nói xong còn hướng về phía Triệu yêu nữ chụp một cái.

Triệu Linh San kinh hoàng, người một bên xem nào nhiệt cũng kinh hoàng.

Tô Tiểu Lai kinh ngạc rớt quai hàm, sao mẹ cô lại ở đây ăn nói hồ đồ hả...

“Bà nói vậy, không có khả năng, Trình đại ca làm sao lại có khả năng thích nha đầu điên như cô ta.” Triệu Linh San hoảng sợ trừng lớn hai mắt cãi lại.

Tô Tiểu Lai cúi đầu xuống, tính mẹ cô đã làm gì thì đến mười con trâu cũng không cản được, cho nên cha cô và cô chỉ có thể thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên, chỉ mong mẹ cô có thể nhanh nhanh phát tiết xong, không cần làm ra chuyện gì quá đáng là tốt rồi.

Người xung quanh đến xem ngày càng nhiều, thỉnh thoảng còn có vài người đứng bên cạnh khể bàn tán.

“Cha mẹ cô chẳng lẽ chưa từng dạy cô phải biết kính trọng bậc trưởng bối à? Hôm nay tôi sẽ thay cha mẹ cô dạy dỗ cô lại thật tốt.” Thời điểm mẹ cô vừa nói xong, vừa vặn có người bưng một ly champagne đến, bà tiện tay cầm ly champagne hất về phía Triệu Linh San, không còn kịp nữa rồi, khi Tô Tiểu Lai ngẩng đầu lên champagne vừa vặn rơi xuống mặt Triệu Linh San, Tô Tiểu Lai âm

thầm cảm thán ở trong lòng, là cô không tốt tự chuốc lấy nha, cố tình chọc mẹ tôi, hôm nay coi như cô xui xẻo a. =_=!!!

Bi kịch liên tiếp mà đến.

Tô Tiểu Lai vốn tưởng mẹ cô phát tiết xong rồi, việc này coi như đã xong, ai ngờ, “San San, cháu làm sao vậy?” Đột nhiên một ông béo từ đám đông nhảy ra.

Này này đây không phải là hiệu trưởng sao? Cô hồi hộp hơi run run đứng lên.

Chỉ thấy Triệu Linh San nhếch nhác không tả nổi nhảy lên trên người hiệu trưởng, khóc giống như bị trời lớn ury khuấy vậy, cô ta nước nỡ khóc chỉ vào Tô Tiểu Lai, “Chú, bọn họ, bọn họ bắt nạt cháu, còn có Tô Tiểu Lai, cô ta quá đáng lắm.” Nói xong càng khóc lớn tiếng hơn.

Mẹ cô đang dắc ý, hướng Tô Tiểu Lai hỏi, “Con khẩn trương cái gì? Ai vậy? Mẹ chỉnh đốn cho con.”

Ôi chao mẹ của con, lão nhân gia ngài thật là quá cường đại mà.

Con gái ngài ngay lập tức sẽ bắt buộc bị đuổi học đó.

Tô Tiểu Lai bình tĩnh đứng đằng sau nói vào tai mẹ cô, “Mẹ, đây là hiệu trưởng trường con.”

Hiệu trưởng, hiệu trưởng là cái rắm gì hả? Quay đầu nhìn Tô Tiểu Lai, rốt cuộc hiểu được, chân mềm nhũn ra, may mà ba cô đứng một bên đỡ bà.

Chỉ thấy mẹ cô vẽ mặt cười làm lành, đầu tiên sửa hình tượng một người đàn bà chanh chua, tiến đến trước mặt hiệu trưởng, chân chó nói, “Cái kia, hiệu trưởng à, vừa rồi đều là hiểu lầm hết, cô nương đáng yêu như vậy làm sao mà tôi lại bắt nạt được a, vừa rồi tôi đùa giỡn với cô ấy thôi.”

Triệu Linh San hừ lạnh một tiếng.

Lúc này, lại một trận xôn xao, chỉ thấy đám đông xúm lại bắt đầu tản ra, mở ra một lối đi nhỏ, Trình Thiếu Phàm không nóng không lạnh từ từ bước đến chỗ bọn họ, mẹ cô gặp được cứu tinh đến, ngay lập tức đi tới, khẽ nói nhỏ vào tai anh gì đó, chỉ thấy anh gật gật đầu.

Anh đi thẳng tới bên cạnh Tô Tiểu Lai, nắm vai cô, tắt cả mọi người ngừng hô hấp, muốn nhìn xem kế tiếp chuyện gì sẽ xảy ra.

Triệu Linh San rốt cuộc cũng ngừng nức nở, lau khô nước mắt nói, “Trình đại ca, các người, các người rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Trình Thiếu Phàm khom người xuống, ném cho cô ta một cái nhìn mê người, “Như thế này cô sẽ biết.”

Tiếp đó xoay người một cái rồi rời đi.

Cách đó không xa, Dịch Xuyên Thần đang bắt lực quan sát mọi thứ.

***

“Bây giờ xin mọi người cho 1 tràng vỗ tay nhiệt liệt chào đón Trình tiên sinh lên nói vài câu.” MC vừa nói xong, chỉ thấy bên dưới đã rào rào tiếng vỗ tay hoan hô.

Giờ phút này Tô Tiểu Lai bị Trình Thiếu Phàm ôm chặt trong tay, đứng ở nơi cao điểm nhất bữa tiệc, cô cúi đầu xuống, không dám nhìn xuống phía dưới, ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề, bên tai chỉ có thể nghe được thanh âm của Trình Thiếu Phàm.

“Hôm nay là ngày khai trương khách sạn R.S, tôi vô cùng cảm ơn các vị đã hạ cố đến dự buổi tiệc ngày hôm nay, các vấn đề liên quan đến khách sạn R.S, lần trước bí thư Lý đã đặc biệt giới thiệu với mọi người, cho nên tôi sẽ không giới thiệu nhiều ở đây, các ân khách đến tham dự ngày hôm nay đều có thể hưởng ưu đãi của khách sạn trong vòng một năm...”

Kế tiếp là tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

“Hôm nay, tôi mượn bữa tiệc này, muốn tuyên bố với mọi người một sự kiện, vị tiểu thư đang đứng bên cạnh tôi đây, là vị hôn thê của tôi, Tô Tiểu Lai, hơn nữa chúng tôi đang dự tính sẽ kết hôn trong khoảng ba năm nữa.” ($\geq \nabla \leq$)

Tất cả mọi khách khứa kinh ngạc, Triệu Linh San tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ có ba Tô mẹ Tô vui mừng nhìn hai người.

Lập tức sau đó là một tiếng hét.

Vị hôn thê.

Trong nháy mắt Tô Tiểu Lai sợ ngây người! Vẻ mặt phức tạp.

Có ai có thể nói cho cô biết đây là một trò đùa dai không. T____T

Chân run rẩy như nhũn ra, Trình Thiếu Phàm dịu dàng ôm cô, ánh mắt nhìn cô cũng nhu hòa như vậy, làm cho người ta ngẩn ngơ, cảm giác không giống thật, tim đập chậm mất nửa nhịp, bỗng dưng,

anh cúi người xuống, không báo trước gì cả, môi đặt xuống môi cô, in nhẹ một nụ hôn dịu dàng, Tô Tiểu Lai nhất thời mặt đỏ bừng, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Sao anh trai lại có thể hôn cô?? Còn trước mặt nhiều người nữa, a a a, đây là chuyện không thể tin được a a . Khi cô hồi phục suy nghĩ, thì Trình Thiếu Phàm đã mang cô rời khỏi bữa tiệc.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ngủ Chung Giường

Màn đêm buông xuống, thành phố được bao trùm bởi ánh đèn rực rỡ.

Trong xe, khí áp giữa hai người đột nhiên xuống rất thấp.

Trình Thiếu Phàm chuyên tâm lái xe, Tô Tiểu Lai dường như vẫn hoảng hốt, người còn trong trạng thái mơ hồ, trong đầu toàn hiện lên hình ảnh nụ hôn trong bữa tiệc kia, a a a đó là nụ hôn đầu tiên của cô đấy, vậy mà không được chuẩn bị trước đã bị cướp mất rồi, sao lại giống như phim truyền hình trên tivi vậy... Cô rơi sâu vào trầm tư.

Bỗng nhiên, Trình Thiếu Phàm nhẹ nhàng gọi cô, “Tiểu Lai

“...” Không phản ứng.

“Tiểu Lai...”

“...” Người nào đó đang cắn móng tay, suy nghĩ trôi dạt ngoài không trung.

“Tô-Tiểu-Lai...” Trình Thiếu Phàm gọi to hơn.

Người nào đã vẫn trong trạng thái ngây ngô như ban đầu, còn như người mộng du.

Đột nhiên, đạp phanh gấp, xe dừng lại mạnh mẽ.

Tô Tiểu Lai bị sốc, theo bản năng hét to một tiếng “A”, quay đầu nói, “Sao vậy?”

Cuối cùng cũng hoàn hồn.

“Anh còn tưởng em đến sao Hỏa cũng chưa thềm về Trái Đất đấy”. Giọng anh không cao không thấp.

Ha ha, anh trai của cô cũng có khiếu hài hước đấy chứ, đâu có quá lãnh đạm...

Tô Tiểu Lai dè dặt, “Anh à, cái kia...” Cô gãi gãi đầu, đột nhiên không hiểu chính mình đang muốn nói gì, ghen một lúc lâu mới bật được một câu, “Ba mẹ em đâu rồi?”

“Anh cho người đưa họ về căn hộ rồi.”

Tô Tiểu Lai “À” một tiếng, rồi không nói tiếp.

Thời gian trôi qua mỗi phút yên lặng.

Cứ như vậy, im lặng một lúc, Trình Thiếu Phàm đột nhiên đưa tay vuốt tóc cô, thờ dãi, trong lòng khổ sở.

“Tiểu Lai, anh rất nghiêm túc.” Ánh mắt nóng rực chuyên chú nhìn cô, đôi mắt màu đen trong veo như dòng suối nguồn.

“Cái gì?” Phản ứng đầu tiên của cô mãi mãi như thế này, ngốc ẹ.

Tô Tiểu Lai căng thẳng rút đầu lại, trong đầu trống rỗng, ở thời điểm này bắt đầu ngừng suy nghĩ.

“Tiểu Lai, anh nói anh thích em.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, khuôn mặt anh tuần đang trông đợi, hoàn toàn tập trung nghiêm túc.

Nói trắng ra như vậy, cô hẳn cũng hiểu lòng anh rồi chứ?

Giây phút đó, trái tim cô bị xáo trộn.

Cô bối rối quay đầu ra chỗ khác, nói năng lộn xộn, “Em ... em, anh ... em ... Sao anh lại thích em được? Có phải anh nói đùa không đấy?”

Trình Thiếu Phàm cười khở, mang vẻ tự giễu, “Nói đùa à? Anh giống người hay nói đùa vậy sao?”

Anh nghiêng đầu, cực kì bình tĩnh nói, “Không thích em, anh sẽ không phải cố gắng học tập thật tốt trong thời gian ngắn để sớm về nước như vậy?”

“Không thích em, anh sẽ không phải lấy hết dũng khí thổ lộ với em trong buổi phỏng vấn trên truyền hình?”

“Không thích em, anh sẽ không phải lúc nào cũng giữ chặt em bên người giống như một đứa trẻ?”

“Không thích em, anh sẽ không hôn em, không tuyên bố trước mặt mọi người em chính là vị hôn thê của anh?”

Tô Tiểu Lai thoáng chốc hóa thạch, nhiều cái thích như vậy khiến cho cô trong thời gian ngắn không tiêu hóa được.

“Tô Tiểu Lai, em biết không? Anh luôn rất tự tin, nhưng em chính là điểm yếu duy nhất của anh.”

Anh thở dài, khởi động xe, chạy về hướng khu căn hộ.

Thời khắc anh khởi động xe đó, Tô Tiểu Lai thấy hối hận, cuộc đời cô từ lúc sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên có người thổ lộ mà,

không khí lảng mạn như vậy sao lại bị chính mình đập đổ thế??? Không phải tim cô cũng đập mạnh không ngừng sao? Không phải cô cũng thấy cảm động hay sao? Không phải cô cũng có cảm giác an toàn khó hiểu sao? Sao cô lại có biểu hiện như vậy để anh trai một mình diễn kịch một vai thế? Sao cô không đồng ý luôn đi, tốt xấu gì đây cũng là một người đàn ông tuyệt phẩm cực kỳ đẹp trai mà?? A a a ...

Hai người một trước một sau trở về căn hộ, trong khi Trình Thiếu Phàm tắm rửa, Tô Tiểu Lai ngồi ở phòng khách hóa đá cả nửa ngày, nhìn xung quanh nhà, bỗng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, đột nhiên bóng đèn sáng hiện lên trong đầu, điềm xấu dần dần lộ ra, cô vội vàng chạy tới gõ cửa.

Cửa quả nhiên bị khóa trái bên trong.

Tô Tiểu Lai khóc không ra nước mắt, ba mẹ cô sao có thể làm vậy chứ? Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mới có mười giờ ba mươi thôi, ôi chao, trước kia bọn họ đâu có ngủ sớm như vậy, sao hôm nay không hề thương lượng đã dâng hiến con gái như vậy chứ, “bộp” một tiếng, “Ba mẹ, mau mở cửa ra!!!”

Lại hai tiếng “bộp, bộp” tiếp, bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào.

Tô Tiểu Lai tức giận, cô biết người ở bên trong chắc chắn chưa ngủ, “Ba, mẹ, con biết hai người còn chưa ngủ, mau mở cửa ra đi mà.”

Mắt thấy anh trai vừa tắm rửa xong, cô vội vàng đến mức đá thẳng chân vào cửa.

Đầu tiên ba cô cũng không nhin được, định đứng dậy mở cửa cho con gái, kết quả là, bị mẹ cô túm áo đè xuống, “Ông ra đó làm gì? Không được mở cửa, mau nằm yên đó.” =.=

Ba cô làm sao là đối thủ của mẹ cô được, đành phải thở dài nằm yên đó.

“Tôi không ngủ nữa, bà cứ yên tâm giao khuê nữ nhà mình cho Thiếu Phàm, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao? Dù sao vẫn chưa kết hôn cơ mà.”

Mẹ cô vẽ mặt quỷ dị cười, “Ha ha, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Cùng lắm là cho chúng ta một đứa cháu ngoại chứ gì, tôi còn mong ước vậy đấy.”

Ba cô không lên tiếng nữa, xoay người ra chỗ khác.

Mẹ cô lại rất hưng phấn, lấy khuỷu tay huých huých ba cô, “Này ông, ông muốn cháu trai hay cháu gái vậy?”

Ba cô ngẫm nghĩ rồi nói, “Mặc kệ là cháu trai hay cháu gái, tôi đều thích hết.”

Mẹ cô cười ha ha rạng rỡ, “Đúng là không có chí hướng gì, để tôi nói đây, sinh cả hai luôn, tốt nhất mang thai đôi, một đứa giống Thiếu Phàm, một đứa giống Tiểu Lai, ai dà, thật tốt biết bao, haha.” Mẹ cô cười toe toét đến quên tổ quốc.

Ba cô thở dài một tiếng, “Bà này...”

Bên ngoài vẫn còn rất âm ỉ, lại vài tiếng “bộp bộp”, nhưng không hề có người ra mở cửa.

Tô Tiểu Lai thấy sốt ruột, đây có phải ba mẹ đẻ của mình không đấy???

“Đã muộn rồi, còn ồn ào gì thế?” Trình Thiếu Phàm vừa lúc sấy tóc xong đi ra từ phòng tắm.

Tô Tiểu Lai đứng ở cửa thư phòng, vẻ mặt oan ức, “Ba mẹ ngủ ở phòng em rồi ...”

“Vậy em ồn ào làm gì?”

“Thế em ngủ sao đây?”

“Em là vị hôn thê của anh, đương nhiên là ngủ với anh rồi.” Nói xong lập tức đi vào phòng ngủ.

Gì chứ?

Một tiếng sét xanh xẹt qua ...

Vì câu nói kia mà cô càng kiên định quyết tâm gọi cửa, cô hét thật to, “Ba mẹ con biết hai người còn chưa ngủ, ba mở cửa ra đi, ba ngủ với anh trai để con ngủ với mẹ đi.”

Người ở bên trong vẫn không có phản ứng.

Người bên ngoài lại lao tới, “Tô Tiểu Lai, em mau tắm rửa sạch sẽ rồi ngoan ngoãn trở về phòng ngủ, sáng mai anh còn phải đến công ty!!!”

“Nhưng quần áo của em đều ở trong phòng, làm sao em tắm rửa được đây?”. 囧囧 rồi.

“Quần áo của em để ở phòng tắm đấy, có thể mẹ đặt ở đó.”

A!!!

Lại 囧囧囧!!

Được rồi! Đúng là mẹ cô có dự mưu từ trước.

Tô Tiểu Lai tắm rửa gần một tiếng vẫn không chịu đi ra, cô đang rối tung rối mù lên đây, bởi vì mở ngăn tủ quần áo trong nhà tắm ra, cô thấy rất rất kinh dị, đây-mà-là-quần-áo-ngủ-của-cô-sao?? Sao lại biến thành bộ vải mỏng manh như trong suốt thế này?? Cái này mà mặc lên người, đời này cô sẽ không muốn gặp ai nữa... Đã vậy anh cô còn mới... A a trời ơi, dọa người đến chết mà...

Cô không dám ra khỏi phòng tắm, thật hy vọng anh giờ đang ngủ, sẽ không quan tâm đến cô, cứ kệ cô ở phòng tắm tự sinh tự diệt đi!!!

Im lặng cầu nguyện nào...

Nhưng vẫn không được, đợi cho đến khi Trình Thiếu Phàm gõ cửa, suýt chút nữa cô đã ngủ ở trong phòng tắm luôn rồi, “Em tính ở bên trong mà tắm cho đến sáng mai sao?”

Lúc này Tô Tiểu Lai mới vuốt vuốt đầu tóc, quăn bách nói, “Có thể lấy cho em bộ quần áo khác được không?”

Trình Thiếu Phàm cũng không làm khó cô, đưa cho cô một chiếc áo T-shirt to.

Đến lúc cô thay quần áo xong, đi vào phòng ngủ, Trình Thiếu Phàm vẫn còn ngồi trên giường liên tục đổi kênh tivi, cô đứng ở cửa, gãi đầu nói, “Anh, em ngủ ở sofa là được rồi.”

Anh tắt tivi đứng dậy kéo cô vào giường, đóng cửa lại, cầm lấy chiếc khăn lông trên giường, hạ lệnh cho cô, “Ngồi xuống.”

Tô Tiểu Lai sững sốt một chút, nhưng vẫn vâng lời ngồi xuống.

Tiếp theo đó, mái tóc ướt sũng đột nhiên được phủ chiếc khăn, anh nhẹ nhàng lau tóc cô.

Cơ thể Tô Tiểu Lai cứng ngắc, mặt thoáng đỏ lên.

Đã bao giờ cô thấy anh trai dịu dàng như lúc này chưa nhỉ? Cái này không phải ảo giác chứ? Nếu đúng như vậy thì mau làm cho cô tỉnh táo lại đi.

Cảm giác tóc dần khô, anh bật máy sấy, thở dài trách cô.

“Không biết chăm sóc mình chút nào, xong rồi, ngủ đi.”

Ngủ ở đâu? Có đánh chết cô cũng không ngủ một giường với anh đâu, giờ phút này cô mới thấy nhớ chiếc sofa đến mức nào...

Còn không cho cô nhớ chiếc ghế sofa anh đã tắt đèn, “Nhanh lại đây ngủ đi, sáng mai anh còn phải đến công ty.” Ngủ khí đã bắt đầu khó chịu.

Tô Tiểu Lai cắn răng, rón rén nằm lên giường, trời ạ, mép giường ở đâu nhỉ?? Cái giường này to quá thể mà!! Tắt đèn không nhìn thấy gì nên mãi mới tìm thấy chỗ mép giường, cô từ từ dịch sang tránh xa hung thần kia, đột nhiên một cánh tay vươn tới, kéo lấy người cô, “Em nằm xa thế làm gì? Nhớ may nửa đêm ngã xuống đất thì làm sao đây?”

Tô Tiểu Lai giãy dụa, “Em, em thích nằm dựa vào mép giường ngủ.”

“Phải bỏ cái thói quen không tốt đấy đi, sau này chỉ được để anh ôm em ngủ.”

Gì chứ?

Tô Tiểu Lai lại giãy dụa muốn thoát thân, nhưng anh lại càng ôm chặt hơn, cuối cùng vẫn bị khuất phục nằm trong lòng anh, hơi thở ấm áp mà nam tính bao phủ khiến cô khó thở, “Ngoan nào, đừng nhúc nhích nữa, ngủ đi.”

Xong rồi, bây giờ cô muốn động đây cũng không được nữa, hoàn toàn bị anh giam chặt trong lồng ngực. A a a, cô không còn không khí mà thở nữa rồi.

Đêm khuya, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, soi ánh sáng yếu ớt vào bên giường.

Trong lòng ngực ấm áp của anh, cảm nhận được hơi thở vững vàng mạnh mẽ, người nào đó không thấy buồn ngủ, mắt mở to, mượn ánh trăng朦胧 lung kia cô nhìn anh thật kĩ, mái tóc mềm mại vương lộn xộn trên trán, lông mi dài đậm trong bóng tối càng làm tôn lên khuôn mặt tuấn mỹ với hàng lông mày giãn ra, khóe miệng khẽ nhếch lên, thì ra lúc ngủ anh có bộ dạng thế này, so với lúc anh tỉnh còn đáng yêu hơn nhiều. Cô giống như phát hiện một Đại Lục mới, ánh mắt không thể dứt ra khỏi.

Ma xui quỷ khiến thế nào tay cô lại vươn lên muốn chạm vào khuôn mặt yên tĩnh của anh, đột nhiên, cơ thể bị anh ôm chặt hơn, cô sợ tới mức vội vàng rút tay về, tim đập thình thịch sợ hãi, không

phải cô thích anh đấy chứ? Ý tưởng đáng sợ đó giống như ma chú nháy mắt ăn sâu vào suy nghĩ của cô.

Xem ra, tối nay cô lại mất ngủ.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bà Mẹ Gian Xảo

Sáng sớm, lúc tỉnh dậy, tư thế ngủ của bọn họ đã có sự thay đổi kinh thiên động địa.

Nắng sáng dịu nhẹ chiếu vào phòng, Trình Thiếu Phàm chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy Tô Tiểu Lai đầu tựa trước ngực anh, ôm chặt thắt lưng anh, toàn bộ thân người đều áp sát vào anh, sự thay đổi này thật là hài kịch hóa mà.

Anh nhẹ nhàng đẩy cơ thể cô ra, ý muốn đặt cô trên giường, ai ngờ, cô lại ôm chặt hơn nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn trên ngực anh cọ cọ, miệng còn râm rì như anh đang phá mộng đẹp của cô, Trình Thiếu Phàm thực sự bó tay, sợ làm cô tỉnh giấc, đành phải xem đồng hồ báo thức, xem bộ dạng này, chắc là phải ngủ tới lúc mặt trời lên tận đỉnh đầu mất. Anh khẽ nhếch khóe môi, tay nâng đầu cô, mắt khẽ nhắm lại lần nữa. Quên đi, hôm nay cứ coi như bỏ bê công việc vậy.

Ba Tô mẹ Tô sáng sớm đã dậy, mẹ cô lôi kéo ba cô rời nhà đi mua đồ ăn, nói là lâu như vậy rồi người nhà không tập trung đông đủ như hôm nay, nên làm một bàn đầy đồ ăn ngon, chúc mừng chuyện tốt. Mua đồ ăn về đã mười giờ, mà cửa phòng ngủ vẫn đóng chặt.

Mẹ cô cười quỷ dị, đem đồ ăn lập tức đi vào nhà bếp.

Ba cô ở phòng khách xem TV, càng xem càng không an tâm, trong lòng gào thét sao không ra đi, sao không ra đi. Thế nên chương trình trên TV tự nhiên xem không vào, vì vậy ông đứng trước cửa phòng bọn họ đi tới đi lui. Mẹ cô từ trong bếp đi ra, nhỏ giọng nói với ba cô. “Ông cũng rảnh nhỉ, lại đây giúp tôi làm đồ ăn đi.”

Ba cô sao mà nhàn được, là đang khẩn đó nha. Kỳ thật ba cô là một người vô cùng tôn trọng truyền thống, nếu không phải chứng kiến Trình Thiếu Phàm trưởng thành, nhất định sẽ không để mẹ Tô nháo đến thế, nhưng hiện tại tình hình này vẫn rất đáng lo nha, dù sao họ vẫn chưa bàn tới chuyện kết hôn mà.

“Đã gần mười một giờ rồi, tôi thấy tốt nhất vẫn là gọi bọn chúng dậy.” Ba cô nói xong liền giơ tay chuẩn bị gõ cửa.

Mẹ cô một bước bay qua, nắm lấy tay ba cô, trừng mắt nhìn. “Ông làm vậy để làm gì hả? Chúng nó muốn ngủ ngon một giấc ông cũng quấy rầy, theo tôi thấy, chắc chắn là hôm qua đã rất rất mệt mỏi ha ha.”

Ba cô nhẹ lời khuyên bảo. “Bà này, đừng đoán già đoán non nữa, cũng nên gọi bọn chúng ra ăn cơm...”

Hai tay mẹ Tô chống nạnh, hình tượng người đàn bà chanh chua đánh đá đã trở lại. “Tôi nói không gọi là không được gọi...”.

Tiếng nói này đủ lớn, cuối cùng Tô Tiểu Lai lại từ trong mộng, mắt hơi mở, ánh mắt lơ mơ, đầu tiên là dụi mắt, rồi lau nước miếng trên miệng, thế này thật là thoải mái toàn thân nha, giường này đúng là... mềm mại êm ái mà, trong lòng không khỏi thở dài, chủ nghĩ tư bản tàn ác chính là giúp con người hưởng thụ nha~

Người bên dưới bị đè cuối cùng cũng mở miệng, giọng điệu không mặn không nhạt. “Em còn tính đè lên mình anh bao lâu nữa?”

Tô Tiểu Lai kinh hoàng.

“A...” La to một tiếng.

Tiếp theo chút thông minh của cô theo hướng nhìn lên người anh mà mở ra, cơn ngái ngủ biến mất, che miệng lại, cô trừng lớn mắt nhìn Trình Thiếu Phàm. “Em, em... sao lại...lại...”

“Lại nằm trên người anh ngủ cả đêm cộng với cả buổi sáng nay nữa, đúng không?” Trình Thiếu Phàm rời rạc gân cốt, bị đè lâu như vậy đúng là đủ mệt.

Tô Tiểu Lai vô cùng bối rối 囧囧囧, sao cô lại đè anh cả một đêm mà không hề có cảm giác, ư, sai lầm nghiêm trọng rồi. TT~TT

Cô khiếp sợ nhìn anh. “Anh, em xin lỗi...”

Biểu hiện của Trình Thiếu Phàm rất ôn hòa, không có dấu hiệu gì là nổi giận, nheo mắt lại nhìn cô. “Em đè anh cả một đêm không đủ, còn chảy cả nước miếng lên quần áo của anh.” Nói xong chỉ chỗ nước miếng đó cho cô xem. [=|||||]

Mặt Tô Tiểu Lai nhất thời đỏ lựng lên như Ớt Ớt, chuyện dọa người cứ từng chút từng chút đến thế này...

Cô cắn răng, vẻ mặt vô cùng không tự nhiên. “Em, em ra ngoài trước...”

Cô ử ử mở cửa, kéo cánh cửa ra. Hai người đang dán lỗ tai ngoài cửa nghe lén ngã nhào vào phòng, Tô Tiểu Lai hoảng sợ,

Trình Thiếu Phàm cũng từ trên giường đứng lên. Mẹ cô đứng vững lại, lắc lắc cánh tay, nói như không. “A, đều dậy cả rồi, chúng ta muốn gọi các con ăn cơm, phải không, ba nó?”. Nói xong nháy nháy mắt nhìn ba cô.

Ba cô sửng sốt, nhưng lập tức phụ họa. “Đúng vậy, cũng đã mười một giờ rồi, đồ ăn đã chuẩn bị xong cả.”

Mẹ cô đứng một bên tươi cười. “Đúng vậy, hai con mau rửa mặt, rồi đi ăn cơm.” Nói xong liền lôi ba cô chạy nhanh như chớp ra khỏi phòng.

Con lại hai người trong phòng, anh nhìn em, em nhìn anh, chẳng biết ai đang nghĩ gì.

Cơm trưa.

Bốn người ngồi quanh một bàn, có cảm giác giống gia đình bốn người hòa thuận.

Trên bàn là một mâm đầy ắp đồ ăn, mẹ cô lại còn nhiệt tình gấp cho hai con, không ngừng thúc giục cô ăn. “Tiểu Lai à, đây là thịt nướng con thích nhất đấy, còn có sườn xào này, đưa bát đây, ăn nhiều một chút, gần đây xem con gầy quá. “

“Thiếu Phàm, con cũng nhiều một chút đi, gần đây mẹ đã học được cách chiên thịt gà có hương vị thế này, sao nào, ăn ngon không?”

Chưa đến một phút, bát của hai người đã vun lên thành núi.

“Vâng, mẹ Tô làm đồ ăn thì nhất định là ngon rồi.” Mẹ cô với Trình Thiếu Phàm vô cùng hợp rơ nhau luôn, bởi vì trong nhà này

Trình Thiếu Phàm rất hay nịnh hót mẹ, điểm ấy đã sớm bị Tô Tiểu Lai nhìn ra. Bất luận mẹ cô muốn làm cái gì, anh đều nhất nhất làm theo, đôi lúc cô thấy, hai người đó mới là mẹ con thực sự ấy chứ.

Giọng mẹ cô yêu thương cưng chiều.

“Ôi giờ, con gọi mẹ Tô làm gì, nên đổi lại thành mẹ có hơn không?” Mẹ cô tuyệt nhiên chẳng bao giờ khiêm tốn.

Tiểu Lai “phụt” một tiếng, ngậm cơm phun ra ngoài, lệ từ khóe mắt sắp trào ra.

Trình Thiếu Phàm ngồi bên cạnh vỗ vỗ lưng cô, lại còn đưa cho cô khăn tay, không hề trách cứ cô. “Lớn như vậy rồi, mà chẳng bao giờ cẩn thận, đến khi nào em mới làm cho ba mẹ an tâm được đây?”

Ba mẹ? Đúng là sửa xưng hô nhanh thật nha ~.~

“Khụ khụ khụ.”

Tô Tiểu Lai càng ghen dữ hơn, nước mắt đã chảy thành hai hàng ròng ròng.

Chuyện sao lại thành thế này chứ? Hai ngày nay đã xảy ra những chuyện rất kinh hoàng, cô nhất thời không thừa nhận nổi.

Ngay sau đó, cô nhìn khuôn mặt tươi cười của mẹ, không khí này thật giống một gia đình.

Trong thời gian ngắn ngủi Trình Thiếu Phàm cùng ba cô bàn chuyện làm ăn này nọ, mẹ cô cũng biết giữ kẽ không xen mồm vào. Bỗng nhiên, mẹ cô như nhớ ra cái gì đó, vỗ đùi, ngắt ngang bọn họ,

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên, Thiếu Phàm, mẹ thấy nhà con có một thứ rất hay nha.”

Tim Tô Tiểu Lai bỗng thấy hoảng loạn, một dự cảm xấu dâng lên trong lòng, mẹ cô không phải là muốn tạo ra một chuyện tình kinh thiên động địa đó chứ? Cô chỉ biết chấp tay cầu nguyện, mong sao tất cả chuyện này đều nhanh nhanh chấm dứt đi. TT____TT

Trình Thiếu Phàm bày ra một vẻ mặt hứng thú. “Vâng, mẹ, nhìn trúng cái gì trong nhà thì cứ nói thẳng, cùng một nhà cả mà, khách khí làm chi.”

Cùng một nhà cả mà, xem miệng lưỡi ngọt như mật kia kìa, mẹ cô trong lòng mừng rỡ, run rẩy cả người.

Tim Tô Tiểu Lai đập thình thịch, không lẽ...

Quả nhiên...

“Mẹ nhìn trúng cái giường lớn trong phòng Tiểu Lai đó...” Mẹ cô giả bộ làm vẻ ngượng ngùng.

Lúc này ba cô chợt cười sặc sụa, ba Tô đáng thương không kịp đợi có người đến an ủi.

Chợt nghe mẹ cô nói tiếp. “Cái giường lớn kia thật là vô cùng thoải mái nha, giường ở nhà thật quá cứng, mẹ thì lại bị bệnh đau lưng, mẹ nghĩ có thể...” Đây chẳng phải là khổ nhục kế sao, ôi chao, mẹ cô thật là gian xảo.

Không cần đợi cô nói, ba cô liền lên tiếng. “Giường trong nhà không phải mới thay cái mới sao? Hai ngày trước bà còn tấm tắc khen ngủ thoải mái lắm mà...”

Câu còn chưa nói xong, chợt nghe “Ai da “ một tiếng, mẹ cô đập một phát vào chân ba cô.

Tô Tiểu Lai chỉ có thể cảm thán trong lòng, mẹ cô mới là người vô địch nha, ba đáng thương của cô, giờ phút này, cô chỉ có thể dành cho ba một ánh mắt thương hại thôi.

“Vâng, hai ngày sau con sẽ cho người chuyển qua.” Trình Thiếu Phàm đương nhiên là hiểu được ý nghĩ của mẹ, hai người đã đạt tới trình độ ăn ý khó ai sánh được, hơn nữa còn càng ngày càng tăng.

Nghe hết câu này, trái tim bé bỏng Tô Tiểu Lai bắt đầu vỡ ra trăm mảnh.

Cô giương mắt nhìn, vừa lúc bắt được ánh mắt đồng tình của ba, tình phụ tử có thể nói là tâm tưởng liên thông nha~

Tiếp theo, cô lại phải nghe mẹ và Trình Thiếu Phàm nói chuyện.

“Thieu Phàm à, ba ngày nay để con phải bận bịu rồi, hôm nay chúng ta dự định trở về nhà.” Mẹ cô nói.

“Sao gấp như vậy? Không phải mẹ nói muốn tĩnh dưỡng ở đây vài ngày sao? Con và Tô Tiểu Lai sẽ đưa mẹ đi dạo thật chu đáo.”

“Sau khi hai đứa kết hôn mẹ còn nhiều thời gian ở lại đây mà, chiều nay ba mẹ sẽ về.”

Tô Tiểu Lai cúi đầu vào bát cơm không lên tiếng, thấy dù sao cũng chẳng thể cứu vãn được, biến bi phần thành thèm ăn cũng tốt, cô liếc ba một cái, chỉ thấy ba cô đang ra sức cắn chân gà, như muốn phát tiết cái gì đó, này, chẳng lẽ cô với ba cô có cùng ý nghĩ sao?

Hu hu, hai cha con đáng thương đồng cảnh mà.

Buổi chiều, mẹ cô hân hoan đem cái giường lớn về nhà, việc làm của mẹ cô chỉ có thể dùng hai từ nhanh nhẹn để hình dung. Lúc này, mẹ cô đang ngồi trong xe, kéo cửa kính xuống, nhìn Tô Tiểu Lai ngoắc tay, cô hiểu ý đi tới, nghe mẹ cô rì rầm vào tai. “Tiểu Lai, lấy kinh nghiệm của mẹ con làm chuẩn, con nên sớm sinh một đứa nhỏ đi.”

Tô Tiểu Lai lập tức mặt đỏ tai hồng.

Cô nhìn người đang mỗi lúc một xa, vẫy vẫy tay chào kia, tâm trạng lại chùng xuống tới đáy.

Lúc này, bên cạnh thành lĩnh có tiếng nói. “Mẹ vừa nói cái gì với em thế?”

Mặt Tô Tiểu lại lập tức ửng hồng thêm lần nữa, lắp bắp nói. “Không có, không có gì...”

Về đến nhà, Trình Thiệu Phàm nhàn nhã ngồi xem TV, tâm tình cứ như là chương trình TV nào cũng có thể chịu đựng được, cả chương trình giải trí nhằm chán anh chẳng bao giờ xem cũng ngồi chăm chú nhìn, Tô Tiểu Lai khiếp sợ, tâm tình anh không phải là bình thường đâu nha.

Như vậy chẳng phải sẽ dễ chịu hơn sao? Vì thế cô từ từ đi qua, khéo môi cố ngăn nụ cười.

“Anh, uống ly nước.”

“Ừ”.

“Anh, hôm nay, anh không cần đi làm sao?” Về mặt nhăn nhó hỏi.

“Ừ.” Anh liếc mắt nhìn cô một cái.

“Chúng ta đi mua thêm giường đi.” Cô đề nghị.

“Để làm gì? Trong nhà có thiếu đâu.”

Về mặt Tô Tiểu Lai tối sầm lại.

“Thế sau này em ngủ thế nào?”

“Không phải còn một chiếc giường à?”

“...” Chẳng biết nói gì hơn, anh cô quả là đùa giỡn vô lại hơn người bình thường nhiều. T.T

“Em muốn mua giường cũng không phải không được.” Anh suy nghĩ nửa giây rồi do dự nói.

Mắt Tô Tiểu Lai rạng rỡ sáng lên.

“Giá cái giường đó cũng không kém 3000 tệ, tiền lương của em,... Khấu trừ đi là được.” Một chậu nước lạnh đập hấn ảo tưởng của cô. TT_____TT

Gì vậy?

Một tiếng sét xanh xẹt ngang tai.

Đánh chết cô cũng không làm.

Bác Mao chủ tịch là quan trọng nhất nha, hơn nữa, vài ngày sau là tới khai giảng rồi, cô để tiền mua giường lớn, đáng sao? Cuối

cùng cô cũng chẳng chẳng được hưởng tiện nghi đó, thôi quên đi, nhẩn nhẩn vài ngày vậy.

Đầu cô gật như giã tỏi “Em thấy cũng không cần đâu, một chiếc giường cũng có thể ngủ mà.”

“Đúng rồi, thiếu chút nữa anh quên mất, tháng này em không hề chuẩn bị cho cuộc thi, ngay cả môn chính trị cũng không hoàn thành, không có tiền lương đâu.”

Bùm một cái, Tô Tiểu Lai bị chém thành mấy cánh hoa rơi rụng lả tả.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thông Suốt

Lại nói, từ ngày anh và cô ngủ chung tới nay, Tô Tiểu Lai phát hiện rằng tâm trạng của anh càng ngày càng tốt, mặt mày lúc nào cũng phơi phới hơn hờ tựa gió xuân, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, thật là cả con người cứ như vừa được cải cách, đang ở trong mùa xuân tươi đẹp vậy. Mấy ngày hôm nay, cô yêu cầu bất cứ cái gì anh đều sẵn sàng đáp ứng. Quả thực anh của ngày hôm nay với anh của những ngày trước là hai người-hoàn-toàn-khác-nhau đó. Đây là một ví dụ điển hình: Ngày hôm đó, khi anh tan tầm trở về nhà....

Cô nói: “Anh à, em không muốn đi học chính trị nữa đâu” Thực ra cô biết xin xỏ thế nào thì anh cũng không đồng ý, thế nhưng không thể ngờ rằng anh trả lời rất nhẹ nhàng: “Ừ”

Tô Tiểu Lai ngẩn người ra, mắt tròn! Nghi ngờ chính mình tai ù nghe nhầm, cô nói lại một lần nữa: “Anh! Em Nói Là Em Không Muốn Đi Học Chính Trị Nữa!!!”

Anh nhẹ nhàng cười: “Ừ, Ở Nhà Tự Học Cũng Như Nhau Thôi Mà!”

Tô Tiểu Lai hóa đá.

Tuy nhiên, điều làm cô kinh ngạc nhất là mỗi buổi sáng tỉnh dậy, cô đều được phục vụ một bữa sáng ngon lành. Thực sự là “thụ sung nhược kinh” đó, trước kia đừng mơ mà được như thế này! Cái việc

chuẩn bị bữa sáng này không phải là nhiệm vụ của cô sao? Còn nữa, buổi tối, anh cũng không sai cô làm việc này nọ, bắt cô chạy lăng quăng khắp nhà nữa. Nếu như trước kia, nhà mà có cái gì bữa bọn nhìn chướng mắt, anh sẽ vung tay lên, bàn tay năm ngón chỉ huy cô làm việc: “Tiểu Lai, dọn cái này!”, sau đó “Bắn quá! Lau cho sạch vào!” Nhưng mà, bây giờ thì thay đổi hết. Anh tự tay dọn dẹp sửa sang lại căn nhà, thậm chí người ghét đụng chạm tới rác rưởi như anh còn tự tay mang rác đi đổ nữa O____O

Tiểu Lai cảm thấy cái việc này rất quái, rất sợ. Anh có phải là bị trúng tà không?

Ngày qua ngày, cô sống thoải mái bao nhiêu thì nh cảm phiền xấu trong lòng cô cũng ngày một lớn dần.

Âm mưu, việc này có mùi âm mưu gì đó.

Tô Tiểu Lai quan sát tất cả mọi hành động của vị tổng giám đốc kia, rốt cuộc vào một ngày, cô cũng ngộ đạo!

Hôm nay, anh phá lệ, 5 giờ chiều đã về nhà. Tô Tiểu Lai đang xem chương trình giải trí, liếc mắt một cái thấy anh tay xách nách mang túi to túi nhỏ. Cô còn chưa chào anh, anh đã vọt vào phòng bếp rồi. Không lẽ hôm nay anh muốn đích thân xuống bếp à??

Tô Tiểu Lai thông thả đi vào nhà bếp, hỏi : “Anh, muốn em giúp không?”

Trình Thiệu Phàm không quay đầu lại, giọng dịu dàng : “Không cần đâu, em ra phòng khách xem TV tiếp đi”

Tiểu Lai nhẹ nhàng “Vâng”, lại bò ra phòng khách.

Chưa đến một tiếng đồng hồ sau, trên bàn ăn đã bày đủ loại màu sắc, đầy đủ hương vị, đa dạng thể loại. Tiểu Lai chép chép miệng nuốt nước miếng. woa woa woa, sao mà cô có cảm giác anh vậy đĩa thần làm phép chứ không phải tự mình nấu nhỉ? Đồ ăn này nhìn còn hấp dẫn hơn cả đồ ăn mẹ làm nữa ~~ Tuy rằng lần trước cô đã nhìn thấy một bàn đầy ắp đồ ăn, nhưng không hứng thú như ngày hôm nay.

Thiếu Phàm xới cơm, đưa cho Tiểu Lai: “Sao còn ngần người thế? Mau ăn đi”

Tiểu Lai tỉnh lại, nhận lấy bát cơm Thiếu Phàm đưa, nắm đôi đũa, thế nhưng lại không thể động thủ, mắt chớp chớp nhìn rất nghiêm trọng.

Thiếu Phàm nhìn cô bất động nửa ngày, gấp cho cô một miếng rau: “Rau xào chua ngọt, ăn thử đi nào”

Ăn thử một miếng, cô hoảng hồn. Trời ơi đất hỡi, tại sao lại ngon như thế chứ? Cô không hề do dự, lia đũa càn quét những đĩa thức ăn khác. Hê hê hê, bí kíp “nhị đũa chỉ” được vận dụng triệt để. Ba chén cơm, hết sạch bàn ăn!!!!

Thiếu Phàm ăn chưa no, nhưng lại buồn cười nhìn cô: “Sức ăn của em tốt thật! Nhưng mà buổi tối đừng nên ăn nhiều như thế. Về sau anh mỗi ngày đều nấu cơm cho em ăn mà.”

Tô Tiểu Lai một miệng đầy cơm đang nhai ngấu nghiến, thiếu chút nữa đã phụt ra khắp mặt Thiếu Phàm. “Về. Sau. Anh. Mỗi. Ngày. Sẽ. Nấu. Cơm. Cho. Em. Ăn. Mà!” Phạt tổ ơi, đây là nhà tư bản trước giờ chỉ biết bóc lột người khác đó sao?

“Anh, sao tự nhiên lại...lại đối xử tốt với em thế?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Cái này mà cũng hỏi nữa sao? Em là vợ chưa cưới của anh, anh phải đối xử tốt chứ?” Anh nói với vẻ rất thoải mái, giống như đây là chuyện đương nhiên.

Tô Tiểu Lai bực mình, cái kiểu trả lời qua loa thế này mà cũng được à? Tại sao lúc nào mở miệng ra cũng nói cô là “vợ chưa cưới” chứ? Cô còn chưa nói lời yêu mà? Ngay cả làm bạn gái cũng chưa được làm nữa là... Đang là em gái, dùng một cái liền lên “level” là “Vị Hôn Thê ~”..Ý giờ ời thế này nên vui hay là buồn đây? =____=

Sau khi ăn xong, Tiểu Lai chủ động rửa chén. Dù gì thì anh cũng đã nấu một bàn đầy thức ăn như thế rồi, cô cũng phải động tay động chân làm gì đó chứ. Hơn nữa, cô trốn việc cũng lâu, tiền tiêu sắp hết rồi. Từ Tổ lại vừa khéo gọi điện rủ cô mai dạo phố, tại sao không nhân dịp này mà làm việc lấy tiền ăn chơi????

Một bàn tay ngáng qua, giành hết chồng bát đĩa từ tay Tiểu Lai :
“Để anh giúp cho nào”

Tiểu Lai hơi hơi khó chịu, anh mà cứ tốt như thế thì lấy đâu ra cơ hội kiếm tiền đây? Không có tiền thì làm sao sống thoải mái đây?
Aizz.

Buổi tối, Tiểu Lai ở phòng khách do dự. Một hồi lâu thật lâu sau đó, cô quyết định dù cho có phải chết vẫn phải liều mạng mà thực hiện kế hoạch này.

Sau đó là: “Anh, uống cà phê nè..”

Thiếu Phàm buông tập tài liệu trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô cười: “Người ta nói buổi tối uống cà phê là khó ngủ lắm”

Chết rồi chết rồi, gặp chương ngại vật rồi. Mọi bữa đều ghiền uống cà phê mà? Sao bữa nay lại thế này? Hừm, hoạch hộc được lắm.

Triển khai phương án khác.

“Anh, em pha cho anh ly sữa rồi nè” Tiểu Lai tiếp tục công cuộc nịnh bợ, đi thông thả về phía thư phòng.

Thiếu Phàm ngẩng đầu : “Em không nhớ rồi, anh không thích ăn đồ ngọt”

Ờ...cái này cô biết. Nhưng mà tại nóng vội quá nên quên (_ _|||)

Thôi được rồi, cô ráng nín nhịn cơn tức, lại mò tới thư phòng một lần nữa

“Anh, em gọt trái cây cho anh rồi nè, anh ăn một tí đi mà.” Tô Tiểu Lai cười quynh rữ, thế này thì hết đường trốn né !

Ai ngờ, Thiếu Phàm lại phun ra một câu : “Buổi tối anh ăn nhiều như vậy đã no muốn chết rồi. anh không ăn nữa, em ăn đi!”

What o.O? Người ăn nhiều phải là cô chứ? Tuy nhiên, cô vẫn ra vẻ tươi cười...

Tô Tiểu Lai bực mình quá đỗi, đi lên rồi lại đi xuống, một đĩa trái cây đã được cô cho “siêu thoát”. Lại có khí thế rồi !!!!

Tiếp tục chiến đấu !!!

Mang bộ mặt cười quynh rũ, Tiểu Lai ỏn ẻn : “Anh ~ anh làm việc lâu rồi, chắc mệt lắm đúng không ? Để em mát-xa cho anh nha~”
Chắc chắn sẽ không cự tuyệt nữa rồi. hahahahahahah.....

Không trả lời, nghĩa là bằng lòng, được rồi, tiền mát-xa đã bay về phía túi áo cô rồi.

Đôi tay yên lặng đặt lên đầu vai anh, chưa kịp mát-xa xoa nắn thì đã “Bốp!” một tiếng rõ to.

Này.....

“Tiểu Lai, em bận cả tối rồi, không thấy mệt sao ? Đi ngủ trước đi.”

Một tiếng sét xanh xẹt qua đầu Tiểu Lai.

Đúng thế, cô bận rộn cả buổi tối! Bận rộn việc nghĩ kế hoạch moi tiền, thế mà tiền vẫn không vào tay. Đột nhiên Tiểu Lai có ý nghĩ : Mọi việc không thành đều là do anh làm khó. Mỗi ngày đều hầu hạ phục dịch cô như thế hóa ra là không muốn xì tiền lương cho cô đây mà....Cô tủi thân đứng lên, thấp giọng nói : “Em không muốn làm vị hôn thê của anh...” Một câu nói không đầu không đuôi.

“Vậy ý em là em muốn làm vợ chính thức của anh đúng không?”
Thiếu Phàm đùa đùa.

Tiểu Lai mặt hơi đỏ, cô vừa nói cái quái gì vậy? Tại sao lại buột miệng nói ra câu nói kia chứ. Chắc là mấy ngày hôm nay anh cứ lải nhải cái từ «”vợ chưa cưới” với cả “vị hôn thê “ nên cô bị ám ảnh rồi.

“Em..em đi ngủ đây” Không khí trong phòng hiện giờ rất xấu hổ, cô chỉ có nước bỏ chạy.

Nằm trên giường trần trọc, mắt mở thao láo. Mãi mà vẫn không ngủ được!!! Cô nhìn ra phía cửa sổ, ánh trăng thật sáng quá. Trong lòng cô lại cảm thấy buồn buồn, cô với anh hiện giờ là quan hệ gì, như thế nào ? Cô có thích anh không ? Không, đương nhiên là không rồi... Sao lại có cái khả năng đó nhỉ ? Trước đây anh đối xử với cô như mẹ ghẻ, cái gì cũng xét nét, này không cho làm, kia cũng không cho làm ! So với ba mẹ thật cô thì còn “phát xít” hơn vạn lần. Cô đương nhiên là sẽ không thích ác ma kia rồi. Nhưng mà, tại sao ngày đó khi cô đau bụng do viêm dạ dày, người mà cô nghĩ tới chính là anh ? Trên thế giới này, có lẽ, trừ ba mẹ ra thì anh là người cô tin tưởng nhất. Bởi cô biết, anh sẽ không đem cô đi bệnh viện. Dù ở trong tình huống nào anh sẽ cố bảo vệ cô thật tốt, không làm cô bị tổn thương. Hóa ra, cô đã dựa vào anh nhiều đến thế.... Cô đột nhiên nghĩ, nếu có một ngày, anh dẫn chị dâu tương lai về nhà ra mắt thì cô sẽ như thế nào? Có thực là sẽ vui vẻ không ???

Nghĩ thế, từ tận sâu trong đáy lòng, cô cảm thấy đau, cơn đau cứ âm ỉ. Cô rất sợ hãi, hy vọng ngày đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ tới.

Lúc đó, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, cắt ngang mạch suy nghĩ của cô. Trong lòng Tiểu Lai bỗng an tâm, anh không phải vẫn đang ở bên cô sao?

Tiểu Lai nhắm mắt, nhẹ nhàng ngủ thiếp đi.

Nửa đêm.

Những tiếng kêu la thất thanh đầy sợ hãi phá vỡ sự yên tĩnh của buổi khuya.

“Không..không cần...không phải...không.....”

Tô Tiểu Lai bừng tỉnh, ngồi dậy, trán đã ướt đầm mồ hôi.

Trình Thiếu Phàm ở một bên cũng bị cô đánh thức, vội vàng bật đèn ngủ đầu giường, sốt ruột hỏi Tiểu Lai : “Em làm sao vậy, gặp ác mộng ư ?”

Tô Tiểu Lai bình tĩnh lại, trải qua hai giây, cô đột nhiên bổ nhào lên người anh khóc rống lên : “Anh, anh làm em sợ quá. Em còn nghĩ...còn nghĩ...” Cô nước nở, cả người run run...

Thiếu Phàm lòng tê rần, vỗ nhẹ lưng cô, anh ủi : “Sao thế ? Cô bé ngốc này, chỉ là mơ thôi mà”

Tiểu Lai khóc càng ngày càng to, vừa khóc vừa kéo, vùi đầu vào ngực anh.

Trình Thiếu Phàm nhú mi, dựng cô dậy, đi lấy khăn mặt. Nhưng mà cô cứ bám dính lấy anh, vùi đầu khóc.

“Tiểu Lai, ngoan nào, đứng lên, trên người toàn là mồ hôi lạnh, em sẽ bị cảm mất” Anh dịu dàng khuyên giải, bị sốt là điều cô ghét nhất, vì như thế cô sẽ phải đi khám bác sĩ.

Tiểu Lai nhất quyết không nghe, chỉ sợ cô vừa lỏng tay, anh sẽ biến mất mãi mãi.

Đó là vì...cô mơ thấy anh kết hôn với La San. Từ xa xa, cô nhìn thấy La San cầm tay anh tiến vào nhà thờ. La San mặc chiếc váy cưới màu trắng giản dị nhưng vẫn không kém phần quý phái, xứng với khí chất tao nhã thanh cao của cô ấy. sau đó, anh trước mặt quan khách hôn môi cô dâu, nhìn cảnh đó, trái tim Tiểu Lai dường như vỡ tung. Không biết cô lấy dũng khí từ đâu ra, lao vào đám đông ngăn cản hôn lễ này! Anh dắt tay La San chạy khỏi nhà thờ, cô

đuổi theo sau. Đuổi mãi, đuổi mãi, cuối cùng tưởng chừng như đã bắt kịp thì bỗng nhiên một đám người vây quanh cô, cô tức giận gọi tên anh, nhưng anh không hề chú ý, biến mất.... Cô quá sợ mà tỉnh lại rất nhanh.

Trình Thiệu Phàm thấy cô ôm chặt cứng, đành phải dìu cô đi vào phòng tắm lấy khăn mặt. Tiểu Lai lại siết chặt vòng tay hơn, tựa như con mèo nhỏ bị dọa cho sợ hãi. Việc Tiểu Lai bỗng nhiên ôm anh chặt như thế này, Thiệu Phàm hơi khó hiểu. Mặc kệ, dù cho việc này có liên quan đến ác mộng hay không, thì cuối cùng cô vẫn tiếp nhận anh, gần gũi với anh. Điều đó cho thấy Tiểu Lai rất coi trọng anh, xem anh là chốn bình yên. Thiệu Phàm thấy lòng ấm áp cực kỳ....

Ngày hôm sau, 10 giờ sáng, Tiểu Lai tỉnh lại. Xoa xoa đôi mắt sưng đỏ, cô phát hiện anh hôm nay không đến công ty, đang ngồi ở sofa xem báo và giấy tờ. Cô vọt vào phòng tắm, lấy nước tấp lên mặt, vỗ vỗ trái tim đang đập hỗn loạn... Chết rồi, nguy rồi, bây giờ chỉ cần thấy anh cô đã đỏ mặt, nhịp tim tăng nhanh đột biến. Không, không được, phải tỉnh táo lại. Vì thế cô lại tiếp tục vỗ mặt bằng nước lạnh. Mới ngẩng đầu lên, cô đã sợ hãi thét một tiếng : “A!” to rõ to. Thiệu Phàm vội vàng đi vào, lo lắng hỏi : “Sao thế em?”

Tô Tiểu Lai nhìn hai mắt to đỏ như ớt khỉ của mình, nhìn rất gớm, rất kinh khủng, không thể để cho anh nhìn thấy được.

Sắc mặt Thiệu Phàm trầm xuống : “Sao mắt lại đỏ thế? sốt rồi sao?”

Sốt? Sốt cái gì mà sốt! Đây gọi là hiện tượng thường thấy của mỗi tình đầu !!! = _____ +

Ờ, cô cuối cùng cũng thông minh ra rồi đó Tiểu Lai~ o[✓ □ ㄣ]o

Tô Tiểu Lai theo kẽ hở giữa các ngón tay, chạy nhanh đến bên người Thiếu Phàm, vùi đầu vào ngực anh nức nở khóc : “Anh, em không sao, tại nóng quá, anh ra trước đi”

Nóng? Thiệt không? Trong nhà mở điều hòa mà?

Thiếu Phàm cảm thấy kỳ quái, bất chấp sự nài nỉ van vỉ của cô, đi qua đi lại, cố gắng gỡ tay cô ra, nhìn mặt cô một cái. Nhưng mà cô cứ quay mặt né. Tiểu Lai nghĩ: Xem xem cái gì, xem một cái là chết bất đắc kỳ tử luôn giờ!

“Sao mặt sưng thế, lại còn thâm quầng nữa? Để anh lấy đá cho em chườm nhé!” Trình Thiếu Phàm nhăn mày, trong lòng xót xa, aizz, đều do anh tồi qua sợ ý quá.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thay Hình Đổi Dạng

Vì vậy Tô Tiểu Lai ngoan ngoãn nằm trên sofa trong phòng khách, tùy ý để anh cô chườm đá, ngón tay ấm áp thỉnh thoảng khẽ chạm vào hai má của cô, trong người không nhận được một trận khô nóng, khoảng cách gần như vậy, cô thậm chí còn có thể cảm nhận hơi thở nam tính đặc trưng của anh, đột nhiên cô thấy như thế này thật lạ lắm, một thứ tình cảm nam nữ khi ấy nhẹ nhàng len lỏi trong tim cô.

Không được, không được nghĩ lung tung, cô điên rồi, cảm giác thích một người kỳ diệu như vậy sao?

Cô lảo nhảm trong bụng tưởng như đã được một nghìn lần, đừng nghĩ, đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa, điên thật rồi, Tô Tiểu Lai...

Đột nhiên, cô nhớ ra chuyện gì đó còn khủng khiếp hơn chuyện này, hình như là cuộc hẹn của cô và Từ Tố...

Cô “À” một tiếng rồi từ sofa nhảy dựng lên, không thềm để ý đến cái khăn chườm đá, Trình Thiệu Phàm bị cô làm cho hoảng sợ, nha đầu này, sao lại luôn bất chợt nhảy dựng lên thế này?

“Không ổn, không ổn rồi, em hẹn với Từ Tố mười giờ gặp nhau ở quảng trường trung tâm, chết chắc rồi, chết chắc rồi...”

Miệng còn đang lảm bảm, chân đã chạy về phòng để thay quần áo.

Trình Thiếu Phàm không nhanh không chậm lấy từ túi của mình ra điện thoại, đưa cho cô, mặt không chút thay đổi, Tô Tiểu Lai hoang mang, “Chi vậy ạ?”

“Gọi điện thoại cho cô ấy, bảo em không đi được. Bộ dạng em như thế này mà còn muốn đi ra ngoài sao?” Sắc mặt anh tối đen.

Cũng đúng nha, bộ dạng cô như thế này còn có thể đi ra ngoài gặp người khác sao?

Cô nghĩ ngợi, cuối cùng cũng về phòng lấy điện thoại mình gọi cho Từ Tổ.

Điện thoại vừa được nhận, phía bên kia liền truyền đến tiếng hét chói tai, kinh động được cả quý.

“Tô Tiểu Lai, cậu đừng nói với tớ là hôm nay cậu không tới được đây nhé? Hôm nay bất luận giá nào cậu cũng phải đến đây, gan thật, dám cho tớ leo cây à? Còn nữa, thiếu chút nữa tớ quên, lần trước sắp xếp cho cậu xem mặt, cậu liền không thèm để ý đến tớ? Còn nữa nha, cậu và anh cậu sao lại thế này? Hôm nay cậu nhất định phải khai hết cho tớ.” Thật là muốn khóc thét lên đi được mà TT_____TT.

Kỳ thật, mục đích của Từ Tổ chính là tin đồn hiện nay, con nhóc Tô Tiểu Lai này phải chăng đập trúng cút chó hay sao mà lại vận đỏ thế này, cư nhiên bắt được cực phẩm như Trình Thiếu Phàm, cô nhất định phát huy hết tinh thần bà tám tài năng, điều tra rõ mọi chuyện.

Tô Tiểu Lai lo lắng không thôi, nói quanh co nửa ngày, “Chuyện đó, tớ...” Cô còn đang tìm cớ, nếu nói sự thật là mắt cô bị sưng thì

Từ Tổ lòng dạ còn cứng hơn cả đá kia nhất định không chút lưu tình mà bảo, “Dù sao cũng không ai biết cậu, mang mắt kính là được.”

Bất thành linh, điện thoại trong tay bị người nào đó cướp mất, nghe thấy anh nói, “Xin chào bạn học Từ, Tiểu Lai thực sự không đi được, mắt của em ấy sưng rất to, anh sợ nắng bên ngoài quá gắt, sẽ gây hại cho mắt em ấy.” Anh dừng một chút, cố ý liếc nhìn Tô Tiểu Lai một cái, nói tiếp, “Nếu em rảnh như vậy, thì cứ đến nhà anh chơi đi? Dù sao Tiểu Lai ở nhà có một mình, không ai để nói chuyện...”

Còn không chờ anh nói xong, bên kia đã đáp, “Được, em từ lâu đã muốn đến nhà anh! Nói cho em biết địa chỉ, em đến ngay.” Cô ước gì mình có thể ngay lập tức bay đến đó, a, gossip girl đến đây.

Trình Thiếu Phàm tắt điện thoại, nhìn cô chăm chú, “Còn không mau đến sofa nằm, mắt đã khỏi rồi à?”

Tô Tiểu Lai chớp chớp đôi mắt đáng thương đang sưng đỏ, như trẻ con chạy ngay đến sofa nằm xuống.

***

Từ Tổ phóng đến ngay tức khắc, à không, phải nói là vừa lúc qua giờ ăn cơm trưa.

Vừa mới bước vào nhà xong, Từ Tổ đã túm ngay Tô Tiểu Lai vào thư phòng, đóng chặt cửa phòng, Tô Tiểu Lai thấy trận địa xảy ra lúc này khiến hoảng sợ, vội vàng bảo vệ ngực, lùi về sau vài bước, “Từ Tổ, cậu muốn làm gì đây?”

Chỉ thấy Từ Tổ thay đổi chóng mặt cái hình tượng thực nữ khi ăn cơm, xắn tay áo lên, hai tay chống nạnh, tiến từng bước đến gần cô,

“Được lắm Tô Tiểu Lai kia, cậu và anh cậu ở cùng nhau đã bao lâu rồi hả??? Còn không mau thành thật khai báo cho tớ.” Về mặt giận giữ, thanh âm tăng mạnh đề-xi-ben, dường như tăng gần đến độ cao của mẹ Tô luôn.

Tô Tiểu Lai đỏ bừng mặt, vội vàng chạy đến che miệng cô lại, “Từ Tổ, cậu nói nhỏ một chút, anh tớ còn đang ở bên ngoài đấy.”

Từ Tổ lơ đãng, bỏ tay cô ra, gần mạnh từng tiếng, “Sợ cái gì hả? Anh cậu còn thổ lộ với cậu trước mặt nhân dân cả nước còn gì.”

Tô Tiểu Lai xấu hổ cùng cực, nghẹn một lúc cũng không bật nói được câu gì.

Từ Tổ thở dài, đột nhiên nói mấy câu thăm thía, “Tiểu Lai à, cậu nên quý trọng anh trai mình thật tốt nhé, người đàn ông hoàn hảo như anh ta có đốt đèn lồng đi tìm cũng không thấy đâu nhé.” Cái kiểu nói chuyện kia của cô nàng, từ tư thái, phong cách cho đến khi thể đều cực kỳ cực kỳ giống người mẹ đáng kính của Tô Tiểu Lai.

Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng nói, “Tiểu Lai, buổi chiều nhớ chườm đá vào mắt, anh đến công ty đây. Còn nữa, giữ bạn em ở lại ăn cơm tối, anh sẽ về sớm.”

Tô Tiểu Lai ở bên trong nói vọng ra, “Vâng, em biết rồi.”

Từ Tổ nháy mắt về phía cô, mặt méo mó. Tô Tiểu Lai âm thầm cảm thán trong lòng, nếu là người khác thì thấy mấy chuyện bàn tán này rất thú vị, nhưng xảy ra vào mình thì lại chẳng thấy vui vẻ gì.

Đây đúng là đi bàn tán người khác và được người khác bàn tán hoàn toàn khác nhau.

Đợi cho đến khi Trình Thiếu Phàm ra khỏi nhà, Từ Tổ lại bắt đầu bắn pháo lên cô, “Tiểu Lai, tớ nhắc nhớ cậu, anh cậu chính là một người đàn ông hoàn mỹ, bên ngoài không biết bao nhiêu cô gái mơ ước đâu, trước không nói đến người khác, cứ nói đến bạn gái cũ La San này, nhan sắc so với cậu hơn ngàn vạn lần nhé...”

La San? Bây giờ chỉ cần nghe thấy tên này cô đều không không chế được lạnh run, cái cảnh trong mơ đáng sợ kia còn rõ ràng trong tâm trí.

“La San không phải là bạn gái cũ của anh tớ.” Tô Tiểu Lai vênh váo nói, “Là cô ấy đơn phương thích anh tớ mà thôi.”

“Vậy càng phải đề phòng, phụ nữ tương tự đơn phương tâm lý dễ phát cuồng lắm.” Từ Tổ nghiêng nhiên thể hiện dáng vẻ chuyên gia tư vấn tình yêu.

Tô Tiểu Lai hơi choáng váng, La San này thực nữ mà, sao có khả năng trở thành người tâm lý phát cuồng chứ?

“Cậu đừng nói như vậy dọa người, cô ấy đã lâu không quán quít lấy anh tớ nữa rồi.” Tô Tiểu Lai khoát tay.

“Sao cậu biết cô ta không quán quít lấy anh cậu? Nói không chừng một ngày nào đó cô ấy đã cướp mất anh trai của cậu rồi đó, cậu còn mơ hồ ở đây bình thản hả!” Ngực khí Từ Tổ đột nhiên nghiêm túc.

Được Từ Tổ giảng giải như vậy, Tô Tiểu Lai bỗng thấy khủng hoảng tâm lý, ánh mắt làm ra vẻ đáng thương nhìn sang Từ Tổ cầu

cứu, “Vậy cậu bảo tớ nên làm thế nào, bạn tốt?”

“Tiểu Lai, cũng coi như cậu may mắn, đã kịp thời nhờ cậy người bạn tốt không có gì không làm được này.” Cô nàng vỗ bộp vào ngực Tô Tiểu Lai, sau đó nói thâm ý, “Nhắc đến chuyện của nam nữ, chị đây là am hiểu nhất, hôm nay chị đây sẽ bồi dưỡng miễn phí cho cô em, nào đến phòng khách, mang đồ ăn ra hầu hạ chị.” Cô nàng vẫy bàn tay to, Tô Tiểu Lai ngây người chậm nửa nhịp.

Cái người xưng là chị này, không phải nói sẽ bồi dưỡng miễn phí sao? o[□ \ ]o

***

Năm phút sau, Từ Tổ bắt chéo chân lên ghế sofa, nhàn nhã ăn hoa quả, Tô Tiểu Lai kê cái ghế nhỏ ngồi một bên, còn tự động mang theo giấy bút, đúng là học trò ngoan ngoãn mà.

Lúc phun ra lần thứ n hạt nho, sau khi đã đánh chén no nê, cuối cùng Từ Tổ bắt đầu nói và hành động mẫu mực, một phát đứng bật dậy, khí thế hùng hồn, hành động huy hoàng. Tô Tiểu ngồi một bên vỗ tay ào ào, hô to, “Hay.”

Từ Tổ quay đầu, làm một số hành động đặc ý, ngoài đầu nhìn cô cười mê hoặc, sau đó lại làm kiểu pose quyến rũ người, khiến một dòng điện xẹt qua suýt đáng đổ Tô Tiểu Lai, nét đẹp tỏa ra mãnh liệt, ngay cả phụ nữ nhìn cô nàng cũng điên đảo hướng hồ là đàn ông?

Phản ứng của Tô Tiểu Lai khiến Từ Tổ rất hài lòng, cô tiến lên trước, một giọng nói mềm mại bật ra, “Honey, bị sức quyến rũ của chị thuyết phục hả?” Còn tặng kèm cho cô cái nháy mắt duyên dáng.

Tô Tiểu Lai âm thầm rơi lệ trong lòng.

“Tiểu lai, sao? Bài học thứ nhất xong, cậu phải thực hành ngay!”
Từ Tổ khôi phục trạng thái bình thường.

Gì vậy ... Nội dung bài học như thế nào cô có biết đâu?

Tô Tiểu Lai thấy Từ Tổ hạ lệnh như vậy, lắc đầu nguầy nguậy,
“Không được đâu, Tổ Tổ, cậu là người xinh đẹp nhất mà.”

“Ô Tiểu Lai, cậu không muốn cướp anh trai về sao?”

Câu này sao nghe không được tự nhiên thế, anh cô có bị người nào cướp đi đâu?

“...”

“Tớ quên mất, anh cậu ‘tạm thời thuộc khu bảo tồn của tớ’.”

Câu này Tô Tiểu Lai không thích nghe, đứng lên, lưng thẳng, ưỡn ngực, “Sao anh tớ lại là người ‘tạm thời thuộc khu bảo tồn của tớ’?”
Trích nguyên văn câu đó, chợt thấy lo lắng hiện lên, “Mà ... tớ... tớ xấu vậy sao?”

Từ Tổ chăm chú nhìn chăm chăm vào cô, đi vòng quanh đánh giá cô, vòng vo năm vòng cuối cùng thốt lên một tiếng rõ ràng, “Phải...”

Tô Tiểu Lai không chịu nổi, bị cô nàng làm cho sợ hãi, cái tiếng “phải” kéo dài của cô nàng đã khiến Tiểu Lai nội thương nghiêm trọng.

“Cậu nói gì mà phải hay không, nói như shit, táo bón thật.” Tô Tiểu Lai không kiên nhẫn tức giận nói.

Im lặng...

Từ Tổ không nhanh không chậm, sờ cằm nham hiểm nói, “Phải đó... nhưng nói lại, trải qua ngày cải tạo hôm nay cậu vẫn có thể cứu chữa.”

Nội tâm Tô Tiểu Lai đầy rẫy bi thương đột nhiên thấy vui sướng, nửa thấy buồn nửa thấy vui, buồn vì cuộc đời không ban tặng cho cô nhan sắc thuộc tầm ‘tuyệt thế giai nhân’, cũng may cô là người lạc quan, sau ngày hôm nay có thể cải tạo mọi vấn đề đang thiếu sót được rồi, nào tinh thần AQ kia lui đi mau, trong lòng dấy lên ý chí chiến đấu hừng hực, trải qua ngày cải tạo hôm nay cô có thể trở nên quyền rũ, hào quang bắn ra bốn phía, quyền rũ vô cùng.

Thấy cô nhồm người dậy, “Từ Tổ, bây giờ hãy cải tạo tớ đi.” Một câu nói đầy hiên ngang凛冽.

Từ Tổ hơi giật mình, nhưng rồi nghiêm túc ngay nói, “Được, trước tiên cậu phải thay ngay cái áo ngủ hello kitty này đi nhé, từ hôm nay trở đi tất cả phong cách đáng yêu ngây thơ phải say goodbye hết, biết không?”

Ý chí hừng hực chiến đấu giờ không còn tồn tại, cô ôm chặt lấy chiếc áo ngủ đau lòng nói, “Cái áo ngủ này tớ yêu nhất đừng cải tạo cả áo ngủ mà?” Tô Tiểu Lai cầu xin nói.

Từ Tổ chém triệt để, “Không được, cái áo ngủ đó phải vứt đi. Nhìn La San đấy, tình địch của cậu ấy, xinh đẹp, trưởng thành, cao quý, gợi cảm quyền rũ, còn cậu thì sao?” Chuyển sang ánh mắt khinh bỉ, “Cậu cảm thấy mình có cao quý tao nhã không?”

Tô Tiểu Lai lắc đầu.

“Vậy cậu có xinh đẹp động lòng người không?”

Tô Tiểu Lai lắc đầu

“Vậy cậu có gợi cảm quyến rũ không?”

Tô Tiểu Lai lắc đầu kịch liệt.

“Vậy cậu có hấp dẫn bằng cô nàng La San đó không?” Tốt lắm, mạnh mẽ dùng chiêu khích tướng này.

Tô Tiểu Lai lại lắc đầu kịch liệt.

“Vậy cậu nghĩ là cả đời này anh trai chỉ ở bên cậu, đối xử tốt với một mình cậu thôi sao?”

Tô Tiểu Lai gật đầu.

“Với cái áo ngủ đáng yêu và ngây thơ này á, cậu nghĩ vậy thật à?”

Tô Tiểu Lai gật đầu rồi lại tiếp tục gật đầu.

Lấy hết khí thế hào hùng hét lớn một câu, “Vứt-toàn-bộ-đi-mau, Tô Tiểu Lai phải thay hình đổi dạng ngay!!”

Phòng khách đột nhiên có tiếng vang vọng khắp nơi.

“Được rồi, bây giờ bắt đầu động thủ đi.” Từ Tổ uống ực một ngụm nước, quay người quyết đoán nhìn Tô Tiểu Lai.

***

Đồng hồ báo thức chỉ ba giờ đúng, tủ quần áo của Tiểu Lai đã bị Từ Tổ càn quét sạch trơn, trừ quần áo đang mặc trên người thì tất cả đang nằm trong túi đồ của Từ Tổ. Nhìn thấy mình bị trần lột một cách công khai, Tiểu Lai hét lên: “Tổ Tổ, cậu lấy hết quần áo của tớ như thế thì tớ biết mặc cái gì?”

Từ Tổ lấy tay chọc chọc trán Tiểu Lai mấy cái, sau đó giọng giáo huấn: “Hừm, cậu đúng là chẳng bao giờ khá lên được, mua đồ mới mà mặc!”

Tổ Tiểu Lai bấn loạn: “Tớ giai cấp vô sản người không xu dính túi, lấy tiền đâu ra mà mua đồ mới?”

Từ Tổ trưng ra nụ cười nham hiểm: “Trời ơi, chị cậu ở đây mà, cậu yên tâm, chỉ cần hai bộ quần áo là đủ rồi.”

“Không được, sao tớ lại dùng tiền của cậu được, cậu mới đi làm mà!” Nói chung, Tiểu Lai nhà chúng ta vẫn rất tốt bụng biết nghĩ cho người khác.

“Hày, tại sao lại khách sáo thế? Với lại ai nói tớ bỏ tiền ra mua đồ cho cậu?” Tổ Tổ lại trưng ra thêm một series “những nụ cười man rợ” một lần nữa.

Radar tình báo của Tiểu Lai phát tín hiệu có điềm xấu, cô lắp bắp: “Thế... thế là sao?”

“Tớ sau này có thể đến nhà cậu ăn cơm ké được không?”

“Này...” Tiểu Lai khó xử đứng phắt dậy, nếu cô gật đầu đồng ý thì cũng phải hỏi ý kiến anh, anh đồng ý thì mới được chứ!

Thấy Tô Tiểu Lai đắn đo, Tổ Tổ biết ngay cô đang nghĩ cái gì, nói luôn: “Tiểu Lai, cậu đừng hiểu lầm, tớ với anh cậu chả có gì hết, chẳng qua là tớ thấy anh cậu nấu ăn ngon quá, rất giống với đồ bà nội tớ nấu...”

Từ Tổ bỗng nhiên ghen ngào, bề ngoài tuy là rất cứng rắn, nhưng là con gái, ai lại chả có mặt yếu ớt, cần được chở che. Tô Tiểu Lai biết tình cảm của Tổ Tổ đối với bà nội của mình. Tổ Tổ do chính tay bà nội nuôi nấng, sau khi bà mất, cô mới về ở cùng với ba mẹ. Thực ra, Từ Tổ vẫn hạnh phúc hơn Vi Vi rất nhiều, ít ra, cô vẫn còn ba mẹ chăm sóc, yêu thương. Nhưng Vi Vi thì khác, đến giờ Vi Vi cũng chưa được nhìn thấy mặt ba mẹ mình ra sao.....

“Tổ Tổ, từ nay về sau rảnh thì đến nhà tớ ăn cơm hen...” Tiểu Lai nhẹ nhàng an ủi.

“Tiểu Lai, cảm ơn cậu...” Tổ Tổ ngẩng đầu, khẽ mỉm cười.

Tiểu Lai bỗng chợt nhớ ra cái gì đó, hỏi: “Đúng rồi, Tổ Tổ, hôm nay không phải là cuối tuần, cậu không đi làm à?”

“Xin nghỉ rồi, đi thôi, đi shopping nào!”

“Ừ, đi thì đi, nhưng mà tớ sợ anh tớ quá. Tớ không có được cái tuyệt chiêu lườm sắc lạnh như gương của anh ấy đâu.” Tiểu Lai nhớ tới ánh mắt lạnh lẽo khi anh lườm cô bỗng run cả người.

“Có cái quái gì mà phải sợ, ổng lườm ổng lé chứ có liên quan gì đến mình đâu. Cậu sợ anh quá rồi đấy!” Từ Tổ phản bác, chắc Trình Thiệu Phàm cũng hỏi này hỏi nọ, nhưng mà làm gì đến mức ấy.

Từ Tổ này mồm miệng thật là độc ác quá ~~~

Kỳ thực, trong thâm tâm của Từ Tổ lại đang chửi thầm Tiểu Lai:
“TMD, tởm hâm mộ cậu quá đi, sao mà anh cậu chiều cậu như thế
chứ! Cậu phải luôn hạnh phúc như lúc này nhé...”

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đi Mua Sắm

Đi mua sắm 罫

Trung tâm thương mại Hoàn Thái.

Vừa mới bước chân vào cửa lớn của trung tâm thương mại, mùi không khí xa hoa bắt đầu xông vào người, không cần nói đến các đồ vật khác, chỉ cần nhìn khu quần áo đẹp đẽ, đủ kiểu loại, đủ màu sắc đã có thể làm cho người ta hoa mắt chóng mặt, hứng đỡ không nổi. Liếc mắt một cái, qua chiếc kính đen, Tô Tiểu Lai đã lập tức xót xa cho túi tiền rồi. Đây không phải là nơi cô nên đến, vì thế Tiểu Lai kéo áo Từ Tố, nói: “Tố Tố, có lẽ chúng ta nên đổi địa điểm mua sắm đi?”

Từ Tố quay đầu, rất không hài lòng nói: “Tô Tiểu Lai, cậu đừng có mà cầu nhau nữa được không?”

“Nhưng mà, chúng ta sẽ không có đủ tiền mà trả mất.” Tô Tiểu Lai bây giờ mặt đã méo xệch.

Từ Tố thật sự không thể chịu nổi bộ dạng rụt rè, lo sợ này của Tiểu Lai nữa: “Trung tâm thương mại này chính là sản nghiệp của anh trai cậu đó. Cậu là phu nhân tương lai của tổng giám đốc rồi còn lo không trả nổi tiền hả?”

Tô Tiểu Lai bị lời nói của Từ Tố làm cho khiếp sợ, rất nhanh tháo kính ra, để lộ ra đôi mắt xéch sưng đỏ: “Cậu nói gì cơ? Ý của cậu là,

là... Trung tâm thương mại to lớn này là của... của anh mình ư?”

Từ Tố khinh thường, lườm Tiểu Lai một cái: “Aizz, cậu đúng là vô cùng quan tâm đến anh trai mình nhỉ. Cậu như vậy mà xứng làm em gái và bạn gái của người ta sao?”

Tô Tiểu Lai yên lặng cúi đầu. Sự hiểu biết của cô về anh còn ít hơn cả người ngoài nữa, thật sự là quá hồ thẹn, quá xấu hổ đi. Vì thế mà Tiểu Lai hạ quyết tâm, tối nay về nhà phải tìm hiểu thêm nhiều thông tin về anh, nhất định phải hiểu biết mọi điều về anh trai cô mới được.

O[□ ㄣo

Anh có thể nhường nhịn mà cho cô biết mọi thứ về mình, cô cũng quá ngây thơ nhỉ?

Tiểu Lai vẫn còn đang lơ đãng, chưa tỉnh lại đã bị kéo vào quầy áo hiệu Gucci, đủ loại kiểu dáng rực rỡ, muôn màu đập vào mắt Từ Tố. Nhìn thấy bao nhiêu là quần áo hàng hiệu như vậy, làm sao cô có thể bình tĩnh được cơ chứ? Tốt lắm, cô có thể kiểm chế được sự hưng phấn của chính mình vô cùng tốt, vì thế mà cô thản nhiên hướng nhân viên đứng quầy cười cười. Cô cầm lấy một chiếc áo rộng cổ màu xanh nước biển hỏi: “Chúng tôi có thể mặc thử được không?”

Nhân viên bán hàng trên mặt lập tức nở nụ cười chuyên nghiệp, hỏi: “Đương nhiên là được, thưa quý khách. Xin hỏi số đo của cô là bao nhiêu?”

“Cỡ M. Cảm ơn.”

“Vâng. Cô vui lòng chờ một chút.”

Từ Tô nhìn theo dáng cô gái, xoa xoa cằm, rồi tầm mắt mới chuyển về phía Tô Tiểu Lai ngây ngốc ở một bên, mà không, cô vẫn là ngây ngốc từ nãy tới giờ đấy chứ.

Cô lấy khuỷu tay chọc chọc vào lưng Tiểu Lai, nói: “Nghĩ cái gì thế hả? Cậu thích kiểu gì thì chọn thử đi.”

Tô Tiểu Lai lấy lại tinh thần, nhìn nhìn xung quanh. Lúc này cô mới phát hiện ra chính mình đã đứng trước dãy quần áo xa hoa bậc nhất trong trung tâm thương mại. Cô tiện tay lật cái móc của một chiếc áo lên xem, quả nhiên là con số trên trời a, mặt sau là vài cái dòng gì đó nữa. Cô vẫn là chưa nhìn rõ thì một cô gái xinh đẹp đi đến trước mặt cô, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp nói: “Vị tiểu thư này ánh mắt thật là tốt. Đây chính là kiểu dáng Gucci cuối cùng trong ấn bản của chúng tôi quý này, chỉ sản xuất với số lượng có hạn, nó được chính tay thiết kế trưởng bên Ý thiết kế ra, cả nước chỉ còn mỗi chiếc này thôi đó. Nói cách khác, nếu cô mặc chiếc váy này ra đường thì chắc chắn ai cũng phải trầm trồ khen ngợi nha. Cô nhìn màu sắc của nó xem, đều là tông màu đang được ưa chuộng của mùa này, tuyệt đối là sản phẩm quý giá...”

Cô gái xinh đẹp kia vẫn còn tiếp tục thao thao bất tuyệt khen ngợi chiếc áo kia, Tô Tiểu Lai cảm thấy chính mình lúc này ảo não không hay ho chút nào, vì thế cô tùy tiện chọn lấy một chiếc áo giá cả đắt vừa phải. Nghĩ vậy, cô lại không khỏi buồn bực. Chẳng lẽ cô gái này cho rằng cô là người cực kỳ giàu có, có thể khuân hết chỗ quần áo ở đây về nhà chắc? Cô thật đúng là bội phục tính chuyên nghiệp và đạo đức nghề nghiệp của cô gái xinh đẹp này, cô ấy thực sự rất có trách nhiệm với công việc. Nhưng mà cô ấy cũng đừng có nhiệt tình thái quá như vậy được không? Trời ơi, sao tôi cảm thấy rất áp lực thế??? T____T.

“À, tiểu thư, cô có muốn mặc thử xem một chút không?” Sau khi nói một tràng không ngừng nghỉ, cuối cùng cô gái cũng bật ra câu mẩu chốt.

Úi... Mới sờ một chút thôi cô đã cảm giác muốn bỏng hết cả tay rồi, thử một chút rồi còn buộc cô phải mua sao?

“À, tôi chỉ là cùng bạn tới đây mua quần áo thôi...” Cô nói xong thì đưa tay chỉ chỉ vào Từ Tổ.

Ai ngờ bà chị này lại vung tay lên, nhận lấy chiếc áo đang ở trong tay cô bán hàng xinh đẹp rồi cầm lấy tay cô, khăng khái nói: “Chiếc áo này cũng đẹp đấy, cậu thử một chút xem thế nào đi.”

Tô Tiểu Lai xấu hổ.

Chị hai à, thật là đẹp mặt mà. Trước tiên cậu hãy nhìn giá tiền của cái áo đó chứ, cậu muốn mua xong rồi sẽ cháy túi sao?

Tô Tiểu Lai nhăn nhó. Từ Tổ đáng hận kia đã kéo cô tới trước phòng thử, rồi hướng cô bán hàng cười cười, dùng ánh mắt ra hiệu, ý bảo cô ấy chờ một chút: “Tiểu Lai, cậu thử xem thì sẽ chết hay sao? Cậu cứ thử đi, không nhất thiết phải mua mà.”

“Cậu biết rõ mình mua không nổi còn gan to thử đồ làm chi. Tớ không thử đâu...” Tiểu Lai bĩu môi.

“Tiểu thư, tìm được cỡ áo của cô rồi.”

“Được rồi, cảm ơn.” Cô xoay người, hung hăng lườm Tiểu Lai một cái.

Tô Tiểu Lai hướng cô lè lưỡi.

“Vị tiểu thư này, cô mặc chiếc áo này rất đẹp nha...” Cô bán hàng xinh đẹp đứng một bên trầm trồ, xuýt xoa khen ngợi.

Tô Tiểu Lai rối rắm, rồi tiện tay sờ soạng cái mác áo. Cô còn muốn ép buộc tôi thế nào nữa???

.....[>_<].....

Tô Tiểu Lai cúi đầu tìm cớ, đột nhiên...

“Tiểu Lai, chị còn tưởng là mình nhìn lầm nữa. Hóa ra đúng là em rồi...”

Ôi, cái đập vai này thực sự rất đau nha, xin đừng có dùng sức như vậy chứ? Chào hỏi cũng không cần vung tay vung chân mạng mẽ như vậy. Nhưng mà giọng nói của người này rất quen nha.

Hơ, Tô Tiểu Lai ngẩng đầu, nhất thời cả người cứng nhắc

La... La San.

Sao nhìn cô ấy hiện giờ giống như trong giấc mơ đêm cưới đêm qua vậy. Kiểu tóc này, chiếc váy trắng này, thật là lạ lùng nha.

Rồi giấc mộng đêm qua bỗng dưng hiện ra trong đầu cô, làm cho cô sợ đến mất cả linh hồn.

Nhìn Tô Tiểu Lai một bộ dáng ngơ ngẩn, La San kỳ quái: “Tiểu Lai, em sao vậy? Sao gặp chị La San lại thành bộ dạng như vậy hả?”

Tâm trí Tiểu Lai vẫn còn đang trôi nổi....

“La tiểu thư, cô quen biết với vị tiểu thư này sao? Cô ấy vừa mới nhìn trúng chiếc áo này, đang mặc thử xem thế nào.” Cô bán hàng xinh đẹp rất thông minh, mở miệng nói một câu hợp thời.

Cô bán hàng xinh đẹp này đúng là người cháy nhà lại đi hôi của mà o[〇]o.

La San là khách quen của cửa hàng, cho nên các nhân viên bán hàng đều rất quen mặt cô.

“Tiểu Lai, nếu em muốn mua chiếc áo nào thì mua đi.” La San nói với Tiểu Lai.

Mua? Cô rút cuộc cũng tỉnh táo trở lại, vội vàng treo lại chiếc áo trong tay lên mắc: “Không cần...”

“Cũng đúng. Dáng người Tiểu Lai đẹp như vậy, chắc là mặc cái gì cũng đẹp rồi.” La San bắt đầu vuốt mông ngựa, làm cho cô thềm muốn cắn người: “Không cần thử nữa, gói đồ vào cho tôi.”

Hử? o____O

La San sai nhân viên bán hàng gói hàng. Tô Tiểu Lai cảm thấy khó xử.

“Không cần đâu ạ. Em chưa cần...” Từ “mua” cô còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì đã thấy La San rút ra tờ séc viết vài con số vào, rồi đưa cho cô bán hàng xinh đẹp.

Cô gái kia thấy vậy thì cực kỳ sung sướng, hô một tiếng vui vẻ ra mặt...

“Tiểu Lai à, chị quen biết với em bao lâu nay rồi mà vẫn chưa tặng em được thứ gì. Chiếc váy này coi như là chị La San tặng cho em nhé.” La San hiển nhiên không quan tâm đến tiền bạc, vẻ mặt còn thỏa mãn tươi cười.

Tô Tiểu Lai cô dám cự tuyệt sao? Bài học đau thương lần trước ở KFC cộng thêm hai túi đồ ăn vặt to bự đã làm cô bán đứng anh trai mình rồi. Lần này, cô thật không biết La San có chú ý quý giá gì đây? Cái gì gọi là có chừng có mực, biết dừng lại đúng lúc, làm ít thì nên ăn ít thôi, Tô Tiểu Lai vẫn là hiểu được đạo lý này.

Lúc này đánh chết cô, cô cũng không thể để chuyện đó tái diễn một lần nữa.

Đã rõ ràng được mục đích, bằng tốc độ nhanh nhất Tiểu Lai đoạt lại chiếc váy xinh đẹp trên tay cô bán hàng xinh đẹp. Ái chà, may mà cô ra tay kịp lúc a, không thì sẽ xảy ra đại sự rồi T_____T.

Cô đành nhếch miệng cười cười: “Chị La San à, hôm nay em đi cùng bạn em mua quần áo thôi. Hôm nay em vốn không muốn mua quần áo.”

Vừa lúc Từ Tố từ buồng thử đi ra, Tô Tiểu Lai hướng cô giới thiệu: “Chị La San, đây là bạn em, Từ Tố.”

Từ Tố cũng nhìn lại bên này, nhìn đến La San cô cũng sửng sốt.

“La San?”

Giữa trưa cô vừa nói bậy, buổi chiều liền oan gia ngõ hẹp. Xem ra từ lần sau muốn nói bậy thì phải chọn giờ lành. Amen!

La San đi tới chỗ cô, lãnh đạm cười, chào hỏi: “Từ tiểu thư, xin chào! Cô còn nhớ tôi không? Lần đó cô, Tiểu Lai cùng với Thiếu Phàm, chúng ta còn cùng nhau ăn cơm mà.”

Từ Tố tất nhiên là nhớ rõ rồi. Cô nhớ lần đó, cô đã năn nỉ Tiểu Lai cho tới gặp anh trai cô ấy mà.

Cô lịch sự trả lời: “Tất nhiên là tôi nhớ rõ. La tiểu thư xinh đẹp và hào phóng như vậy, người khác làm sao có thể quên được a.”

Vuốt mông ngựa là một việc làm không bao giờ sai a...

La San cũng không chịu yếu thế, đưa mắt đánh giá một vòng chiếc váy của Từ Tố: “Từ tiểu thư cũng vậy. Mặc quần áo kiểu gì cũng đều toát ra khí chất hơn người nha. Chiếc váy xanh nước biển cùng với kiểu tóc này của cô rất hợp, trông cô thật xinh đẹp.”

Từ Tố tao nhã đáp lời: “Cảm ơn La tiểu thư động viên, tôi so với La tiểu thư vẫn còn kém xa lắm.”

Tô Tiểu Lai đứng ở một bên giống như là người qua đường. Mỹ nữ gặp mỹ nữ quả nhiên là nổ ra “hoa lửa”, mùi thuốc súng nồng nặc xông vào mũi cô rồi nè.

La San cười yếu ớt: “Sao lại vậy? Từ tiểu thư khiêm tốn rồi.” Cô lại nhú mày: “Chiếc váy này đẹp như vậy, Từ tiểu thư chắc sẽ mua nó chứ?”

Khiêu khích, rõ ràng là khiêu khích...

Mình không thể mất mặt trước cô ta. Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Từ Tố.

“Đương nhiên rồi, Tiểu Lai, giúp tớ trả tiền đi.” Nói rồi cô thực xa hoa rút ra một chi phiếu màu vàng đưa cho cô.

Khi đưa tờ tiền này ra, Từ Tổ trong lòng đau thắt từng khúc ruột. Cô vốn chỉ muốn thử nó một chút thôi, thế xong rồi vô mộng bỏ của chạy lấy người. Vì sao nửa đường lại xuất hiện ra cái đồ La San đáng chết này chứ? Thực là đúng như lời Tiểu Lai nói, mua xong rồi cháy túi luôn (____||).

Nhưng cô hối hận thì đã muộn rồi. Trên đời này khó nhất là mua rồi trả tiền thứ gì đó đắt như trên trời T_____T.

Tô Tiểu Lai nhanh chóng biến thành một nô tỳ, chạy nhanh đến nhận lấy chiếc váy rồi đưa tiền cho cô bán hàng, một mặt lại lo lắng không thôi. Đừng nói là không đủ tiền đó nha, cô không có khả năng ngẩng mặt lên nhìn người ta đâu nha...

Hai phút trôi qua, Tô Tiểu Lai nhắm mắt yên lặng cầu nguyện. Tốt quá, chuyện mất mặt không xảy ra...

“Tiểu thư, mời cô kí vào đây.”

Tô Tiểu Lai cầm lấy tờ hóa đơn, vừa nhìn một cái đã hết cả hồn. Nhoáng cái đã mất tận 5000 bác Mao rồi à T_____T

Cô thầm nghĩ, Từ Tổ à, cậu khẳng định là có thù oán với bác Mao nha.

Sau đó ba người cùng rời khỏi cửa hàng Gucci. Từ Tổ kéo tay Tiểu Lai, La San đứng ở một bên Tiểu Lai.

“Tiểu Lai a, thật vất vả mới gặp được nhau, chúng ta tìm một nơi uống trà nói chuyện một chút đi.” La San đề nghị.

“Không được rồi, chúng tôi còn muốn tiếp tục đi dạo phố.” Từ Tố giành quyền trả lời của Tiểu Lai. Cô nghĩ rằng người này đúng là âm hồn bất tán, giờ thì nên biến đi thì hơn.

La San nhìn về phía Tô Tiểu Lai, Tô Tiểu Lai hướng cô gật đầu.

“Như vậy à, vừa lúc chị cũng rảnh rồi, vậy thì chúng ta cùng nhau đi nhé. Tiểu Lai vừa mới nói rằng không phải cùng đi dạo phố với Từ tiểu thư sao? Chúng tôi giúp cô Từ chọn vài món đồ nhé.” La San nói ra thực thoải mái, còn Từ Tố thì hận đến nghiến răng.

Gì chứ? Cô ta chắc chắn là cố ý rồi?

Không thể mắc mưu, không thể để mắc bẫy của cô ta. Cái gì mất cũng được nhưng tiền thì không thể mất thêm được nữa. Hừ, hiện giờ phải nhẫn, nếu không trăm ngày sau sẽ rất đau khổ.

“Tiểu Lai, đột nhiên tớ muốn trở về, anh trai cậu bảo chiều nay mời tớ cùng ở lại ăn cơm mà.” Từ Tố quả nhiên không phải là người dễ chọc.

La San nghe xong, nhất thời tức sùi bọt mép, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh. Cô hướng Tiểu Lai cười cười, cầm lấy tay cô nói: “Tiểu Lai à, chị La San cũng tới nhà em ăn cơm, em có hoan nghênh không?”

“Việc này...” Tô Tiểu Lai hận không thể lập tức bóp chết Từ Tố. Điều này làm cô thực sự khó xử a. Trước không nói đến anh cô, nói tới cô đã. Cô không hề muốn anh cô gặp La San đâu!!! Trời ơi, thật là đáng ghét.

Phiền não hết sức. Bỗng dưng điện thoại cô vang lên.

Tiểu Lai bắt máy, bên kia đã truyền đến giọng nói với đê-xi-ben rất lớn.

“Ô Tiểu Lai, anh đã bảo em chiều nay không được ra khỏi nhà rồi còn gì? Có phải dạo này anh đã dung túng em quá mức rồi không?”

Giọng nói của anh nghe rất rất rất tức giận nha, mặt anh hiện giờ chắc chắn là xám xịt rồi, trên trán còn nổi gân xanh nữa, không chừng còn đang trút giận lên đồ đạc...

Rất tốt! Để xem người phía sau còn ảo tưởng được nữa không.

-_-|||

“Ô Tiểu Lai, em có đang nghe anh nói không thể hả?”

“Nếu em không trả lời, ngày mai anh sẽ giam em trong nhà luôn.” Người ở đầu dây bên kia giận đến mức không thể kiềm chế được nữa rồi.

“Anh, em đang nghe rất...” Tiểu Lai phản ứng tức thì.

“Bây giờ em ở đâu?” Vô cùng tức giận nha.

“Ờ, ờ...” Tô Tiểu Lai do dự. Anh cô đừng có mà tới đón cô đó, trăm ngàn lần đừng tới đây đó. La San ở đây, nói anh tới đây không phải là muốn gặp La San sao? Phụ nữ ghen tuông quả nhiên là cực kỳ đáng sợ.

“Ô Tiểu Lai...”

“Anh, em có thể tự về được mà. Em về ngay đây.” Tô Tiểu Lai hốt hoảng.

“Anh hỏi lại lần cuối, bây giờ em ở đâu?”

Cô nghe được tiếng anh mở cửa. Răng rắc.

“Trung tâm thương mại Hoàn Thái ạ.” Được rồi, so với việc La San đến nhà, cô còn sợ sự tức giận của anh trai mình hơn.

“Ở đây chờ anh, ba mươi phút nữa anh tới.”

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đốt Tiền

Tô Tiểu Lai còn chưa kịp cúp điện thoại, La San đã vội vàng hứng thú kéo tay cô, lòng tràn đầy vui mừng hỏi. “Tiểu Lai, anh em sẽ tới đây sao?”.

Tô Tiểu Lai lúc đó đờ đẫn gật đầu, anh cô còn chưa đến đã hưng phấn như thế, đến lúc tới sẽ thành thế nào đây? Aiz, quả nhiên là tình địch lớn nha. Trong lòng không khỏi phiền não, sớm biết sẽ gặp phải La San thế này, cô đã không đi dạo phố rồi, đều do Tố Tố, làm sao mà lại chọn cái giờ lành này đi dạo phố hả??? Thật là bực mình.

“Hay chúng ta tìm một chỗ đợi anh em đi. Đúng rồi, tầng mười có kem Häagen-Dazs, Tiểu Lai, không phải em thích ăn kem ly sao? Chúng ta lên kia chờ anh em cũng được lắm đó.” La San vẫn hưng phấn không thôi như cũ.

Tô Tiểu Lai ở phía sau đương nhiên sẽ không bị vật chất dụ dỗ, đúng là cô thích kem Häagen-Dazs thật, nhưng vì anh cô, cô có thể dứt khoát bỏ qua. Đạo lý làm người cô vẫn còn hiểu được.

“Anh em bảo ở đây đợi anh ấy.” Cô uyển chuyển từ chối.

Nhìn hai người trước mặt bày ra bộ dạng bị làm phiền, La San chỉ có thể từ bỏ, ám ức nhìn công sức tiếp cận với Thiếu Phàm đang hóa thành công cốc.

Từ Tố mặt lạnh liếc cô ta một chút, đột nhiên mở miệng nói. “La Tiểu thư, Chúng tôi sẽ không để cô đạt được mục đích đâu, cô không cần đợi anh của Tiểu lai đến đón chúng tôi về ăn cơm đâu.” Từ ăn cơm bị nhấn mạnh.

La San tỉnh rụi, không quan tâm đến câu nói kích của Từ Tố, mắt lơ đãng nhìn xung quanh

Nói xong, Từ Tố kéo tay Tiểu Lai đi tới cửa lớn trung tâm thương mại, hồi lâu quay đầu lại, không thấy bóng dáng của La San, cô buồn bực, La San kia không đi ra cùng sao? Rất không giống tác phong của cô ta, không đúng tí nào, hiển nhiên không đúng rồi. ‘_’

Đợi không bao lâu thì Tiểu Lai nhìn thấy anh đang từ từ đi về phía cô, áo sơ mi màu hồng nhạt cùng quần tây đen làm vẻ xuất sắc của anh càng sáng chói dị thường, Tô Tiểu Lai không khỏi đỏ mặt, anh cô hôm nay thật đẹp trai đáng yêu vô cùng nha, từ trước đến giờ cũng chưa từng thấy anh mặc áo màu hồng, ôi chao, cô cứ nghĩ màu đen và màu xám mới là bản sắc của anh chứ. Thật không ngờ tới anh cô có thể nổi bật lên trong màu hồng như thế, một từ thôi, đẹp vô đối.

Nhìn nhìn người qua đường, cô gái nào đi ngang cũng nhìn chăm chăm anh, thật là chán chết mà. >.

Lại nhìn Từ Tố, cô nàng này cũng đang chảy nước miếng kìa.

Được rồi, anh, vì sao đi đến đâu cũng thành kẻ trêu hoa ghẹo nguyệt thế này hả?

“Sao ngốc nghếch như thế hả? Làm gì mà bản thân ra thế?” Bất tri bất giác, anh đã đến gần cô.

“Không có đâu, anh, hôm nay anh vô cùng đẹp trai nha.” Vô tình bật thốt ra, không ngăn lại được, a, đầu óc không thể tự khống chế rồi. TT~TT

Trình Thiếu Phàm ngẩn người một chút, bật cười. “Trước kia anh không đẹp trai chắc?”

“Đẹp trai, anh lúc nào cũng đẹp trai.” Hai má bắt đầu ửng hồng.

“Phụt.” Từ Tổ đứng một bên cười ra tiếng, Tiểu Lai ảo não nhìn cô, muốn chết à?

“Thiếu Phàm...”

Trình Thiếu Phàm xoay người, theo tiếng nói nhìn lại, có vẻ hơi sửng sốt, lạnh lùng đáp lại. “Sao em lại ở đây?”.

“Chiều nay em đi dạo phố tình cờ gặp được Tiểu Lai, đúng rồi, Tiểu Lai cũng vừa lúc xem trúng một bộ quần áo, em vốn định mua tặng cô ấy, nhưng cô ấy lại ngại ngừng từ chối.” La San lúc nói những lời này ánh mắt cũng chẳng rời anh một phân.

Tô Tiểu Lai muốn khóc, người gì mà đáng phỉ báng thế, cô nhìn trúng bộ quần áo kia hồi nào, rõ ràng là bị người khác dúit thẳng vào tay cho cô, thật không ngờ tới, không ngờ tới mà, La San cứ nhiên nói ra chuyện này.

Đây chẳng phải là kéo dài thời gian, khơi mào đề tài, muốn lôi kéo anh cô đi cùng sao?

Từ Tổ nghĩ, con nhỏ này thật là âm mưu, so sánh một chút, Tiểu Lai làm sao có thể là đối thủ của cô ta kia chứ.

Trình Thiếu Phàm nhướn mi nhìn Tô Tiểu Lai. “Phải không, Tiểu Lai?”

Tô Tiểu Lai cúi đầu, không ừ hử gì.

Ghét nhất những người điều toa, nên đừng mong cô nói chuyện nữa nhé.

Trình Thiếu Phàm cưng chiều vuốt vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói. “Quần áo của em cũng nên thay đổi một chút.”

Gì? Hóa ra ngay từ đầu anh đã ghét cái bà La San mang mặt nạ thực nữ kia sao? A....a...a...thật là đáng thương thay cho La San mà. Ha ha

Trình Thiếu Phàm lại nhìn Từ Tố. “Cô Từ, hôm nay thực xin lỗi, đành mời cô hôm khác đến nhà ăn cơm vậy, Tiểu Lai nhà chúng tôi cần thay đổi trang phục và một số phụ kiện.”

Từ Tố tất nhiên hiểu ý anh, cô biết Trình Thiếu Phàm đang cải tạo Tô Tiểu Lai, cũng đang tốt bụng bớt chuyện cho cô, nên lễ phép trả lời. “Không có gì, chừng nào có thời gian cũng được mà.”

Câu “Tiểu Lai nhà chúng tôi” kia được hai người nghe vào tai, liền tạo ra hai phản ứng đối lập. Tô Tiểu Lai vui rạo rức như ăn mật mía, anh cô không hề then thùng, trước mặt nhiều người như thế mà vẫn nói được, trong bụng mừng thầm, chuyện không vui ban nãy cũng được cô cho qua. Còn La San thì hận đến ngứa cả mắt, vì cái gì mà trong mắt anh ấy chỉ có Tô Tiểu Lai, cô chờ đợi anh nhiều năm như thế, anh vẫn chẳng xem cô ra gì sao? Ngay cả liếc cô một cái cũng tiết kiệm sao?

Từ Tổ nhìn La San không cam tâm, trong lòng vui sướng nha, mắt lấp lánh, như vẽ hiện lên một bụng quỷ kế. He he.

“La tiểu thư, không phải ban nãy cô mời tôi đi uống này nọ sao? Vừa lúc tối nay tôi không đi đâu ăn, chúng ta liền tìm chỗ nào đó ăn tối đi.” Cô làm ra vẻ bạn tốt mời mọc.

La San đứng hình, bi phẫn, bị Từ Tổ nắm tay lôi đi một đoạn thật dài.

Đến khi phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu lên, Trình Thiếu Phàm đã cùng Tô Tiểu Lai biến mất trong nắng chiều.

Cô ta căm giận nhìn Từ Tổ. “ Cô làm cái gì vậy? Thả tôi ra.”

‘Không phải cô nói muốn mời tôi đi uống nước sao? Bỏn tiểu thư hôm nay muốn uống rượu, chúc mừng hai vị oan gia gặp lại nhau.’ Từ Tổ buông tay, hai tay khoanh trước ngực, nhếch môi nhìn cô ta.

“Bệnh thần kinh.” Nói xong liền xoay người đi.

“Cô sợ sao? Sợ uống không lại tôi?” Từ Tổ sợ cô ta quay người lại đuổi theo bọn họ, thức thời dùng kế khích tướng, kích cô ta.

Quả nhiên chiêu này hiệu quả.

“Ai sợ? Tôi lớn đến từng này chưa biết sợ ai đâu.” Cô ta nghênh đầu ưỡn ngực, khí thế bức người.

”Vậy thì tốt, đi thôi.”

“Đi. who sợ who? Hừ.”

Kết quả là, hai vị mỹ nhân lạnh lùng quyết sống mái với nhau.

***

Một nơi khác, trong thang máy.

Chỉ có hai người.

“Anh, chúng ta đang đi đâu đây?” Tô Tiểu Lai nhỏ giọng, nghi hoặc hỏi, quần áo chẳng phải bán ở tầng trệt sao? Lên tận tầng 12 làm gì?

Trình Thiếu Phàm không trả lời cô, chậm rãi nhích sát lại gần cô, Tô Tiểu Lai cảnh giác, liên tục nhích về phía sau, nhưng không có đường lui, cô bị ép sát góc rồi. Đầu óc đột nhiên nghẽn lại, khoảng cách thế này, làm tim cô đột nhiên tăng tốc, mặt đã sớm ửng hồng, ngón tay ấm áp như có điện, làm người cô nhũn ra bất lực. Giây tiếp theo, anh cúi người xuống, cô nhắm chặt mắt, lòng đầy chờ mong, anh hôn cô sao? Không khí mờ ám làm cô không thể hít thở, sao lại không có nhích nhích thế, không phải hôn môi sao?

Chỉ nghe thấy hơi thở của Trình Thiếu Phàm vương nhẹ nhẹ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. “Mất vấn sưng như vậy, ngày mai không được ra khỏi cửa nữa.”

Tô Tiểu Lai nổ cái bùm.

Trình Thiếu Phàm ngẩng lên, đưa lưng về phía cô, khóe miệng không khỏi thoát ra một nét cười lơ đãng.

Vừa vắn lúc này, thang máy “ding” một tiếng, cửa mở.

Trình Thiếu Phàm lập tức đi ra ngoài.

Tô Tiểu Lai theo sau, trong lòng vẫn còn hồi hộp như hươu chạy, thăm rồi thăm rồi, cô không ngừng được tim đập.

Anh cô vì sao luôn giả vờ như sắp hôn cô thế kia? Hại cô cứ ngu ngơ, về mặt mong chờ...thật là. Phiền lòng quá. TT~TT

Đang rối rắm, chợt có tiếng giục. “Đang nghĩ gì thế? Mau lên nào.”

Tô Tiểu lai lúc này mới hoàn hồn, phát hiện mình đã ngơ ngẩn cả một lúc lâu.

Đi theo anh vào khu khách VIP, cô mới thực sự tròn mắt.

Cửa hàng này cũng xa hoa chẳng kém gì cái cửa hàng Gucci vừa nãy Từ Tổ dẫn cô đến. Lối vào có một giá sách bày đủ loại tạp chí thời trang thịnh hành nhất, đèn thủy tinh kiểu Âu treo giữa gian, bốn phía có vô số đèn nhỏ ánh vàng, màu vàng hoàng kim ánh lên, càng phú quý xa hoa, chưa luận đến trang hoàng, chỉ cần nhìn đến những tủ kính tinh xảo treo trang phục thôi cũng đã đủ, giày dép quần áo, thật sự là muôn sắc muôn màu, Tô Tiểu Lai không khỏi sợ ngây ngời.

Trình Thiệu Phàm di chuyển, phát hiện cô còn đang đứng đờ ở cửa, có chút gấp gáp nói. “Đứng đó làm gì? Vào đi.”

Tô Tiểu Lai lúc này mới tỉnh lại, lút cút vào theo.

Một vị mỹ nữ tóc xoắn cung kính đi đến, chào. “Trình tiên sinh, ngài vẫn khỏe chứ? Hôm nay ngài đến...” Cô ta không dám đoán bữa mục đích của tổng giám đốc đến đây lần này.

Mỹ nữ tóc xoăn là quản lí khu khách VIP, ở trong ấn tượng của cô ta, Trình tiên sinh chưa bao giờ tới nơi này, đây là lần đầu tiên, đã từng thấy qua anh trên tạp chí, biết rằng anh là tổng giám đốc, anh vừa đến, cô ta liếc mắt đã nhận ra ngay, dù sao tổng giám đốc mỹ nam như thế cũng hiếm có khó tìm.

Ngay sau đó, nhìn thấy cô gái đi phía sau, cô ta cơ hồ cũng hiểu được đôi chút. “Trình tiên sinh có muốn chuyên viên phối đồ đến đây không ạ?”

Trình Thiếu Phàm vung tay, nói. “Không cần, tự tôi chọn được rồi.” Dứt lời, liền nhìn Tô Tiểu Lai đàn độn đang ở phía sau kia, gọi. “Tiểu Lai, lại đây.”

Tô Tiểu Lai đi tới, nghĩ kĩ rồi nói. “Anh, quần áo ở đây đều rất sang trọng, em mặc không hợp đâu.”

Trình Thiếu Phàm mặc kệ cô, nói nhanh. “Em tới sofa nghỉ ngơi một chút đi, chứ đợi lát nữa muốn nghỉ cũng không được đấy.”

Tô Tiểu Lai còn chưa hiểu được ý anh, đã thấy anh đi theo mỹ nữ tóc xoăn xem xét ở phía xa rồi.

Quả nhiên, mười phút sau, Tô Tiểu Lai lu bù cả lên.

Việc thử quần áo này so với vận động còn mệt hơn, hết cỡ rồi lại mặc, còn phải ra ngoài tạo hình, xoay vòng vòng, cuối cùng có được mặc hay không, còn phải do anh quyết định.

Trình Thiếu Phàm ra dáng đại gia ngồi trên sofa vừa uống trà, vừa thưởng thức cô, cô thật đáng thương, ngay cả thời gian uống ngụm nước cũng không có.

“Anh, cái này thế nào?” Tiểu Lai thở không ra hơi, thế nào mà chẳng có lấy một bộ làm anh vừa lòng vậy nè?

Lắc đầu.

“Cái này thì sao?” Tiểu Lai cầm lấy làn váy, bĩu môi.

Vẫn là lắc đầu.

“Cái này có được không?” Âm thanh đã yếu ớt dờn dạc.

Lắc đầu lần thứ $n+1$.

Cô hoàn toàn tuyệt vọng.

“Anh, em đói bụng.” Tô Tiểu Lai tội nghiệp mân mê chéo áo, bụng réo không ngừng.

Trình Thiệu Phàm rốt cục cũng có phần hài lòng, gật đầu. “Được rồi.”

Tô Tiểu Lai được tự do, mẹ ời, quý thần ời, mắt anh không phải khó tính bình thường nha, thử những hai mươi bộ mới vừa mắt được một bộ, nghĩ lại, chẳng biết mắt anh khó tính ở điểm nào nhỉ? Hay là cô vốn mặc mấy bộ kia lên trông rất khó coi? Đúng là nghi vấn to đùng, cô đương nhiên hi vọng sự thật là vậy trước.

Đợi cho đến khi cô thay bộ cuối cùng xong, nhảy nhót đi ra, liền nghe thấy anh nói với mỹ nhân tóc xoắn. “Đóng gói lại hết mấy bộ này giờ cô ấy thử, mai tôi cho người tới thanh toán.”

Tô Tiểu Lai choáng váng.

Anh không phải chọn một bộ quần áo cuối cùng sao? Vậy thế nào mà lại yêu cầu đóng gói hết những bộ cô vừa thử? Cô nghe làm chẳng?!!

Tuy rằng toàn bộ trung tâm thương mại này là của anh, anh hà tất phải xa hoa đến thế? Hơn hai mươi bộ quần áo mùa hè, em mặc hết sao? Tô Tiểu Lai nhin không được buồn bực, tiền quả nhiên không phải là vấn đề với anh.

Bụng đột nhiên lại “ọc” một tiếng.

Quên đi, đừng nghĩ nữa, ăn cơm quan trọng hơn.

Rốt cục cũng ăn uống no đủ, trên đường về nhà, Tô Tiểu Lai kéo thân hình mỗi một hơi. “Anh, anh mua hết nhiều đồ làm gì?”

“Mặc lên đều rất đẹp.” Anh thoải mái nói.

“Vậy sao anh luôn lắc đầu?” Tô Tiểu Lai khó hiểu hỏi.

“Có sao ? Đó là bộ dạng thưởng thức của anh mà.” Anh bày ra một vẻ vô tội thánh thiện.

“ ... ”

“Vậy sao bộ cuối cùng anh lại gật đầu?”

“Bởi vì anh chọn quần áo cho em xong rồi.”

“ ... ”

“Vậy ý anh là quần áo em mặc lên đều đẹp đúng không?”

“Cũng phải xét đến bộ quần áo đó do ai chọn nữa”

“.....”

“Ý của anh là nếu như cho dù em không mặc, không thử, mà anh thấy vừa ý thì cũng đều mua về sao?”

“Đương nhiên”

“.....”

“Vậy tại sao lại còn bắt em đứng thử quần áo??? Lâu chết đi được”

“Thì anh cũng phải tự khen thưởng ánh mắt chọn đồ của mình chứ!”

“.....”

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Khách Quý Tới Chơi

Hôm nay, Tô Tiểu Lai của chúng ta cả người buồn chán đến mức meo, nằm ngáp ngán ngán dài trong thư phòng.

Đang ngáp khí thế thì bỗng nhiên sau lưng vang lên giọng nói sang sảng: “Lớn to đầu như thế rồi còn làm những hành động giống trẻ con thế à? Mà ngay cả bọn con nít nó nhìn thấy còn khinh đấy!”

Tô Tiểu lai mất hồn, người run lẩy bẩy. Quay đầu lại là Boss cao cao uy dũng vô cùng, Boss chém một phát là chết không kịp ngáp.....cô ảo não quay đầu lại, phải đổi mặt thôi!

Chẹp, anh về nhà mà không có cả tiếng mở khóa, không nghe tiếng bước chân, tựa như ma quỷ, thật là muốn vỡ tim đó mà!!

Aizz, quên đi, da đầu run với tần suất dữ dội quá nên giờ tê rần rồi đây nè.

Tô Tiểu Lai tức giận đứng lên, khóa lấp lại sự ngượng ngùng cùng với xấu hổ vừa nãy, làm bộ làm tịch nói: “Anh, anh muốn dùng máy tính chứ gì? Anh dùng đi, em đi ra ngoài xem TV”

Trình Thiếu Phàm dùng tay ngăn cô lại, hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

Tô Tiểu Lai nghe anh nhắc mới nhớ, đầu ngoẹo qua, chơi đến quên ăn quên ngủ luôn rồi. Cô đáp tỉnh rụi: “Ờ ha, em quên ăn rồi” Nói xong đi xuống phòng bếp hâm cơm ăn.

Thiếu Phàm đương nhiên sẽ không tha thứ cho cái tội vô tổ chức, vô kỷ luật này rồi: “Tiểu Lai, em nhìn đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ rồi?” Mặt anh đã đen mất một nửa.

Tiêu đời rồi, anh tức rồi!!!!

Tiểu Lai cúi đầu, nhìn đồng hồ đeo tay, nhỏ giọng nói: “7g30 ạ”

“Xem ra để em ở nhà một mình là không ổn rồi.” Anh nghiêm giọng, ngữ khí không thể phản bác: “Ngày mai theo anh đi đến công ty, mang theo cả sách vở, ngồi ôn tập bên đó!”

Lần này Tiểu Lai tỉnh queo, bởi vì hôm nay là ngày nghỉ hè cuối cùng, ngày mai cô sẽ “say goodbye” với anh. Ông trời ơi, ông thật là thương con đó! Trong lòng vui sướng hân hoan, khuôn mặt của anh khi kinh ngạc nhất định sẽ rất thú vị đây....Hahahaha

“Anh, nhưng mà...ngày mai em khai giảng năm học mới..” Tô Tiểu Lai nhỏ giọng nhắc nhở Thiếu Phàm. Để em xem nào, xem anh có cách gì giữ em được không nhé!!! Lần này cuối cùng cũng thoát khỏi bàn tay Phật Tổ Như Lai của anh rồi đó.....*v*

“À, em không cần lo lắng về ngày mai đâu, anh biết em rất thích trốn học mà.” Cô nhìn thấy tròng mắt anh chuyển động theo kiểu rất gian manh...đây là ánh mắt báo hiệu điềm gở! Có âm mưu! Có âm mưu!

.... “Cho nên anh đã xin cho em nghỉ thêm mấy ngày nữa rồi.”

Tô Tiểu Lai suýt chút nữa thổ huyết mà chết.

Việc này được gọi là gì? Đấu với anh sao? Kết quả chắc chắn là bị nội thương đến mức thổ huyết mà chết!! A a a a

***

Giờ phút này, Tô Tiểu Lai ngồi khoanh chân ở trên thảm thêu hoa, lưng dựa vào ghế sofa ở phía sau, cây bút trong tay không ngừng chuyển động, sự tập trung dừng lại vài giây, mắt ngó lên bàn làm việc của tổng giám đốc Trình Thiếu Phàm. Hóa ra, khi anh làm việc thật sự rất tập trung, rất chuyên tâm. Đầu lông mày của anh hơi hơi nhăn lại, sau đó lại giãn ra... Tô Tiểu Lai ngấm đến ngoẹo cổ, miệng cắn cắn móng tay, mắt bỗng nhiên lóe sáng, cô cầm cây bút và tập giấy đang để trên bàn lên....

Chỉ chốc lát sau, kiệt tác của cô đã hoàn thành. Một anh chàng đẹp trai như trong manga hiện lên trên tờ giấy trắng. Tiểu Lai đã vẽ lại hình ảnh Thiếu Phàm ngồi ở trước bàn cúi đầu xem tài liệu. Trong tranh, anh khẽ nhíu mày. Tranh của cô có sử dụng thêm vài nét vẽ biếm họa, đẹp mà lại vui vui. Tô Tiểu Lai rất vừa lòng, he he he he, không nghĩ rằng người anh ghét chụp ảnh kinh khủng này làm người mẫu tranh rất đẹp. Bức tranh này đúng là báu vật!!!

Cơ mà, tại sao càng nhìn bức tranh cô lại càng thấy giống tranh theo phong cách đam mỹ thế nhỉ? Chẳng lẽ do gần đây xem nhiều tiểu thuyết đam mỹ quá? Hừm, bên này có phải là nên vẽ thêm một anh chàng đẹp trai nữa không nhỉ? Chàng trai này sẽ đứng ở phía sau lưng anh, tay vòng qua cổ anh, đang hôn anh cuồng nhiệt....Trời ạ, cô lắc lắc đầu, đây đúng là ý nghĩ đen tối, anh “manly” thế kia tại sao lại biến thành gay được. Nhưng mà nếu cho dù anh là gay, thì chắc chắn anh là công rồi.

Ây dà, ý tưởng táo bạo quá! Nếu anh là tiểu công, anh chăm sóc tiểu thụ của anh thì ai sẽ chăm sóc cô đây????

Chính lúc suy nghĩ đang bay đầy trời, một bóng đen cao cao bao quanh lấy cô. Tô Tiểu Lai chưa kịp phản ứng thì tờ giấy trắng trong tay đã bị lấy đi. Thường thức kiệt tác của Tiểu Lai, Thiếu Phàm trề môi, ra vẻ đánh giá: “Hừm, trông cũng có vẻ cố gắng vẽ anh đấy, nhưng mà hình như cổ áo rộng quá...Cổ áo anh đâu có rộng như thế?”

Thiếu Phàm chỉ tay vào bức tranh của cô, trong đó, cô vẽ anh mặc áo lộ ra cả một khoảng ngực. Anh chậm rãi ngồi xổm xuống, đối diện cô.

Tiểu Lai mặt mày đỏ như gấc. Gì chứ? Giữ gìn mọng đẹp thiếu nữ không được sao? Anh đúng là không biết thưởng thức, lại còn phê phán nữa chứ. Ờ, nhưng mà anh nói đúng, chính vì điểm này mà cô cảm thấy tranh giống tranh theo phong cách đam mỹ. Anh quan sát giỏi thật!

Tô Tiểu Lai cười gượng mấy tiếng che dấu sự xấu hổ.

“Này, anh thấy vẽ rất giống thật, nhưng lại có cảm giác như thiếu thiếu cái gì ấy.”

Tô Tiểu Lai mất hồn, cái gì anh cũng nhìn ra. Anh à, em thật phục anh quá đi!

“Có phải anh thấy thiếu thêm một nhân vật nữa không? Vẽ thêm một người đứng sau anh nữa nha” Tô Tiểu Lai phụ họa. Chiệp, cô với anh có góc nhìn rất giống nhau nha.

Thiếu Phàm nhếch miệng cười, đôi mắt thâm thúy chuyển động qua lại một chút : “Ừ, vẽ thêm em nữa là tuyệt vời.”

Tô Tiểu Lai sụp đổ.”

Vẽ cô vào làm gì? Vẽ hai người con trai rồi vẽ cô vào để làm tỳ nữ à =___=

Anh đúng là đồ ác độc.

Thiếu Phàm nhìn chăm chăm vào Tiểu Lai, xoay người đi đến bàn làm việc, cầm tập tài liệu, sau đó lại quay trở lại bàn trà nhặt lên cây bút, từ từ vẽ Tiểu Lai. Tiểu Lai nhìn một loạt động tác của anh, trong lòng nhen nhóm một niềm vui, anh đang vẽ cô đúng không? Cơ mà, anh biết vẽ à? Biết anh nhiều năm như thế nhưng cô không hề biết anh biết vẽ nha.

Cô nghĩ nghĩ, đầu quay trái quay phải, khó nghĩ quá!

Thiếu Phàm dừng tay, mặt mày nghiêm nghị: “Ô Tiểu Lai, em có thể ngồi yên không ngo ngoáy cái đầu em được không?”

Tiểu Lai bĩu môi, sau đó ngồi yên, tay cầm một quyển sách, lật ra, bắt đầu đọc.

Cứ như vậy, im lặng hơn khoảng một tiếng, Thiếu Phàm hoàn thành tác phẩm, thu bức vẽ về, quay trở lại bàn làm việc.

Tiểu Lai nhảy vội đến trước mặt Thiếu Phàm, mặt mày hớn hờ: “Đâu đâu? Bức vẽ đâu? Em muốn xem”

“Sao em lại xem? Đây là anh vẽ vợ chưa cưới của anh mà” Thiếu Phàm thủng thẳng nói.

Tiểu Lai xấu hổ. Rõ ràng là chơi xấu mà.

“Em muốn nhìn xem vợ chưa cưới của anh xinh đẹp đến cỡ nào” Tô Tiểu Lai cũng bu theo, tiện thể đánh bóng mình.”

Muốn chơi xấu à? Thích thì chiều!

“Xem xong rồi đưa anh.” Thiếu Phàm mặt không chút biến đổi đưa bức tranh cho Tiểu Lai.

Này, này ,này...cái này là phóng đại quá rồi....

Trong bức tranh chỉ thấy một cô gái rất ngọt ngào, rất đáng yêu từ phía sau lưng ôm vòng lên cổ anh, đặt một nụ hôn tình cảm ở bên má. Trên mặt cô gái còn hơi ửng hồng. Vẻ mặt trông ngập tràn hạnh phúc trong tình yêu. Đúng vậy, cô gái này chính là Tô Tiểu Lai.

Tô Tiểu Lai giật mình, mặt lại tự động đỏ bừng.

Bức vẽ này thật sự là rất tuyệt vời, từ mỹ nam tưởng tượng biến thành chính cô. Tuy rằng đúng là hơi ngượng một xíu nhưng mà trong lòng vẫn là sung sướng vạn lần.

Sau một ngời nghiêng ngẫm bức tranh, Tiểu Lai cảm thấy thắc mắc. Tại sao lại là cô chủ động hôn anh, lại còn trưng ra cái bộ mặt then thùng ngớ ngẩn này nữa!!

Hừ, sao có thể “hạ nhục” em như thế được.

Tiểu Lai chu môi, tức giận nói: “Anh, vì sao anh không chủ động hôn em?”

Thiếu Phàm ngẩn ra, lòng đã muốn tung bông nhảy múa rồi nhưng trên mặt vẫn hết sức điềm tĩnh, nhún nhún vai nói: “Không được, ý tưởng vẽ thêm người đứng đằng sau anh của em hay lắm, anh không muốn phá hỏng”

Tô Tiểu Lai xấu hổ, sao lại là “ý tưởng của em”, ý của cô rõ ràng là muốn vẽ thêm một người con trai mà. Đam mỹ chết tiệt! [LT: ê, tui anti câu này nha =____=, KA: mình chưa đọc quyền nào :”>]

Vẽ anh hôn cô khó khăn sao? Tô Tiểu Lai cắn môi dưới, tay gồng sức nắm chặt bức tranh. Mắt nhìn thấy bức tranh sắp bị vò nát trong tay cô, Thiếu Phàm lạnh lẽo giật lấy bức tranh, vuốt phẳng nó lại.

“Tốt rồi, bây giờ anh đi tìm cái khung treo lên” Nói xong lập tức đi ra cửa.

Từ nay về sau, bức tranh này giống như bức ảnh hai người chụp chung, được đặt một cách trân trọng ở trên bàn làm việc của Thiếu Phàm. Mỗi khi nghỉ ngơi giữa giờ, anh đều nhìn chăm chú vào bức tranh kia, khóe miệng luôn luôn có một nụ cười hạnh phúc.

***

Chỉ chớp mắt, mười ngày bị giám thị đã trôi qua. Cuối cùng Tô Tiểu Lai cũng phát cuồng.

Bây giờ, chỉ có hai khoảng thời gian cô được tự do, một là lúc anh họp, hai là lúc anh đi tiệc xã giao. Nhưng mà hai khoảng thời gian này không phải ngày nào cũng có.

Ở bên cạnh anh không đi đâu được, chỉ có đọc sách đọc sách và đọc sách. Nhưng đọc nhiều như thế, vào đầu được bao nhiêu thì cũng chỉ có cô mới biết.

Ngày ngày lặp lại như thế làm cho khát vọng tự do của Tiểu Lai càng thêm cháy bỏng, khát khao vươn tới ánh sáng mặt trời càng mãnh liệt. Mỗi lần nhớ lại quá khứ hoa mộng ba năm đại học, ở ký

túc xá với ba chị em kia, Tô Tiểu Lai lại thờ dài, thế sự biến chuyển khôn lường....

Tô Tiểu Lai ngày ngày mong ngóng điện thoại của các chị em, làm cho cô sớm thoát khỏi ma trảo của anh, trở về ngôi trường thân yêu, quay về phòng ký túc xá ấm áp tình người. Quan trọng nhất là thiếu Tiểu Lai thì không thể chơi mạng được, thiếu mất một chân rồi (||____||)

Cuối cùng cũng có điện thoại. Là Lâm Vi Vi, cô nàng sầu não nói với Tiểu Lai: “Tiểu Lai à, qua học kỳ này, chúng ta sẽ mỗi người một phương rồi, cậu mau trở về ký túc đi”

Nghe Lâm Vi Vi nói như vậy, Tô Tiểu Lai hết sức cảm động, cô giống như dũng sĩ hy sinh thân mình cứu nước, dũng dạc nói: “Được, 3 ngày sau, nghênh đón bốn tiểu thư hồi phủ.”

Vì thế, Tiểu lai bắt đầu vì chính mình mà bày mưu tính kế, đối phó với anh chỉ có một biện pháp, đó là nhõng nhẽo, cố tình gây sự, nổi khùng không cần biết trời đất, như thế thì anh sẽ đá cô đi mau!

Ánh mắt Tô Tiểu Lai chăm chặp dán vào Thiệu Phàm. Nhất cử nhất động của anh đều nằm trong tầm mắt cô, nhất định phải nắm lấy thời khắc tốt nhất để tung chiêu trí mạng.

Rốt cục, người nào đó bắt đầu bẻ tay, xoay cổ, xem ra là đã mệt rồi.

Tô Tiểu Lai nhanh nhẹn tiến lên, bưng tách cà phê, nhẹ nhàng đặt xuống bàn, sau đó ngọt ngào mở miệng: “Anh, anh mệt đúng không? Để em đấm bóp cho nha.”

Nói xong, bàn tay nhỏ nhỏ đã đặt trên lưng anh xoa nhẹ, Thiếu Phàm quả thực rất mệt, ngả người ra sau, thả lỏng cơ thể, nhắm mắt lại hưởng thụ sự chăm sóc của cô.

Thời gian dần dần trôi qua, anh dường như không có ý tỉnh lại hỏi chuyện cô, Tiểu Lai lo lắng vạn phần lại không dám quấy rầy anh, đành phải im lặng tiếp tục công việc.

Đến khi có tiếng đẩy cửa cùng một tràng cười sang sảng vang lên, Trình Thiếu Phàm mới cau mày mở mắt, nghĩ rằng ai lại không có phép tắc lịch sự như thế, chưa gõ cửa mà đã đi vào.

Tiểu Lai lại nghĩ đây là ai vậy? Chuyện còn chưa đâu vào đó đã có người đi vào phá đám.

Hai người bọn họ cùng lúc bắn cái nhìn ác liệt về phía cửa, vừa mới nhìn, hai người liền tròn tròn mắt.

Đồng thời cũng phát ra tiếng hô đầy kinh ngạc : “Ông....”

“Ông...ông...Ông Trình” Tô Tiểu Lai lập bập.

Cô vội vàng bỏ tay ra khỏi vai anh, giấu ra sau lưng, mặt ngượng ngùng, nhìn đến là đáng yêu!

Thiếu Phàm đứng dậy, lấy lại sự bình tĩnh, lễ phép hỏi: “Ông, sao ông lại đến đây?”

Ông Trình không vội trả lời anh, lắc lắc đầu, ý kêu quản gia đi theo sau cũng vào phòng.

Ngay sau đó, ông vẫy vẫy tay với Tiểu Lai, ý bảo cô lại đây.

Tô Tiểu Lai lon ton chạy qua bên ông. Ông Trình nhéo nhéo mặt của Tiểu Lai, ây chà, giống búp bê quá. Cái thói quen này đúng là bao nhiêu năm vẫn thế, không bỏ được. Sau ông yêu thương nói: “Tiểu Lai à, vài năm không gặp mà đã cao như thế này rồi sao? Lần trước ông bệnh, cũng không thấy con tới thăm ông. Quên ông rồi đúng không?”

Tô Tiểu Lai đầu lắc như trống bỏi, vội nói: “Con yêu ông Trình nhất mà...” Nói xong còn cọ cọ lên người ông: “Lần trước con bị bệnh nên mới không thăm ông được đó ~~”

Ông Trình hớn hờ, thật là lớn nhanh quá đi. Ông đang phong độ như thế, bây giờ đã già lắm rồi, nhưng mà ông càng già càng dẻo dai nha...

“Vậy thì lần này nên chăm sóc ông thật tốt nhé, còn nữa, nên đổi cách gọi đi. Gọi ông nội đi, đừng gọi ông Trình, nghe thật xa lạ, phải không Thiếu Phàm” Ông Trình liếc mắt tới Thiếu Phàm, thẳng cháu này nghĩ gì ông đã rõ như lòng bàn tay rồi!

Trình Thiếu Phàm ở một bên phụ họa: “Vâng, đương nhiên là phải gọi thế ạ”

Tiểu Lai then thùng, mặt đỏ hơn nữa, chẳng lẽ đến cả ông Trình cũng biết đến cái vụ tử tình kia sao? Thật sự là đau tim mà! Tin bay vượt biển Thái Bình Dương luôn đó!!!!

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Say Rượu

Biệt thự Trình gia

Một già một trẻ ngồi trên sofa xem phim chiến tranh, ông Trình mỗi lần mở miệng đều nói câu, “Còn nhớ những năm nào, ông và ông con còn nắm chắc tay súng trên chiến trường trong cuộc chiến tranh Triều Tiên ... Thời gian đã trôi qua hơn sáu mươi năm rồi, con nhìn đấy, trên chân phải của ông vẫn còn vết đạn bắn... Mỗi khi cầm chiếc huy chương màu vàng rực rỡ kia ông đều nhìn thấy khung cảnh máu và lửa sục sôi hiện lên trước mắt.”. Nói xong còn lấy ra chiếc huy chương vàng cho cô xem, “Chiếc huy chương quân đội này ông vẫn luôn mang bên người, nó đã theo ông suốt sáu mươi năm rồi.”

Tô Tiểu Lai lắng nghe gật đầu, một chữ không bỏ sót lời ông Trình nói.

Ông Trình vui mừng, thở dài, “Nha đầu Tiểu Lai này, không thích nghe ông kể phải không?”.

Tô Tiểu Lai lắc đầu, thành khẩn nói, “Con rất muốn nghe mà, ông nội của con cũng thường xuyên kể, ông và ông nội của con đều là những nhân vật anh hùng.”

Ông Trình bị chọc cười, “Cháu gái còn tri kỉ hơn thằng cháu trai kia, con thấy đấy, ông đến đây đã hai ngày, ngày nào ông cháu mình cũng chơi với nhau. Tên tiểu tử Thiệu Phàm kia đến cái mặt quỷ

cũng chưa thềm ló ra, vẫn là nha đầu Tiểu Lai nhà chúng ta ngoan nhất.” Ông thực sự đã coi cô thành cháu dâu rồi!

“Ha ha, anh trai còn bận nhiều việc mà, ông nội à, ở với ông con thấy vui vẻ hơn đấy.” Không phải sống dưới con mắt của anh cô, cô còn không biết hưởng thụ đâu hết cái sung sướng này.

Ông Trình cười to, “Đã bao năm rồi, vậy mà tên nhóc Thiếu Phàm này vẫn không quên bắt nạt con hả?”.

Câu này nói ra làm tim Tô Tiểu Lai nhảy lên, một nỗi khổ sở trong lòng trào dâng, vừa rồi còn sôi nổi nhưng bây giờ thì im lặng không nói gì.

Ông Trình vuốt tóc cô, ôn hòa nói, “Nha đầu này, có gì oan ức nào? Nói với ông nội, ông nội nhất định sẽ giúp con dạy dỗ nó.”

Bao nỗi oan ức cô không thể đếm được, nên bắt đầu nói từ đâu đây. Ngẫm nghĩ mấy chuyện gần đây nhất, đột nhiên, chuyện trở lại ký túc trường không phải là không thực hiện được sao? Ông Trình có thể nói là vị cứu tinh tuyệt vời của cô nha!!

Cô nhướng lông mi, ánh mắt sáng ngời lấp lánh, nắm lấy bàn tay đầy nếp nhăn của ông Trình, vẻ mặt đáng thương ảm ức nói, “Ông nội à, anh con, anh ấy không bắt nạt con đâu mà, anh ấy chỉ giúp con xin nghỉ mấy ngày ở nhà tự học, hơn nữa mỗi ngày còn phải hầu hạ này nọ anh ấy, lúc nào cũng phải ở cùng anh ấy không được phép rời đi.” Nói xong còn chỉ vào hiện trường lấy chứng cứ phạm tội, lại nhẹ nhàng nói tiếp, “Lần trước ông cũng thấy đấy, anh ấy cũng chỉ bắt con mát xa một chút hết cả buổi chiều thôi.” Âm cuối còn kéo dài, mắt chớp chớp để cố nặn ra nước mắt, diễn vẻ đáng

thương rất chuyên nghiệp. Đến ngôi sao quốc tế cũng không làm được như cô đâu. Ha ha.

Ở xa xa người nào đó ngồi trong văn phòng công ty liên tục hắt xì hai cái, bí thư Lý ngồi một bên báo cáo công việc quan tâm mấy câu, “Trình tiên sinh, thời tiết dần dần chuyển lạnh rồi, anh nên chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Ông Trình bị sốc đến đau lòng, tức giận gọi trực tiếp lão quản gia vào, “Lập tức gọi điện thoại cho thiếu gia, bảo nó về nhà ngay lập tức.”

Nói xong còn quay sang an ủi cô, “Nha đầu ngoan, con yêu tâm, ông nội nhất định làm chủ cho con, ngày mai phải đến trường học.”

Âm mưu đã thực hiện thành công, khoe miệng Tô Tiểu Lai nhếch lên một nụ cười giảo hoạt đắc ý.

***

“Anh, hành lý của em bao giờ đưa đến vậy?”. Tô Tiểu Lai vẫy tay về phía Trình Thiếu Phàm đang ngồi trên ghế lái.

Trình Thiếu Phàm quay sang lườm cô, lạnh lùng nói, “Tô Tiểu Lai, đừng được đăng chân lên đăng đầu, ban ngày ở trường học, buổi tối phải về nhà ngay.” Nói xong khởi động xe, nghênh ngang mà đi.

Xách theo hai túi đồ to, Tô Tiểu Lai sững sờ choáng váng đứng hóa đá một chỗ.

Hôm qua không phải nói sẽ cho cô về ký túc ở sao? Ông nội đã ra lệnh rồi mà anh ấy dám không chấp hành sao?!

Không phải anh cô ăn gan hùm mật gấu chứ? Ngữ khí còn ác liệt như vậy, hừ, ông nội thân yêu à, ông nên ở đây thêm vài ngày nữa đi mà.

Tô Tiểu Lai âm thầm cầu nguyện.

***

Về trường cảm giác thật tốt, đi bộ dưới hàng cây rợp bóng, hít thở không khí mát mẻ, tâm tình Tô Tiểu Lai vui sướng hơn nhiều.

Làm sinh viên vẫn tốt nhất, không phiền não nhiều tự do.

Đi một mạch trở về ký túc xá, cuối cùng cũng gặp được ba chị em thân thiết xa cách đã lâu rồi.

Tô Tiểu Lai đẩy cửa, ký túc xá im lặng vắng vẻ, cô gọi to vào bên trong, “Các chị em thân yêu, tớ đã về rồi đây!!”.

Ngay sau đó là một loạt các âm thanh nháy nhót huyền ảo.

Sau đó Tô Tiểu Lai bị các cô nàng kia nhào vào sờ nắn, mặt bị biến dạng nghiêm trọng, hix hai ngày nay bị ông Trình nhéo suốt rồi, đã khôi phục lại đâu mà.

Một lúc sau, cuối cùng Tô Tiểu Lai cũng được giải phóng, Lâm Vi Vi hưng phấn vỗ bộp vai cô, “Tiểu Lai, hôm nay chúng ta phải cử hành bữa tiệc chúc mừng thật linh hình.”

Tô Tiểu Lai kêu đau oai oái, sao không thể xuống tay nhẹ nhàng một chút chứ?

“Phải rồi, buổi tối chờ Tổ Tổ tan làm về sẽ đánh chén suốt đêm nay.” Lý Ly đứng một bên phụ họa đề nghị.

Bên vai phải thấy đau, hu hu, thế là cân bằng rồi.

Hai người này thật sự rất high nhá, giống như một thời gian dài bị cấm dục rồi ấy.

Tô Tiểu Lai đảo mắt về phía hai người kia, rồi quay ngoắt đi bày sách vở ra bàn.

***

Đầu bên kia, Từ Tổ và Lý Ly gào thét như hai kẻ đang tan vỡ trái tim, “Dù chết vẫn phải yêu, không vui sướng nếu không lâm ly tới tận cùng. Tình yêu dù sâu nặng, cũng chỉ có thế này, mới đủ để thổ lộ. Dù chết vẫn phải yêu, không vui sướng nếu không khóc đến khi cười. Vũ trụ dù hủy diệt, trái tim vẫn tồn tại....” (Bài hát Dù chết vẫn muốn yêu)

Đầu bên này, Lâm Vi Vi và Tô Tiểu Lai đã say như chết, trên bàn rải rác đầy vỏ chai rượu, nhưng hai người vẫn tiếp tục phấn khích chơi trò chơi con ong mật nhỏ phạt rượu.

“Hai con ong mật nhỏ này, bay đến giữa bụi hoa này, trái bay, phải bay, bay lên, bộp bộp...”

“Hai con ong mật nhỏ này, bay đến giữa bụi hoa này, trái bay, phải bay, bay lên, bộp bộp...A a ”

“Tiểu Lai, cậu lại thua rồi, phạt rượu ... phạt rượu.” Ánh mắt Lâm Vi Vi lơ đãng chén rượu.

“Được.” Lắm bầm lắm bầm, lại một chén rượu nữa.

“Sao lần này lại vậy, vì sao tớ luôn thua thế?”.

“Tiểu Lai, cậu không thắng được đâu, bởi vì ... Bởi vì cậu chỉ biết ra “đá” thôi, ha ha ha.”

“Tớ chỉ ra đá ấy à, hừ, lần này tớ không ra “đá” nữa, tớ ra “bố”, ha ha ha.” Tô Tiểu Lai nghiêng trái nghiêng phải, toàn bộ cơ thể đổ lên ghế sofa.

“Đá Bố Kéo.” (trò này chúng ta chơi gọi là oẳn tù tì, đấm giấy kéo)

“Sao tớ lại ra “đá” thế này, được rồi, uống rượu uống rượu.” Nói xong tự phục vụ cho mình rồi nâng chén uống cạn.

“Tiểu Lai à, cậu nói cậu ngốc hay không ngốc?”.

“Không ngốc, sao tớ lại ngốc được chứ? Cậu thấy từ nãy đến giờ nhiều cuộc điện thoại gọi đến tớ còn chưa thèm nhận đâu, tớ nói cho cậu một bí mật nhé.” Cô nàng kề miệng đến tai Lâm Vi Vi, nhỏ giọng nói, “Ha ha tớ không hề ngốc, nhìn đi, màn hình còn hiện ID đây này? Tớ sẽ không nhận, có ngốc mới nhận, đúng không?”.

Tô Tiểu Lai say khướt nói năng lung tung xong, cơ thể lão đảo giờ chiếc di động, ấn hạ nút từ chối, tiếp theo trực tiếp tắt máy, ném vào một góc sofa.

“Đại công cáo thành, không có người nào được phép quấy rầy chúng ta uống rượu.”

“Ha ha, cậu không ngốc, còn tớ rất ngốc, cậu biết không? Tớ yêu một người đã bảy năm rồi, ha ha ha.” Tiếp theo là một chuỗi tiếng cười bi ai.

“Ha ha, ghét nhất là trả lời điện thoại lúc này, chúng ta không cần để ý đến người kia.” Tô Tiểu Lai ngồi thẳng người tuyên bố.

“Tớ cũng không muốn để ý đến người kia đâu, vì sao Tiêu Thất lại xuất hiện sau ba năm trời, vì sao vào lúc tớ sắp quên rồi anh ta lại đến quấy rầy cuộc sống của tớ. Vì sao vì sao vậy?? Tiểu Lai, cậu nói cho tớ biết, vì sao hả?”. Lâm Vi Vi túm cổ áo Tô Tiểu Lai gào thét.

“Ha ha, bởi vì anh ta thích cậu, ngốc ạ.”

“Thích tớ? Thật buồn cười, ha ha, nào, chúng ta cùng cụng ly, cụng ly vì những người đàn ông thích chúng ta.” Lâm Vi Vi đứng vững dậy, nâng hai chén rượu lên, đưa một ly cho Tô Tiểu Lai.

“Được, cụng ly, cụng ly cho anh trai tớ.”

“Tiểu Lai, Tiểu Lai, chúng ta lại chơi trò con ong mật nhỏ đi, nào nào ...”

“Không chơi nữa đâu, tớ muốn đi tiểu, tớ thật sự cần đi tiểu, đi tiểu gấp đây.” Nói xong loạng choạng đứng dậy, đầu óc choáng váng không kịp chống đỡ, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Cô vịn tay vào tường, từng bước một đi ra khỏi bàn, lúc thật bước nhanh đến toilet sắp ngã xuống đất thì một cánh tay mạnh mẽ đã đỡ lấy cô, Tô Tiểu Lai ngẩng đầu nhìn lên, người này đẹp trai lại rất nam tính nhá, lắc lắc đầu, muốn mình tỉnh táo lại, sao người này nhìn quen thế nhỉ, giống như đã gặp ở đâu rồi đấy, phải rồi, nhất định đã gặp ở đâu rồi mà.

“Tiểu Lai, sao em lại ở đây? Còn uống say như vậy nữa chứ.” Dịch Xuyên Thân từ từ nâng cô đứng vững, lòng mày nhú lại thành một đường thẳng.

Giọng nói cũng rất quen mà, rất dễ nghe~~

“Tôi muốn đi tiểu, buông ra.” Tô Tiểu Lai giãi dựa, “Nhưng, WC nữ ở bên nào vậy?”. Bàn tay nhỏ sờ cảm, làm vẻ suy nghĩ đến vấn đề sâu sắc.

“Ách...”. Sắc mặt Dịch Xuyên thần thoáng trắng bệch thoáng tím tái.

“Ha ha, bên này rồi, ở trên có hình giày cao gót màu đỏ mà.” Nói xong liền đi đến hướng đó.

“Tiểu Lai, sao em dám uống say thế này hả? Đến đứng cũng không vững nữa, em chắc chắn có thể tự mình giải quyết sao?” Dịch Xuyên Thần xấu hổ hỏi, anh thật sự lo lắng cô ấy ngã ở bên trong.

“Ha ha, tôi không tự mình giải quyết thì anh có thể giúp tôi đi tiểu hả.” Vẻ mặt Tô Tiểu Lai hỏi như thật, sau đó vỗ hai cái lên vùng cổ màu đồng của Dịch Xuyên Thần, nghênh ngang hướng vào phía WC nữ.

Dịch Xuyên Thần sững sờ đứng chôn chân ở đó, mặt lúc này bỗng đỏ rực.

Nha đầu kia, mỗi lần gặp cô ấy đều vớ đầy rẫy hiểm họa.

Bản năng anh lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện số Trình Thiệu Phàm, ngẫm nghĩ lại, thôi quên đi, đã lâu như vậy mới gặp nhau, lại còn gặp ngẫu nhiên như thế, anh không thể buông tha cơ hội khó khăn này được!

“Xem đi, tôi tự mình đi tiểu xong rồi nè.” Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, miệng duyên dáng bấu ra đáng yêu.

Dịch Xuyên Thần nhìn cô mỉm cười, sau đó qua đờ cô, nói, “Đi thôi.”

“Đi đâu? Tôi muốn về bàn tôi.”

“Được, anh đưa em về bàn.”

“Đây không phải đường về bàn tôi mà, anh muốn dẫn tôi đi đâu?”. Tô Tiểu Lai bắt đầu cảnh giác.

“Đây là đường khác về bàn em thôi, ngoan nào.” Tay Dịch Xuyên Thần xoa đầu cô dỗ dành.

“Sao lại học kiểu xoa đầu của anh tôi thế, tôi là con chó nhỏ của anh sao? Hừ”.

Dịch Xuyên Thần sửng sốt, đờ cho cô đứng thẳng người, cười khổ nói, “Em là con chó nhỏ đáng yêu nhất trên đời này.”

“Ha ha, thật không? Tôi ... tôi ... tôi tôi...”

“Em làm sao vậy??”

“Tôi ...” Nôn...

Kết quả là, thảm kịch đã xảy ra.

“Quần áo của tôi!!!!!!!!!!!!!!”. Một tiếng hét thảm thương vang lên.

“Tôi ... tôi còn muốn nôn ...”. Lại nôn ...

Tiếp đó lại nhìn vào bộ quần áo bóng bẩy của mình, Dịch Xuyên Thần suy sụp.

Quyết tâm nào, nhắm mắt lại, quên chuyện cô ấy nôn đi, cùng lắm thì bỏ luôn bộ quần áo này.

Nhưng rồi Tô Tiểu Lai đứng bất động, ghé sát lên người anh ngáy to.

Dịch Xuyên Thần dở khóc dở cười, nha đầu kia, như vậy mà cũng ngủ được.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đêm Tai Họa

Thực sự mà nói, say rượu đối với Tô Tiểu Lai không phải là xa lạ gì. Mỗi lần cùng ba chị em tụ tập, không thể không say. Nhưng mà lần này thì khác, nghiêm trọng hơn, cô say túy lúy, đầu óc choáng váng mơ hồ, cả người rũ rượi không sức lực. Quay trái quay phải, cảm giác như có cái gì đó đang ôm mình, lại giống như không phải.

Hử, anh đâu? Sớm như vậy mà anh đã dậy rồi sao?

Cảm thấy người đã khá hơn, cô miễn cưỡng mở to mắt. Nhưng mà, ngay khi vừa nhìn rõ mọi vật xung quanh, cô liền sợ đến hồn bay phách lạc.

Cô đang ở đâu thế này? Cái giường này không phải là cái giường quen thuộc của cô, cách bài trí phòng cũng khác. Cô sợ hãi không khỏi toát mồ hôi lạnh, đầu bắt đầu hoạt động. Nhớ lại nào, uhm...sáng hôm qua anh đưa cô đến trường, sau đó tụ tập ăn uống, rồi đi Karaoke, sau đó, cô cùng với Vi Vi uống rượu, ờ, đúng rồi, là rượu, sau đó thì sao nhỉ??? Sự việc sau đó như thế nào cô nghĩ đến mấy cũng không ra, đành lắc đầu, đứng dậy. Bỗng nhiên ánh mắt cô sửng lại. Linh cảm không hay rồi, có phải là bị bắt cóc không
○____○

Tin này tựa như : sét đánh giữa trời quang!!! Đùng ...đùng...
đùng!!!

“A...A...A...” Ba tiếng kêu la thảm thiết vừa vọt ra khỏi miệng thì Dịch Xuyên Thần đã đẩy cửa xông vào.

“Tiểu Lai, làm sao vậy?” Xuyên Thần lo lắng hỏi.

“A..” Lại thêm một tiếng quở rống nữa rồi.

“A...anh anh...sao anh lại cời trần thế kia???”Tiểu Lai một tay run run chỉ vào người Xuyên Thần, tay còn lại che mắt.

“Anh chuẩn bị đi tắm mà...” Dịch Xuyên Thần giải thích

Tắm rửa, tắm rửa, tắm rửa. Lòng niệm trăm lần....

Hình ảnh bất cóc vừa rồi tự động chuyển hóa thành trường hợp XXX, cần được đặt rate!!!! Đúng! Không phải người bình thường sau khi làm chuyện “3 ích” đó đều phải tắm sao!

Hừ...tên khốn kiếp này, nhất định là lúc đầu hấn ta SM mình, sau đó lại 419...sau đó lại XXX, hết XXX lại XXX, đúng là không bằng cảm thú!!!! Tô Tiểu Lai hai tay ôm đầu, không dám tưởng tượng nữa [chị đã tưởng tượng đến mức này thì còn cái gì để mà tưởng tượng nữa chứ hả =____=]

Làm sao đây? Làm sao đây? Chả lẽ cô lại đánh mất lần đầu tiên thiêng liêng bằng một cách vô cùng lẳng nhách như thế sao? Cô còn có thể diện gì để gặp anh đây? Chi bằng cô đập đầu vào gối chết đi cho rồi!!!

Cô không khỏi nắm chặt góc chăn, ánh mắt pha chút sợ hãi, nhưng phần nhiều là khinh bỉ, chăm chăm nhìn Dịch Xuyên Thần. Bộ dạng của cô hiện giờ giống như là con thỏ nhỏ bị làm cho sợ hãi vậy

Miệng cô lẩm bẩm : “Đừng lại gần tôi...đừng lại gần tôi...” Xuyên Thần là ác ma!!!

Xuyên Thần tội nghiệp mặt đầy sọc đen (_ _|||) con bé này thật là quái quá đi, dám làm anh trở thành thằng cầm thú.

Nhìn dáng vẻ như con thỏ nhỏ của cô, Xuyên Thần lại trỗi lên ham muốn đùa cợt với cô. Bất chấp cô đang sợ hãi, anh chậm rãi áp sát vào cô, hơi thở nam tính ấm áp bao quanh người cô, đôi mắt đào hoa khẽ nhúu... “Tiểu Lai, chẳng lẽ em không muốn biết tối qua đã xảy ra chuyện gì sao?” Anh dùng một tay nâng cằm cô, giọng nói mê say lòng người nhẹ nhàng lọt vào tai cô.

“A.... tôi không muốn nghe, không cần nghe” Tô Tiểu Lai bịt chặt hai tai, đầu lắc liên hồi, hai chân đá lung tung, giống như một đứa con nít đang cố tình gây sự vậy.

Xuyên Thần đột nhiên ôm bụng cười ngặt nghẽo, gượng dậy nói : “Được rồi, không đùa em nữa, em xem quần áo của em đi là biết sự việc thế nào mà.”

Tiểu Lai rút cục cũng bình tĩnh lại được chút ít, xốc chăn lên. Phù! Quần áo còn đầy đủ, không xê dịch, rách rưới chỗ nào, trong lòng an tâm rồi, nhưng mà cô vẫn còn nghi ngờ: “Đáng lẽ anh phải nói là chúng ta chẳng có việc gì cả, em vẫn nguyên vẹn, anh không sút mẻ chứ !”

Bà đặt nói bóng gió này nọ, thật là làm cô hú hồn mà.

Xuyên Thần lắc lắc đầu phát tay: “Được rồi, anh đi đây. Khiếp! Bị em quậy cả đêm hôm qua.”

Vừa mới xoay người định bước đi nhưng anh đã bị Tiểu Lai kéo lại : “Từ từ, còn cái này nữa, anh giải thích vì sao có vết dơ trên tấm nệm này? Trông cứ như là... “

Vừa mới dứt lời, bỗng nhiên có con chó nhỏ với bộ lông xù trắng như tuyết loạng choạng chạy từ góc phòng ngủ tới, cọ cọ bên người Xuyên Thần.

Tiểu Lai cực kỳ xấu hổ, hóa ra vết dơ này là của con chó. Sức mạnh tưởng tượng của cô thật vĩ đại... “Ha ha ha...hóa ra là do con chó...con chó thật dễ thương!” Cô gãi gãi đầu, khỏa lấp sự xấu hổ.

“Ô Tiểu Lai, thật tình anh rất muốn bỏ đầu em ra xem não em làm từ cái gì. Nước miếng chó mà cũng nhầm với cái kia....” Anh nói xong quay đầu đi ra ngoài.

Tô Tiểu Lai nhìn bóng lưng anh bước ra ngoài, hừ.... Anh thì trong sáng chắc! Em chưa nói hết câu đã biết người ta nghĩ đến cái gì! Thế mà ồn ào này nọ... blè

***

Bên trong xe, Tiểu Lai biến thân thành chị Ong vàng đặt ra “mười vạn câu hỏi vì sao”.

“Tại sao hôm qua lại gặp được tên kia nhỉ? Vì sao mà mình lại không cảm thấy có người dẫn mình đi nhỉ?”.

“Chả lẽ tối hôm qua anh gặp em mà không thấy bạn bè em sao?”

“Còn nữa, túi xách của em đâu ? Sao tìm hoài mà không thấy?”

“Mà tối hôm qua em uống rượu kiểu gì mà say đến bất tỉnh nhân sự nhỉ?”

Tiểu Lai léo nhéo hỏi không ngừng. Xuyên Thần đang lái xe, miệng cười không dừng được, có tí xú vậy mà cũng mất cả tiếng để đặt ra câu hỏi, giống như một cô bạn gái hay thắc mắc bạn trai quá đi. Hả? Ý nghĩ này làm Dịch Xuyên Thần tay run, đầu đổ mồ hôi. Nhưng ngay lập tức anh trấn định lại, tiếp tục nhìn Tô Tiểu Lai đặt câu hỏi.

“Đúng rồi, tại sao buổi sáng anh mới tắm?” Vấn đề này này giờ làm cô băn khoăn lắm nha. Thường thì về nhà là phải tắm ngay chứ. Từ cái việc tắm rửa sáng sớm này mà cô lại nghĩ lung tung.

Câu hỏi này khiến Xuyên Thần cũng hơi kích động: “Em hỏi anh việc này sao? Bị em ới cho một trận với theo chân dọn dẹp cho em nguyên một buổi tối anh tắm cỡ nào cũng vẫn cảm thấy bẩn, thấy hôi. Quả thực là khó chịu lắm ý!”

Tô Tiểu Lai đầu tiên là áy náy cúi đầu nhận sai, qua vài giây lại ôm bụng cười phá lên.

“Em còn cười được sao? Đều là do em hết! Uống say như thế còn quậy phá lung tung”.

“Há há há, rất xin lỗi anh..há há há áh”

Phút chốc, Tiểu Lai nghĩ đến một người, chuyển ngay đề tài : “Uhm...còn cái này...chuyện tối hôm qua, anh đừng nói cho anh em nhé?” Giọng của cô rất nhẹ, vừa căng thẳng lại pha chút lo sợ.

Chẳng lẽ ở trong tâm trí cô, mãi mãi chỉ có người anh kia sao? Cô coi Xuyên Thần anh đây thành cái gì? Là đồng minh giữ bí mật

sao? Đúng thế, bạn Tiểu Thần Thần của chúng ta nổi cơn ghen, chua loét!!!

“Ô Tiểu Lai, khi ở với anh, em đừng nhắc tới Thiếu Phàm được không?” Giọng anh cao vút, tức giận tới cực điểm rồi nha.

Tiểu Lai bị Xuyên Thần quát một cách bất thành lời, không nói gì, chậm rãi quay đầu ra phía cửa sổ ngắm cảnh bên đường.

Dịch Xuyên Thần cũng biết được vừa nãy mình hơi quá, rõ ràng là anh ưa cô về, mà anh cũng chỉ đơn phương cô thôi, tại sao lại quát cô như thế được...

Im lặng mất mấy phút, Xuyên Thần mở miệng trước : “Em...em với Thiếu Phàm vẫn sống chung à?” E hèm, anh muốn biết tình hình một chút.

“Cái gì cơ?” Tiểu Lai quay đầu lại, bởi vì không nghe rõ nên hỏi lại. Cô còn đang mãi nghĩ.

Dịch Xuyên Thần thở dài, thôi vậy : “Giữa trưa em muốn ăn gì?”

“Không cần đâu, anh đưa em về trường luôn đi” Tối hôm qua không về lại phòng Karaoke, chắc chắn là làm ba chị em lo lắng rồi....

“Được rồi.”

***

Dịch Xuyên Thần lái xe đưa cô về thẳng ký túc xá, Ô Tiểu Lai còn đang nghĩ nên nói lời cảm ơn thế nào.

Bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt béo mũm, chặn đứng cô lại, biểu hiện rất kích động phấn khởi, “Ô Tô Tiểu Lai à, cuối cùng cậu cũng trở về. Này này cậu có biết gì không, có chuyện lớn, rất lớn đấy, cậu nên về ký túc xá mà xem đi. Vừa nãy có cuộc điều tra về việc đêm hôm qua các cậu không về ký túc xá rồi, còn thiếu mỗi mình cậu thôi, aizzz bởi vì các cậu mà cả ký túc xá đều trong không khí nghiêm ngặt thực hiện kỷ luật đấy.” Nói xong còn nắm chặt tay, dường như rất bất mãn.

Nhắc tới cô bạn béo mũm này là ai, thế nào, mọi người trong ký túc xá không ai không biết cô nàng này mang danh là một nhân sĩ hóng hớt chuyên nghiệp, bởi vì thân hình béo mập nên đặt biệt danh là béo mũm. Có thể nói từ tin tức lớn nhỏ gì cũng không thể qua mắt được cô nàng, những góc ngách trường học chỉ cần có một chút động tĩnh cũng được cô bạn béo mũm này đưa tin trực tiếp. Nếu cô nàng này đổi nghề thành điệp viên cục tình báo thì các nhà lãnh đạo trong tương lai cũng trở thành tay bán tin luôn.

Nhưng cái tin tức hóng hớt của cô bạn béo mũm này cũng phải phóng đại đến mũ N+1 luôn, cho nên tính chuẩn xác của tin vừa nhận được kia cũng phải kiểm chứng thêm mới được.

Tô Tiểu Lai còn không kịp tiêu hóa hoàn toàn, cô nàng lại cong môi nói tiếp với vẻ mỉa mai, “Tin mới nhất nè, tớ vừa nhìn giáo viên chủ nhiệm cùng với thầy phụ đạo vào ký túc xá cậu đấy, nhìn dáng vẻ cực kì nghiêm trọng, cậu cẩn thận đi, nên thành thật thừa nhận sai lầm, hửn sẽ không ảnh hưởng đến tốt nghiệp đâu.”

Nghe cô ta nói như vậy mặt Tô Tiểu Lai đã trắng bệch, cô không nghĩ đến mới đi một đêm lại có thể ảnh hưởng đến chứng chỉ tốt nghiệp. Trước kia đi mấy đêm, chưa bao giờ bị sờ gáy, hơn nữa

trường học đối với việc sinh viên đi qua đêm luôn một mắt mở một mắt nhắm mà, lần này sao lại chạm phải họng súng thế này.

Người cô đang toát mồ hôi lạnh, Dịch Xuyên Thần đứng một bên nhìn hết tất cả phản ứng của cô, anh từ từ nắm bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng an ủi, “Không có việc gì đâu, anh đi cùng em lên đó.”

Đầu óc Tô Tiểu Lai trống rỗng, vô thức gật gật đầu, có người nào đó cùng cô đối mặt là tốt rồi.

Bạn học béo mồm nhìn động tác thân mật của hai người, không khỏi ngạc nhiên ho lên, “Trời ạ, Tô Tiểu Lai, không phải cậu cùng với anh chàng đẹp trai này qua đêm ở bên ngoài đấy chứ??”.

Tô Tiểu Lai xấu hổ ước muốn đào được cái lỗ để chui xuống ngay bây giờ, Dịch Xuyên Thần hung hăng trừng mắt lườm cô nàng béo mồm kia, sau đó lời Tô Tiểu Lai đi lên cầu thang ký túc xá.

Giọng anh nghe bình tĩnh, “Phòng nào?”.

“308.”

***

Vừa bước đến tầng ba đã nghe thấy âm thanh nghị luận đứt quãng.

Tô Tiểu Lai cúi đầu thấp đến mức không thể thấp hơn.

Càng đến gần cô càng thấy căng thẳng, cũng may tay Dịch Xuyên Thần vẫn nắm chặt tay cô, giúp cho cô có niềm an ủi vững chắc.

Cuối cùng cũng đến cửa phòng ký túc, một đám người đứng vây ở cửa, chặn đường đi hai người họ.

Đột nhiên trong phòng vang lên một âm thanh có đề-xi-ben quá lớn, “Các cô không hiểu điều lệ trường học sao?”.

Bên trong im lặng vài giây.

Ngay sau đó, là giọng thầy phụ đạo, “Ô Tô Tiểu Lai đâu? Các cô đi đâu mà về có ba người thế này?”. Anh ta dừng lại một chút, “Nếu xảy ra chuyện gì, chúng tôi biết giải thích thế nào với phụ huynh của cô ấy hả?”.

Dịch Xuyên Thần nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia, xuyên qua đám người xem náo nhiệt bên ngoài, nói to, “Mong mọi người nhường đường một chút, cảm ơn nhiều.”

Mọi người tản ra, vẽ một con đường nhỏ, tiếp theo vang lên một âm thanh thồn thức.

Âm thanh thồn thức này đương nhiên không phải vì một mình Ô Tô Tiểu Lai tạo dựng, nguyên nhân phần lớn là do cô đang đứng bên cạnh người đàn ông cực kỳ cực kỳ đẹp trai này.

Ô Tô Tiểu Lai khẽ kéo góc anh, giọng yếu ớt như đuôi ruồi, “Em sợ lắm.”

Dịch Xuyên Thần tặng cô một nụ cười an ủi, đưa tay gõ cửa, giờ phút này Ô Tô Tiểu Lai thấy càng căng thẳng hơn.

Bên trong vẫn cái âm thanh đề-xi-ben cao lớn ấy, “Ai vậy?”.

Dịch Xuyên Thần nhìn cô gật đầu, một ánh mắt giao nhau, Tô Tiểu Lai cố gắng lấy hết dũng khí, “Là em, Tô Tiểu Lai.”

Nghe được câu “Vào đi” sau đó hai người mới đẩy cửa vào.

***

Lúc vào cửa, đầu Tô Tiểu Lai đã cúi đủ thấp rồi giờ còn cúi thấp hơn nữa, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên, sợ hãi như kẻ tù nhân bị xử án treo cổ.

Dịch Xuyên Thần đã thu hết tình huống ở ký túc xá vào đáy mắt, nhận thấy ba người con gái kia đang cúi đầu đứng thẳng, phong thái hiền nhiên như kẻ đang chịu tội, Tô Tiểu Lai vào cửa, ngay tức khắc ba người kia ngẩng phát đầu nhìn sang bên này, sau đó lập tức lại cúi gằm xuống.

Ba người con gái này anh nhìn rất quen, giống như đã gặp ở đâu rồi, nhưng thật sự không thể nghĩ cụ thể đã gặp ở đâu.

Tự nhiên, lúc Từ Tố nhìn qua bên này, cô bỗng thấy kinh ngạc, thậm chí còn tưởng bản thân mình hoa mắt, tại sao tổng giám đốc công ty cô cư nhiên lại đại giá quang lâm đến ký túc xá của cô vậy, nhưng, nhưng ngạc nhiên hơn là còn nắm chặt tay Tô Tiểu Lai đi đến. Kinh ngạc vài giây, cô liền khôi phục bình tĩnh, cô là nhân vật nhỏ nhoi trong công ty, cũng không hơi đầu đi lo lắng tổng giám đốc kia có nhận ra mình hay không, đúng vào thời điểm này, cô mới thấy mình may mắn biết bao khi chỉ là một nhân viên quen, nếu không sự việc ngày hôm nay xác định vững chắc trở thành bằng chứng thép bị đuổi việc rồi.

Dịch Xuyên Thần chuyển ánh mắt về phía kia, vừa lúc gặp phải một đôi mắt sắc lạnh. Trong lòng không khỏi căng thẳng, sao cậu ta lại ở đây? Đảo mắt nhìn một lượt, cũng hiểu rõ vài phần. Ngay cả giáo viên chủ nhiệm và thầy phụ đạo cũng được mời tới, chắc chắn đều là chủ ý của cậu ta rồi? Nhìn sắc mặt cậu ta tiêu tụy, có lẽ đã lo lắng cả một đêm!

Giờ phút này, Tô Tiểu Lai đã chuẩn bị tư thế chờ mắng, lúc giáo viên chủ nhiệm mở miệng nói, cô sợ tới mức nhắm chặt hai mắt lại.

Kết quả lại nghe một câu, “Trình tiên sinh, nếu Tô Tiểu Lai đã về rồi, thôi thì chuyện này giao cho anh xử lý?”

Đầu Tô Tiểu Lai nổ ầm ầm, thoáng chốc hiện ra trạng thái thiếu dưỡng khí trầm trọng, Trình tiên sinh, ai là Trình tiên sinh?? Không phải là anh cô đang ở ký túc xá chứ???

Cô hạ quyết tâm ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp đôi mắt lạnh băng của anh trai, cô sợ mới mức co rúm người lại, trốn ngay sau lưng Dịch Xuyên Thần, giống như con mèo nhỏ sợ hãi.

Trình Thiếu Phàm chuyển ánh mắt mạnh mẽ đến hai tay vẫn đan chặt vào nhau của họ, cả người Tô Tiểu Lai run lên bần bật, bối rối cô buông lỏng tay Dịch Xuyên Thần.

Lúc này Trình Thiếu Phàm mới dời ánh mắt, nhìn sang thầy chủ nhiệm và thầy phụ đạo, thản nhiên nói, “Thật sự làm phiền các anh rồi, với những sinh viên trái với điều lệ trường học thế này nhất định phải trừng phạt thích đáng, phương án cụ thể thế nào vẫn để các anh tự quyết định.”

“Được được.” Giáo viên chủ nhiệm đứng một bên đáp lời.

“Thiếu Phàm, lần sau đến trường cùng nhau tụ tập, lần trước họp lớp chúng nó cứ hỏi cậu đâu rồi? Cậu quá bận rộn rồi đấy!..” Lần này là giọng nói của thầy phụ đạo, không có a dua nịnh nọt, ngữ khí chỉ như bạn bè nói chuyện.

Một tiếng gọi “Thiếu Phàm” khiến Tô Tiểu Lai run sợ, cuối cùng cô cũng hiểu được, thì ra người giám thị cô nhiều năm nay, người đầu sỏ tuôn mọi tội lỗi của cô, chính là người có quan hệ không tầm thường với anh trai – thầy phụ đạo! Khó trách anh cô ở nước ngoài ba năm, vậy mà sinh hoạt của cô vẫn nắm chắc như lòng bàn tay, ngay cả 81 đêm không về ký túc xá cũng biết, con số cụ thể cũng tính toán chính xác như thế.

“Sao nào? Lần sau có tụ tập nhất định sẽ trình diện mọi người, lần này có việc nhà còn chưa xử lý tốt...” Anh thản nhiên nói, ánh mắt còn như cố ý vô tình dừng lại trên Tô Tiểu Lai.

Không đợi anh nói xong, như hiểu được lời nói sắc bén của anh, giáo viên chủ nhiệm nghiêm túc nói với ba chị em kia, “Ba cô theo tôi ra ngoài, còn có việc phải giải thích cho rõ ràng.”

Sau đó ba chị em kia liền đi theo thầy chủ nhiệm và thầy phụ đạo ra ngoài.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Người Nào Đó Đại Bùng Nổ

Không khí trong phòng ký túc xá bỗng trở lên cổ quái, cả ba người cùng rơi vào trầm mặc.

Tô Tiểu Lai sợ tới mức tim như muốn rớt ra ngoài.

Cô hiểu được lần phạm lỗi này không hề tầm thường, muốn cầu xin anh cô tha thứ hẳn không phải là điều dễ dàng, vốn chuyện cả đêm không về ký túc xá đã là chuyện không thể tha thứ, giờ cô lại còn đứng bên cạnh Dịch Xuyên Thần, nắm tay nắm chân, tội càng thêm tội.

Lại nghĩ chuyện hôm qua ngủ ở nhà Dịch Xuyên Thần, nếu bị anh cô biết, hậu quả thực sự rất rất... Cô không dám tưởng tượng, căn bản không thể tưởng tượng được hậu quả sẽ thành cái gì. Chỉ có thể khẩn cầu tay Dịch Xuyên Thần kia ngàn vạn lần đừng hé miệng nói ra. Nhưng với chỉ số IQ của anh trai, chẳng lẽ lại không nhìn ra hai người họ ở cùng một chỗ chắc??!!!

Không biết bao lâu sau, Dịch Xuyên Thần đột nhiên nhẹ nhàng nói, “Thiếu Phàm, không còn sớm, chúng ta ra ngoài ăn cơm trưa đi?”

Trình Thiếu Phàm không nói một lời, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Tô Tiểu Lai, giống như muốn nhìn xuyên qua cô vậy.

Tô Tiểu Lai hoảng sợ bởi cái nhìn ấy, lập tức phụ họa với Dịch Xuyên Thần, cô gắng nở nụ cười tự nhiên nhất, “Đúng vậy đó, anh à, chúng ta ăn cơm trước được không? Rồi sau đó muốn đánh muốn chém đều tùy anh.” (_ _||)

Trình Thiếu Phàm hừ lạnh một tiếng, chậm chọc nói, “Anh làm sao dám đánh chửi em chứ, ông nội thương em, lúc nào cũng coi em như bảo bối cần được che chở. Hôm qua vừa nghe nói có chiếu rạp bộ phim Doreamon em thích đã lập tức đi đặt mua ba vé, vốn muốn chuẩn bị buổi tối đi xem, nhưng em không muốn, muốn tự quan tâm chăm sóc mình, điện thoại không nhận, suốt đêm không về, khiến cho ông thân già lo lắng đến nửa đêm ngồi chuyển bay cuối cùng về Mỹ rồi.”

Tô Tiểu Lai cảm thấy áy náy, giờ phút này cô có nói gì cũng vô ích, đúng vậy, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của cô, cô đã phụ ý tốt của ông nội, còn hại ông đã già mà phải lo lắng cả đêm cho cô, giờ đây cô vô cùng hối hận, vô cùng xấu hổ, vô cùng hy vọng thời gian có thể quay ngược trở lại, như vậy cô có thể vui vẻ đi xem bộ phim hài cô yêu nhất, ông nội cũng không cần lo lắng cho cô, anh trai cũng sẽ không tức giận.

Bao lời muốn nói nhưng đến miệng cũng chỉ dám nói nhẹ nhàng một câu, “Anh, em xin lỗi...”

Trình Thiếu Phàm đi đến trước mặt cô, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, dùng ánh mắt thâm thúy tìm tòi nghiên cứu đánh giá cô, qua vài giây, giọng nói trầm thấp mệt mỏi vang lên, “Em mãi mãi chỉ biết một câu xin lỗi, em nói anh nên bắt em phải làm gì bây giờ?” Anh lắc đầu bất lực, giọng nói mang theo vẻ chua xót.

Tô Tiểu Lai như con rối ngờ ngác nhìn anh, đây là lần đầu tiên cô thấy anh như vậy, đáng vẻ thực sự khổ sở.

Anh đột nhiên buông cô ra, ánh mắt không nóng không lạnh, giọng nói lãnh đạm, “Em không phải vẫn muốn thoát khỏi anh sao? Được, từ hôm nay trở đi anh sẽ không bao giờ quản em nữa.”

Tô Tiểu Lai kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó dờ dẫm lắc đầu mạnh mẽ, nước mắt nhanh chóng đọng đầy hốc mắt, cái câu “Anh sẽ không bao giờ quản em nữa.” có thể nói đã khơi dậy ngàn tiếng vang trong lòng cô, cô đã từng khát vọng có ngày như vậy, tự do tự tại, vô tư vô lo, nhưng đến khi thực sự đạt được, vì sao lại thấy khó chịu như vậy?

Nước mắt cuối cùng cũng không khống chế được rơi xuống, “Anh, không cần, em không cần, anh đừng không để ý đến em, sau này em sẽ không bao giờ tự làm theo ý mình, không bao giờ chọc anh tức giận, không bao giờ... hu hu hu anh...”

Trình Thiệu Phàm đứng bất động, thản nhiên liếc mắt qua cô, rồi dời ánh mắt ra chỗ khác, dùng ngữ khí hết sức chân thật đáng tin nói, “Buổi chiều sẽ có người giúp em đưa hành lý tới, sau này em ở trường đi.” Nói xong nhấc chân bước đi, cũng không thèm để ý đến Tô Tiểu Lai vẫn còn nức nở ở sau.

Tô Tiểu Lai không biết lấy dũng khí ở đây, đi lên kéo anh lại, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt, “Anh, anh không được bỏ mặc em như thế!” Cô đúng là nóng nảy, nhìn vẻ mặt trong trẻo lại lạnh lùng hờ hững của anh trai, tim cô như siết lại, cô không muốn anh đối với cô như vậy, cô không hề muốn.

Trình Thiếu Phàm dừng lại, dường như có chút do dự, nhưng chỉ hai giây sau anh liền khôi phục vẻ lạnh lùng như trước, hơi dùng sức đẩy tay cô ra, cũng không quay đầu lại, tự nhiên bước đi.

Tô Tiểu Lai khóc to, không còn sức lực ngồi bệt xuống đất, miệng còn gọi, “Anh, anh ơi...”

Dịch Xuyên Thần đi đến bên cạnh cô, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lau nước mắt vương trên khóe mắt cô, giống như dỗ dành trẻ con, “Tiểu Lai, ngoan nào, đừng khóc nữa, anh em không cần em, anh sẽ làm anh em được không?”

Tô Tiểu Lai khóc càng ngày càng to, “Không cần, em muốn anh em, em muốn anh em cơ... Nhưng anh ấy không bao giờ quan tâm đến em nữa, hu hu hu ..”

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, thở dài, an ủi nói, “Anh em không phải không còn quan tâm đến em nữa đâu, tin anh đi.”

***

“Tiểu Lai, anh cậu giận cậu không thèm để ý đến cậu cũng đúng thôi, nói thật nhá, chuyện đêm không về ký túc có thể tha thứ, quan trọng nhất là cậu cứ ngang nhiên đi cùng một người đàn ông, cô nam quả nữ ở cùng một đêm, hơn nữa người đàn ông này lại là bạn của anh cậu, người đàn ông tôn nghiêm như anh cậu thấy cái chuyện lộn xộn này không bùng nổ mới kỳ lạ ấy.” Từ Tổ đứng bên cạnh Tiểu Lai, gần giọng trách móc.

“Đúng, Tổ Tổ nói rất có đạo lý.” Lí Ly ở một bên tỏ vẻ đồng ý.

Tô Tiểu Lai cúi đầu ngồi trên giường, yên lặng thở dài.

“Bây giờ đã biết hối hận chưa?” Lâm Vi Vi vỗ vai cô, đặt mông ngồi phịch bên cạnh.

Tô Tiểu Lai không lên tiếng.

“Tiểu Lai, anh cậu thật sự không thèm để ý đến cậu đấy chứ? Nói không chừng hôm nay chỉ nhất thời tức giận mới nói vậy thôi, chờ anh ấy hết giận sẽ đến tìm cậu thôi.”

Tô Tiểu Lai trầm mặc không nói. Chỉ có cô biết lần này lành ít dữ nhiều, bởi vì anh cô không hề tức giận mắng mỏ đánh chửi, không truy cứu nguyên nhân, ngay cả khi cô khóc lớn náo loạn lên anh cũng đều làm như không thấy, có thể thấy được lần này anh rất thất vọng về cô. Sau sự việc này anh cô có nói chuyện ngữ khí cũng rất lãnh đạm, lại còn ánh mắt lạnh lẽo sâu thẳm ấy, giống như lưỡi kiếm đâm vào tim cô. Cả đời này cô cũng không dám nhớ lại việc sáng này, cô rất hy vọng tất cả chuyện vừa xảy ra kia chỉ là một giấc mộng mà thôi _ _||

“Kỳ thật bây giờ cứu vẫn vẫn còn kịp, chỉ cần cậu thành tâm.” Từ Tổ nói một câu kéo Tô Tiểu Lai thoát ra khỏi suy nghĩ của mình.

“Thật vậy hả? Cậu có cách gì vậy?” Tô Tiểu Lai đứng bật dậy, hai mắt sáng ngời nhìn Từ Tổ.

“Cuối cùng cậu cũng có phản ứng rồi! Tớ còn sợ cậu biến thành câm điếc ấy, được rồi, thật ra rất đơn giản.” Cô nàng ra vẻ thâm trầm nói, “Cậu về nhà anh cậu đi.”

Ánh mắt Tô Tiểu Lai trở nên ảm đạm hơn vừa nãy, lại ngồi lên giường, một lúc lâu sau mới nói, “Anh tớ đã nói tớ phải ở trường, anh ấy không muốn gặp lại tớ rồi.”

Từ Tổ tức giận không muốn nói, lời mạnh cô nàng, hung thần buông một câu đầy nhiệt huyết, “Từ khi nào cậu trở nên nhu thuận như vậy hả? Chỉ có tiếp cận anh ấy cậu mới có cơ hội tranh thủ nhận được sự tha thứ của anh ấy thôi. Tóm lại, cậu phải về nhà ngay, ở lì nhà anh ấy cho tới.”

“Nhưng tới về rồi anh ấy cũng không để ý đến tới.” Tô Tiểu Lai buồn rầu nói.

“Tô Tiểu Lai, thế ở trường học anh ấy sẽ để ý đến cậu sao hả? Tới nói thật cho cậu biết nhé, anh trai cậu thật là vĩ đại quá đi, mơ ước của anh ấy là tre già măng mọc, anh ấy sao phải vì cậu mà phải treo cổ lên cây chết chứ?” Từ Tổ như chịu nội thương, khó nhọc nói, “Còn có La San, tới cam đoan không đến năm ngày, tuyệt đối cô ta sẽ thường xuyên lui tới chỗ anh cậu.” Câu này đương nhiên chỉ dùng để dọa Tô Tiểu Lai.

Quả nhiên có hiệu quả, vừa nghe nhắc đến La San, cuối cùng Tô Tiểu Lai cũng không kiềm chế được, cắn răng nói, “Bây giờ tới sẽ thu xếp đồ đạc về nhà.”

Hai người còn lại đều giơ ngón tay cái về phía Từ Tổ. Có ý là, cậu là số một, chỉ có cậu mới xử lý được con nhỏ cứng đầu Tô Tiểu Lai kia.

Từ Tổ cũng không quên tự hào về mình, quay về phía hai cô nàng kia hất tóc duyên dáng, có ý chứng minh mình quả thực là nhân vật bậc thầy.

Trước khi Tô Tiểu Lai ra khỏi phòng, Từ Tổ còn dặn cô, “Di động nhớ mở 24/24 đấy, có động tĩnh mới nhất gì đều phải báo cáo cho

tớ biết, tớ sẽ cho cậu cách giải quyết.” Dứt lời, ba người đặt tay lên vai cô truyền ý chí quyết tâm |||

***

Vừa mở cánh cửa kia, trong lòng Tô Tiểu Lai cảm thấy không yên, cô không biết điều gì đang chờ đợi cô? Lời nói lạnh nhạt, hay trực tiếp lờ cô đi?

Trình Thiệu Phàm đang nằm ngủ, mơ hồ nghe được tiếng mở cửa, còn tưởng thư ký Lý đến, mệt mỏi đứng dậy anh ra khỏi phòng, vừa lúc gặp Tô Tiểu Lai đang đứng ở cửa, không khỏi nhú hàng lông mày rậm, sau đó xoay người vào phòng lại tiếp tục ngủ.

Tô Tiểu Lai đứng ngây người một lúc mới bước vào phòng, nhìn dáng vẻ anh cô trông thật tiều tụy, nhất thời cảm giác áy náy như nước sông dấy lên trong lòng.

Cô ngơ ngác ngồi trên ghế sofa, phòng khách im lặng chỉ nghe tiếng đồng hồ tíc tắc chạy từng bước, cô lại rơi vào trầm tư.

Không biết qua bao lâu, chuông cửa vang lên, lúc này cô mới đứng dậy mở cửa, nhìn người tới cô thấy không khỏi sửng sốt, thư ký Lý sao lại đến đây vậy?

Thư ký Lý đứng ngoài cửa cũng thấy kinh ngạc, trong lòng cân nhắc, tổng giám đốc không phải bảo anh đến thu xếp hành lý sao? Vậy sao đương sự lại ở đây? Anh cảm thấy thật mơ hồ.

Cuối cùng vẫn hỏi, “Trình tiên sinh có nhà không?”

“À, anh ấy đang ngủ, có chuyện gì quan trọng không?” Tô Tiểu Lai thấy xấu hổ, đã gặp thư ký Lý không ít lần, nhưng cứ nghĩ đến

sự kiện đưa cơm đó cô vẫn còn cảm thấy xấu hổ không thôi.

Thư ký Lý ngẫm nghĩ, nếu đương sự vẫn còn ở đây, vậy việc đưa hành lý cũng không cần đâu nhỉ? Hơn nữa, tổng giám đốc còn đang nghỉ ngơi, anh ấy cũng không muốn ai quấy rầy lúc này đâu, vì thế anh cười nói, “Cũng không có chuyện gì quan trọng. Nếu Trình tiên sinh đang nghỉ ngơi, vậy tôi đợi điện thoại của anh ấy là được rồi.”

Thư ký Lý đi rồi, Tô Tiểu Lai ngược nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ chiều rồi, anh cô cũng nên rời giường rồi chứ, vấn đề cơm tối định giải quyết sao đây?

Bụng bắt đầu kêu thì thầm, cô chạy đến phòng bếp kiểm cái ăn, đồ ăn thực ra cũng có nhiều, cà rốt, khoai tây, rau cải, hành tỏi, trong tủ lạnh có trứng, có thịt, và vài thứ gì đó, nhưng những đồ này nên làm gì đây? Cô nhìn rau cải trước mắt, ngon thật, khoai tây nửa kia, ôi chao, đó là món cô yêu nhất, nếu có thể làm một bát canh khoai thịt thì tốt biết bao nhá!!! Đúng rồi, anh cô thích ăn cái gì nhỉ? Canh khoai thịt? Canh giò heo? Mà không đúng, đó đều là món cô thích ăn mà. Cô mở miệng tưởng tượng, mỗi lần anh nấu cơm cho cô, trên bàn đều là món yêu thích của cô.

Đối với sở thích của anh, giờ cô mới phát hiện, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Ảo não thờ dài, cô lấy mớ cải trắng rửa sạch, sau đó thái nhỏ ra, làm món cải xào cũng dễ dàng thôi nhỉ? Bỏ ít dầu trong nồi, cảm thấy ít ít, vì thế lại bỏ thêm vào, tay không cẩn thận run lên đổ cả nửa chai, mắt nhìn thấy dầu đang cháy, cô hoảng sợ không biết làm gì, đổ toàn bộ cải trắng vào nồi, chỉ thấy một ngọn lửa hồng hồng hực cháy lên, cô sợ quá ném thìa lại hét lên.

Phòng bếp gây tiếng động quá lớn khiến Trình Thiếu Phàm tỉnh lại, anh lao ngay ra khỏi phòng, chứng kiến một màn lộn xộn. Trong nồi lửa cháy to, Tô Tiểu Lai đứng run lẩy bẩy một bên, cũng không chạy ra xử lý, không tắt lửa, anh khó nhọc kéo cô đi ra, sau đó cầm bát nước đổ vào nồi, dập lửa, tắt bếp gas.

Tô Tiểu Lai đứng ở ngoài, cúi đầu thấp, lại làm chuyện sai rồi.

Trình Thiếu Phàm nghiêm mặt nhìn cô, “Đi vào phòng thu xếp quần áo, rồi ra ngay đây anh đưa em về trường học.”

Tô Tiểu Lai đứng bất động, vốn nghĩ anh sẽ giận dữ mắng cô, nhưng ngay cả mắng anh cô cũng không thèm sao? Trong thâm tâm chỉ mong đuổi cô đi, cô khiến anh ghét bỏ như vậy sao?

May mắn trong lòng cô vẫn luôn nung nấu một ý niệm trong đầu, không được thỏa hiệp, không được thỏa hiệp.

Trình Thiếu Phàm thấy cô đứng bất động, tự mình đến phòng ngủ, bắt đầu giúp cô thu dọn đồ đạc, Tô Tiểu Lai đi theo vào, vội vàng ôm chân anh, nước mắt tuôn rơi, “Anh ơi, đừng đuổi em đi, em không muốn ở trường học, em sai rồi, em sai rồi mà, anh mắng em đi, mắng em đi mà, chỉ cần đừng đuổi em đi thôi, hu hu hu...”

Tô Tiểu Lai khóc nức nở, ôm chân anh không buông ra, ngược lại càng ôm chặt, Trình Thiếu Phàm nhìn bộ dạng cô, trong lòng thấy đau xót, nhưng vẫn muốn giáo huấn cô một bài học nhớ đời, lần này tuyệt đối không thể tha thứ nhanh như vậy, đã dám cùng người đàn ông khác đi cả đêm không về, lần sau không chừng sẽ leo đèo chạy theo người khác đấy, trong lòng anh đã có chủ ý, nếu cô đã muốn về nhà ở, chứng tỏ trong lòng cô thực sự để ý đến anh, nhưng nha đầu kia biết quá muộn, nhiều năm đơn phương yêu cô, đơn phương trả

giá đã khiến cho anh rất mệt mỏi, anh cần Tô Tiểu Lai hiểu rõ trái tim mình.

“Được rồi, muốn ở lại đây thì không được khóc nữa.” Anh bắt đầu nói.

Tô Tiểu Lai lập tức nín khóc, ngẩng đầu lau nước mắt, sụt sịt nói, “Thật không ạ?”

Trình Thiếu Phàm nhìn nước mắt vẫn còn đọng đầy hốc mắt cô, tim thoáng mềm lại, vội bớt vài phần lạnh nhạt.

“Buông tay ra, anh đi nấu cơm.” Ngữ khí vẫn giữ vẻ lạnh lùng như trước.

Tô Tiểu Lai nghe lời buông tay ra, chờ anh cô ra khỏi phòng ngủ, cô lại lấy quần áo của mình xếp gọn vào tủ, sợ anh tự nhiên lại đổi ý.

Cơm tối, Trình Thiếu Phàm làm hai bát cơm thịt bò, hương thơm ngào ngạt vờn trước mặt, Tô Tiểu Lai lau nước miếng, nhìn anh, lại chớp chớp mắt nhìn xuống bát cơm, cô thực sự rất rất đói rồi, buổi trưa vì quá đau lòng nên chẳng ăn mấy. Nhưng anh cô ngồi đối diện không nói câu gì, cô làm sao dám ăn, lần này phạm lỗi rất nghiêm trọng, cô phải ngoan ngoãn nghe lời thôi. Cho đến khi nghe đến một câu, “Ăn đi.” Tô Tiểu Lai mới như được ban đại xá, vội lấy bát cơm ăn lấy ăn để, xúc vào, thơm quá, tiếp tục xúc vào, nhai, há miệng, thối thối nóng quá, hoàn toàn không giữ hình tượng trước mặt anh.

Trình Thiếu Phàm nhìn cô nhú mào, cuối cùng vẫn không trách mắng. Ăn mấy miếng, không có khẩu vị, buông bát xuống, đứng dậy ra khỏi bàn ăn.

Tô Tiểu Lai đang cúi đầu bận rộn ăn, nhìn anh mới ăn mấy miếng, “Anh, anh không ăn nữa sao?”

Trình Thiếu Phàm không để ý đến cô.

“Em ăn giúp anh nhé?” Tô Tiểu Lai thực sự không muốn giành cơm thừa của anh đâu, nhưng lãng phí rất xấu hổ, vừa hay bụng cô đang đói.

“Tùy em.” Âm thanh lạnh lùng vang tới.

Tô Tiểu Lai không khỏi rùng mình, nhưng vẫn run rẩy ăn hai bát cơm to.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Nhận Ra...

Đảo mắt đã là cuối mùa thu, không khí lạnh lạnh, rất trong lành. Vườn trường ngày xưa xanh tươi sức sống nhưng giờ trông thật quạnh quẽ cô đơn.

Tô Tiểu Lai ngồi ở trong thư viện, ngừng viết, nhìn cảnh lá bay bay, bên ngoài là tiếng gió thổi vi vu vi vu, trong lòng cũng tự nhiên cảm thấy cô đơn lạnh lẽo.

Đã bao nhiêu ngày rồi cô chưa thấy được nụ cười tươi như nắng của anh, đã bao nhiêu ngày rồi cô chưa được nghe giọng điệu yêu chiều của anh với cô, đã bao lâu rồi cô chưa được nhận sự chăm sóc của anh, đã bao lâu rồi? Hình như cũng lâu lắm...lâu đến nỗi cô cũng không nhớ rõ nữa....

Thực ra mới chỉ có 20 ngày ngắn ngủn, nhưng cô cảm giác tựa như vừa trải qua cả trăm thế kỷ lạnh lẽo không anh.

Trong khoảng thời gian này, cô mỗi ngày đều dậy lúc 7g, sau đó đi xe bus đến trường, rồi lại vui mình ở thư viện, đắm chìm trong sách vở, học một lè đến tối thì xuống căn tin ăn cơm, xong rồi thì về nhà. Cuộc sống của cô giờ chỉ là một vòng tròn khép kín, cô cố gắng để không nghĩ đến anh, không nghĩ đến chuyện anh đang giận cô....

Đúng vậy, Thiếu Phàm chưa tha thứ cho cô.

Buổi tối ngày hôm đó, sau khi ăn xong, anh kêu cô đến thư phòng. Anh trầm ngâm đầy nghiêm túc, dường như anh đã đắn đo nghĩ suy lắm mới đưa ra quyết định này : “Từ giờ trở đi, em không còn là vị hôn thê của anh nữa. Thực ra thì việc vợ chưa cưới với vị hôn thê này đều do anh, anh tự mình đa tình, ép em theo ý anh mà không hề để ý đến cảm giác của em. Tình cảm của anh đã gây áp lực cho em, từ này về sau em không cần lo lắng nghĩ suy gì nữa đâu.” Anh xoa xoa thái dương, tự giễu nói : “Anh biết cảm giác của em khi anh đi học nước ngoài, rất vui vẻ giống như được giải thoát tù ngục đúng không? Em nói cho anh biết, hình ảnh anh ở trong lòng em rất xấu xí, tựa như ác ma đúng không ?”

Tô Tiểu Lai cúi đầu, nước mắt đã lặng lẽ rơi đầy mặt.

Cô dùng sức lắc đầu. Đúng là trước kia cô có ý nghĩ này, nhưng sau này , khi anh tuyên bố cô là vị hôn thê của anh, cô đã hồi hộp mất ngủ suốt cả một đêm không phải sao? Không phải cô đã rất buồn bực ảo não khi anh không hôn cô trong thang máy sao? Cô đã rất sợ La San sẽ cướp đi anh.....Hóa ra...nhất nhiều điều kỳ diệu đã xảy ra, biến hóa trong khoảnh khắc cô ở bên anh. Nhưng chính cô cũng không dám thừa nhận, không dám nghĩ tới mà thôi.

Anh hiểu cô rất nhiều, có thể nói anh hiểu cô hơn cả chính bản thân cô nữa. Vậy mà, cô lại...người mình thích là ai cũng không biết....Cô chỉ biết chọc cho anh tức giận, làm anh lo lắng, khiến anh thương tâm. Cô luôn tạo ra một đống rối rắm để mặc anh giải quyết, cô chưa bao giờ làm chuyện gì khiến anh vui cười hạnh phúc cả... Giờ khắc này, cô mới phát hiện ra rằng mình đáng ghét biết bao nhiêu, không thể tha thứ biết chừng nào, là ngu không ai bằng mà...

Hối hận, áy náy, tự trách, đau lòng...tất cả hòa quyện vào nhau....

Tiểu Lai đã sớm khóc không thành tiếng.

Thiếu Phàm đứng lên, rút tờ khăn giấy, chậm rãi giúp cô lau mặt, thở dài : “Hôm nay em ngủ ở trong phòng, anh sẽ ngủ ngoài sofa. Mai anh sẽ cho người đưa giường tới, em về phòng ngủ của mình đi.”

Khi anh bước đi, đầu không ngoảnh lại, chỉ bỏ lại vền vền một câu : “Chỉ còn 3 tháng là tới kì thi rồi, em ráng ôn tập đi, đừng làm cho ba mẹ thất vọng nữa.”

Nhớ lại chuyện tối hôm đó, cho đến tận ngày hôm nay, Tiểu Lai vẫn không thể tin được những gì đã xảy ra.

Nhưng ánh mắt lạnh lùng của anh, thái độ lãnh đạm của anh là lời nhắc nhở lớn nhất. Có lần, cô đến công ty đưa tài liệu anh để quên ở nhà, vất vả đi đường, đến dưới đại sảnh chờ thì chỉ nhận được một câu nói ngắn gọn của anh: “Em chờ ở dưới, anh sẽ cho bí thư Lý xuống lấy.”

Trái tim cô vỡ vụn, hóa ra....thấy mặt cô cũng khiến anh chướng mắt đến vậy.

Tuy rằng anh và cô cùng công ty, nhưng số lần gặp mặt lại vô cùng ít ỏi. Trước kia anh sẽ vì cô làm bữa sáng, đến giờ tan tầm sẽ nhanh chóng gọi điện hỏi cô thích ăn gì. Mỗi ngày, dù cho công việc có ngập tràn thì anh sẽ vẫn về nhà trước mười một giờ. Nhưng...bây giờ, mọi việc đã thay đổi. Anh sẽ không làm bữa sáng cho cô nữa, không quan tâm cô muốn ăn gì nữa...Ngay cả buổi tối đợi anh về nhà cũng là một hy vọng xa vời, cô đợi đến khi ngủ thiếp đi thì lúc đó anh mới về. Vài lần đến tận 2-3g sáng anh mới về, lại có nhiều đêm trời bất chợt nổi sấm giữa khuya, cô sợ và lo lắng cực kỳ, nằm ở trên

giường trần trọc mãi mà không ngủ được. Sau đó, cô đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng vẫn đến phòng khách chờ anh về. Lúc đó cô mới hiểu được khi chờ cô suốt đêm không về, anh đã lo lắng biết bao nhiêu....

Ngày qua ngày, tất cả đều không có gì thay đổi.

Nhưng mà số lần Dịch Xuyên Thần đến trường cô tăng lên rất nhiều, nhiều đến nỗi cô cảm thấy thật không bình thường chút nào.

Thời gian trước nói là đến đưa sách tham khảo cho cô, nhưng bây giờ thì sao?

Khi Tiểu Lai thấy Xuyên Thần ngồi ở quán nước gần trường thì rất cục cộ nhịn không được nữa, nói : “Anh không cần đến trường em nữa đâu.”

Dịch Xuyên Thần nhếch mép: “Em nhìn lại mình đi, gầy gò ốm yếu như thế này...chắc, lần sau anh sẽ đưa em đi ăn giúp em tăng bổ.”

Tiểu Lai buồn bực, người này không hiểu cô đang nói cái gì sao? Suốt ngày đánh trống lảng! Cô đành phải nói thẳng: “Em sắp thi rồi, không muốn đi ăn với anh đâu. Anh sau này cũng không cần tới nữa đâu.”

Dịch Xuyên Thần không giận, vẫn cười “Cái con bé này, đúng là không biết cái gì tốt cho mình cả. Anh thấy em chưa ăn cơm tối nên đến đưa em đi ăn đây.”

Tiểu lai xoa xoa đầu : “Không cần đâu, em đang giảm béo.”

Xuyên Thần gõ nhẹ đầu cô : “Em gầy đến mức da bọc xương luôn nè, giảm gì nữa! Anh em chắc sẽ đau lòng chết mất.”

Một câu nói bông đùa vô tình làm cho Tiểu Lai đau đến quặn lòng. Anh sẽ còn đau lòng vì cô sao?

Dịch Xuyên Thần cũng ý thức được lời mình nói hình như đã đụng chạm đến nỗi đau của Tiểu Lai, vội vàng chữa cháy nói : “Tiểu Lai, nếu như hôm nay không đi ăn, chi bằng chúng ta đi xem phim cho thoải mái nhé?”

Tiểu Lai làm gì có tâm tình đi xem phim nữa, đành phải uyển chuyển từ chối: “Không cần đâu ạ, em nghĩ em nên về nhà nghỉ thôi.”

“Để anh đưa em về nhé?”.

Cô xua xua tay : “Phiền anh lắm, em bắt xe bus là được rồi....”

Dịch Xuyên Thần cuối cùng cũng nổi giận, chưa đợi cô nói hết câu, anh đã túm tay cô lôi thẳng vào xe. Tiểu Lai nhăn mặt, tay bị anh siết đau quá. Xuyên Thần là người có khuynh hướng bạo lực sao?

Cô ngồi một bên xoa xoa cổ tay, mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào Xuyên Thần. Xuyên Thần thấy cô nhìn mình, cũng không lái xe, hai tay khoanh trước ngực nhìn cô.

“Không lái xe thì em xuống đây.” Tiểu Lai thấy ngọt ngào, đẩy cửa xuống xe. Kết quả là cửa xe đã bị khóa. “Sao anh chơi trò bỉ ổi thế, sao lại khóa cửa xe? Mở cửa ra, em muốn xuống xe!”

“Được rồi, im lặng nào, anh đưa em về.” Nói xong anh khởi động xe.

Nhưng Tiểu Lai lại tiếp tục giãy nãy: “Không! Em muốn xuống”

“Tiểu Lai, nghe lời đi, anh đưa em về.” Giọng nói của Xuyên Thần tràn ngập sự bất đắc dĩ.

Tiểu lai đột nhiên bật khóc, nỗi niềm bao ngày qua đều tuôn ra hết : “Em xin anh, cho em xuống đi. Mỗi lần em ở cùng anh, anh em đều không thích một chút nào cả. Nếu như anh chở em về, lại gặp anh em, em không thể giải thích rõ được.”

Dịch Xuyên Thần nhìn khuôn mặt ngập nước mắt của cô, tâm tình chao đảo thành một mớ hỗn độn.

Xuyên Thần muốn an ủi Tiểu Lai, nhưng anh cũng muốn biết rằng cô liệu có thích Thiếu Phàm hay không...Vấn đề này làm cho anh rối rắm một lúc lâu. Anh rất rất rất muốn biết, cô đơn giản chỉ là sợ Thiếu Phàm giận hay cô đã thực sự thích Thiếu Phàm?

Vì thế, anh đành phải nhấn tâm cửa dao vào lòng cô : “Anh em cũng không quan tâm em nữa, bây giờ còn quan tâm cậu ta làm gì nữa?”

Một câu nói làm Tiểu lai nức nở to hơn

“Em...em thích Thiếu Phàm đúng không?” Xuyên Thần thừa dịp xông lên

“Đều tại anh...đều tại anh...hôm sinh nhật em, anh biết không? Anh ấy đã làm một bàn đầy những món em thích, lại lặn lội đặt chiếc bánh sinh nhật em thích nhất, lại còn thổ lộ trên truyền hình với em.

Nhưng mà em lại không đến, em không biết gì. Đáng lẽ em nên biết tâm tư của anh em, thế nhưng vì em vô tình, ích kỷ, đi theo anh, còn vui vẻ chơi cả một ngày trời....Anh nói xem em rất ích kỷ đúng không?” Nói xong câu này nước mắt đã ròn ròn khắp mặt.

Dịch Xuyên Thần hoảng hốt, anh không nghĩ rằng cô xúc động như thế.

Lau nước mắt cho cô, anh chỉ nói được một câu : “Tiểu Lai, anh xin lỗi..”

“Còn nữa, tối hôm đó, anh em ở trên xe nói với em rằng anh ấy thích em, nhưng em lại đờ người, không biết phản ứng ra sao. Có người nào mà ngốc nghếch ngu xuẩn như em không?”

“Còn nữa, lần trước em uống say, lại bắt anh ấy lo lắng cả một đêm. Cả ông nội nữa, ông cũng lo cho em. Tuổi ông cũng đã lớn rồi, sao em lại còn không hiểu chuyện chứ?”

“Nhưng là, khi em hiểu được mọi việc, thật sự là quá trễ, anh ấy bây giờ không muốn nhìn em nữa, anh ấy đã ghét em rồi. Em thích anh ấy còn có ý nghĩ gì nữa chứ? Anh ấy nói em không còn là vị hôn thê của anh ấy nữa...Anh ấy không thích em...” Nói đến đây, cô nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

Xuyên Thần nhẹ nhàng ôm lấy cô, vỗ vai dịu dàng nói : “Được rồi, đừng nói nữa, anh hiểu, anh hiểu mà...”

***

“Dịch tiên sinh, tổng giám đốc nói không muốn gặp ngài...Ngài nên trở về đi, Dịch tiên sinh..” Thư ký Lý nói còn chưa xong, Dịch Xuyên Thần đã hùng hổ lao vào phòng Tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc, Dịch tiên sinh....” Thư ký Lý nhìn Trình thiếu Phàm giải thích

Thiếu Phàm xua xua tay, ý bảo thư ký Lý đi ra ngoài.

Thư ký Lý hơi lo. Đạo gần đây tính khí của sếp không được bình thường, rất hay nổi cáu. Vừa rồi có đến tận năm trưởng phòng bị sếp mắng té tát. Thư ký Lý sống quả thực rất khổ sở trong thời gian này, thần kinh lúc nào cũng căng như dây đàn == chỉ sợ lỡ sai một việc gì nhỏ, tội lớn liền rớt xuống đầu.

Thiếu Phàm buông tài liệu trong tay, liếc Xuyên Thần một cái, lãnh đạm hỏi : “Cậu tới làm gì?”

“Tôi tới chỉ để muốn hỏi cậu, bây giờ cậu không quan tâm tới Tiểu Lai nữa là có ý gì?” Dịch Xuyên Thần mắng sa sả vào mặt Thiếu Phàm, bộ dạng cả vú lấp miệng em.

Trình Thiếu Phàm đầu tiên là ngẩn ra, sau đó châm chọc hỏi Xuyên Thần : “Trước kia là La San, bây giờ đổi đổi tượng là Tiểu Lai sao?”

“Cậu không thích La San nên lạnh lùng với cô ấy. Điều này tôi có thể hiểu, nhưng mà, Tiểu Lai là bảo bối của cậu, vậy là sao?”

“Cậu còn dám hỏi tội tôi sao?” Trình Thiếu Phàm cả giận vặn lại. Nghĩ đến đêm hôm đó Tiểu Lai cùng cậu ta ở chung, anh lập tức muốn bóp cổ cậu ta chết ngắc.

“Lần trước cô ấy không về nhà, tôi có thể giải thích. Tối hôm đó tôi gặp cô ấy, cô ấy đang ở trong trạng thái say mèm, đầu óc lơ mơ không ý thức được gì.... “

Thiếu Phàm cắt ngang : “ Tôi không có hứng nghe cậu giải thích, cậu đi đi!” Nói xong lại vùi đầu vào đồng sổ sách

“Cậu không biết là cậu quá đáng sao? Tiểu Lai chỉ là một đứa trẻ mới lớn, vẫn còn vô tư, cậu để bụng lỗi sai của cô ấy à?” Dịch Xuyên Thần kích động, hét thẳng vào mặt Thiếu PHàm.

Trình THIếu Phàm không muốn tranh cãi nữa. Chuyện của anh và Tiểu Lai không việc gì đến người ngoài.

Dịch Xuyên Thần thấy Thiếu Phàm lạnh lùng, không khỏi cảm thấy thương cho Tiểu Lai, tốt nhất là phải dẹp cái tính cách này của Thiếu Phàm đi.

“Xem ra cậu không thật sự thích Tiểu lai? Ngày hôm qua, Tiểu lai đã vừa khóc vừa kể chuyện cho tôi nghe. Tôi nghĩ Tiểu Lai chỉ là nói lung tung về cậu, ai ngờ sự thực đúng là như thế.” Xuyên Thần nhíu mày : “Tôi muốn nói cho cậu biết, tôi chính thức theo đuổi Tiểu Lai!”

Trình Thiếu Phàm vừa nghe ngày hôm qua Xuyên Thần và Tiểu Lai gặp gỡ, còn có cả vé phía sau, tức đến nổi mặt mày nổi gân, ném xoẹt tài liệu đang cầm trong tay

Chậc! Hiệu quả đạt đến mức tối đa. Dịch Xuyên Thần cũng không đại gì ở đây để nhận ‘sấm’ nữa, ném lại một câu : “Tôi không quấy rầy cậu làm việc.” rồi ôm hông chạy mất.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tạo Scandal

Buổi tối hôm nay, Trình Thiếu Phàm về nhà tắm rất khuya, vừa mới vào cửa đã phát hiện thấy đèn phòng khách vẫn còn bật sáng, lông mày anh nhíu lại, trời lạnh như thế, vậy mà nha đầu kia vẫn còn ngủ ở sofa.

Cơ thể cô cuộn tròn lại như con mèo nhỏ, tay còn ôm con gấu bông, một tấm chăn mỏng đắp lộn xộn lên người, hơn nửa người đều lộ ra ngoài, Trình Thiếu Phàm nhíu mày càng sâu, trong lòng bỗng có một nỗi đau không hiểu xâm chiếm, tay vòng đến ôm cơ thể cô, người cô đang run thế này, cô ấy không thấy lạnh sao? ☹️

Lúc ôm cô vào lòng đó, anh mới phát hiện cô nhẹ đi rất nhiều, vốn đã gầy giờ đây càng gầy thêm, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lòng anh cũng đã gầy đi không ít. Thì ra mấy ngày nay, anh đã không để ý cô xuống cân nhiều đến mức ấy. Ngày đó Dịch Xuyên Thần đến tìm anh, anh còn không thèm để ý, anh cảm thấy nha đầu kia vốn là người vô tâm, nhiều lắm chỉ buồn mấy ngày rồi thôi, không nghĩ lần này cô đau lòng đến vậy, liệu có phải ngày đó anh nói quá cay nghiệt độc ác với cô không? Vốn nghĩ cũng chỉ định trừng phạt cô một chút, lúc ấy tức giận mới nói vậy, kỳ thật ngày hôm sau anh đã thấy hối hận, nhưng lời đã nói ra miệng, muốn thu hồi lại thì đúng không phải là phong cách Trình Thiếu Phàm anh.

Những ngày nay anh thấy rất chán nản, cố chịu đựng không đến gần cô, không muốn nhìn người đã gây những cảm xúc khó chịu

cho anh. Kỳ thực rất đơn giản, anh sợ mình thấy cô rồi sẽ lại mềm lòng, rõ ràng muốn cho cô nhận lấy đau khổ, nhưng chính bản thân mình cũng theo đó mà buồn bực, ngấm lại cũng thấy thật buồn cười, một người đàn ông như anh, việc gì phải làm cái việc so đo như trẻ con vậy? Mà làm cho cô đau khổ, mình cũng đau lòng biết bao, hôm nay anh rất muốn ôm cô thật chặt ngủ suốt đêm, đã nhiều ngày nay không được nằm cạnh cô, khiến cho anh cảm thấy cực kỳ không quen.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng mâu thuẫn của bọn họ đã được giải quyết đâu! Dù sao anh cũng sẽ hành động thật từ từ, đặt cô nằm trên giường, đắp thêm chăn cho cô, anh mới rời đi.

***

“Tiểu Lai, nhanh lên, nhanh về ký túc xá mau.” Bên tai vang lên tiếng nôn nóng của Lâm Vi Vi.

Tô Tiểu Lai đứng yên lặng bên ngoài hành lang thư viện, tay nắm chặt di động, bộ dạng ngơ ngác, cả người còn chưa phục hồi tinh thần hoàn toàn kể từ lúc cần mẫn đọc quyển tư tưởng Mao Trạch Đông kia, dừng lại một lúc mới hỏi, “Sao vậy?”.

“Aziii, có chuyện lớn, cậu mau về là được.” Giọng nói Lâm Vi Vi lộ ra vẻ sốt ruột, bất đắc dĩ và lo lắng.

Tô Tiểu Lai đành phải trả lời nhanh, “Được được”, sau đó đi thu dọn sách vở về ký túc xá.

Tại phòng ngủ ký túc xá, ba chị em kia đang ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt người nào cũng nghiêm túc, nhìn trận địa này làm Tô Tiểu Lai thấy như bị dọa.

“Rốt cuộc làm sao vậy?”. Tô Tiểu Lai nói với ba người kia.

“À, thì ... Vi tử cậu nói đi?”. Lí Ly huých khuỷu tay đẩy người Lâm Vi Vi.

Lâm Vi Vi ấp úng như gà mắc tóc một lúc, cuối cùng lại đẩy công việc khó khăn này cho Từ Tổ.

Từ Tổ thật ra khảng khái hơn hai người kia nhiều, ho nhẹ một tiếng, sau đó sắc mặt làm vẻ căng thẳng nói, “Tiểu Lai, tớ nói cậu cũng đừng kích động quá ...”

“Rốt cuộc là chuyện gì?!!”. Ngay cả con người nhất quán không có gì sợ như Từ Tổ cũng biểu hiện trầm trọng như vậy, Tô Tiểu Lai mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không hay, nhưng lại không thể đoán được cái gì.

“À, cái này, ... thôi cậu tự mình xem đi.” Từ Tổ nói quanh co cuối cùng lại dúi vào tay Tô Tiểu Lai một quyển tạp chí.

Chỉ cần nhìn trang bìa rực rỡ đến chói mắt kia đã khiến cho Tô Tiểu Lai khó thở đứng bật dậy, trang bìa nổi bật với hàng chữ tiêu đề màu đen: Đại thiếu gia nhà họ Trình - người thừa kế duy nhất tập đoàn Trình thị - TRÌNH THIẾU PHẠM đã bí mật kết hôn ... Dưới tiêu đề là ảnh Trình Thiếu Phàm mặc bộ tây phục màu đen, ôm thắt lưng một cô gái rất xinh đẹp, người con gái mặc chiếc váy dài kiêu diễm màu vàng, trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, vẻ mặt tao nhã hạnh phúc tươi cười, hình ảnh thật hài hòa đẹp mắt, nhưng người phụ nữ này lại là ... LA SAN, kẻ mà cô từng coi là tình địch La San, đang ôm ấp anh cô? Lại ĐÍNH HÔN? Vậy kế tiếp sẽ là KẾT HÔN sao?

Một cặp đôi hoàn hảo đẹp mắt đang sống động ôm nhau trước mắt cô, cô hẳn nên vì họ mà vui mừng mới đúng? Nhưng sao nhìn thấy bức ảnh này, cô lại thấy đau đớn như vậy? Nhất định là do hình ảnh này quá chói mắt, mắt cô không chịu nổi kích thích này, đúng rồi, vì thế khi nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, cô hoàn toàn không biết.

“Tiểu Lai à, tạp chí này có thể viết bừa đây, cậu nhìn mấy ngôi sau này nè, không phải một ngày đầy scandal kéo nhau lên báo sao?”.

“Đúng vậy, chắc chắn là viết bừa đây, anh cậu sao có thể đính hôn với cô ta được chứ?”.

“Tiểu Lai à, đừng khóc, cậu nhìn bức ảnh chụp này xem, nhìn qua đã biết PTS, hai người này đứng bên nhau rất gượng gạo nhá!”.

Nhưng, vì sao cô lại không thấy thế vậy? Rõ ràng họ là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, trai tài gái sắc, hào quang làm chói mắt người khác thế này mà ...

Nước mắt không kiềm được lại rơi lã chã xuống.

Khóc khoảng vài ba phút, ba chị em thân thiết cùng phòng không nhìn được đưa giấy cho cô lau, họ không thể đứng nhìn Tô Tiểu Lai đau lòng như vậy mà không hành động một phen, Từ Tố vỗ đùi đen đét, nghĩa khí nói, “Nào đi, tìm anh cậu đi.” Nói xong liền túm cô.

“Không cần, không cần đâu, tớ không đi.” Tô Tiểu Lai gạt nước mắt, mơ hồ nói.

“Được rồi, vậy chúng ta đi tìm hồ ly tinh La San.” Từ Tố oán giận.

“Tớ không đi, tớ muốn khóc một lúc.” Bây giờ đầu óc cô trống rỗng, chỉ có một điều hoàn toàn tỉnh táo đó là cô rất chắc chắn, anh hoàn toàn không cần cô.

“Cậu có nghĩ đến tương lai mình không đấy? Đứng lên..., đứng lên mau, có nghe không?”. Từ Tổ dùng sức chín trâu hai hổ vẫn không kéo được cô dậy, nha đầu chết tiệt này ngồi lì thế thì đến mười trâu cũng không kéo được đấy.

***

Văn phòng tổng giám đốc.

Một quyển tạp chí bị ném ra xa vài mét, Trình Thiếu Phàm không thể kiềm lại sự tức giận, giọng nói lạnh lùng vang lên, “Nói, đây là chuyện gì?”.

Thư ký Lý không dám ngẩng đầu lên, nếu nói ánh mắt có thể giết người, thì anh đã sớm chết đến vạn lần rồi, “Tôi cũng vừa mới nhìn thấy cái này.” Anh nơm nớp lo sợ trả lời.

“Tôi thuê anh về vậy mà anh không biết làm những việc gì à? Gọi điện thoại ngay cho tổng biên tập tạp chí này, việc tiếp theo chắc không cần tôi nói rồi chứ??”.

Thư ký Lý đầu tiên vẫn chưa hết choáng váng, sau đó dùng sức lắc mạnh đầu cho tỉnh táo lại, trời lạnh thế này mà mồ hôi vẫn tuôn ra như tắm.

Theo lý thuyết, những tin đồn về tổng giám đốc của họ không tạp chí hay tòa soạn báo nào dám viết loạn như vậy. Đã nhiều năm nay, tổng giám đốc họ cho dù là những cuộc phỏng vấn lớn nhỏ nào trên báo chí, lúc nào cũng phải trải qua sự đồng ý của anh mới được tiến

hành, nội dung cũng được giới hạn riêng tư rất nhiều, làm sao có chuyện như hôm nay, làm ra một loạt những chuyện kinh thiên động địa như vậy. Anh thật không biết tổng biên tập tạp chí này có còn muốn sống không nữa??

“Còn không đi, đi ra mau.” Trình Thiếu Phàm nói như rít gào.

Thư ký Lý sợ tới mức cả người điên đảo.

Lúc này, Trình Thiếu Phàm đang còn rất bực mình, nhưng khi di động vang lên...

Nhìn tên người gọi tới, nh không khỏi nao nao, giọng điệu cũng mềm mỏng đi rất nhiều: “Ông....”

“Thiếu Phàm à, Tiểu Lai có tới tìm con không?” Đợi anh trả lời xong, đầu dây bên kia lại phá ra cười ha hả: “Thôi đi con ạ, bọn con giận dữ ông biết hết cả rồi, lại thêm việc này nữa nhất định không muốn cho hai đứa có cơ hội hòa hợp đây. Bài trên tạp chí kia ông xem rồi nên chắc Tiểu Lai cũng đã biết. Nếu không giải quyết nhanh rất dễ gây hiểu lầm thêm đấy, ông đã cho người sáng mai đến tờ tạp chí kia giải thích chuyện tin tức trên báo hoàn toàn sai sự thật rồi...”

Trình Thiếu Phàm nghe ông nói, đang muốn ngắt lời, lại bị ông chặn họng: “Aizz, ông không phải đang vì con với Tiểu Lai sao? Mà con bé bị tin kia gây sốc, chịu kích thích như vậy nhất định sẽ đến tìm con hỏi tội, lúc đó cũng chính là lúc con bé nhận ra tình cảm của mình đó, con cứ chờ ngày vui đó đi. Đây là kinh nghiệm của ông, hà hà hà, thật là muốn xem Tiểu Lai bé nhỏ ghen tuông quá đi!” Tiếp sau đó lại là một tràng cười ha ha ha rất sảng khoái.

Trình Thiếu Phàm bức bối nhìn điện thoại. Đây là cái ý nghĩ quái gở gì vậy? Mấy người kia tung tin đồn nhằm nói mình cùng La San có quan hệ, chỉ sợ quan hệ giữa anh và cô lại càng thêm căng thẳng. Mong ước lớn nhất của anh bây giờ là hy vọng cô không đọc được tờ tạp chí kia.

Mới cúp máy với ông, di động lại vang lên.

Nhìn tên hiển thị, là Tiểu Lai, có vẻ như cô đã biết chuyện. Anh lại không thể nào tin được, với tính cách của cô thì sẽ không gọi điện cho anh đâu. Vì thế, khi nhắc máy, giọng anh đầy nghi vấn hỏi: “Tiểu Lai à?”

Quả nhiên, cuộc gọi không phải từ Tiểu Lai, mà là bạn cùng phòng của cô gọi tới để báo cho anh. Cô bạn đó nói rằng Tiểu Lai sau khi đọc tin trên tờ tạp chí khóc rầm rĩ một hồi, sau đó lại bỏ đi đâu, không biết có phải tới chỗ anh không...

Trình Thiếu Phàm vội vàng ngắt điện thoại, cầm lấy áo khoác chạy vội ra bên ngoài.

Khởi động xe nhưng anh lại không biết phải bắt đầu tìm cô ở đâu. Mỗi lần nghe tin Tiểu Lai mất tích, anh đều hết hoảng, tay chân luống cuống. Lần này, anh đã nghĩ đến một người....

Nhấc điện thoại, nhấn số gọi...

“Cái gì? Tiểu Lai không ở đây, cô ấy không tìm tôi.” Nghe giọng nói đầy lo lắng của Dịch Xuyên Thần, Thiếu Phàm khẳng định chắc chắn là Xuyên Thần không biết thật.

Rốt cuộc anh chỉ có thể lái xe dọc đường cái tìm cô, mắt luôn luôn nhìn về phía hai bên đường, trong lòng đầy phiền muộn. Bất

an, hốt hoảng, lo lắng choáng ngợp cả tâm trí anh... Trời ơi, sao thành phố lại rộng đến thế, anh biết tìm cô ở đâu?

Sắc trời dần dần tối, Thiếu Phàm cả người đã rồi như tơ vò, nay lại càng thêm lo lắng, tựa như có sợi dây đang siết chặt trái tim anh. Đã đi tìm nhiều nơi như vậy nhưng anh vẫn không hề thấy bóng dáng Tiểu Lai. Nếu như đêm nay không tìm được cô, không biết anh sẽ phát cuồng đến cỡ nào?

Gần chín giờ tối, cuối cùng anh nhận được điện thoại của bảo vệ khu căn hộ của anh, nói là đã nhìn thấy cô về nhà.

Gánh nặng trong lòng anh cuối cùng cũng được gỡ bỏ.

***

Bên kia, La San đang tranh cãi với Dịch Xuyên Thần.

“Cậu còn không nói cho tớ biết rốt cuộc cậu có dính líu đến bài viết trên tờ tạp chí này không?” Dịch Xuyên Thần giận dữ đem tờ tạp chí ném thẳng trước mặt La San.

“Cậu đang hỏi tội tớ sao? Xem ra cậu đúng là rất quan tâm tới Tiểu Lai nhỉ?” La San ngẩng mặt, cười lạnh

“La San, vừa vừa phải phải thôi.” Xuyên Thần cảnh cáo cô ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

La San lại cười nhạo: “Vừa phải ư, cậu thì vừa phải chắc? Tớ làm sao có thể gây nên chuyện động trời để người ta bàn tán như thế? Tớ chỉ là người mẫu mới vào nghề, chưa có tiếng tăm lại khiến một tờ tạp chí viết về tớ sao?”

“Thiếu Phàm đương nhiên là sẽ không làm chuyện này, vậy tờ tạp chí kia tự đánh hơi rồi viết sao?”

“Tớ không biết. Ngày hôm qua bọn họ có ghé qua công ty của tớ, nói là muốn tìm một người mẫu chụp ảnh bìa, phải là cao, gầy. Trùng hợp thay, tớ vừa đủ những yếu tố đó nên bọn họ chọn tớ. Tớ cũng nghĩ đây chỉ là một tờ tạp chí nhỏ, chắc sẽ không nổi tiếng được. Nhưng mà lúc bọn họ đưa tiền thù lao cho tớ, tớ sợ đến ngay người. Số tiền rất lớn, tuy rằng tớ chỉ là chụp ảnh bìa thôi. Bây giờ hóa ra bọn họ muốn đem ảnh của tớ ghép với Trình Thiếu Phàm, sau đó tung tin đồn. Nghe nói ngày mai sẽ lại tung tin giải thích này nọ....Tớ cảm giác hình như có người chủ mưu việc này.”

La San chậm rãi nói toàn bộ sự việc.

“Vậy sao cậu không có phản ứng gì? Cậu biết rõ cậu không thể nào là người Thiếu Phàm yêu cơ mà, sao lại phải làm khổ mình như thế?” Dịch Xuyên Thần khó hiểu nhìn cô. Lớn lên cùng cô, anh biết có rất nhiều người con trai theo đuổi cô, những người này có thể xếp thành hàng dài đến mấy dặm, nhưng cô vẫn chỉ một lòng yêu Thiếu Phàm.

“Tớ cầu còn không được, cơ hội tốt như thế sao lại bỏ qua. Nếu như tớ lên tiếng phản đối thì có thể tớ sẽ hối hận cả đời. Tớ yêu Thiếu Phàm lâu như thế, biết là không có kết quả, anh ấy chưa bao giờ để mắt đến tớ....” Trong mắt La San bỗng xuất hiện sự đau xót, lại tự giễu nói : “Bây giờ lại xuất hiện tin đồn như thế...Cùng Trình Thiếu Phàm đính hôn, cho dù tin là giả, tớ vẫn thấy hạnh phúc. Tớ tự nguyện....”

Nói đến đây, trong mắt cô đã ngập nước.

“Cậu đúng thật là rất ngốc mà!”. Dịch Xuyên Thần đưa khăn tay cho cô, nhẹ nhàng nói.

“Không phải cậu cũng ngốc giống tớ sao? Rõ ràng là Tiểu Lai không thích cậu, cậu vẫn bảo vệ cô ấy.” La San hít một hơi, cố khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Mặc kệ thế nào đi chăng nữa thì tớ vẫn hy vọng cô ấy được hạnh phúc. Nhìn người mình yêu được vui vẻ hạnh phúc thì mình cũng thấy thật viên mãn” Dịch Xuyên Thần tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn không điên cuồng như La San. Chỉ cần Tiểu Lai được hạnh phúc, anh sẵn sàng buông tay cô, để cô đến với tình yêu của đời mình. Anh cũng tin Thiếu Phàm sẽ mang đến hạnh phúc cho Tiểu Lai.

“Tớ thật sự rất khâm phục cậu. Bây giờ tớ cũng đã nhận ra rằng, Thiếu Phàm không phải là người đàn ông tốt duy nhất trên thế giới, tớ chẳng đại gì lại như thiêu thân lao đầu vào lửa nữa. Đã đến lúc tớ phải tự biết yêu chính bản thân mình rồi.”

Dịch Xuyên Thần im lặng lắng nghe. Giờ phút này La San cần có một người bên cạnh để tâm sự giải bày....

Lặng im một lát, La San nói tiếp: “Nhưng....muốn tớ chúc phúc cho họ, tớ thật sự không thể làm được....”

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Cuối Cùng Cũng Hòa Hợp

Sau khi đau lòng khóc lóc một trận ở ký túc xá, Tô Tiểu Lai lang thang không mục đích trong dòng người tấp nập, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Vừa rồi xảy ra chuyện kia cứ như là ác mộng với cô, bức ảnh rực rỡ đó luôn quanh quẩn thường trực trong đầu, mãi không thể quên được.

Một cơn gió thổi mạnh đến, thổi làm lộn xộn mái tóc cô, gió thàng mười một lạnh đến thấu xương, ùa vào cơ thể khiến cô cảm thấy run rẩy, trái tim cũng lại băng.

Dừng lại bước đi, cô đứng lặng bên đường, cảnh tượng mọi người vội vàng đi lướt qua, ai cũng có công việc bận rộn của mình, trái ngược hoàn toàn với cô, đang trống rỗng và vô hồn.

Cô cứ đứng ngây ngốc như vậy, giống như đứa trẻ không biết đường về nhà.

Đột nhiên, một giọng nói trẻ em trong trẻo như sữa vọng vào tai cô.

“Anh à, em muốn ăn đường đường đỏ?”. Một bé gái khoảng năm, sáu tuổi tay chỉ vào viên mút hoa quả xâu thành que bán ở trên, một tay kéo áo bé trai bên cạnh làm nũng.

Bé gái có hai má phúng phính, tóc bện hai bên như sừng trâu, cái miệng nhỏ nhắn còn ngậm một chiếc kẹo mút, bởi vì miệng quá nhỏ nên kẹo lấp đầy miệng, lúc mở miệng nói còn rơi xuống ít nước miếng vào góc áo.

Bé trai đi bên cạnh vẻ mặt nghiêm túc, vẻ trẻ con trên mặt mang theo một chút già dặn, cậu giữ tay bé gái lại, vuốt tóc bé gái, dịu dàng nói, “Ngoan, ăn hết kẹo mút đã.”

Bé gái mặc kệ, lắc đầu nguầy nguậy, la hét, “Em không muốn, em muốn ăn đường đường đỏ, anh mua cho em đường đường đỏ đi mà.”

Vẻ mặt bé trai dịu dàng không nhìn thấy điều bất đắc dĩ, nghĩ nghĩ, sao đó nghiêm mặt nói, “Em nhìn bên ngoài nhuộm toàn màu hồng đỏ thế kia, ăn vào dễ bị tiêu chảy lắm. Ngày mai em không muốn đi nhà trẻ chơi với bạn bè sao?”.

Bé gái chớp chớp đôi mắt to trong veo nhìn anh trai, nghĩ rồi nói, “Em rất muốn đến lớp chơi với bạn bè.”

Bé trai nở nụ cười, “Vậy đúng rồi, cho nên chúng ta không được ăn những đồ ăn dễ bị tiêu chảy, đúng không?”.

Bé gái ngoan ngoãn gật đầu, trông ngốc nghếch nhưng rất đáng yêu.

Tô Tiểu Lai ngây người nhìn hai anh em nọ.

Những cảnh tượng tự như vậy, nhiều năm trước đây, cô cũng đã từng trải qua.

Nhưng lúc đó cô không hiểu, anh không muốn mua mút hoa quả xâu thành que cho cô ăn, không phải vì tiếc, mà vì muốn tốt cho cô.

Nước mắt lại một lần nữa tràn mi lăn xuống, liệu có phải cô đang cảm động vì hành động của bé trai ấy hay không? Hay là bởi vì nhiều năm nay cô đã hiểu lầm anh?

Trên đời này điều tàn khốc nhất là không thể mua lại những hối hận.

Lúc Tô Tiểu Lai hiểu ra, tất cả mọi chuyện theo thời gian đều đã trôi qua quá muộn.

Anh cô sẽ bước lên tấm thảm hồng cùng kết hôn với La San, người luôn quan tâm, lo lắng yêu chiều chăm sóc cô, người luôn tốt với cô nhất sắp thuộc về người phụ nữ khác, từ này về sau, một mình cô, cô độc, lẻ loi, cuộc sống tự tại.

Giữa nỗi hoảng hốt của cô, bé trai đã nắm tay bé gái bước đi, để lại một hình ảnh đẹp trong mắt cô.

Đã nhiều năm sau, anh cô cũng như vậy, trưởng thành, bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô, nhưng, điều đó đã không bao giờ xảy ra nữa rồi, thực sự không bao giờ xảy ra nữa rồi.

Vô thức, sắc trời đã dần tối, người đi lại trên đường cũng ít dần đi, lại một cơn gió nữa mạnh mẽ thổi đến, cơ thể như lão đảo, cô bước thật nhanh.

Không mang di động, không mang theo tiền, cái gì cũng không mang, đêm nay cô định đi đến nơi nào?

Đi mãi đi mãi, tựa hồ không biết bờ bến, mãi cho đến khi cảm giác có một ánh sáng chói rọi vào mắt, khiến mắt cô đau nhức, cô mới phát giác thì ra bản thân mình đã không ý thức được bước chân đến căn hộ của anh.

Chú bảo vệ ngoài cửa soi đèn pin vào cô ngây ngốc cười, Tô Tiểu Lai đột nhiên bừng tỉnh.

***

Lúc Trình Thiếu Phàm vội vã trở về, nhìn hình ảnh Tô Tiểu Lai co rúm người ngồi xổm trước cửa nhà, hai tay ôm đầu gối, đầu chôn giữa đầu gối mình.

Anh thở mạnh một hơi, đồng thời cũng cảm thấy trái tim đau xót.

Anh từ từ đi đến, ngồi xổm người xuống, ôm trọn toàn bộ cơ thể cô vào lòng mình, Tô Tiểu Lai hiển nhiên bị giật mình, lập tức giãy dụa muốn đứng lên, Trình Thiếu Phàm ôm chặt cô vào lòng, dịu dàng nói, “Tiểu Lai, là anh.”

Cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, Tô Tiểu Lai rốt cuộc không thể kiềm chế được, cô gào khóc “oa oa”, Trình Thiếu Phàm nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dỗ dành cô như đứa trẻ, “Tiểu Lai ngoan nào, không khóc nữa, không khóc nữa.”

Tô Tiểu Lai không nói gì, cứ tựa vào lòng anh như vậy, khóc như ruột gan đứt từng khúc, tim Trình Thiếu Phàm càng thấy đau đớn.

Ôm cô đứng dậy, mở cửa vào nhà, Tô Tiểu Lai túm chặt áo anh, một giây cũng không chịu buông tay, nước mắt nước mũi dính hết lên áo anh, Trình Thiếu Phàm cũng không giận, để mặc cô dụi dụi.

Sau đó anh mở lò sưởi, lúc này mới ngồi lên sofa, đặt cô lên đùi mình, tay khẽ nâng cằm cô lên, Tô Tiểu Lai lại rúc vào lòng anh, tiếng khóc cũng ngưng bớt, chỉ còn lại tiếng sụt sịt, trong mắt Trình Thiếu Phàm đầy vẻ đau lòng, nha đầu này sao lại khóc ngốc nghếch vậy.

“Tiểu Lai, ngoan, đừng khóc nữa.” Trình Thiếu Phàm với tay lấy hộp khăn giấy đưa cho cô lau nước mắt.

Ai ngờ nha đầu này khóc càng lớn hơn, cơ thể còn run rẩy, miệng há to gào, khiến tâm trạng Trình Thiếu Phàm cũng theo đó mà bối rối.

“Tiểu Lai, anh xin lỗi, anh xin lỗi...” Giọng Trình Thiếu Phàm thoáng run nhẹ, tay ôm cô thật chặt, chỉ hận không thể nhét cô vào trong lòng cho an tâm.

“Anh, anh không cần ... anh không cần xin lỗi em.” Tiếng khóc nghẹn ngào, giọng nói ngắt quãng vì nấc, “Em biết anh sẽ ... kết hôn với La San ..., em chỉ quá đau lòng ... Không những đau lòng mà còn có hối hận ... hối hận.” Tô Tiểu Lai hoàn toàn hiểu ra lỗi lầm của bản thân rồi.

Trình Thiếu Phàm ngây ngốc nhìn cô nức nở, theo lời cô nghi ngờ hỏi, “Hối hận điều gì?”.

“Em đột nhiên ... đột nhiên phát hiện ... phát hiện ...” Cô nuốt nước miếng, lau nước mắt, đôi mắt sưng đỏ nhìn anh, “Phát hiện ... em ... em thích anh...”

Nhiều năm chờ đợi như vậy, nhiều năm trả giá như vậy, nhiều năm dày vò như vậy, cuối cùng cũng có một ngày nha đầu kia hiểu

ra, hôm nay, đối với Trình Thiếu Phàm mà nói, không thể nghi ngờ gì đây đúng là một ngày kỉ niệm đáng nhớ.

Cô gái gốc nghệch, ngây thơ, trẻ con Tô Tiểu Lai này cuối cùng cũng mở miệng nói thích anh.

Đôi mắt Trình Thiếu Phàm thâm thúy sáng ngời bao chôn cô, anh hy vọng biết bao thời gian yên lặng dừng tại giây phút này đây, bỗng dưng, bàn tay to lớn đặt lên gáy cô, nhẹ nhàng vuốt dọc gáy, từ từ kéo cô ngửa người ra, anh hơi rướn người về phía trước, che đôi môi đỏ chúm chím của cô lại, hàng lông mi Tô Tiểu Lai thoáng rung động, giọt nước mắt trong suốt còn đọng lại trên khóe mắt khẽ chớp rơi xuống, sau đó anh dịu dàng đoạt lấy lưỡi cô cắn mút.

Trong khoảnh khắc này đột nhiên cô cảm thấy mọi suy nghĩ trong đầu óc bị ngừng lại, rồi sau đó không ý thức nào chìm vào giấc ngủ.

Đúng vậy, Tô Tiểu Lai không thở nổi nên đã ngất đi rồi...

(ngất nên không tiến thêm bước nào cả =))

***

“Thiếu Phàm à, mẹ còn nghĩ hai đứa giận dữ chỉ vài ngày thôi, lúc hôm qua đọc tờ tạp chí kia làm mẹ và ba sợ hãi quá, mấy chuyện không tốt này không nên đùa quá hóa thật đấy, con nói con...” Mẹ Tô ngồi trên sofa phòng khách, làm thần thái nghiêm nhiên dạy bảo ân cần.

Lần này đúng là làm mẹ Tô sợ hãi một phen, lúc ấy nhìn bìa tạp chí có cái tiêu đề bắt mắt và hình ảnh rục rở kia, bà nổi trận lôi đình xé rách tạp chí, bà nhọc nhằn gian khổ một tay bồi dưỡng con rể

tuyệt phẩm này, kết quả nếu bị hồ ly tinh khác cướp đi, bà chắc chắn sẽ không để yên cho cô ta. Cũng may đó chỉ là hiểu lầm.

“Mẹ, con xin lỗi, đã để mẹ phải lo lắng rồi.” Trình Thiếu Phàm cúi đầu, tuy trên mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi nhưng vẫn khiêm tốn nhận lấy lời mẹ Tô dạy.

“Được rồi, được rồi, biết các con không có việc gì mẹ cũng yên tâm.” Mẹ Tô khoát tay, nhìn ra được vẻ mặt mệt mỏi của Trình Thiếu Phàm, đau lòng nói, “Con cũng bận bịu cả đêm rồi, đi nghỉ ngơi đi, Tiểu Lai có mẹ chăm sóc là được rồi.”

“Mẹ, con phải chờ Tiểu Lai tỉnh lại đã, con lo lắng.”

“Con xem đấy hai đứa giận dỗi rồi chỉ làm khổ nhau thôi.” Mặt mẹ Tô mang vẻ bất đắc dĩ, thật không hiểu rõ những người trẻ tuổi bây giờ nữa, không nên ép buộc chính mình như vậy, “Thôi được rồi mẹ đi mua cho Tiểu Lai ít đồ ăn nó thích, để nó bồi dưỡng thêm.”

Trình Thiếu Phàm sau khi lên tiếng trả lời, mẹ Tô liền ra khỏi nhà.

Nằm ở trên giường Tô Tiểu Lai ngủ mơ màng màng, nghe thấy tiếng đóng cửa nên bừng tỉnh.

Cố gắng hết sức mới đứng dậy đi đến trước cửa phòng, vừa lúc gặp Trình Thiếu Phàm đi vào phòng ngủ, ánh mắt anh dừng lại trên cơ thể cô, mày nhíu lại, giọng nói nhẹ nhàng mang vẻ trách cứ, “Trời lạnh thế này, sao lại đi chân trần vậy, lại còn mặc áo ngủ ra ngoài nữa.” Nha đầu này đúng là không biết tự chăm sóc mình.

Tô Tiểu Lai sửng sốt nhìn anh như gặp được thần linh, anh vẫn còn để ý đến cô sao?

Suy nghĩ đột nhiên trở lại đêm qua, hai má không khỏi hồng hào lên, ngày hôm qua họ giống như... giống như ...

Trình Thiếu Phàm nhìn bộ dạng khó hiểu của cô, không khỏi thở dài, ôm choàng bế cô lên giường, kéo chăn rồi nói, “Hôm qua em ngất xỉu, anh đã mời bác sĩ Vương đến đây khám bệnh cho em, ông ấy nói là gần đây chế độ ăn uống của em không tốt, bị thiếu máu trầm trọng, trong khoảng thời gian này phải ở nhà dưỡng bệnh cho tốt.”

Những lời này Tô Tiểu Lai căn bản không nghe vào, trong đầu đầy rẫy những suy nghĩ hỗn loạn, nụ hôn hôm qua, rồi cả chuyện kết hôn của anh và La San.

Lúc đầu như sắp nổ tung, cô sợ hãi ôm đầu trốn ngay vào chăn.

Trình Thiếu Phàm thấy hành động kỳ lạ của cô như vậy thì ngẩn ra, sau đó anh lập tức hiểu được, nha đầu nọ chắc chắn vẫn còn vì bài viết trên tạp chí kia mà suy nghĩ nhiều rồi. Anh cũng thật vô tâm, quá lo lắng cho sức khỏe của cô nên thiếu chút nữa đã quên mất chuyện tạp chí kia.

Nhưng có điều cũng phải nói lại, nếu không phải có tờ tạp chí kia, hẳn anh sẽ không thể nào biết được, nha đầu kia thích anh? Phân tích như vậy, đúng là ý tưởng của ông nội rất có hiệu lực, quả nhiên là gừng càng già càng cay.

“Nha đầu ngốc này, vẫn còn phiền muộn chuyện anh và La San kết hôn à?”. Trình Thiếu Phàm nói với người nào đó vẫn đang trùm kín chăn.

Chăn đắp kín, người nào đó không hé răng nửa lời, chỉ giữ lại hơi thở đều đặn, lặng lẽ chờ anh nói lời tiếp theo.

“Tạp chí đó viết bừa đây, vậy mà em cũng tin à? Sao anh có thể kết hôn với La San được? Từ đầu đến cuối người anh thích chỉ có em, vị hôn thê của anh là em, bà xã tương lai đương nhiên cũng chỉ là em. Lời anh nói với em ngày đó ở thư phòng, bây giờ anh thu hồi lại toàn bộ, khi đó bởi vì quá tức giận nên mới nói những lời lẽ thiếu suy nghĩ như thế ...” Trình Thiếu Phàm thấy cô không phản ứng, nhin không được kéo góc chăn, “Được rồi mà, đừng che nữa, không thấy khó thở à? Tiểu Lai, ...”

Anh đang muốn đưa tay kéo chăn ra, chỉ thấy cô tung chăn nhảy vọt vào lòng anh khóc nức nở, Trình Thiếu Phàm hoảng loạn, ôm chặt cô, vỗ vỗ lưng cô trấn an.

“Anh, đều là lỗi của em, em luôn chọc anh tức giận, luôn khiến anh phải đau lòng vì em, luôn không hiểu những điều tốt đẹp anh dành cho em, luôn ... hu hu hu.” Nước mắt như lũ quét ào chảy ra, không thể cứu vãn được.

“Được rồi, được rồi mà, anh biết, ngoan đừng khóc nữa.” Trình Thiếu Phàm đau lòng không thôi, đã khi nào anh nhìn thấy cô khóc như vậy đâu, có lẽ hai ngày nay nước mắt đã muốn chảy khô rồi.

“Anh, sau này không được phép không để ý đến em.”

“Được.”

“Không được phép bày ra vẻ mặt khó chịu với em.”

“Được.”

“Không được phép dây dưa không rõ ràng với La San.”

Vấn đề này làm anh dở khóc dở cười, đã khi nào anh dây dưa không rõ ràng với La San đâu? Nha đầu ngốc này ghen kiểu gì vậy.

“Được.”

“Còn nữa, sau này mỗi ngày đều ôm em ngủ.”

“Cái này còn cần em nói nữa, ngốc ạ, cả đời này anh đều ôm em ngủ.”

Tô Tiểu Lai rúc vào lòng anh, cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cuối cùng mấy ngày tối tăm u ám đã trôi qua rồi.

“Ai uiiii, thật buồn nôn nhá....” Mẹ Tô không biết khi nào đã đứng dựa vào cửa phòng ngủ, lại còn làm bộ giả vờ then thùng nói .=.

Tô Tiểu Lai bị mẹ nói vậy đột nhiên xấu hổ vô cùng, xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ để chui xuống nhanh.

“Ha ha, mẹ nhớ trước kia mẹ và ba con cũng ...”. Mẹ Tô bị bí từ, ngẫm nghĩ nên dùng từ ngữ gì để miêu tả cho rõ, “... cũng kích tình như vậy, ha ha, à thôi, các con tiếp tục đi, mẹ không quấy rầy nữa.” Nói xong còn đóng cửa lại, nhanh như chớp chạy vào phòng bếp nấu cơm.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cuộc Sống Ngọt Ngào [1]

Mẹ Tô thấy hai người đã hòa hợp như ban đầu nên cũng không ở lại lâu nữa. Sau khi ăn cơm trưa xong, bà liền vội vàng quay về nhà thông báo tình hình cho mọi người.

Mấy ngày kế tiếp, Tô Tiểu Lai ngoan ngoãn ở trong nhà, anh chăm sóc cô vô cùng cẩn thận, các món dinh dưỡng mỗi ngày không thể thiếu canh gà và tổ yến. Anh cô nhanh chóng biến thành người đàn ông của gia đình. Nhưng Tiểu Lai đáng thương của chúng ta khi nhìn thấy bát canh gà bổ dưỡng lại chỉ muốn nôn ra, rồi khi nhìn thấy ánh mắt chờ mong của anh, cô lại đành phải kiên trì, kìm nén nước mắt cô uống hết bát canh.

Hôm nay, Tiểu Lai vô cùng buồn chán, nên lại mở QQ ra chơi trò chơi, nhưng lại thua hết bàn này đến bàn khác. Tiểu Lai nhụt chí, âm thầm thề trong lòng, nếu bàn này tiếp tục thua thì cô sẽ không chơi nữa. Chơi trò chơi là như vậy, có người chơi thắng nhiều quá đến mức chán nản, có người lại càng thua càng hăng, Tô Tiểu Lai thuộc loại người sau. Nhưng cuối cùng, cô vẫnoa hoa lệ lệ thua cuộc.

Khi đóng cửa sổ trò chơi lại, cửa sổ chat của Từ Tổ báo rung muốn nói chuyện với cô, lúc này Tiểu Lai như tìm lại được một chút động lực, lập tức gửi khuôn mặt cười, rồi sau đó chính là balabalabala đông xả tây xả, từ tình huống cô và anh mình hòa hợp đến tiến triển hiện giờ của hai người, hết thảy đều ở trong lòng bàn tay Từ Tổ đại nhân.

Cuối cùng, Từ Tổ nói: “Tiểu Lai, tối nay mình đến nhà các cậu ăn cơm nhé?”

Tiểu Lai đáp: “OK.”

Sau khi trả lời tin nhắn, cô gọi điện cho anh cô, nói rằng tối nay Từ Tổ sẽ đến nhà ăn cơm, anh có muốn cô đi ra siêu thị mua vài món ăn về không.

Trình Thiếu Phàm nghĩ nghĩ: “Nếu không em mời các bạn của em ở kí túc xá cùng tới nhà mình ăn cơm đi. Tối nay anh sẽ về sớm một chút, đồ ăn anh cũng sẽ mua.”

Kỳ thật, Thiếu Phàm đã sớm có ý muốn mời các bạn cô ở ký túc xá bữa cơm. Dù sao thì tình bạn của ba người kia đối với Tiểu Lai anh vẫn luôn coi trọng.

“Tối nay em muốn ăn món gì?” Thiếu Phàm hỏi thêm.

Tiểu Lai trong lòng vui sướng và hài lòng. Bây giờ, anh săn sóc và dịu dàng với cô, ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng cô, một loại cảm giác hạnh phúc kỳ diệu bắt đầu nảy sinh. Cô có chút lâng lâng.

***

Còn chưa tới thời gian ăn cơm chiều, ba chị em đã xuất hiện ở trong nhà Trình Thiếu Phàm và Tô Tiểu Lai.

Lâm Vi Vi và Lí Ly liên tiếp đánh giá căn hộ, từ phòng ngủ tới thư phòng, từ thư phòng tới phòng bếp, thậm chí ngay cả toilet cũng không buông tha. Cả căn nhà đều toát lên phong cách lãnh đạo tuyệt vời của Trình Thiếu Phàm. Từ Tổ lúc này đã lười biếng nằm trên sofa, miệng không ngừng ăn đồ ăn nhẹ, ánh mắt nhìn chằm

chằm Tiểu Lai không nhúc nhích, cười gian nói: “Nói cho chị đây nghe xem nào, khuôn mặt nhỏ nhắn này vì sao hồng hào đến mức không bình thường. Có phải cậu với anh trai cậu đã gì gì đó rồi phải không?”

Người nào đó đang cắn hạt dưa hoàn toàn bị nghẹn, mãnh liệt nuốt một ngụm nước bọt, đang muốn lên tiếng giải thích lại bị mấy câu nói tiếp theo của Lâm Vi Vi làm nghẹn họng: “Tớ đã nói rồi mà. Hôm nay cảm thấy cậu bây giờ và cậu trước đây có điểm gì đó khác khác không nói ra được, hóa ra là... Ha ha.” Nói xong, Từ Tố còn không quên nhìn Tiểu Lai cười mờ ám.

Lí Ly cũng tiến lại quan sát Tiểu Lai, vẻ mặt cô như mấy bà hay buôn dưa lê, Tiểu Lai càng thêm tuyệt vọng. Rõ ràng là gần đây cô uống nhiều thuốc bổ nên sắc mặt mới hồng hào như vậy, hơn nữa dạo này cô còn béo ra nữa, tại sao các bạn cô lại không nhìn ra được thế? T_____T

Nhưng mà, vì sao mặt cô lại có cảm giác nóng nóng khó hiểu nhỉ?

Ôi, chẳng lẽ là chính cô lại có ý nghĩ này nên mới làm cho Từ Tố...

Không đâu! Tô Tiểu Lai cô là người con gái vô cùng đáng yêu và thuần khiết nha, làm sao có thể lại có ý nghĩ dơ bẩn, xấu xa như vậy được? Hơn nữa, cho dù cô có muốn cái chuyện gì gì kia nhưng chắc gì anh cô đã muốn chứ??

Tô Tiểu Lai còn đang suy nghĩ mông lung thì nghe thấy tiếng mở cửa vang lên, ba người bên cạnh đang ngồi uốn éo trên ghế băng tốc độ sét đánh chỉnh trang lại đầu tóc, ngồi ngay ngắn lại rồi đứng

lên, biểu hiện ra khuôn mặt đoan trang, nụ cười tao nhã chào hỏi anh trai Tiểu Lai.

Khi Tiểu Lai phục hồi lại tinh thần, anh cô đã ở trong bếp bắt đầu nấu cơm rồi.

Ba chị em nhìn thấy Trình Thiếu Phàm đã vào trong bếp thì lập tức trở lại nguyên hình, đồng loạt nhìn chăm chăm Tiểu Lai, trong ánh mắt cùng hiện lên ý tứ: Tiểu Lai, còn không mau thành thật khai báo?

Tiểu Lai bị ánh mắt của ba người làm cho đông lạnh, toàn thân nổi đầy da gà.

“Tớ thề, tớ hứa, tớ đảm bảo, tớ và anh trai tớ không có cái gì gì đó.” Tô Tiểu Lai nghiêm trang nói.

“Được rồi, được rồi, tạm thời tin cậu.” Vẫn là Từ Tố vĩ đại lên tiếng, hai người còn lại làm sao còn dám hỏi thêm gì nữa.

Nhưng mà Lâm Vi Vi đột nhiên kề sát tai cô, trong tay bỗng dưng xuất hiện hai đĩa CD đưa cho Tiểu Lai, đồng thời vẽ mặt âm hiểm, cười cười với cô, nói: “Cậu với anh trai cậu vẫn chưa gì gì đó hả? Vậy thì chị đây cho ngươi hai đĩa CD này. He he, tớ đã đủ nghĩa khí chưa?”

Lâm Vi Vi cười vô cùng nham hiểm, Tiểu Lai nghi hoặc hỏi: “Đây là đĩa gì thế?”

“Chính là bộ phim tình cảm ngọt ngào, lãng mạn bậc nhất của phương Tây à nha. Tối nay nhớ xem cùng anh cậu nhé. Mình đảm bảo lúc đó cảm tình giữa cậu và anh ấy sẽ tiến triển một bước dài

thẳng tới kết hôn luôn.” Lâm Vi Vi nói chuyện một cách vô cùng nghiêm túc, Tiểu Lai nửa tin nửa ngờ.

***

Trên bàn cơm là mười đĩa thức ăn đủ mọi màu sắc, cùng với mùi vị thơm ngon ngào ngạt làm cho Lâm Vi Vi cùng Lí Ly thỉnh thoảng lại nuốt nước miếng, ngại ngùng chủ nhà chưa ngồi vào bàn làm sao mình lại dám động đũa cho được.

Từ Tổ thấy vậy cũng không thể trách gì được, tuy rằng mùi vị rất thơm, rất mê người nhưng cô cũng đành nhin. Cô không thể tự hủy hoại đi hình tượng của mình trước mắt anh Tiểu Lai.

Lâm Vi Vi thực sự nhin không được, ở lần nuốt nước miếng thứ n, tay không kiềm chế được cầm đôi đũa trước mặt lên đưa tới đĩa thức ăn gần nhất gấp lên một miếng xương sườn, nhanh chóng đưa lên miệng. Từ Tổ thấy thế thì lập tức trừng đôi mắt hung ác về phía cô, Lâm Vi Vi sợ tới mức bàn tay run rẩy, “Tôm” một tiếng, miếng sườn rơi vào bát canh thịt cừu gần nhất.

Lâm Vi Vi ảo não kêu một tiếng: “Ôi...”

Đúng lúc Tô Tiểu Lai bưng thêm một đĩa thức ăn từ trong bếp đi ra, trêu ghẹo cô nói: “He he, anh tớ nấu ăn rất ngon phải không?”

Lâm Vi Vi thở phào nhẹ nhõm. May mà người đi ra không phải Trình Thiếu Phàm, cô sẽ xấu hổ đến chết mất.

“À... Tiểu Lai, miếng sườn kia làm sao bây giờ?” Lâm Vi Vi cúi đầu, ánh mắt ai oán nhìn Tiểu Lai.

Tiểu Lai an ủi bạn: “Không sao đâu, cầm thìa vớt nó ra đi.” Nói xong cô bắt đầu động tay.

Khuấy bát canh thịt dê đến nửa ngày vẫn không lấy ra được miếng sườn, Tiểu Lai tức giận thở dài một tiếng. Thịt sườn à, cầu xin mày hãy xuất hiện, hãy xuất hiện đi ||____||.

Lúc này, Trình Thiệu Phàm đã nấu xong, đi ra ngoài, trong tay anh là một bát canh ngao bổ dưỡng anh đã cố ý nấu riêng cho Tiểu Lai. Anh liếc mắt một cái nhìn thấy cô không ngừng khuấy bát canh thịt dê, anh đặt bát canh trong tay xuống, dịu dàng trách: “Em đói đến vậy sao không múc canh ra bát mà ăn, khuấy bát canh làm gì vậy? Em không sợ các bạn em chê cười sao?”

Tiểu Lai nghe vậy cũng không sợ, chu môi nói: “Em làm rơi miếng sườn vào trong bát canh rồi, em muốn vớt nó ra.”

Trình Thiệu Phàm cười cười, chuyện ngốc như vậy cũng chỉ có cô mới nghĩ được ra.

“Được rồi, em làm thế này lần sau ai còn dám đến nhà ăn cơm nữa. Trước tiên em ngồi xuống rồi uống hết bát canh này đi.”

Đừng nhìn bát canh nho nhỏ kia mà khinh thường nha. Bên trong đồ dinh dưỡng nào cũng có nha, nào là cầu kỷ [1], bạch chỉ [2], long nhãn, táo đỏ,... Uống một hai ngụm coi như là ổn, uống hơn đúng là đòi mạng người ta. Tô Tiểu Lai hiện giờ chỉ cần nghĩ thấy cái mùi canh này là đã muốn nôn rồi.

Hôm nay đúng lúc có ba đứa bạn cô ở đây, vì thế khả năng có thể tránh không phải uống bát canh này là rất lớn.

Trình Thiếu Phàm thấy cô ngồi xuống, lại sợ ba người bạn của cô lại phải chờ lâu, vì thế mở miệng đón tiếp: “Mọi người không cần khách khí đâu, đều chỉ là vài món ăn bình thường thôi mà. Về sau nếu mọi người có thời gian rảnh thì thường xuyên tới nhà ăn cơm cùng bọn anh cho vui nhé.”

Ba chị em nhìn chăm chú một bàn đầy đồ ăn đến mỗi cả mắt, nghe Trình Thiếu Phàm nói vậy thì các cô làm sao có thể giữ hình tượng được nữa, cầm đũa lên và bắt đầu càn quét, nhất là Từ Tố, so với mọi người cô là người ăn khỏe nhất. Vừa nãy cô còn hung hăng trừng mắt một hồi, nhắc nhở Lâm Vi Vi cẩn thận giữ hình tượng, giờ thì..... Haizz!

Trình Thiếu Phàm ẩn nhẫn ý cười, trong lòng nghĩ. Trách không được các cô lại có thể trở thành bạn tốt của nhau, hóa ra đều có đức hạnh giống hệt Tiểu Lai mà.

Nháy mắt một cái, Tiểu Lai nhanh chóng chia bát canh bổ dưỡng của mình ra ba bát nhỏ khác. Thừa dịp anh trai cô vào bếp mang ra thêm vài món ăn, cô nhanh chóng bưng ba bát tới ba người bạn của mình, ngoài miệng ha ha cười: “Này, canh này là món canh sở trường của anh trai mình đây, các cậu thừa dịp nhanh chóng uống hết đi.”

Ba người kia tất nhiên là không ai từ chối rồi, chỉ sau vài giây, ba bát canh đã không còn một giọt, ba người kia ngoài miệng còn hỏi thêm: “Tiểu Lai, còn canh nữa không?” _ _||

***

Sau khi ăn xong, ba người ngồi thêm không được bao lâu chuẩn bị ra về.

Trước khi đi, Lâm Vi Vi quý dị tiến đến bên người Tiểu Lai, nhỏ giọng nhắc nhở: “Nhớ rõ cái đĩa CD kia nhé.”

Tầm mười giờ tối, anh vào phòng tắm tắm rửa, Tiểu Lai nhàm chán ngồi trên ghế cầm điều khiển chuyển hết kênh này tới kênh nọ. Trong TV không ngừng chiếu đi chiếu lại mấy bộ phim của Quỳnh Dao, thật là sến quá mức. Đột nhiên, cô nghĩ đến hai cái đĩa CD mà Lâm Vi Vi đưa cho cô vẫn còn im lặng nằm ở trên bàn trà...

Trình Thiếu Phàm cuốn một chiếc khăn tắm ở dưới thân rồi bước ra ngoài. Khi đi ra tới phòng khách, điện đóm đã tắt hết, chỉ còn lại màu da cam mờ mờ của ngọn đèn nhỏ trong phòng.

Anh đẩy cửa thư phòng, sau đó, mặt anh nháy mắt đen sì.

Trước mặt anh, Tiểu Lai một tay che mắt, một tay che miệng, yết hầu thỉnh thoảng nuốt nước miếng. Anh dám khẳng định giữa các ngón tay đang che trước mắt cô chắc chắn là có khe hở...

Trên màn hình máy tính là một hình ảnh vô cùng kích động, một người đàn ông và một người phụ nữ đang quần lấy nhau diễn cảnh XXOO...

Từ tai nghe của cô không ngừng phát ra tiếng ư ư a a, những tiếng kêu này không ngừng truyền vào tai anh, anh thật sự là không thể chịu đựng nổi. Nha đầu kia cư nhiên ở sau lưng, không, là ở trước mặt anh dám xem cảnh-không-phù-hợp-với-thiếu-nhi-thế-kia???? Sao lại hư hỏng như vậy? Có phải gần đây anh đã nuông chiều cô quá mức hay không?

“Ô Tiểu Lai, em đang xem cái quý gì thế hả?” Một giọng nói âm trầm vang lên khắp phòng.

Tô Tiểu Lai sợ tới mức nhảy dựng lên, cả người đứng thẳng che trước màn hình máy tính, tai nghe từ lâu đã rơi xuống sàn nhà. Cô bối rối, miệng ấp úng đáp: “Em... Em... Đây là đĩa phim của Vi Vi đưa cho em. Cô ấy gạt em, nói đây là phim tình cảm lãng mạn phương Tây...” Cô thừa nhận rằng khi cô lấy đĩa phim ra thì phim lãng mạn đã biến thành phim YD (dâm đăng) XXOO, cô thảm máng Vi Vi nhưng đồng thời, trong lòng cô không chút sợ hãi nào mà đột nhiên nhiệt huyết sôi trào. Thử hỏi, ai mà có thể chống lại cảnh quay sống động trước mắt như vậy được chứ?

“Anh thấy, đây là phim Âu Mỹ phải không?” Giọng nói anh trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng.

Hai mắt Tô Tiểu Lai đột nhiên sáng ngời, ngạc nhiên hỏi: “Anh, hóa ra anh cũng xem phim này sao?” Nói xong câu này, Tiểu Lai hận không thể tự cắn đứt lưỡi chính mình. Anh cô là một người vô cùng sĩ diện, làm sao có thể hỏi trước mặt anh ‘anh đã xem YD’ cơ chứ? Dù thế nào cô cũng phải để ý đến tôn nghiêm đàn ông của anh cô chứ. Quả này, cô chết chắc rồi.

Khuôn mặt Thiếu Phàm hiện giờ xám xịt và không khác gì mặt bao công, đi tới bên cô. “Sập” một tiếng, nguồn điện bị tắt, khóe môi lại cong lên một nụ cười xấu xa, ngữ khí vừa chậm vừa nhẹ nhàng: “Không còn sớm nữa, em đi tắm rửa rồi đi ngủ đi.”

Ánh mắt anh thực không đúng nha, trông như là muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, mang đầy ý cảnh cáo nữa. Cô chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Hôm qua em đã tắm rồi mà...” Trời lạnh thế này, không cần thiết phải ngày nào cũng tắm đâu mà.

“Tô Tiểu Lai, tối rồi em không uống canh phải không? Ngày mai muốn uống hai bát phải không?” Cuối cùng anh cũng nổi giận.

Lúc này, một mối đe dọa nghiêm trọng vừa truyền vào tai Tiểu Lai, và ..., Tiểu Lai lập tức bày ra bộ dáng của một người vợ hiền, ngoan ngoãn: “Anh, chờ em. Em lập tức đi tắm đây, em sẽ tắm sạch sẽ, sẽ thơm ngào ngạt mà.” Nói xong lập tức biến mất như một cơn gió.

---

[1] Cầu kỉ: là một vị thuốc bổ nhưng trong dân gian vẫn thường dùng trong bữa ăn. Lá dùng để nấu canh, hoa để pha trà, quả để ngâm rượu.

Chi tiết: http://muivi.com/muivi/index.php?option_content&task=view&id=5062&Itemid=431

[2] Bạch chỉ: Vị thuốc bạch chỉ có tác dụng chữa trị một số bệnh như đau đầu, cảm mạo, ...

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Cuộc Sống Ngọt Ngào [2]

“Sấy tóc à?” Trình Thiếu Phàm nằm ở trên giường, nheo nheo mắt đánh giá cái người đang được bọc trong tấm khăn tắm kia. Mặt cô hơi đỏ, tóc mái lòa xòa trước trán, da thịt mịn màng trắng hồng.

Tô Tiểu Lai “uhm”, đi chậm tới bên giường.

Trình Thiếu Phàm bỗng nhiên thấy cổ họng mình khô khốc, tay không tự chủ ôm cô vào lòng. Cô như con mèo nhỏ kêu lên: “Anh, làm gì đó?”

Người nào đó đang giãy dụa đã bị anh nhẹ nhàng đặt nằm xuống giường, từ từ phủ người lên. Hơi thở ấm áp của anh trong phút chốc đã bao bọc lấy cô.

“Anh, em sợ...” Tô Tiểu Lai bỗng nhiên thấy run, thở gấp. Vì anh nằm đè lên người cô, cô thấy hơi khó thở.

“Ngoan, em không phải vừa mới được bổ túc về vấn đề này sao? Lý thuyết coi như chắc chắn rồi, bây giờ thực hành thôi.” Đầu của anh vùi vào cổ cô, hơi thở vờn bên tai cô nghe nhồn nhột ngứa ngứa, giọng anh rất trầm thấp, rất ngọt ngào....

Hai má Tô Tiểu Lai đỏ ửng, cả người bỗng khô nóng lạ kì. Trong đầu cô lóe lên hình ảnh tràn đầy YD, bước tiếp theo là cởi quần áo đúng không? Sau đó, cô sẽ bắt chước giống như mấy cô gái trên film, rên rỉ ư ư a a á á gì gì đó?

“Anh, em nóng quá....”Hơi thở của cô đã trở nên gấp gáp rồi.

Trình Thiếu Phàm không trả lời, thay vào đó là một nụ hôn. Anh hôn vừa dịu dàng, vừa mạnh mẽ, lại thâm tình. Anh hôn vào má cô, vào đôi mắt, rồi trán, lại xuống dưới hôn môi cô, từ đó anh hôn một đường chạy thẳng xuống. Thiếu Phàm gặm nhẹ xương quai xanh của người con gái đang nằm trong vòng tay anh, hận không thể có cô ngay lập tức.

Tiểu Lai bị Thiếu Phàm hôn đến ý loạn tình mê, đầu óc choáng váng. Miệng không tự chủ thốt lên tiếng rên. Bàn tay cô cũng bắt đầu chạy khắp người anh, đây là lần đầu tiên đầy kỳ diệu của cô...

Thiếu Phàm hài lòng với phản ứng của cô, anh phải đáp lại tấm lòng cô chứ!

Động tác của anh ngày càng lớn mật. Anh nhóm dậy, cởi bỏ khăn tắm của cô ra. Tiểu Lai chỉ cảm thấy ngực mát mát, phút chốc đầu óc từ mê man liền tỉnh lại. Nhưng mà..mấy giây sau...nụ hoa trước ngực cô đã được miệng anh ‘chăm sóc’. Cảm giác tê dại trước giờ chưa từng có khiến cô buột tiếng rên:“A...a...uhm..đừng hôn chỗ...”. Cô vịn vẹo thân mình : “Anh..anh..em..không hôn....”

Thiếu Phàm ngẩng đầu, cố gắng khống chế dục vọng của chính mình, khiêu khích Tiểu Lai: “Sao? Không hôn ở đây à? Vậy chỗ này phải không?”

Trong nháy mắt, anh ôm cô vào lòng, dùng sức xé bay chiếc quần nhỏ của cô. Cảm giác ấm áp nơi thâm kín khiến Tiểu Lai hít mạnh một hơi.

Đôi tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay đang nghịch ngợm trên người cô của Thiếu Phàm, cô nhăn mặt: “Dê xồm quá đi!”

Thiếu Phàm dở khóc dở cười, anh sống đến từng tuổi này chưa bị ai mắng là dê xồm? Thế mà chính vợ mình lại thẳng tay gán cái mác ‘dê xồm’ lên trán anh đấy _ _|||

Đè nén khát vọng của chính mình, anh kiên nhẫn giảng giải: “Ngoan, anh là chồng em, sao lại là dê xồm cơ chứ?”

Tiểu Lai cảm thấy mình vẫn bị anh lợi dụng sàm sỡ, phải đòi lại công bằng! Trong đầu đột nhiên lại lóe lên một hình ảnh khác, tràn đầy YD không kém hình ảnh trước, đó chính là ‘gậy như ý’ của anh chàng trong phim. Bây giờ..he he...cô muốn tự mắt nhìn thấy, tận tay sờ vào hiện vật...

Tròng mắt Tiểu Lai đảo vòng vòng: “Anh, em nghĩ là...em muốn nhìn...nhìn...”

“Nhìn cái gì?”

“Xem...xem...” Tiểu Lai cắn răng lấy hết sức nói: “Em muốn xem bộ phận cốt cán đàn ông của anh!”

Thiếu Phàm sửng sốt, vừa nãy ai mới kêu anh là ;dê xồm; vậy? “Ô Tiểu Lai, chính em mới là dê xồm nhe.” Mặt anh hơi hơi đỏ...

Cô hờn dỗi: “Em..em...của chồng em em xem thôi....” Câu nói này của Tiểu Lai khiến Thiếu Phàm cảm thấy ngọt ngào đến vô cùng.

Lời còn chưa nói hết, anh đã cầm lấy tay cô, hướng về phía ‘bộ phận cốt cán’ ấy. Bàn tay Tiểu Lai vừa mới chạm đến nơi cương

cứng nóng bỏng của anh có vài giây đã rút về như phải bỏng.

“Em cũng không nhìn một cái sao?” Thiếu Phàm bị tay cô chạm vào, cảm giác rất lạ, thiếu chút nữa là không nhìn được rồi. Phải tiến hành nhanh thôi, khó chịu quá !

“Tốt...rất...của anh rất...” Tiểu Lai bắt đầu lắp bắp.

“Hửm?”

“Ày, ‘đó đó’ của anh thật to, thật dài nha...Em sợ lắm, làm sao mà vừa...Thôi thì lần sau hãy làm.”

Cô bé này, đúng là ngốc nghếch, từ chối trắng trợn quá.

Nhưng mà, lần này thì anh sẽ không để cho cô thoát đâu.

Anh giữ đôi bàn tay đang cọ móng vuốt lộn xộn của cô, bờ môi bạc che đôi môi nhỏ nhắn đang lải nhải kia lại, sau đó liên tiếp là những nụ hôn sâu nồng nhiệt, lưỡi anh vờn lưỡi cô, treu đùa khiến cô thở khó nhọc. Trong không khí nóng bỏng giờ chỉ còn lại tiếng hơi thở hỗn hển của hai người họ.

Tô Tiểu Lai lại ý loạn tình mê .

Cảm giác được người dưới thân không phản ứng kháng cự nữa, anh nhanh chóng dùng ngón tay xâm nhập sâu hơn vào bên trong cô. Ngón tay nhanh nhẹn tiến lùi giờ đây là vũ khí duy nhất trói buộc cô. Tại thời khắc này anh cảm giác được sự sống dậy của từng tế bào trên người, dục vọng mãnh liệt đã muốn bộc phát....

“Anh, em nóng quá...nóng chết mất...” Tiếng nói của Tiểu Lai đã lộn xộn, khàn khàn không rõ nữa rồi.

Thiếu Phàm rút cuộc không kìm chế được nữa, dục vọng bùng nổ. Trong nháy mắt, anh tiến quân thần tốc, tiến thẳng vào cô. Một cơn đau tựa như xé rách người ập đến, Tiểu Lai thê thảm thét lên. Trình Thiếu Phàm dịu dàng dừng lại.

Nước mắt ướt đầm cả gối, Tiểu Lai nức nở : “Hu hu hu, đau quá...Ai nói việc này là sướng muốn chết chứ, f***..đau thí bà nội...” Tay cô không ngừng đâm lên vai Thiếu Phàm, tựa hồ chỉ có làm thế mới giảm bớt sự đau đớn của cô.

Thiếu Phàm đau lòng nhẹ hôn lên những giọt nước trên khóe mắt cô, nghe cô kêu gào đến vắng tục, lại cảm thấy hơi buồn cười: “Tiểu Lai, ngoan nào em, con gái lần đầu tiên đều đau mà..”

“Thế đàn ông các anh không đau à?”

Trình Thiếu Phàm bán loạn!!!!

“Anh nói đi, tại sao lại bất công thế chứ! Sinh con cũng là phụ nữ, đau bụng đến kỳ cũng chỉ có phụ nữ đau, ngay đến cả lần đầu tiên phụ nữ cũng phải chịu đau đến nhe cả răng ra! Kiếp sau em nhất định phải làm đàn ông!!!”

“Ô Tiểu Lai, em dám à, kiếp sau em cũng là người của anh !!!”

“Hử, anh kiếp sau biết em là ai à?”

“Thôi! Im lặng, chúng ta phải tiếp tục công cuộc đang còn dang dở.”

“Không cần...a....a...a~....” Tiếng kêu vang vọng khắp phòng ngủ.

***

Tiểu Lai vén chăn ló ra nửa đầu, mắt nhấp nhèm nhìn tấm lưng của anh. Anh đang thay quần áo, đột nhiên xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt cô: “Sao lại dậy sớm thế?”

“Anh, cả người em đau quá....” Cô chớp chớp mắt, trưng ra puppy face nhìn rất tội nghiệp...

“Vẫn còn đau lắm hả em?” Anh ngồi vào mép giường, nhẹ nhàng lật chăn lên.

Tô Tiểu Lai gật gật “Bữa sáng em không ăn tổ yến chưng nhé?” Đây chính là nguyên nhân khiến cô tỉnh giấc. Mùi yến chưng quá nồng!!!

Anh dịu dàng nhìn cô: “Thôi nào, em hôm qua đã mệt rồi, lại còn kêu cả người như bị rút hết sức nữa, phải tắm bổ chứ”

Tiểu Lai hận không thể nhào lên cắn anh mấy cái nhưng vì...Ây dà, đúng là kỳ cục, tối hôm qua anh đã “sung như hổ” rồi, thế mà rạng sáng hôm nay còn muốn nữa. Anh làm cô mệt muốn chết, cả người bải hoải mệt mỏi, ai nói là “Một người khỏe, hai người vui” chứ, phải là “Một người khỏe, một người liệt” mới đúng TT___TT Tại sao thể lực nam nữ khác biệt vậy chứ >”

“Anh, hôm qua là ngoại lệ, anh cũng biết đó là lần đầu tiên mà của em mà ~~ Em thề, em hứa em đảm bảo, lần sau em sẽ khiến anh thất điên bát đảo vì em nha~~~...” Tiểu Lai lại giở thủ đoạn nữa rồi!!!

Thiếu Phàm sờ sờ cằm tự hỏi một lúc, nói: “Hôm nay đằng nào cũng đã chưng yến rồi, cứ ăn đi đã, về sau anh sẽ xem xét biểu hiện

của em mà quyết!”

Anh đúng là lão cáo già nham hiểm giảo hoạt nhất trần đời!!

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Nghiên Cứu Thêm

Mùa đông này, đối với người nào đó đang đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào mà nói, không thể nghi ngờ là rất đẹp, đầy lãng mạn, ấm áp và hạnh phúc.

Mặc dù thời tiết bên ngoài cửa sổ rất xấu, gió to tuyết lớn thổi mạnh, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới tâm tình vui sướng của cô, chỉ là cô nghĩ, nếu không phải có cuộc thi nghiên cứu sinh thì ngọn lửa nhiệt huyết liệu có hưng hực đến độ làm tan chảy băng tuyết được sao?

Đúng rồi, giờ phút này Tô Tiểu Lai chưa kịp nghiên cứu đến vấn đề phiên não này, liên tục hai ngày làm đề tài chính trị, sao cô chẳng làm được gì thế này? Cán đầu bút, cô không khỏi thầm hối hận trong lòng, khi đó nên ở lớp học chính trị nghe giảng thật tốt, ngủ cái gì hử, aizzz, kỳ thực ba môn khác cô đã nắm chắc là qua, nhưng còn cửa môn chính trị này, Tô Tiểu Lai chắc đối với nó chỉ là con số 0, thực ra, Tô Tiểu Lai dành phần lớn thời gian trên lớp học chính trị để ngủ, nhớ đến hồi ấy khi còn học cao trung, khi đó Tô Tiểu Lai là một người yêu thích môn khoa học xã hội? Bởi vì môn khoa học tự nhiên quá kém nên đâm ra ghét và yêu môn khoa học xã hội, thử hỏi có học sinh khoa học xã hội nào không vì môn khoa học tự nhiên quá kém nên mới chuyển sang học môn khoa học xã hội? Đương nhiên, Tô Tiểu Lai cũng không ngoại lệ, nghĩ lại năm ấy, cô cũng đã từng sục sùi ý chí chiến đấu, từng quyết chí tự cường, từng hăng hái, nhiệt tình đối với môn văn tha thiết đến nỗi còn hơn so với thịt

kho tàu, khoai tây, chỉ tiếc rằng sau đó lớp học của bọn họ đổi giáo viên chính trị, vẫn là một ông già, nhìn qua đã thấy ông là một người đáng vẽ dạy học mười phần kiểu mẫu, trên thực tế, mất cả nửa ngày để lải nhải về mấy người Socrates và Platon rồi triết học phái nguy biện, mỗi lần tới giờ chính trị Tô Tiểu Lai đều hận tới mức không thể đi lên bóp chết ông, và hiển nhiên, Tô Tiểu Lai dần dần chán ghét môn chính trị, đặc biệt là triết học. Về sau, để có thể đứng chung một con đường với anh, vì thực hiện nguyện vọng của chính mình vào trường đại học hạng nhất, hơn nữa để trở người nối tiếp của thế hệ mới xây dựng nền chủ nghĩa xã hội hài hòa, cô phải làm bằng bất cứ giá nào, cuộc cách mạng cuối cùng cũng đã nổ ra trước kỳ thi tuyển sinh đại học ba tháng, thi đậu trường này cũng chỉ là do tình cờ, tất nhiên đó chỉ là lời nói và nguyện vọng, kỳ thật đều là bị mọi người ép, ngấm lại thì với khả năng của Tô Tiểu Lai làm sao dám mơ đến trường đại học hạng nhất? Năm đó, anh nói với cô: “Nếu em tốt nghiệp xong không thi đỗ bằng được đại học này, vậy chờ bốn năm đại học ăn không khí đi!!”. Tô Tiểu Lai ngây ngốc bị dọa sợ đến mức trốn ở góc tường, lặng lẽ gặm sách như chim nhỏ.

“Tiểu Lai, nghĩ cái gì mà say mê vậy?” Dì Chu bê một ly sữa nóng đi vào thư phòng, nhìn thấy Tô Tiểu Lai đang ngheo đầu vẽ mặt si ngốc gặm đầu bút, nhin không được nghĩ ở trong lòng: Nha đầu kia sẽ không phải đọc sách đến mức ngờ nghêch chứ, ngay cả bút cũng ăn, tình huống này chắc là phải báo cáo lại cho thiếu gia.

Dì Chu mới chuyển tới cách đây một tháng, dĩ nhiên là tới để chăm sóc bạn học Tiểu Lai của chúng ta vượt qua kì thi quan trọng nhất trong đời người.

“A, không... không nghĩ... khụ khụ.” Tô Tiểu Lai cắn phải một mảnh tẩy bị rút ra từ đầu bút. “Thật khổ... Oa oa...”

“Ôi, đưa trẻ ngốc, mau chạy đi súc miệng nhanh lên.” Nhìn xem dì Chu gấp gáp chưa kìa...

***

“Nghe nói hôm nay em cần đầu bút? Hương vị thế nào?”

Tô Tiểu Lai rầu rĩ hừ một tiếng, tránh khỏi móng vuốt trên lưng của mình, xoay người, quyết định không thèm để ý tới, nào có ai chê cười tiểu cô nương người ta như vậy.

Trình Thiếu Phàm nào có thể cho phép bà xã tương lai của mình quay lưng về phía mình ngủ, hơn nữa, ôm cô ngủ từ lâu đã thành thói quen. Anh tựa như một cơn gió xuân, đem cô “cuốn” vào lòng mình, vuốt ve từng sợi tóc của cô giống như chiều chuộng bảo bối, Tô Tiểu Lai làm sao có thể nhu thuận như vậy, từ lúc cô danh chính ngôn thuận trở thành bạn gái anh, cô càng ngày càng không sợ ai, nhìn xem, từng móng vuốt nhỏ ở chân ngọc ngậy kháng nghị trong chăn, Trình Thiếu Phàm khước miệng khẽ kéo lên, nghĩ, tiểu nha đầu này càng ngày càng không nghe lời, nên dạy dỗ lại. Ngoài miệng cũng rất tự nhiên nói dịu dàng, “Ngoan nào, đừng nhúc nhích, xem chăn vừa mới ấm lên đã bị em đập cho thành lạnh rồi.”

Trong bóng đêm Tô Tiểu Lai cuối cùng vẫn là khuất phục, anh cô khí lực thật nhiều a ~~~, cô có thể là đối thủ của anh sao? Hơn nữa, nữ thông minh không nên đấu với nam! Ặc, lời này hình như nói ngược lại thì phải?

“Tiểu Lai, nếu áp lực lớn quá chúng ta sẽ không thi lên nghiên cứu sinh nữa...” Anh còn muốn nói tiếp những lời lẽ yêu thương, trời đất chứng giám, thật lòng anh không muốn để cô phải khổ, dù

sao với thực lực, khả năng của anh, Trình Thiếu Phàm còn nuôi không nổi một Tô Tiểu Lai sao?

Lời này nghe vào trong tai của Tô Tiểu Lai, lại mang theo cả chút cảm giác khinh người, cô đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, “bộp” một cái mở đèn ngủ ở đầu giường, tư thế này, như là để chống lại, đúng rồi, Tô Tiểu Lai từ trước đến nay hận nhất cái gì, đúng vậy, chính là bị người khác khinh bỉ, giờ phút này cô xám xịt oán giận, “Anh, em là loại người lâm trận bỏ chạy sao? Lúc này, anh phải khen em thật nhiều, Tiểu Lai nhà chúng ta là đứa nhỏ thông minh nhất a, nhất định có thể thi đậu.” Nói đến đây cô có phần yếu ớt, thanh âm thoáng đề thấp xuống một chút, “Hơn nữa, anh đã từng gặp qua em áp lực đến mức 10 giờ lên giường ngủ sau đó 10 giờ sáng hôm sau rời giường đi thi nghiên cứu sinh sao?”

Cái này anh chưa từng thấy qua, chính là thời gian buổi tối đi ngủ anh cưỡng chế bắt Tô Tiểu Lai phải chấp hành, kỳ thật nói trắng ra là anh muốn bắt kể thời gian đi ngủ sớm hay muộn Tô Tiểu Lai đều phải ngủ cùng anh. Về phần buổi sáng rời giường sao? Anh đương nhiên cùng với bà xã tương lai của anh đạt ý kiến thống nhất, chỉ có buổi sáng nghỉ ngơi tốt, buổi tối hoạt động xoa xoa nắn nắn mới không bị ảnh hưởng.

“Nha đầu em xem này lớn bằng từng này tuổi rồi mà không sửa được tật xấu động một tí là gào thét hả, về sau không có việc gì là được rồi, nào đến đây, nhanh nằm xuống, như thế này dễ bị cảm lạnh lắm.” Lời nói này của Trình Thiếu Phàm bây giờ mang theo chút ý trách cứ, nhưng ngữ khí kỳ thực thì dịu dàng, nghe vào trong tai bạn học Tô của chúng ta, miễn bàn có bao nhiêu phần ngọt ngào.

Trình Thiếu Phàm vươn một tay tóm cô ôm vào lòng mình, trong lòng có chút ấm chiêu, nghĩ như thế nào cũng thấy không thích

hợp, nha đầu kia không nên là loại phản ứng này, chẳng lẽ cô cứ như vậy mà muốn thi lên nghiên cứu sinh thật? Nhớ ngày đó là anh dùng mọi các thủ đoạn mới cưỡng bức được cô bước trên được con đường này, chẳng lẽ khó khăn đã biến thành chí khí cho nha đầu kia? Có lý tưởng có mục tiêu? Anh cảm giác sâu sắc sự nghi ngờ hỏi, “Em muốn học thạc sĩ thật à?”

Tô Tiểu Lai dùng sức cọ cọ trong lòng anh cô, thật ấm, “Cũng không phải, chủ yếu là... chủ yếu là vì 困 nếu “cái kia” thì mỗi tháng sẽ được ba nghìn đồng, em tính toán tốt lắm, em muốn thi đậu, ba năm cũng phải được mười vạn tám nha, có thể mua được thiết nhiều đồ, ha ha.”

Trình Thiếu Phàm trán đầy hắc tuyến, té ra là cô bé ngốc này cũng chỉ vì ba nghìn đồng, azzzz, anh quả nhiên là đánh giá quá cao chỉ số thông minh của cô, chẳng qua là Tô Tiểu Lai như vậy làm cho anh rất yên tâm, thật ngây thơ khiến người ta yêu a~~~! Giờ phút này anh quả thực rất muốn nói với cô, “Cả người anh đều là của em, dĩ nhiên tất cả tiền cũng là của em rồi.” Nhưng là nam nhân vật chính của chúng ta sẽ biểu hiện ra một cách rõ ràng như vậy sao?

***

Những ngày kế tiếp, Tô Tiểu Lai toàn tâm toàn ý học hành, học đến cả cái phụ lục, làm rất nhiều đề chính trị, so với ngày xưa tiến bộ rất nhiều, cô từ từ cảm thấy, chính mình cũng coi như có chút tài năng, trông có vẻ bình thản, không chút xao động, song thực tế lại tiềm ẩn một sức bộc phát kinh khủng, nghĩ đến đây, cô ngày càng tin chắc rằng mình có thể thi đậu nghiên cứu sinh.

Đều nói trước khi thi một tuần là dễ làm người ta khủng hoảng nhất, bạn Tô của chúng ta đương nhiên cũng không ngoại lệ, mấy

ngày nay bạn Tô không khỏi căng thẳng, ngay cả dì Chu cũng căng thẳng theo, mỗi ngày cứ cách hai tiếng lại vào thư phòng hỏi han ân cần một lần, mang một ly sữa nóng, sau đó khuyên bạn Tô của chúng ta nghỉ ngơi chốc lát, đừng làm hại thân thể, dì Chu xem ra, lao động chân tay so với lao động trí óc còn mệt hơn nhiều lắm, động não nhiều rất mệt mỗi a, giống như bà dùng tay dùng chân để lau nhà, đứa nhỏ Tiểu Lai này mỗi ngày nắm lấy da đầu có bao nhiêu phần khổ? o [〇] o

Mặc kệ như thế nào, cuộc thi cũng đã đến.

Tháng một trời vẫn còn rét lạnh, trên bầu trời, khắp nơi những bông hoa tuyết nhỏ bay toán loạn, người đi trên đường đều mặc quần áo thật dày, đầu không tự giác chôn sâu vào giữa cổ áo, chỉ có thể nghĩ đến thời tiết bên ngoài ác liệt như thế nào.

Bên trong xe, chỉ nghe thấy tiếng lật sách, tiếng đọc thầm cùng với tiếng lải nhải liên hồi, đúng vậy, những động tác phát ra tiếng này là do một thí sinh nào đó bị tẩu hỏa nhập ma, chính là bạn Tô của chúng ta, giờ này phút này cô, tri thức như đang ngao du trong biển cả, càng thả cảm xúc càng ngày càng dâng cao, thanh âm ngày càng to, tựa hồ hoàn toàn quên mất trên xe còn người nào đó đang ngồi.

Trình đại nhân sắc mặt đang hiện lên ba màu xanh tím đen, ba loại màu sắc luân phiên nhau biến hóa, dường như đã kiên nhẫn đến cực hạn, anh rút cuộc bạo phát, nổi giận gầm lên một tiếng sau đó trực tiếp ôm bạn Tiểu Tô vào trong ngực, dùng sức đem tài liệu bảo bối ném ra ngoài cửa sổ, bạn Tiểu Tô đầu tiên là ngây người ra vài giây sau đó mới bơi về từ biển kiến thức, ánh mắt cực kỳ u oán, vẻ mặt ngơ ngẩn, Trình đại nhân liếc về phía sau nhìn cô một cái, sau đó mới miễn cưỡng mở miệng, “Xét thấy em đang mắc chứng lo

lắng nghiêm trọng trước khi thi, phía trước trường thi kia có phải có phòng khám bệnh không?”

Bạn Tiểu Tô trề môi, cuống quýt nói, “Cuộc thi lớn như vậy, mọi người ai mà chả lo lắng, nếu như em không lo lắng thì mới cần phải đi khám bệnh.”

“Được rồi, em cũng đừng nói nhiều quá, mau mau nghỉ ngơi một chút đi, từ lúc sáng sớm đến giờ chưa từng thấy em yên tĩnh phút nào.” Ngữ khí này có phần hơi bất lực, anh nghĩ, nha đầu kia nếu có ngày nào yên tĩnh, thì ngày đó mới là kỳ quái.

Bạn Tiểu Tô làm một cái siêu cấp đại mặt quỷ với anh, lại bắt đầu chuyển sang lấy bút bi trong túi xem lại những giấy tờ, trong lòng nghĩ, anh cô chắc cũng không dám đem mấy thứ này vứt ra ngoài cửa sổ.

Trình đại nhân khoe miệng một trận run rẩy, nha đầu quỷ này rốt cuộc là giống ai hả? Ba Tô mẹ Tô cũng chưa từng có tật xấu nghịch ngợm không ngừng như thế này, chẳng lẽ đây là di truyền cách đời? Đột nhiên trong đầu nảy ra suy nghĩ, nếu đứa con của bọn họ sau này giống Tô Tiểu Lai, thì liệu rằng lúc đó anh sẽ mệt đến phát điên? Ý tưởng này thật đáng sợ a a a a, anh vội vàng tự an ủi mình tiêu trừ ý nghĩ này trong đầu, sẽ không đâu, đứa nhỏ tương lai của bọn họ phải giống anh... Nhưng là, sau khi trưởng thành...

Dừng xe lại, Trình Thiếu Phàm vội vàng thêm cho bạn Tô một chiếc áo khoác vừa dày lại vừa to, đáng thương thay bạn học Tô chớp đôi mắt nhỏ vô tội, làm nũng nói, “Anh, anh xem này, trông em giống như một cái bánh chưng vậy, thiệt mất mặt mà.”

Trình Thiếu Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi, sáng sớm mùa đông, lập tức thở ra làn hơi trắng nóng hôi hổi.

“Đừng dài dòng nữa, đi thôi.” Không nói hai lời sau đó nắm tay dắt bạn học Tô đi, sự thật chứng minh không phải mỗi lần cô làm nũng đều có hiệu quả.

Bạn Tô trong lòng buồn bực, vừa đi vừa phát hiện đầu đầu trường học cũng treo khẩu ngữ màu đỏ, mặt trên viết, “Bình tĩnh, cẩn thận, tuân thủ theo kỷ luật.”

Chỉ vài chữ như vậy lại làm cho cô tái phát bệnh lo lắng trước khi thi, vừa mới bình tĩnh một chút lại bắt đầu khẩn trương, toàn thân không tự giác rung mình một cái, một bên nắm tay Trình đại nhân nói, “Anh đã nói ngày hôm nay lạnh lắm nên mặc nhiều quần áo, nhìn thể chất em thế này mặc hai cái sao đủ.” Bạn Tô lo lắng vô cùng, thế nào mà bây giờ còn tâm tình lo lạnh với không lạnh, vừa rồi chính là do khẩn trương quá độ mới khiến cho cô rung mình.

Bạn Tô ngửa đầu, giống như học sinh tiểu học nghiêm trang hỏi, “Anh, ngày xưa anh đi thi có lo lắng như này không?” Trong lúc đang hỏi những lời này, bạn Tô liền đoán được kết quả, anh khẳng định sẽ nói, “Chưa bao giờ, cuộc thi đối với anh mà nói chỉ là một bữa ăn sáng.”

Trình đại nhân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn ngập tò mò lo lắng, trông cực kỳ đáng yêu.

“Đương nhiên rồi, có vài lần anh sợ run, đặc biệt là lần thi đại học đó, vừa mới phát đề xong anh đã viết sai.”

Tô Tiểu Lai quả thật không thể tin được, thật là tin tức động trời, anh – người được hàng ngàn hàng vạn cô gái sùng bái như đại thần lại có thể cũng lo lắng trong cuộc thi, nhưng còn chưa đến nỗi viết lạch tên mình, cô lần đầu tiên đem anh cô ở trong lòng khinh thường một lần, sau đó cố gắng đè nén trái tim đang nhảy nhót của mình thấp giọng hỏi, “Thật vậy sao?”

Bạn Tô vừa rời cả kinh vui vẻ qua đi rồi một chút tự an ủi mình tự nhiên đều bị người nào đó thu vào đáy mắt, mọi người ngấm lại mà xem, Trình Thiếu Phàm sẽ vì những cuộc thi như thế này mà khẩn trương sao? Đương nhiên là không phải, cả đời này anh nếu có lo lắng thì cũng chỉ lo lắng về bạn nhỏ Tô này thôi, cái quái gì mà cuộc thi lớn cuộc thi nhỏ, cho dù có hơn nữa thì đối với anh, căn bản chỉ là một bữa ăn sáng.

Lòng tự tin rất nhanh được tăng thêm, bạn Tô còn tưởng mình biết bí mật đằng sau bức màn của hoàng cung, scandal lớn, thực ra đều là cô bị lừa, Trình đại nhân sở dĩ không thêm để ý đến hình tượng chói lọi của mình còn không phải là vì muốn tăng thêm tự tin cho bạn Tô sao.

Bất tri bất giác đã đến bên ngoài phòng thi, bạn Tô hiện tại tâm trạng phi thường tốt, vỗ ngực hướng về phía anh cô nói, “Anh, anh yên tâm em nhất định sẽ rút ra bài học kinh nghiệm của anh, không khẩn trương khi đang thi, sẽ đạt thành tích tốt.”

Trình Thiếu Phàm nhìn bộ dáng tiểu nhân đặc chí của cô rất đáng yêu, đột nhiên có phần không muốn, đương nhiên không phải vì hai tiếng nữa không được thấy cô, anh là vì lo lắng trời rất lạnh, sợ tay cô bị mùa đông làm hồng, Tô Tiểu Lai có khuyết điểm là dễ bị nứt da, vừa đến mùa đông hai tay liền phù thũng như hai cái bánh bao, khoảng thời gian vừa rồi vẫn làm tổ ở nhà, không làm cho cô bị cảm

lạnh, năm nay cũng không không đến nổi nứt da, nhưng vừa nghĩ đến hai ngày thi, Trình Thiếu Phàm không khỏi nhíu chặt mày, anh khẽ nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói, “Uh, bảo bối nhà chúng ta rất thông minh nha, nhất định có thể thi đậu.”

Lời này Tô Tiểu Lai nghe vào có điểm không quen tai, hình như cũng đã có người nào đó từng nói qua như vậy, Tô Tiểu Lai cũng không nhớ ra là ai nói, nhìn anh nở một nụ cười tươi rói như hoa đào, Trình đại nhân đang nhíu chặt mày, tựa hồ cũng dẫn ra. Bỗng dưng, một cái hôn dịu dàng không hề báo trước dừng ở trên trán người nào đó, người nào đó e thẹn cúi thấp đầu xuống, sau đó hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang tiến vào trường thi.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Năm Mới

Trải qua hai ngày toàn lực chiến đấu hăng hái trong kì thi cử, Tô Tiểu Lai như trút được gánh nặng, thở phào ra khỏi phòng thi, cảm thấy từ trước đến giờ chưa bao giờ thoải mái như vậy, tóm lại, giờ phút này cô đã được giải phóng.

Cô cười híp mắt khi chạy vọt vào một vòng ôm ấp áp, khoe miệng người nào đó cũng nhếch lên gợi một nụ cười, xem ra nha đầu này làm bài tốt đây.

Trình Thiếu Phàm hỏi, “Tay có lạnh hay không?”.

Tô Tiểu Lai chìa bàn tay nhỏ bé đã lạnh tím tái ra khiến cho người họ Trình kia đau lòng không thôi, vội vàng bọc đôi bàn tay nhỏ bé của cô bằng bàn tay to lớn ấm áp của anh, đưa lên gần miệng xoa bóp, khẽ thổi.

Tay chân tuy lạnh như băng nhưng cũng không ngăn được tâm tình vui sướng của bạn Tiểu Lai chúng ta, vẻ mặt cô luôn nở nụ cười rạng rỡ.

Trình Thiếu Phàm nhướng mắt, dịu dàng nhìn cô, “Thi tốt không?”.

Tô Tiểu Lai gật đầu, cười ha ha hai tiếng, sau đó ôm cổ anh làm nũng, “Em mặc kệ, hôm nay phải cho em thoải mái đi, em muốn ăn chơi xả láng, hết mình luôn.”

Trình Thiếu Phàm cốc yêu vào trán cô, sau đó chiều chuộng nói, “Em đẩy, đi nào, hôm nay anh sẽ cho em ăn no.”

Cách đó không xa bên trong xe, vài cái đầu ló ra, thêm vào mấy cái móng vuốt chìa ra vầy loạn xạ, Tô Tiểu Lai quả thực không thể tin được vào hai mắt mình, kia không phải là ba cô nàng đồng đẳng sao? Đã sắp nghỉ đông rồi, sao họ vẫn còn ở trường học nhỉ? Tô Tiểu Lai vừa vui mừng vừa cảm động, vội vàng dứt tay anh ra chạy vào trong xe.

Khi Trình Thiếu Phàm lên xe, ập vào tai là một loạt tiếng cười hỗn loạn trong không gian nhỏ hẹp, anh cũng không phá bỏ niềm vui của họ, lập tức lái xe.

Cho đến khi bụng Tô Tiểu Lai thăm thì kêu vang, cô mới nhớ giờ đã đến lúc ăn cơm tối, hơn nữa cô sực nhận ra dường như mình đã bỏ quên người đang ngồi nghiêm túc bên cạnh kiêm đảm đương công việc lái xe hai ngày nay của mình – Trình đại nhân.

“Anh à, em đói bụng rồi, chúng ta đến chỗ nào ăn cơm vậy?”.

“Hôm nay cho em làm chủ.”

Tô Tiểu Lai hưng phấn kêu la, mông còn nẩy bật lên phấn khích, hôm nay ba chị em tốt của cô đều ở đây, trước cứ tham khảo ý kiến họ đã.

Ba cô nàng kia ngồi sau cảm thấy rụt rè, không dám đưa ra ý kiến, cứ anh đẩy tôi, tôi đẩy anh, cuối cùng vẫn để cô quyết định.

Cô nghĩ một lúc, nói, “Chúng ta ăn buffet không?”.

Trình đại nhân tỏ vẻ không phản đối, tuy anh biết không trông chờ gì vào ý kiến của bạn Tô này, nhưng ai nói trước đó anh đã lên tiếng cho cô làm chủ rồi, lật lọng cũng không phải là phong cách của anh, vậy lúc này cứ theo cô đi.

Ba cô nàng kia ở phía sau gật đầu liên hồi, họ ngoài mặt biểu hiện vừa lòng đối với đề nghị của bạn Tô, nhưng trên thực tế, trong lòng người người đều nghiêng răng nghiêng lợi, sớm biết vậy sẽ không lóc góc đến đây, TM, đại tiệc này coi như đi tong rồi.

Nhưng có điều ba cô nàng kia lại cảm thấy mừng cái khác, xem ra cô nương Tô Tiểu Lai gốc nghề này sống ở nhà đã sớm học được cách quản lý chi tiêu gia đình rồi.

Có thể nói, ba người bạn tốt bụng này đánh giá rất cao chỉ số IQ của bạn Tô, lựa chọn buffet giữa muôn vàn sơn hào hải vị khác đúng là có khẩu vị dễ chiều, tiệc đứng thật tốt nhá, đồ ăn phong phú, khẩu vị có đủ, muốn ăn gì có đó, hơn nữa, bình thường cô rất ít có cơ hội ăn uống bữa bãi như vậy, hôm nay có cơ hội thì không thể bỏ qua.

Đội Trình đại nhân dẫn họ đến một nhà hàng buffet xa hoa bậc nhất, lúc này ba cô nàng kia mới thấy choáng váng, trời ạ, vừa nãy còn than không có lộc ăn, giờ thì sao đây, trời trời ạ, lần đầu tiên được tiếp đón như khách VIP thế này, ba cô nàng cảm giác như mình được tăng thêm mấy lever, ngẫm nghĩ, thôi thì tối này không về nhà đón năm mới cũng đáng ...

Lại nói hôm nay Trình Thiếu Phàm đặc biệt phóng khoáng, đưa họ đi ăn uống cùng với một số trò hoạt động giải trí xong, vì không muốn mình ở lại làm ảnh hưởng đến việc vui chơi của bạn Tô cùng với ba cô bạn học này, Trình đại nhân đành phá lệ với nguyên tắc

của mình, lấy có buổi tối có xã giao, dặn các cô cứ ăn chơi no rồi về, bạn Tô lòng vui mừng rạo rực, trước mặt ba chị em thân thiết tặng Trình mỗi một nụ hôn ngưỡng ngừng, Trình đại nhân thấy thế kéo vào, hôn sâu rồi mới rời đi.

Ban ngày Trình đại nhân luôn phong độ, lịch lãm, đáng vẻ lúc nào cũng nghiêm nghị, hôm nay chỉ thiếu việc hái trăng từ trên trời xuống cho bạn Tô thôi, vì hôm nay anh bỗng khác lạ như vậy, khiến bạn Tiểu Tô tự nhiên thấy ‘thụ sủng nhược kinh’. Mấy năm nay anh luôn cấm cô không được chơi bởi phóng tung điên cuồng đến nửa đêm, ba năm đại học cô chưa bao giờ có được ngày hôm nay, không bị cấm kị, cứ high ngất trời luôn, cho nên hôm nay được chơi bởi chán chê xong, cô mệt mỏi nằm bò ra giường không nhúc nhích, mắt nhắm nghiền buồn ngủ nhưng trước đó vẫn không quên cảm kích anh, “Anh à hôm nay em chơi rất rất vui, cảm ơn anh nhiều lắm.”

“Miệng cảm ơn không thì anh không cần đâu, hành động thực tế đi?”.

“Ngày mai em sẽ đắp lưng xoa bóp, làm bữa sáng lau sàn ...”
Lúc này Tô Tiểu Lai đang bước dần vào trạng thái mơ màng, giọng nói ngày càng yếu đi, đến cuối cùng thì hoàn toàn biến mất.

Đối với kiểu không trả lời này, thật ngạc nhiên là Trình đại nhân không hề hờn giận, ngấm lại ngày hôm nay mình phải chịu thiệt vì nha đầu này rồi, ấy vậy mà cô ấy không nói được câu nào tử tế, cứ im lặng mà ngủ thế này, thôi được rồi, xem ra đêm nay không cho cô nàng này bài học đúng là sẽ ảnh hưởng đến tôn nghiêm đàn ông của anh, anh luôn thuộc phái hành động, không thể không làm gì được, ngấm nghĩ sau đó xoay người cô lại đặt dưới thân.

Bạn Tô vẫn như đứa trẻ ngốc nghếch không hề có phản ứng gì, ngay cả lúc quần áo trên người bị kẻ nào đó cởi ra cũng không hề có cảm giác, vẫn ngủ say. Trình đại nhân càng lúc càng nhứ chặt mày, người phụ nữ của anh quả nhiên không hề biết phối hợp, làm người nào đó tức giận hậu quả là bạn Tô từ trước đến nay chưa từng bị chà đạp thế này, hôm nay cũng buộc phải kêu rên rĩ ồn ào suốt đêm, xương cốt cơ thể bị người nào đó quá mãnh liệt mà mệt mỏi rã rời.

Tôn nghiêm đàn ông đạt đến thỏa mãn cực độ, sau khi ăn sạch người phụ nữ của mình xong, lại ác thú ôm lấy cô cùng tắm rửa nơi ‘uyên ương’, xong xuôi mới buông tha cho cô.

Cho đến giữa trưa, bạn Tô mới tỉnh dậy từ một giấc mơ ngọt ngào, lần thứ nhất tỉnh lại cảm giác không hề giống như trước, tinh thần bay cao, trái lại cơ thể bạn Tô lúc này đang ở trong trạng thái uể oải, mệt mỏi, đau nhức không còn phấn chấn. Bạn Tiểu Tô thấy buồn bực, rõ ràng hôm qua mình chỉ mộng xuân mà thôi, đã nhiều ngày không cùng người đàn ông của mình OOX, thế nên có giấc mơ như hôm qua cũng hợp lý, hơn nữa có cô gái nào không có xuân chứ, nhưng sao chỉ nằm mơ mà xương cốt cơ thể mình cứ như vừa bị trải qua trận chiến liên miên thật thế này!! o[խ □ ㄣ]o

Bạn Tô cố lột thân thể đi rửa mặt, sau đó vẽ mắt ủ rũ ngồi trước bàn ăn, dì Chu liếc mắt một cái nhìn ra cô đang không khỏe, hỏi về quan tâm, “Tiểu Lai à, sao trông cháu có vẻ bị bệnh thế, có phải hai ngày qua thi cử quá mệt không, thế này không ổn rồi, phải bồi bổ thêm mới được.” Miệng vừa nói xong, lại bận bịu vào bếp lấy thuốc bổ cho cô.

Trình đại nhân gọi lên một nụ cười bí hiểm, thầm nghĩ, phải rồi, nên bồi bổ.

Bạn Tô gấp vài miếng rau xanh, xúc mấy thìa cơm, đang nhai, bỗng ngẩng đầu lên vừa lúc bắt gặp ánh mắt nóng rực của người nào đó, giữa trưa nóng, bị người nhìn chăm chăm ẩn ý như vậy, thật ngại quá!

“Thắt lưng còn đau không?” Trình đại nhân mở miệng, giọng nói nhu tình như nước. Tối hôm qua mình đã có hành vi như mãnh thú, quả thật người bình thường không thể chịu nổi.

Bạn Tô kinh ngạc há mồm làm rớt đồ ăn trong miệng xuống bàn, trời đất ơi, anh ấy là con giun đũa trong bụng cô sao? Không phải ngay cả chuyện mộng xuân hôm qua anh ấy cũng nhìn ra đấy chứ??? May mắn người đàn ông trong giấc mơ hôm qua là anh, nếu không không biết cô sẽ phải chịu trừng phạt thế nào đây!! ||____||

Nghĩ như thế, trên mặt bạn học Tô nóng lên, thoáng một chút liềm đỏ.

Trình đại nhân cố nén cười, người phụ nữ của anh thật sự càng ngày càng đáng yêu, vẫn hay dễ dàng đỏ mặt như vậy.

***

Cuộc sống vẫn tiếp tục, cùng với những đợt gió lạnh của mùa đông, Tết âm lịch lặng yên tới.

Tết năm nay, nhà họ Tô rất bận rộn.

Không chỉ vì Tô gia chuẩn bị đón con rể tương lai, mà hai vị cự chiến binh Tô Trình cũng ùn ùn kéo đến, nhà họ Tô nhất thời náo nhiệt đông vui.

Đặt mua hàng Tết, câu đối xuân,, treo đèn lồng, pháo hoa, đã sớm trở thành những món hàng Tết không thể thiếu trong những dịp Tết của năm, không khí ngày hội tràn ngập trên từng phố lớn ngõ nhỏ, người người nhà nhà đi sắm Tết, ánh mắt đầy vẻ hân hoan. Tô Tiểu Lai tung tăng đi dạo phố, miệng ăn bánh, tay kia còn cầm hạt dẻ ngào đường, vẻ mặt hạnh phúc thỏa mái, đi bên cạnh Trình đại nhân nắm tay nhìn cô triu mến, cũng hết sức thư thái, mỗi lần Tiểu Lai cười đều cuốn hút anh, mỗi lần chỉ cần nhìn khóe mắt cô híp lại, miệng cô cong lên anh đều không nhịn được, à không, phải nói là thói quen muốn hôn của đại thiếu gia họ Trình lại tái phát.

Bị người nào đó thành công hôn trộm khiến bạn Tô đỏ mặt thẹn thùng.

Tật đỏ mặt sau khi hôn của bạn Tiểu Lai vẫn không hề thay đổi, mỗi lần đều cứ như biến thành thiếu nữ mới có mỗi tình đầu ấy.

Đáng giận nhất là người kia còn không biết vô liêm sỉ cứ cười nhạo cô, suốt ngày mở miệng nói phải chữa cái tật này cho cô, vì thế không có việc gì là cứ cấn cấn cô, hại cái tật đó của cô càng ngày càng nghiêm trọng.

Giao thừa đêm đó, gia đình quây quần ngồi với nhau, vừa cười vừa nói rất náo nhiệt.

Ông Trình đã nhiều năm không về nước đón năm mới, lúc này ngồi đây vui vẻ, nói chuyện và cùng xem tivi với mọi người, còn hạnh phúc nào đơn giản hơn thế, cảm giác này đã bao lâu rồi không có. Ông không khỏi thở dài đứng lên, “Aizz, một năm qua đi lại già thêm một tuổi. Lão Tô này, liệu sang năm hai ta có cùng nhau đón năm mới không nhỉ?”.

Không đợi chiến hữu Tô đáp lời, mẹ Tô đã xen vào, “Ôi giờ, bác già cũng đừng quá buồn lòng, chúng ta đã là người một nhà, sau này tất nhiên sẽ cùng nhau đón năm mới, hơn nữa, chờ Tiểu Lai chúng ta sang năm sinh cho bác một thằng chắt đích tôn khỏe mạnh, lúc ấy bác già vẫn thấy đời nở hoa.”

Vốn thấy rất buồn nhưng khi nghe mẹ Tô nói như vậy nên đã chuyển biến, cũng thành việc vui.

Ông Trình nở nụ cười, biểu hiện vui mừng, “Thực ra ông rất thích có chắt gái, nha đầu Tiểu Lai này, con mau mau sinh cho ông một cô chắt gái thật ngoan ngoãn đi, ông đã có ước muốn này từ vài chục năm trước rồi.” Vài chục năm trước, mẹ Trình sau khi sinh Trình Thiếu Phàm xong, ông Trình đã muốn con dâu sinh thêm một đứa cháu gái nữa, chỉ tiếc ba mẹ Trình bận rộn chăm lo sự nghiệp nên không quan tâm đến việc sinh thêm con nữa ông Trình còn vì việc này mà giận dỗi họ vài năm.

Bạn Tô đang ngồi đọc truyện tranh Doreamon, không hề quan tâm đến cuộc nói chuyện của bọn họ, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng cười lớn, điều này làm cho mẹ Tô ngồi ngay cạnh rất buồn bực, nghĩ thấy bà thông minh lanh lợi thế này, sao lại sinh ra đứa con ngốc nghếch trẻ con thế này nhỉ? Vì thế muốn kéo cô ra khỏi quyển truyện, thần không biết quỷ không hay hướng đến lưng cô vỗ mạnh một cái, vốn bạn Tô đang cười ha hả, tự nhiên chuyển sang kêu đau oai oái.

Ôi trời bà mẹ độc ác, sao lại xử đẹp con gái mình vậy? Hu hu...

Hai mắt Tiểu Tô dầm lệ lưng tròng nhìn mẹ mình, mẹ Tô tặng cho cô một ánh mắt ác liệt cực độ khiến bạn học Tô ghen uất không biết nói gì, rốt cuộc ai mới làm phiền aidây, không phải chỉ đọc

truyện tranh hài rồi cười to hai tiếng thôi sao, có ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện của họ đâu.

Dù sao mẹ vốn độc ác rồi, có khóc lóc bà ấy cũng không dỗi dành đâu, thế nên cô đành phải chuyển ánh mắt đáng thương hướng đến ông nội yêu quý, “Ông à, ông xem mẹ con, bà ấy ...”

Ông Tô cười nói, “Lão Trình này, ông xem cháu gái tôi này, tôi không muốn nó phải chịu một chút oan ức nữa, chờ gả đến nhà ông, phải chăm sóc cháu gái tôi cho tốt đấy.”

Ông Trình mừng rỡ cười toe toét, “Đương nhiên rồi, nha đầu Tiểu Lai này khiến tôi rất hài lòng.”

Phù, cuối cùng mẹ Tô cũng nhẹ nhàng thở ra, bà thừa thắng xông lên, “Kỳ thật hôm qua con và ba Tiểu Lai đã cùng nhau thương lượng chuyện hôn sự của Thiếu Phàm và Tiểu Lai rồi, ngày kết hôn chúng con đã định rồi, phải không? Ba nó.” Mẹ Tô nhướn nhướn mày về phía ông Tô, có ý bảo ông đồng ý là được.

Ba Tô mặc kệ, bà ấy thương lượng với ông khi nào chứ? Hôn nhân đại sự của con gái, không thể quyết định qua loa như vậy, ngẫm lại ông ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn con gái, sao có thể nói kết hôn thì kết hôn ngay được, cho dù ông đã nhìn Trình Thiếu Phàm lớn lên cũng không được.

Ai cũng nói con gái và ba kiếp trước là tình nhân, điều ấy được thể hiện đầy đủ với ba Tô, ông thở sâu một hơi rồi mới nói, “Tiểu Lai nhà chúng ta con nhỏ ... Á ai u...”

Mẹ Tô đã sớm nhìn thấy vẻ khang khác của ông rồi, cái ông già này định phá hỏng đại sự không thành của bà đây? Đúng là không

nên cho ông cơ hội mở miệng nói chuyện, hai cha con này đúng là cùng một giuộc với nhau, rơi vào đường cùng mẹ Tô chỉ còn cách diễn lại trò cũ, lấy móng tay cấu mạnh ông ấy một phát, thế này mới khiến ông ngừng hẳn câu định nói.

“Hay là như vậy đi, con nghĩ chờ qua Tết này, chúng ta sẽ cử hành hôn sự ngay cho Thiếu Phàm và Tiểu Lai.” Vì sang năm có thể ôm cháu, mẹ Tô phải hành động bằng bất cứ giá nào.

Hai vị chiến hữu già liên tục tán thưởng.

Trình đại nhân chỉ cười không nói.

Về mặt ba Tô đau khổ, thế là phải đem bán khuê nữ của mình rồi!!

Bạn Tô hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra vừa rồi mọi người đang bàn luận hôn sự của mình.

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Kết Hôn Sinh Con

12 giờ đúng, đồng hồ vang lên tiếng chuông, bên ngoài tiếng pháo đã nổ ã ðùng.

Tại đây mọi người đang cùng nhau chúc mừng năm mới. Nhà họ Tô cứ chốc chốc lại vang lên tiếng cười giòn giã. Mọi người đều đang bày mưu tính kế, bạn Tô bon chen nhảy vào nói không được nửa câu nên rất oán hận. Tại sao cô cảm thấy hôn sự của mình giống như là một buổi tiệc ăn mừng để tống đi quả bom hẹn giờ thế nhỉ? Không có hoa hồng, không có nhẫn, không có màn cầu hôn lãng mạn, thậm chí cũng chưa hỏi ý kiến của cô, dù cho cô là nhân vật chính. Cô có cảm giác mình là người qua đường bị túm lại nhét vào lễ cưới = =

Được rồi, cái này tạm thời không nói tới, nhưng mà lại nhìn đến người đàn ông mà cô sẽ phó thác cả đời kia. Anh ta an nhàn ung dung ngồi ngay ngắn ở phía đằng kia, tựa như hôn sự của mình với việc mọi người đang bàn tán không có chút liên quan gì đến nhau vậy. Bạn Tô càng nghĩ càng bức, nằm phịch xuống giường!!!

Bạn Tô không thể nào ngủ được, bên ngoài pháo cứ nổ đùng đùng như thế đến mấy ngày liền, bên ngoài phòng khách thì trò chuyện thảo luận rôm rả, nhất là mẹ đó. Ấy dà, không lúc nào là không nghe thấy tiếng cười như bắp rang của bà mà. Tiếng cười đó khiến cô run bần bật, ở trên giường mà quay cuồng. Đột nhiên phía sau có người ôm lấy, bạn Tô giãy dụa rồi lại giãy dụa, nhưng mà vẫn

không thoát ra được, vì lực ôm của người phía sau quá lớn đó mà ..... Hơi thở ẩm áp vờn quanh lưng cô, tay vòng qua eo cô, đột nhiên, có cái gì đó cứng cứng lạnh lạnh được đeo vào ngón áp út tay trái của cô. Bạn Tô cả người cứng đờ, âm thanh trầm thấp nam tính nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần ngang ngạnh vang lên phía sau cô: “Cả đời cũng không được tháo xuống , nghe không.”

Cái này, thật đúng là trường hợp dễ xúc động, nhưng mà...Người đàn ông này tại sao lại không dùng lời ngon tiếng ngọt nói với cô chứ. Như thế cô vừa vui, lại vừa phù hợp với ngôn ngữ cầu hôn thường thấy. Bạn Tô bị đả kích, quyết làm mặt lạnh, tuyệt đối không thể bán rẻ mình cho địch được!

“Em còn trẻ, kết hôn thì sớm quá” Bạn Tô bắt đầu chơi xấu.

“Không trẻ đâu. Nếu như về thời phong kiến thì chắc tầm tuổi em bây giờ đã hai nách hai con rồi đó”

“.... “ Bạn Tô bắn loạn !!!

“ Em còn muốn học thêm, phải lấy sự học làm việc trọng.”

“Trong cùng một gia đình thì anh có thể dễ dàng trao đổi bàn luận về các vấn đề học tập với em hơn.”

“Em không muốn ở nhà làm bà chủ đâu.”

“Em chỉ cần ở nhà làm người vợ ngoan hiền của anh là đủ rồi.”

“Làm vợ anh thì em có lợi gì?”

“Em có thể trở thành mẹ của con anh.”

Bạn Tô “....” Cái con người này thật ‘3 chấm’ Cái này gọi là cướp vợ thì đúng hơn!!!!

*****

Hôn lễ của Trình Thiếu Phàm và Tô Tiểu Lai chung quy vẫn không tổ chức đúng thời gian như mẹ Tô mong đợi, sự thật là như thế đó. Trình đại nhân cảm thấy vợ mình vẫn đang là sinh viên, mà sinh viên kết hôn thì khó tránh khỏi lời ra tiếng vào, cuối cùng đành cắn răng dậm chân nuốt hận, dứt khoát thương lượng với mọi người đẩy lùi thời gian tổ chức đám cưới, đợi đến khi Tiểu Lai tốt nghiệp mới tiến hành.

Mẹ Tô đúng là không hài lòng thật, nhưng mà nghĩ đến con rể thương yêu biết nghĩ đến con gái mình như thế, cũng cắn môi đồng ý.

***

Thời gian trôi qua, bạn Tô cuối cùng cũng tốt nghiệp đại học. Đại thiếu gia họ Trình hớn hờ ôm vợ về nhà.

Một thời gian sau đó, bạn Tô được nhận làm nghiên cứu sinh.

Nháy mắt, lại là một năm học mới.

Sáng sớm ngày đầu thu, ánh nắng tươi sáng, trong không khí lan tỏa mùi hoa cỏ nhẹ nhàng. Đúng là một mùa xinh đẹp! Thế nhưng bạn Tô ban đầu lại bị bắt tạm nghỉ học, sau đó đi ra ngoài cũng bị người nào đó cấm cửa.

Tại sao ư? Đó là bởi vì bạn Tô đã kết trái. Trong bụng bạn Tô bây giờ là hai hạt mầm nho nhỏ. Bây giờ, bạn ý ngồi ở nhà tĩnh dưỡng,

chậm rãi đợi hai hạt mầm kia phát triển, đến mùa thu hoạch.

Từ lúc bạn Tô bắt đầu nắm giữ vận mệnh của cả ba người cũng là lúc ở biệt thự Trình gia đang nháo nhào. Bọn họ bàn rằng phải đưa Tô Tiểu Lai vào tỉnh dưỡng. Bạn Tô của chúng ta trái tim rất bịch xuống tận dạ dày, cô biết, nếu như đã dọn vào biệt thự Trình gia, chắc chắn rằng cô sẽ mất đi tự do.....

Đây là một ví dụ. Bạn Tô mỗi ngày đều nhận được một cuộc điện thoại của ông nội hỏi thăm sức khỏe, câu mở mồm luôn luôn là: “Tiểu Lai à, hôm nay chất của ông có khỏe không?”

Sau đó là bà mẹ mạnh mẽ: “Tiểu Lai à, cháu cưng của mẹ hôm nay có đập con không?”

Sau đó lại chính là ông xã thân yêu, ngày cũng phải năm ba cuộc: “Bà xã, hôm nay ở nhà có quậy không đó? Có uống canh gà không? Mệt thì đi nghỉ nhé, đừng tham gia vào mấy chuyện vớ vẩn.”

Rốt cuộc đến một ngày, bạn Tô biết được một thông tin, lớn tiếng thông báo: “Di động có mức phóng xạ rất lớn, từ nay về sau nếu không có việc gì gấp xin mọi người đừng gọi cho con.”

Thật thần kỳ, ba miệng một lời: “Rồi, từ nay về sau tránh xa điện thoại di động ra!!”

Bạn Tô tâm hồn vỡ vụn!!!

Chính bởi vì thế nên về sau, điện thoại bàn suốt ngày reo lên, dường như không lúc nào là ngừng nghỉ.

Bạn Tô bụng ba tháng đã to vượt mặt. Trong nhà mọi thứ đồ điện, có tia phóng xạ đều bị tịch thu. Bạn Tô quyết không rút lui đầu

hàng, chiến đấu đến tận phút cuối cùng. Mọi lạc thú trên đời đều bị tước đoạt, bạn Tô ngửa mặt lên trời oán hận kêu lên: “Tại sao lại đối xử tàn nhẫn với tôi thế chứ !!!!!”

Chỉ tiếc rằng Trình đại nhân bỏ ngoài tai tất cả những tiếng thét gào đầy ai oán, lại ra lệnh một tiếng, chiếc máy tính thân yêu để chơi game, là đồ vật cuối cùng có phóng xạ, đã biến mất không tăm hơi!!

Vì thế, những ngày kế tiếp, bạn Tô mất đờ đẫn, thường xuyên ngồi vuốt ve bụng, lẩm bẩm với hai hạt mầm trong bụng: “Bảo bối ơi bảo bối à, sau này con phải ngoan, phải hiếu thảo với bà mẹ tội nghiệp là mẹ đây đó nghe. Con phải biết rằng mẹ sinh con không phải là dễ dàng đâu” Đương nhiên, lúc này bạn Tô vẫn không biết rằng trong bụng mình không phải là một móng, mà là đến tận hai móng!

Sau đó nữa, bạn Tô bụng đã được bảy tháng, mỗi lần bạn đứng dậy, phía sau lập tức có hai người xuất hiện nâng đỡ. Bạn Tô mặt đen thùi lùi, có cảm giác giống như mình là động vật trong sách đỏ mức độ !!!!!

Tô Tiểu Lai cảm thấy mọi người đều quá căng thẳng, vài lần cô nói chuyện với dì Chu là quản gia, gợi ý với bà đừng đối xử với cô như nữ hoàng, làm cô hoảng sợ.

Dì Chu khó xử, ném cho cô một câu: “Dì cũng chỉ là làm theo ý của lão thái gia và thiếu gia thôi..... Chịu khó đi con, còn có 2 tháng nữa thôi mà!”

Bạn Tô rốt cục cũng bùng nổ! Từ Tổ nhận được điện thoại của Tiểu Lai đúng lúc cô vừa được nghỉ làm, đang ngồi nhàn nhã ngồi

trước máy tính: “Sao ? Tô đại tiểu thư, làm thiếu phu nhân bị người ta ức hiếp à??”

“Bỏ từ ‘thiếu’ đi, gọi thẳng tó là ‘bà nội’ luôn cũng được.” Bạn Tô bực mình xỏ ra luôn.

“Ồ ồ, mồm mép ngày càng lợi hại nha.”

“Tổ Tổ, tó phát cuồng rồi, đời sống của tó như bị chệch đường ray ý.”

“Chờ con nuôi của tó sinh ra thì đường ray được nối lại ngay ý mà. Phụ nữ có thai cần phải vui vẻ, thả lỏng tâm hồn, đừng càu nhàu. Nào, đem điện thoại đến bụng đi, để tó nói chuyện với con nuôi của tó bồi dưỡng tình cảm nào....”

-_-||| Bạn bè thế đấy ! Mình thì không quan tâm, cứ xí xốn quan tâm con mình....

***

Hai hạt mầm trong bụng bạn Tô phát triển rất nhanh, rất tốt, cuối cùng cũng đến ngày ra đời. Hai nhà Trình-Tô quả thực là bán loạn hết cả lên!

Trong phòng bệnh cao cấp, ở một góc sáng sủa, mẹ Tô ôm cháu ngoại xuýt xoa, sau đó rút điện thoại ra, oang oang nói : “Alo, chị à, con bé Tiểu Lai nhà tôi mới sinh cháu, ây dà, thật đúng là mừng hết biết đó chị. Là sinh đôi nha chị, mà không phải sinh đôi thường đâu, là long phụng đó. Vâng vâng...thật hạnh phúc quá...Trời ơi, cháu tôi đáng yêu lắm đó....” Mẹ Tô lải nhải không mệt, lần lượt gọi điện thoại thông báo tin vui cho từng người. Ở một góc khác, ông Trình đang ôm niềm ước mơ thơ thiết là chất nữ của mình, cười tươi hơn

hở không ngừng, miệng làm bầm : “Chết cứng, theo cụ đi Mĩ không, nếu thích thì cười 2 tiếng, à không, một tiếng thôi. Được được....vậy là hứa rồi nhé, không được nuốt lời nhé!!!” Ông Trình hạnh phúc vô bờ...

Bạn Tô cuối cùng cũng cảm thán: “TMD, rốt cục cũng có thể nổi đường ray với thế giới bên ngoài. Cả đời này quyết không sinh con nữa!”

Trình đại nhân ngồi bên giường, nhẹ nhàng thổi nguội bát canh gà. Vẻ mặt của anh đầy kiên nhẫn, đợi canh nguội lại cẩn thận đút cho cô. Nước canh ấm áp cứ lan tỏa trong lòng ngực cô.

Trình đại nhân ánh mắt nóng rực, làm bạn Tô ngấm đến ngây người. Ày, tỉnh! Bây giờ là lúc đòi lại công bằng cho mấy tháng nhịn nhục!

“Ông xã à, chúng ta về được không...” Ở biệt thự của họ Trình này hơn mấy tháng làm cho bạn Tô của chúng ta sợ hãi ...

“Ừ,...nên sinh hoạt như người bình thường thôi.” Một tia sáng nham hiểm lóe lên từ mắt Thiếu Phàm làm mặt bạn Tô đang tái nhợt lại ửng hồng.

Anh lại nói tiếp: “Trong khoảng thời gian này 2 đứa nhỏ cứ giao cho bảo mẫu, chúng ta tận hưởng thế giới của hai người thôi.....”

Bạn Tô nhất thời choáng váng, hai má nóng như có lửa.

Cô còn đang ở cỡ nha, sao anh lại có cái ý tưởng không thuần khiết, không lành mạnh thế này chứ. Nhưng mà, nói đi nói lại thì hình như lâu lắm rồi cô với anh không ‘yêu’ nhau, đây là nghĩa vụ vợ chồng mà.....

Suy nghĩ của tác giả : Ngọt ngào? Hạnh phúc? Ấy dà...tôi đẩy tốc độ càng lúc càng nhanh a a a a a....

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Gia Đình Êm Ấm [1]

Ngày tháng theo thời gian lặng lẽ trôi qua, thoáng một cái, bốn năm đã qua, trong bốn năm này đã có nhiều thay đổi.

Ví dụ như, gia đình Trình đại nhân đã chuyển về ngôi nhà có cảnh quan tuyệt đẹp, giao thông thuận lợi trong một khu dân cư cao cấp.

Ví dụ như, bạn Tô, không còn giống bạn Tô trước đây nữa, bây giờ chúng ta nên tôn kính gọi là cô giáo Tiểu Tô , sau khi hoàn thành nghiên cứu sinh, bạn Tô đã nhảy vọt trở thành nữ giáo sư bồi dưỡng những nhân tài vĩ đại của đất nước, thế giới chính là như vậy, luôn tràn ngập kỳ tích.

Ví dụ như, cách đây bốn năm, ông nội Trình đã mặt dày đem con gái yêu quý của cô giáo Tô theo lên máy bay, không còn được quay trở lại với tư cách là công dân của tổ quốc nữa, mỗi khi giáo sư Tiểu Tô nhớ con, cũng chỉ có thể gọi điện thoại hoặc nói chuyện với con qua màn hình.

Lại ví dụ như, hiện tại, con trai yêu quý của cô giáo Tiểu Tô đã trở thành một cậu bé lanh lợi hoạt bát rồi, giống như khuôn mặt thu nhỏ của Trình đại nhân vậy, đôi mắt sáng sâu không đáy, còn có tính tình trầm tĩnh dọa người, thật là giống Trình đại nhân, TMD!! Cô giáo Tiểu Tô thực sự cảm thấy con mình trưởng thành quá sớm, trầm lặng quá mức, tiểu đại nhân quá mức, đôi khi đứng trước mặt nó, cô

cảm thấy chính mình mới là đứa trẻ, điều này làm cô cảm thấy đau đầu kinh khủng. Cô đã hơn một lần oán hận, vì sao nó lại là con cô, vì sao con cô lại không giống mình, vì sao ông nội Trình không mang theo nó?

Kỳ thật, đối với việc oán hận của cô giáo Tiểu Tô, chúng ta hẳn đều hiểu rõ, ai bảo cô thường xuyên bị con mình khinh bỉ nào? Bình thường bố mẹ đều dốc lòng dạy con cái, nhưng mà cô giáo Tiểu Tô kia thì ngược lại, con cô không sợ cô, cười nhạo cô, còn thường cùng Trình đại nhân hợp tác để chọc giận cô, cô giáo Tiểu Tô ở nhà địa vị thật là đáng thương, thật là thê lương quá đi mà.

Nên đi xét nghiệm máu thôi.

Một buổi trưa nọ, cô giáo Tiểu Tô đang hứng trí bưng bưng chơi “Plants vs Zombies”, trong phòng chỉ vang lên nhạc nền và tiếng nhấp chuột không ngừng, giờ phút này, cô cực kỳ phấn khởi, bởi vì ở trận chiến N màn N, cô rốt cuộc đã sắp thắng rồi, đây thật là thời khắc đáng ghi nhớ nha! Chỉ còn vài bước nữa là chiến thắng, cô giáo Tiểu Tô đang thầm nháy nhót trong lòng, rất vui vẻ... Đúng lúc này, một bàn tay nhỏ túm lấy váy cô, làm cô sợ tới mức giật bắn người [thật không nói nổi, chơi trò chơi say mê đến mức bị dọa luôn rồi], cúi đầu liền thấy đứa con cô vừa yêu vừa hận.

“Mẹ ơi, con đói bụng.” Tên nhóc kia chớp đôi mắt mọng nước, vẻ mặt buồn bã nhìn cô.

Cô giáo Tiểu Tô lúc này mới choáng váng nhận thức được buổi sáng đã mau chóng trôi qua, quên mất đấy, nhưng vẫn đang luyện tiết trò chơi này lắm, quay qua nói với cậu nhóc: “Đình Đình à, con ra ngoài ăn với bà Chu trước nhé, đừng phiền mẹ.”

Tên nhóc này liền chu miệng, tức giận nói: “Mẹ quên rồi ư, hôm nay bà Chu về quê, cơm trưa tự chúng ta lo lấy.”

Cô giáo Tiểu Tô lúc này mới vỗ đầu nhớ ra, sáng nay bà Chu đã nói có việc phải đi ra ngoài, cơm trưa tự mình lo lấy, cô làm sao mà lại quên được nhỉ, aizz, lại khiến con trai khinh thường rồi.

Nhìn sang cậu nhóc khuôn mặt nhỏ nhắn, cô nhất thời hồ thẹn đứng lên, làm mẹ ai lại để con đói chứ, lại nhìn sang màn hình máy tính, trò chơi này thật là khó dứt bỏ nha, khó chọn quá đi, cô giáo Tiểu Tô vẫn là mặt dày đặt con ở phía dưới, cười ngượng ngùng với con: “Cái kia, Đinh Đinh yêu quý à, chờ mẹ...” Cô chưa kịp nói hết, chợt nghe “cách” một tiếng, phích cắm đã được giật ra.

Mặt cô giáo Tiểu Tô lúc xanh lúc tím, lại không thể phát giận, im lặng chờ đợi, liền nghe được thằng quỷ nhỏ kia lầm bầm, “Trò chơi trẻ con như vậy, ngay cả con cũng không chơi, mẹ nên làm đi làm cái gì đó ăn đi thôi.”

Cô giận đến độ muốn nghiền răng, tên nhóc này rốt cuộc là con ai?

Thôi bỏ đi, cô còn phải mang tên nhóc đáng ghét này đi kiếm cái gì đó để ăn?

Mọi người đều biết, bạn Tiểu Tô học nấu ăn, đáng sợ đến độ ai cũng phải bái phục, cho nên Trình đại nhân vì muốn gia đình êm ấm nên không bao giờ để cô vào bếp, bình thường đều là do dì Chu đến đây nấu cơm, nếu Trình đại nhân ở nhà thì đều là do anh lo liệu.

“Mẹ à, chúng ta đi ra ngoài ăn đi, nếu không con sợ nơi đây toàn bộ sẽ bị cháy mất.” Tên nhóc thò cái đầu vào dò xét, nhìn bộ dạng

bận rộn của mẹ mình thì không khỏi lo lắng.

Cô giáo Tiểu Tô nhường nhịn mãi cũng thành thói quen, cô không thèm chấp nhất, miệng hô một tiếng bảo đứa nhỏ tránh xa một chút, một tay bỏ bắp cải vào nồi, nước sôi bắn lên, cô nhất thời hoảng sợ, tình huống này trước kia từng xảy ra một lần, nhưng là, rõ ràng cô học không giỏi, chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn, âm thanh lo lắng của con vang lên, “Mau, mau dùng nắp nồi đậy lại.” Cô lúc này mới hoàn hồn từ cơn khiếp sợ, nhanh tay lấy nắp nồi đậy lại.

Sau cái tai nạn đáng sợ này, cô giáo Tiểu Tô mặt mày bơ phờ cùng con trai đi ra ngoài.

Cũng may gần nhà họ có một tiệm Kentucky, thời tiết tháng bảy rất nóng, lại còn vào giữa trưa, cô không hề nghĩ ngợi liền dẫn con vào tiệm Kentucky này.

Đến khi cô quay lại để một khay đồ rán lên bàn, đứa nhỏ kia mặt vẫn khó chịu, bạn Tô rất là buồn bực, đành phải dỗ ngọt: “Đình Đình ngoan, mẹ mua cho con phần ăn trẻ em, còn được tặng đồ chơi nữa này, thật là thích nha.”

Đứa nhỏ khinh khỉnh liếc cô một cái, trề môi nói: “Trẻ con.”

Cô giáo Tiểu Tô thầm nói với mình, chỉ là trẻ con thôi, còn nhỏ nên thế, vì vậy cô lại mỉm cười thật tươi, dịu dàng nói với con: “Nào, ăn thử gà rán đến từ New Orleans thôi, ngon lắm...”

“Con không ăn những thứ không dinh dưỡng như vậy, ba đã nói, không ăn thức ăn nhanh.” Tên nhóc này thật có nguyên tắc, rất giống ba nó.

Cô giáo Tiểu Tô thật là... không còn gì để nói.

Được lắm, ba con đánh rắm thì cũng có mùi thơm, ta... ta là mẹ con, chẳng lẽ lại hại con sao?

Nhìn đứa trẻ ở bàn bên kia, ăn cực kỳ vui vẻ, cô giáo Tiểu Tô không khỏi cảm thán, đứa trẻ đáng yêu đó là con mình thì tốt biết bao!

“Vậy con muốn ăn cái gì? Nói cho mẹ nghe nào.” Bạn Tiểu Tô kiềm chế cảm xúc, mang vẻ mặt tươi cười che đậy tâm trạng đau khổ của mình.

“Ba nói, bữa trưa ăn cơm.”

Lại là ba nói, ba con là người nổi tiếng hay chủ tịch nước à, sao lại nhiều danh ngôn khuyên bảo thế kia.

“Ba con còn nói cái gì?” Bạn Tiểu Tô muốn xem xem ba ba hần còn bao nhiêu lời dăn dò.

“Ba còn nói, Đình Đình à, khi ba không có ở nhà, con phải chăm sóc mẹ tốt, nhất là về mặt ăn uống.”

Giống thật, con không cần đến ngữ khí ba mình cũng bắt chước giống đến như vậy, giữa trưa lại dọa người.

Cô giáo Tiểu Tô cực kỳ buồn bực, không thềm để ý đến tên nhóc quỷ kia nữa, dù sao đói thì sẽ phải ăn thôi, cầm hamburger lên cắn một miếng, trong lúc ăn quá nhập tâm, cô không nhận thức được túi di động của mình đã bị một bàn tay nhỏ lấy đi.

Tên nhóc này rất nhanh kết nối được với di động Trình đại nhân, tránh xuống gầm bàn nói nhỏ: “Ba à, mẹ đang ăn thức ăn nhanh.”

Đương nhiên, mẹ cậu không hề biết được mọi chuyện đang diễn ra.

Bên kia điện thoại trầm mặc nửa ngày mới nói: “Đưa điện thoại cho mẹ.”

Cô giáo Tiểu Tô phản ứng rất chậm, chỉ thấy đứa con bảo bối của cô tay cầm điện thoại lắc lắc, miệng nở nụ cười tươi rói, ý bảo: “Mẹ, người chết chắc rồi.” Cô khóc không ra nước mắt, phun hết thịt gà trong miệng, lau miệng, sau đó hắng giọng, cầm lấy điện thoại khẽ cười: “Ông xã à, em dẫn Đình Đình đi ăn cơm.”

“Thật ư? Ăn ngon không?” Phía bên này điện thoại, cô giáo Tiểu Tô rung mình một cái, giọng ông xã không cần phải trầm đến mức ảm đạm thế chứ.

Cô giáo Tiểu Tô ghen ngào, sau đó lại là vang lên âm thanh giết người không đền mạng, “Không được đóng gói thức ăn trên bàn, bây giờ dắt Đình Đình về nhà, hai mươi phút sau sẽ có người đến đưa hai mẹ con cơm trưa, còn nữa, tối nay về anh tính sổ tiếp với em.” Nói xong điện thoại “tít” một tiếng đã bị ngắt.

Tim cô đập thành thịch, thảm rồi, đêm nay sẽ bị Trình đại nhân ăn đến mảnh xương cũng không còn.

Cô giáo Tiểu Tô vô cùng uất hận u ám đau thương nhìn tiểu quỷ đang đắc ý kia, giờ phút này, cô thật sự muốn đánh vào mũi của cậu, hỏi, con rốt cuộc có phải là do ta mang thai mười tháng dốc hết tâm huyết sinh ra không hả, hả hả?!!

Suy nghĩ của tác giả: Con trai bảo bối của họ Trình vừa lóe sáng đã gặt hái thành công rồi a...

Bé trai đã xuất hiện, bé gái thì sao đây?

Tôi thật là khó nói quá đi...

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Gia Đình Êm Ấm [2]

Tô Tiểu Lai thấy rằng, con trai yêu quý nhà mình hay bắt nạt mình thật ra là có nguyên nhân cả, vì từ khi sinh con ra đến bây giờ, cô không hề giống với những người mẹ khác hát ru con ngủ, càng miễn bàn đến việc ôm con ngủ hằng đêm. Nhưng mà, không thể trách cô được nha, muốn trách thì trách cái người ba bá đạo cường quyền không phân biệt rõ phải trái ý nha T_____T

Cứ mỗi lần Tô Tiểu Lai định ôm con nằm trong chăn ngủ vô cùng thân thiết thì đồng thời Trình Thiếu Phàm chắc chắn sẽ xuất hiện và dụ dỗ cô: “Không nên ôm con ngủ như vậy, nhất là như vậy, nếu không con sẽ trở nên rất hư. Và em phải để cho con học cách độc lập nữa, lớn lên mới có khả năng làm được việc lớn.”

Tô Tiểu Lai nghe anh nói xong thấy không đúng, nói: “Con mới còn bé như vậy làm sao biết được cách độc lập chứ. Em phải để cho Đình Đình nhà chúng ta cảm nhận được tình yêu vô bờ bến của mẹ từ khi còn bé. Hơn nữa, anh nhìn xem, con chúng ta mập mập mũm mĩm đáng yêu như vậy, ôm con ngủ vô cùng thoải mái mà.”

Và thế là, chỉ một câu nói kia thôi liền làm cho mặt người nào đó trở nên cực kỳ u ám: “Không được. Đời này em không được ôm bất kỳ một người đàn ông nào khi ngủ ngoài anh.” =.=

Mặt Tô Tiểu Lai đầu tiên là tràn đầy hắc tuyến, sau đó khi hiểu được thì cười “phì” một tiếng: “Ông xã à, ngay cả con mà anh cũng

ghen sao?”

Lần đầu tiên Trình Thiếu Phàm đỏ mặt ở trước mặt Tô Tiểu Lai, điều này làm cho Tiểu Lai cười đến mức không dừng lại được, cô còn vỗ vỗ con nhẹ nhàng nói: “Cực cực à, con nhìn xem, ba con còn ngây thơ hơn cả con nữa.”

Người nào đó mặt đang đỏ ửng lại bị bà xã của mình cười nhạo đến mức biến đổi không biết thành cái dạng gì nữa, trong lòng vô cùng tức giận, giận đến nỗi không từ nào tả xiết. Anh cảm thấy hình tượng một người đàn ông vĩ đại tốt đẹp của mình đã bị phá hỏng rồi. Anh phải chuyển cái chướng ngại vật này đi chỗ khác mới được. Không nói hai lời, anh cướp lấy đứa nhỏ trong lòng Tiểu Lai lúc này đang cực kỳ vui vẻ, xoay người, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Tô Tiểu Lai hận không thể tự tát cho mình vài cái bạt tai. Rõ ràng biết chồng mình là một người luôn ngang ngược, bá đạo, lòng dạ hẹp hòi lại hay uy hiếp người khác, vậy mà vừa rồi còn cười nhạo người ta. Như vậy cô không phải chính mình tìm ngược sao?

Sửng sốt một lúc cô mới lấy lại tinh thần, từ trong phòng ngủ vừa chạy theo vừa nói: “Ôi này, anh định làm gì vậy? Anh ôm con cẩn thận một chút đi mà... Ấy, cẩn thận ngã...”

Cuối cùng Tiểu Lai vẫn là chậm nửa bước. Đến khi cô xuống tới lầu, chỉ thấy trong phòng khách có thêm hai người, tiếp theo liền nghe thấy giọng nói trầm thấp đến lạnh cả sống lưng của chồng mình: “Dì Chu, Đinh Đinh làm phiền dì vậy...”

“À, thiếu gia à, cậu cứ yên tâm đi, hai bảo mẫu này là từ tay tôi chọn ra đó, tuyệt đối có thể chăm sóc tiểu thiếu gia nhà chúng ta vô cùng vô cùng tốt.”

“Được, thế là tốt rồi.”

Hóa ra người này đã bí mật lập mưu đồ từ lâu, chỉ còn chờ Tô Tiểu Lai cô đưa tay chịu trời mà thôi. Cô tức giận, tiến lên định đoạt lại con mình, chỉ tiếc là, người kia lập tức dùng ánh mắt giả hoạt ngăn cô lại, tiếp theo giọng nói lạnh buốt cả tim gan tiến vào lỗ tai cô: “Bà xã, nếu em dám ôm Đinh Đinh ngủ tiếp, ngày mai anh sẽ cho người mang con sang Mỹ ở với ông nội chúng ta.”

Vì thế mà Tiểu Lai đành dừng hành động, không tiến lên nữa!!

Lại lời chiêu này ra uy hiếp cô, ông xã cô đúng là cực kỳ hiểu cô mà _ _||.

Mà cô sợ nhất, chính là điều này ||_ _||.

Nhìn xem, Trình đại nhân hiểu người phụ nữ của mình nhiều như thế nào à, nha đầu kia sợ nhất là điều này. Anh nhìn phản ứng của cô hiện giờ thì cảm thấy rất vừa lòng. Ai bảo lúc nãy cô cười nhạo anh, còn nói Trình đại nhân anh đây còn trẻ con hơn cả con mình làm chi?

Trình Thiếu Phàm xấu xa cong cong khóe miệng: “Hôm qua ông nội còn gọi điện nói rằng, Đang Đang rất nhớ anh trai đấy.”

Đang Đang là tên ở nhà của con gái bảo bối của hai người. Hai cái tên Đang Đang và Đinh Đinh chính là do Tiểu Lai đặt, bởi vì cô yêu thích bộ truyện tranh Doraemon đến tận xương tủy, vì vậy mà trước khi sinh con ra cô đã mang tên này đặt cho hai đứa rồi. Tiểu Đinh Đang! Thật là một cái tên đáng yêu nha!

Thật không may, kế hoạch sẽ không bao giờ theo kịp với thay đổi, nhưng mà hoàn hảo là cô lại không sinh ra ba đứa con, nếu không

tên tất nhiên không thể bỏ đi được.

Tô Tiểu Lai bĩu môi, ông nội khi nào thì cũng phúc hắc như vậy chứ? Đang Đang mới còn nhỏ mà, chỉ sợ ngay cả việc chính mình có một người anh trai nó cũng không biết đi? Nghĩ nghĩ một lát cô bỗng cảm thấy lạnh lẽo. Đang Đang cũng sẽ không không biết nó còn có một người mẹ là cô chứ?

“Người phụ nữ ngu ngốc này, lại không đi dép rồi. Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi hả?” Tô Tiểu Lai không biết tự chăm sóc chính mình, kì thật thói quen này làm người nào đó vô cùng đau đầu nha.

Vừa dứt lời, Tiểu Lai đã bị ông xã của mình ôm lên lầu.

Tiểu Lai hiện nay còn có một thói quen khác là, mỗi ngày đều được ông xã của mình ôm kiểu công chúa đi lên lầu, và bây giờ cô đã học xong cách hưởng thụ rồi. Vào giờ phút này, Tiểu Lai thoải mái ở trong lòng ông xã, làm nũng: “Ông xã à, em rất nhớ Đang Đang, với cả em nghĩ rằng, câu đầu tiên con nói không phải là “mẹ” thì thấy lòng chua xót vô cùng.”

“Không sao đâu. Chờ đến khi con mình được một tuổi, chúng ta sẽ sang Mỹ, dạy con gọi được hai tiếng ba, mẹ rồi chúng ta trở về.”

“Ông xã à, anh thật thông minh.” Nói xong cô còn không quên tặng cho chồng mình một nụ hôn ngọt ngào.

Bốn người dưới lầu, ngoại trừ tiểu Đinh Đinh còn đang quần tã lót, thì mắt ai cũng trợn tròn nhìn theo bóng dáng gia chủ của mình tới góc cầu thang.

Cuối cùng vẫn là dì Chu định thần lại đầu tiên, “e hèm” hai tiếng. Hai vị bảo mẫu trẻ tuổi lúc này mới lấy lại hồn vía, ôm Đinh Đinh về

phòng trẻ con.

Từ ngày đó trở đi, Tiểu Lai trên cơ bản là không ôm con ngủ nữa, còn đâu mỗi lần Trình đại nhân đi công tác thì cô mới có thể ôm con ngủ mấy hôm.

Đối với Đang Đang, Tiểu Lai càng thấy áy náy. Nhưng mà, con bé mặc dù không ở cùng cô nhưng lại thân thiết với cô cực kỳ. Mỗi lần cô sang bên đó hoặc gọi điện sang nói chuyện hỏi han thì con bé vô cùng vui vẻ. Điều này cũng an ủi cô được phần nào.

Cơ mà, đừng nhìn bạn nhỏ Đinh Đinh bình thường đối nghịch với mẹ mà nghĩ cậu không ngoan, thật ra ở sâu trong tâm hồn non nớt của cậu vẫn là vô cùng vô cùng yêu mẹ nha.

Ví dụ như, các bạn nhỏ của cậu ở nhà trẻ thường hay nhắc đến mẹ mình, thường khoe khoang là: “Mẹ tớ vô cùng xinh đẹp, so với các cô diễn viên trên ti vi còn xinh đẹp hơn nha.”, hoặc là “Mẹ tớ đối xử với tớ rất tốt, mỗi ngày mẹ đều mua cho tớ kẹo Thỏ Trắng nha.”, rồi thì “Hôm qua mẹ tớ lại mua cho tớ một con búp bê đấy, đẹp cực nhé”, nào là “Người mẹ tớ thơm lắm ý, tớ thích nhất là mỗi tối đều ôm mẹ ngủ.”,... vân vân và mây mây.

Nghe đến đó, bạn nhỏ Đinh Đinh của chúng ta xoay người ngồi một mình vẽ tranh trong góc tường, cậu khinh thường nha. Cậu sẽ không bao giờ chia sẻ mẹ mình với người khác đâu.

Các bạn nhỏ ở lớp cậu luôn tự đánh giá mẹ mình tốt hơn hết thầy, hơn nữa còn hay cười nhạo việc chưa bao giờ thấy mẹ cậu đưa cậu đi học nữa. Đây là sự thật. Bởi vì nhà trẻ của Đinh Đinh rất gần với công ty của Thiếu Phàm, cho nên mỗi ngày đều là ba cậu

đón cậu đi rồi sau đó mới đưa cậu đi đón mẹ, không thì sẽ đưa mẹ cậu đi học trước rồi mới quay về đưa cậu đi nhà trẻ.

Và thế là, trong nhà trẻ liền lưu truyền một câu: “Trình Nhạc Gia chỉ có ba, không có mẹ.”

Lúc đó, bạn nhỏ Đinh Đinh cảm thấy vô cùng nổi giận, khi về nhà lục tung khắp nhà lên tìm album ảnh của mẹ rồi mang tới nhà trẻ khoe với các bạn. Tất cả các bạn nhỏ khác xem qua ảnh rồi đều cảm thấy khiếp sợ, nói: “Oa~, mẹ của Trình Nhạc Gia thật trẻ nha, so với các cô diễn viên trên ti vi còn xinh đẹp hơn nhiều nha.” Tiểu Đinh Đinh nghe thấy vậy, khóe miệng cong lên đắc ý. Tất nhiên rồi, các cậu không thấy đây là mẹ ai hả?

Nhưng mà không biết ai đó lại nói ra một câu: “Đây rõ ràng chỉ là chị của cậu thôi.”

Bỗng dưng, cả nhà trẻ lại “Oa” một tiếng vang dội, đều nói Trình Nhạc Gia là một kẻ nói dối, nhất thời làm một vài cô giáo sợ hãi, còn có bạn nhỏ mách cô giáo là: “Cô ơi, Trình Nhạc Gia vừa mới nói dối. Bạn ý không phải là một em bé ngoan.”

Cô giáo sau khi biết rõ ngọn nguồn câu chuyện, cẩn thận nghiên cứu các bức ảnh của Đinh Đinh. Trong ảnh chụp là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, còn tự pose các kiểu dáng đáng yêu. Quả thật nhìn thế nào cũng không giống một người đã kết hôn và có con rồi, cùng lắm chỉ là sinh viên năm nhất thôi, hơn nữa, cô còn chưa bao giờ thấy mẹ cậu bé tới đón cậu nữa. Cô giáo đối với ba của Đinh Đinh rất ấn tượng, cô chưa bao giờ gặp người ba nào đẹp trai tới thất điên bát đảo như vậy. Quanh người anh đều tỏa ra khí chất lạnh lùng làm người khác không dễ tiếp cận, khi đến đón cậu cũng không giống những người ba khác nhiệt tình hỏi thăm con trai ở trường thế

nào, mỗi lần đều là đón cậu vội vàng, giống như là đang vội chuyện gì đó. Đương nhiên là anh vội vã đi đón mẹ đưa bé rồi. Nhưng mà, cô giáo lại hiểu sai mất vấn đề, cho rằng đây là một gia đình bất hạnh, cậu bé mồ côi mẹ, còn ba cậu thế nào đi nữa cùng không tìm thấy ai hơn mẹ cậu nên giờ vẫn cô đơn. Nghĩ như vậy, cô giáo càng thêm khẳng định phán đoán của chính mình: “Còn nhỏ nói dối là không đúng. Con nói cho cô nghe, vì sao con lại nói dối nào?”

Tiểu Đình Đình không nghĩ tới cô giáo lại không tin mình. Thật oan uổng nha~~! Lập tức hai mắt cậu ầng ậc nước mắt, nhin đi nào, nhưng mà vẫn là không làm cho nước mắt hết được. Rồi cậu nhìn các bạn khác và liền oa oa khóc âm ỉ.

“Oa oa oa...Con không nói dối, đây chính là mẹ còn mà. Oa oa oa...” Mặc dù trong lòng cậu rất ủy khuất nhưng mà cậu trả lời vẫn vô cùng kiên định, rõ ràng nha.

Cô giáo không nghĩ rằng đứa bé này lại quật cường như vậy, lại sợ hãi thêm sẽ càng làm tổn thương cậu bé hơn. Hơn nữa, cậu mồ côi mẹ từ bé, chỉ sống với ba nên trưởng thành sớm những đứa trẻ khác, trong lòng cô không tránh được nổi lên lòng thương hại, cho nên lập tức không muốn truy cứu nữa.

Nhưng đứa bé này lại quật cường vô cùng, càng như vậy, cậu càng phải chứng minh rằng không không gạt người khác. Đợi đến buổi chiều, cậu đi tới điện thoại của nhà trẻ gọi cho mẹ mình, vừa đúng lúc Tiểu Lai học xong đi ra khỏi phòng: “Mẹ, bây giờ mẹ mau tới nhà trẻ của con đi.”

Tô Tiểu Lai đầu tiên nghĩ là con gặp rắc rối, vội hỏi: “Đình Đình, có phải con đánh nhau với các bạn không?”

“Mẹ chỉ cần tới đây ngay lập tức là được rồi. Còn nữa, mẹ nhớ mua kẹo thỏ trắng cùng búp bê vải cho con nhé.” Nói xong, cậu liền cúp máy.

“Alo?....” Tô Tiểu Lai cảm thấy khó thở. Đứa bé xấu xa này, dám ngắt điện thoại của cô, sai phạm còn tỏ ra nguy hiểm. Cơ mà nghĩ lại, cô lại thấy có điểm gì đó không đúng. Con cô từ khi nào lại thích ăn kẹo thỏ trắng, lại còn muốn búp bê vải vậy? Thật là khó hiểu.

Trong đầu cô lại hiện lên một suy nghĩ không lành. Nguy rồi, con cô có phải đã bắt nạt bạn nữ nào không? Còn làm hỏng búp bê của người ta nữa? Nghĩ như vậy, cô liền cảm thấy nguyên nhân này hợp lý hơn.

Vì thế, Tô Tiểu Lai cho rằng con mình thực sự phải xin lỗi khuê nữ nhà người ta, mua kẹo thỏ trắng đền bù có vẻ rất không thành ý, vì thế trong lòng cô dự định là một gói to toàn đồ ăn vặt là không thể thiếu được. Nhưng mà cô lại không biết bạn nữ kia thích ăn cái gì, liền mua toàn những đồ ăn mình thích, còn búp bê vải thì mua đến ba con: một con mèo máy này, một con búp bê Barbie này và không thể thiếu một con rối dễ thương nữa.

Sau đó Tô Tiểu Lai vội vàng tới nhà trẻ, vừa lúc thấy một cô giáo trẻ đi ra, cô chạy nhanh tới hỏi: “Cô giáo, xin chào. Tôi là mẹ của cháu Trình Nhạc Nha. Có phải hôm nay cháu nó gặp rắc rối gì không?”

Cô giáo rõ ràng là ngây ngẩn cả người, đây không phải là người trong ảnh sao? Cô giáo nhìn chằm chằm Tiểu Lai đến nửa này. Ôi chao, làn da cô ta vừa trắng lại vừa mịn, còn đẹp hơn cả trong quảng cáo sữa rửa mặt nữa. Rõ ràng cô ta ngoài đời còn xinh đẹp hơn cả trong ảnh.

Tiểu Lai có điểm khó hiểu, không tự chủ được đưa tay sờ sờ mặt mình, cô còn nghĩ rằng trên mặt mình có nhọ nữa.

Cô giáo kia lúc này mới ý thức được chính mình có điểm giật mình, nhìn chằm chằm người ta cả buổi làm người ta ngại ngùng không có gì là là. Ho khan hai tiếng “khụ khụ”, nhưng cảm giác vẫn không thể tin được, nói: “Cô... cô chắc chắn cô là mẹ của cháu Trình Nhạc Gia chứ?”

Trước tiên Tiểu Lai sửng sốt, sau đó lập tức gạt đầu. Cũng khó trách cô giáo hoài nghi cô, ai bảo đây là lần đầu tiên cô tới đón con mình chứ? Cô giáo cũng phải cẩn thận như vậy là đúng rồi, nhớ đâu cô lại là “phần tử xấu” thì làm thế nào bây giờ?

“Thật trẻ tuổi, rất xinh đẹp!” Đây chính là câu cảm thán trong tiềm thức, nói xong lời này cô giáo liền xấu hổ. Xem ra cô đúng là nghĩ oan cho đứa bé kia rồi.

“Ha ha, cảm ơn! Mọi người đều nói vậy, tự bản thân tôi cũng cảm thấy như vậy.” _ _| Nhưng thật ra cô không tinh tế chút nào a.

“Đúng rồi, vậy con tôi có phải là bắt nạt bạn nữ nhà ai không?”
Lúc này, Tiểu Lai mới nhớ tới mục đích làm mình tới đây.

“Không, không phải...” Cô giáo kia cảm thấy áy náy vô cùng. Đúng lúc cô không biết phải nói thế nào thì bạn nhỏ Đinh Đinh chạy đến, ôm lấy đùi mẹ, thanh âm non nớt truyền đến: “Mẹ, mẹ...”

Cơ thể Tiểu Lai rõ ràng ngã về đằng sau suýt ngã. Con cô cũng quá dùng sức đi, mà sao bỗng dưng nó lại nhiệt tình thế? Không hề bình thường nha, không thích hợp cực kỳ không thích hợp nha. Cô nhanh chóng buông mọi thứ đang cầm trong tay ra, ngồi xồm xuống

nhìn cô. Vừa nhìn cô đã giật nảy cả mình. Đứa nhỏ này thế nào lại khóc ở lớp vậy? Trong ấn tượng của cô, con cô ngay cả khi tiếp cũng không hề nhỏ một giọt nước mắt nào mà.

“Đinh Đinh, con làm sao vậy? Nói cho mẹ nghe nào...” Mặc dù ngày thường cô cùng con hay cãi nhau nhưng khi nhìn thấy bộ dạng con mình bây giờ, trong lòng vừa khó chịu vừa đau lòng. Quả nhiên con cái vẫn là thân thiết với mẹ mình mà.

Tiểu tử kia không nói gì, chỉ thút thít khóc, dúi đầu vào ngực mẹ, hai tay vòng lên ôm lấy eo nhỏ nhắn của mẹ. Tô Tiểu Lai cũng biết con mình là đứa tính tình quật cường nên không tiếp tục truy vấn nữa, bế con lên, nhẹ nhàng vỗ về lưng con.

“Cô giáo, việc này rốt cuộc là thế nào vậy?”

Cô giáo đứng một bên đành phải đem đầu đuôi câu chuyện ra nói rõ ràng một phen.

Nói là con cô vì cô mới rơi nước mắt, bình thường sẽ không kể cho cô nghe đâu, hiện tại được cô giáo kể cho cô mới biết. Cô một bên đau lòng cho con mình, một bên lại mừng thầm. Con trai rất quan tâm đến cô nha!

Tô Tiểu Lai còn đang đắm chìm trong niềm đau lòng cùng vui sướng phức tạp, đột nhiên lại cảm thấy cổ mình bị con lắc qua lắc lại rất mạnh làm cô không thở nổi. Cô đang định giữ lấy hai tay thì chợt nghe thấy giọng nói khàn khàn của Đinh Đinh vang lên: “Ba đến rồi.”

Ui trời, ba đến thì con cũng không cần phải khẩn trương như vậy đâu mà. Thật là muốn lắc chết mẹ con hả?

Tiểu Lai không nói chuyện với cô giáo nữa, quay đầu liền nhìn thấy ông xã nhà mình đang cau mày đứng ở trước mặt.

“Sao em lại tự mình tới đây vậy?” Nói xong còn đang định đón lấy con trai, ai ngờ con trai anh lại không cảm kích, dám không buông tay, nhanh chóng túm lấy áo vợ anh: “Con muốn mẹ bế con cơ.”

“Ba bế com, con lớn như vậy, mẹ con làm sao bế con được.” Lòng mày người nào đó đã nhíu chặt lại rồi, nói là đau lòng cho bà xã mình.

“Con không cần, con muốn mẹ bế con cơ.” Đứa bé này lại cò kè nũng nịu rồi, nói xong liền dúm đầu vào ngực mẹ.

“Ông xã, em bế con được. Anh cầm mấy cái túi to này đi. Cục cưng nhà chúng ta hôm nay phải chịu oan ức rất lớn.”

Trình Thiếu Phàm cũng đã sớm nhận ra con mình có gì đó khác lạ, nếu không anh cũng sẽ không muốn bế con, đặt con xuống đất để con tự đi. Quan niệm của anh là, con trai nên sớm tự độc lập từ nhỏ. Nhìn xem, người nào đó yêu con mình không hề kém bà xã của mình một cái ngón chân đâu.

Lúc này, một nhà ba người duyên vị trên xe ô tô, tiểu tử kia đã sớm yên lặng và ngoan ngoãn ngủ trong lòng mẹ rồi. Hàng lông mi dài không nhúc nhích, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu vô cùng. Tô Tiểu Lai chưa bao giờ thân thiết với con như vậy, nhin không được hôn chụt một cái lên mặt con. Người nào đó đang lái xe nhìn thấy liền cảm thấy mất hứng, mặt đen lại uy hiếp: “Em thử hôn lại một lần nữa xem?”

Chết, sao cô lại quên mất, ông xã mình có tật xấu tranh giành vợ với con, quanh năm suốt tháng, càng ngày càng nghiêm trọng nha.

Tô Tiểu Lai của chúng ta vẫn có thể hài hòa gia đình mình, không nói hai lời liền hôn ông xã mình một cái cho công bằng: “Ông xã, vẫn là yêu anh nhất.”

Khóe miệng Trình đại nhân cong lên đắc ý.

Động tác Tiểu Lai hôn môi ông xã biên độ quá lớn đánh thức bạn nhỏ Đinh Đinh, tên nhóc kia lại dụi dụi đầu trong lòng mẹ, mơ mơ màng màng nói: “Mẹ thật thơm.”

Những lời này làm cho mẹ cậu rất rất vui mừng. Đây là lần đầu tiên con trai khen cô nha, làm sao có thể không vui cho được?

Ba cậu thì mặt lại dài ra, trong đầu tự hỏi. Có nên gửi con trai sang Mỹ để nó học cách độc lập không nhỉ?

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thế Giới Của Hai Người [Kết]

Trình Thiếu Phàm chưa từng nghĩ rằng, đứa con bé bỏng mình ân cần dạy bảo, coi mình như thần tượng, đột nhiên lại có một ngày đánh chặt như kẹo cao su vào mẹ nó, tức Tô Tiểu Lai. Hơn nữa, hiện tượng này đang có xu hướng phát triển mạnh mẽ khiến Thiếu Phàm đen mặt khó hiểu.

Từ sau vụ khóc nhè ầm ĩ kia, bạn nhỏ Đinh Đinh của chúng ta đổi tính một cách bất ngờ.

Bạn nhỏ này thường ngày ương bướng, suốt ngày đối đầu với mẹ, lại thêm Tiểu Lai tính khí dở dẻ ương ương nên sự đối chọi này càng ngày càng gay gắt. Ấy vậy mà bây giờ lại đánh mẹ không ai bằng. Điều này làm bạn Tiểu Lai rất vui mừng, còn Thiếu Phàm lại buồn bực không thôi.

“Mẹ ơi, tối nay con ngủ với mẹ nhé” Bạn nhỏ Đinh Đinh đứng trên thảm, tay đang ôm món đồ chơi ô tô thích nhất, chớp chớp mắt nhìn Tiểu Lai.

Đang ngồi ở sofa xem hài kịch, Tô Tiểu Lai sửng sốt, nhưng sau đó lại cười đến híp mí.

Mấy hôm trước, cô đang còn suy nghĩ như thế nào để thắt chặt tình mẫu tử, ai dè hôm nay đã có cơ hội.

“Được chứ!” Tô Tiểu Lai trong lòng ngọt ngào vô cùng tận, ngọt hơn cả mật cả đường....

“Không được!” Người nào đó đang ngồi ngay ngắn trên sofa xem báo thốt ra một câu lạnh lùng

Bạn Đinh Đinh bé nhỏ sợ hãi liếc nhìn ba, quả nhiên là ba đang tức giận lắm lắm luôn đó!!!!

Cậu bé kia liền lập tức nắm chặt chiếc ô tô, trực tiếp nhảy vào lòng mẹ nó, tủi thân nói : “Mẹ ơi, mặt ba nhìn ghê quá! Con sợ.”

Tiểu Lai ra dáng mẹ hiền vỗ vỗ lưng con: “Đừng sợ, ba con chỉ như hổ giấy thôi, không sao đâu. Nếu như hôm nay ba không cho con ngủ ở phòng mẹ, thì mẹ ngủ ở phòng con.”

Đạt được mục đích, bạn nhỏ kia thật hài lòng.

Ba của bạn nhỏ đó lại tức đến nghẹn lời. Hừ, vợ mình cũng học được chiêu uy hiếp người khác rồi sao? Chẳng qua còn non lắm! Dám đối đầu với chồng à? = =+ Nhưng mà, vẫn phải nhượng bộ thôi.....

“Thôi được rồi, chỉ lần này thôi đó. Không có lần sau đâu nhé” Đây là mức giới hạn cực đại mà Thiếu Phàm có thể chịu đựng được

“Không! Con muốn mỗi ngày đều ngủ với mẹ. Mấy bạn trong lớp con ai cũng ngủ với mẹ hết.” Đinh Đinh hiên ngang lắm liệt đốp thẳng. Đừng nhìn vào vẻ bề ngoài rằng bạn nhỏ này hay nghe lời ba, nhưng vấn đề về nguyên tắc của bạn này, đặc biệt là những nguyên tắc bảo vệ lợi ích cho mình, đều phải được chấp hành nghiêm ngặt. Tức là, bạn nhỏ này sẽ không chịu thua ba mình đâu!!!!

“Trình Nhạc Gia, con đừng có được đằng chân lân đằng đầu”
Trình đại nhân mặt mày lạnh băng, xung quanh lãnh khí tỏa ra ngàn
ngút: “Còn mè nheo ì xèo như thế ba sẽ cho con đi nhà trẻ nội trú!”

Bạn nhỏ Đinh Đinh rất thức thời, nhào vào lòng mẹ khóc òa lên.
Tô Tiểu Lai trong lòng đau xót, nháy mắt với chồng mấy cái, rồi hứa
hẹn: “Bảo bối ngoan, đừng khóc nhé, ba dọa con thôi, về sau con
ngủ với mẹ nhé”

Chỉ một câu nói, tiếng khóc đã im bặt

Bạn nhỏ Đinh Đinh toàn thắng! Âm mưu đã thực hiện được,
nham hiểm nhìn về phía ba nó nhếch miệng cười gian.

Trình Thiếu Phàm giận dữ, vút hẳn tờ báo, đi thẳng một mạch
vào thư phòng.

Ru con ngủ xong, Tiểu Lai cũng không ngủ ngay mà đi đến thư
phòng. Ấy dà, ở trong đó còn một bạn “boy lớn tuổi” đang giận dỗi
chờ cô đến hát ru đó.

Tô Tiểu lai vừa ngáp vừa đẩy cửa, đầu ló vào dò xét hỏi: “Ông xã
oi...”

Trình Thiếu Phàm đầu không ngẩng lên, giọng nói lạnh lùng:
“Hôm nay anh ngủ ở thư phòng, em với bảo bối của em ngủ với
nhau đi” Chú ý! Mọi người chú ý! Chữ “bảo bối” trong câu nói của
Thiếu Phàm tựa hồ như bị nghiền lại, răng kêu kèn kẹt!

“Ông xã à.....~” Tô Tiểu Lai kêu một tiếng đầy quyến rũ, âm cuối
còn được kéo dài đến vô tận.

“Đừng dùng chiêu này” Âm thanh vẫn như trước, rất lạnh lẽo. Đầu vẫn không ngẩng lên.

“Ông xã à, không có anh ôm, sao em ngủ được đây ~~” Tô Tiểu Lai dậm chân một cái, nũng nịu đến giết người! Chiêu này nhất định phải thành công. Cái giọng nũng nịu nhão nhệch này có ông chồng nào mà không khuất phục chứ!

Quả nhiên, Trình đại nhân ngẩng đầu, miệng mang ý cười, đứng dậy đi về phía Tiểu Lai.

Tô Tiểu Lai mừng thầm, cuối cùng cũng có thể ngủ ngon rồi đây.

“Vợ yêu à, không bằng...” Trình đại nhân chậm rãi bước từng bước đến bên cô, miệng cười trông rõ là mờ ám!

“Không bằng cái gì?” Đột nhiên có một loại linh cảm xấu bao phủ khắp người. Tô Tiểu Lai theo trực giác liền lui bước, rất nhanh sau đó, cô đã bị ép vào cánh cửa thư phòng!

Trình đại nhân cười rữ rượi, ánh mắt sáng ngời. Ánh mắt ấy thật sâu...thật sâu...Mặt anh được ánh đèn mờ mờ chiếu xuống, trông rất mê người. Giờ khắc này Tô Tiểu Lai giống như bị ma nhập, TMD, người đàn ông này thật sự rất rất rất quyến rũ. Ma xui quỷ khiến thế nào khiến cô ôm vòng tay ôm cổ anh, giọng nói tình tứ mềm mại theo miệng bay ra : “Ông xã à, vẫn là nên về phòng ngủ đi....”

Vừa dứt lời, cô đã bị ai đó cắn mút nhẹ ở cổ. Tiểu Lai cảm giác như bị điện giật, cả người mềm nhũn. Nhưng mà một giây sau đó cô đã tỉnh táo lại, lạnh lẽo xoay người định bước ra khỏi phòng.

“Cạch” một tiếng, cửa đã bị ai đó cao thủ hơn, nhanh tay hơn khóa lại.

Tình hình này thật là.....Này, không được, cô còn phải ngủ với con nữa. Tô Tiểu Lai dùng hết sức đẩy người đáng cứ xán vào kia. Ai dè đẩy mạnh quá, người kia lại không phòng bị, thế là suýt bị ngã sấp xuống.

Người kia không giận, chỉ nhúu nhúu đôi lông mày, ánh mắt trở nên nóng bỏng cuồng dã vô cùng.

“Ông xã à...” Vừa mới đẩy chồng suýt té, Tiểu Lai cảm thấy rất tội lỗi.

Tốt, cô còn biết mình sai. Thiếu Phàm bước nhanh đến bên cô, cánh tay dài mạnh mẽ ôm vòng qua eo, nhắc bổng cô lên. Cô còn chưa kịp phản ứng đã bị ném lên giường.

“Anh làm cái gì thế?” Tô Tiểu Lai cảnh giác hô lên.

Hừm, giỏi, biết mà còn bày đặt hỏi.

“Em nói thử xem?” Trình Thiếu Phàm cúi xuống, mờ ám nói bên tai cô.

Không đợi cô phản kháng, anh đã tiến công.

“Ừm...ừm...ông xã à, không được....đêm nay không được...Đình Đình đang ở trong phòng ngủ...nó....” Tô Tiểu Lai quờ quạng lung tung, hơi thở đã rối loạn.

Tiếp theo áo ngủ người nào đó đã bị tháo từng nút từng nút cho đến hết. Trình Thiếu Phàm bắt đầu di chuyển, miệng chạy đến trước ngực người nào đó, lúc này Tiểu Lai mới có cơ hội mở miệng.

“Anh thật là cảm thú quá, quá cảm thú” Cô vẫn hết sức phản kháng lại người nào đó, tay nắm chặt, đánh cái người đang làm loạn kia.

Hầy...Người nào đó làm sao mà để vợ yêu quấy đạp lung tung thế được. Anh túm chặt hai tay cô, sau đó mới lưu luyến dờ đi khỏi ngực cô, cắn cắn bên tai nhẹ nhàng nói: “Trình phu nhân à, vừa nãy ai mới nói là không có anh thì không ngủ được, hửm?”

Tô Tiểu Lai cắn môi, không đỡ được rồi!

***

Sáng sớm ngày hôm sau,. Trình Thiếu Phàm thần thanh khí sảng rời giường, ăn mặc chỉnh tề, sau đó đến đầu giường, cúi xuống hôn bà xã rất nồng nàn, đột nhiên....

“Ba à, ba đang làm gì đó?”

Bạn nhỏ kia hô to. Trình Thiếu Phàm giật mình dừng lại, đứng dậy, nhíu mày. Anh đã nghi ngờ thằng nhỏ này vốn là tỉnh rồi, nhưng mà vẫn giả bộ ngủ trong lòng mẹ.

“Đứng dậy nhanh lên, đừng quấy rầy mẹ!” Thiếu Phàm không được tự nhiên cho lắm. Bình thường sáng sớm mỗi ngày đều có thể “làm việc”, bây giờ lại có thằng nhỏ này cản mũi.

“Con muốn dậy với mẹ....” Bạn nhỏ kỳ đà này tiếp tục rúc vào lòng mẹ, mặt còn cọ cọ vào ngực, trưng ra bộ mặt rất chi là sung sướng.

Sắc mặt Trình Thiếu Phàm biến đổi nhanh chóng, lạnh lùng nói: “Trình Nhạc Gia, đừng cho là ba không trị được con...” Nói xong liền

muốn túm lấy thằng nhỏ.

Tô Tiểu Lai ngủ luôn luôn ngon giấc, ngay cả trận cãi nhau âm ỹ như vậy cô cũng chỉ mở miệng rầm rì mấy tiếng rồi lại ngủ tiếp.

Mắt thấy sắp sửa bị ba túm, Đinh Đinh bắt đầu sợ hãi, nhanh chóng lay mẹ nó, cầu cứu Tiểu Lai: “Mẹ ơi, mẹ, mau dậy đi, ba muốn đánh con kìa” Hừm, chưa chi mà đã tố cáo mẹ nó rồi đó.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, Tiểu Lai lặng lẽ trợn mắt, nhìn xung quanh một vòng. Hình như là cô xuyên không! Tối hôm qua rõ ràng là ngủ ở thư phòng, làm “chuyện bí mật” với ông xã, thế mà sao bây giờ là ngủ ở phòng ngủ, quần áo thì kín mít?!?!

Cả người thực sự rất đau nhức, cô cũng lười suy nghĩ nữa, ôm con vào lòng, lẩm bẩm: “Mệt quá, may hôm nay không phải đi làm” Nói xong lại ngủ khì.

Bạn nhỏ kia chả hiểu mô tê gì, hơi sốt ruột đẩy đẩy mẹ, chả nhúc nhích gì cả _ _|||.

Lần nữa, vẫn không nhúc nhích.

Bạn nhỏ sợ hãi quay đầu nhìn hung thần bên trên : “Ba ơi, mẹ bị bệnh rồi”

Trình đại nhân mặt hơi tối lại, không muốn giải thích dài dòng: “Mẹ mệt thôi, cần được nghỉ ngơi” Dừng một chút, lại nói: “Đứng dậy đánh răng rửa mặt nhanh lên, ba đưa con đi nhà trẻ”

“Con không đi nhà trẻ đâu” Bạn nhỏ kia chu miệng, ánh mắt lưu luyến trên người mẹ.

“Trình Nhạc Gia...!!!” Thiếu Phàm bắt đầu sốt ruột

“Con muốn ngủ với mẹ....” Bạn nhỏ kia mặc kệ lời ba nói. Bạn nhỏ thực sự rất lo cho mẹ nha.

Trình Thiếu Phàm suy tư nửa giây, nói: “Con có biết 50 nhân 50 bằng bao nhiêu không?”

Bạn nhỏ bắt đầu chìa tay ra đếm, đếm nửa ngày lại ngẩn ra. Cô giáo mới dạy phép cộng phép trừ, phép nhân là gì làm sao biết được?

Cuối cùng, bạn nhỏ thật thà lắc đầu.

“Một đứa trẻ học không giỏi thì không thể ở với mẹ được, đây là luật quốc gia quy định rồi....”

Học không giỏi thật sự là một vấn đề nghiêm trọng, bạn nhỏ bối rối nhìn ba rồi quay sang nhìn mẹ, sau đó chậm chạp xuống giường đánh răng rửa mặt.

***

Ý muốn của Trình Thiếu Phàm là đưa con đi Mỹ, sau đó là cho ở với ông nội tức cụ cố của bạn nhỏ. Nhưng mà bây giờ thì không thể, càng ngày càng đau đầu với mấy đứa này _ _|||

Ngày ngày hôm qua, anh nhận được điện thoại của ông. Vừa mới nhắc máy ông đã mở miệng: “Thiếu Phàm, có nhớ Đang Đang không?”

Thiếu Phàm đầu tiên là ngẩn ra, ông hỏi cái vấn đề này quả thực hơi lạ, nhưng mà vẫn trái lương tâm nói dối rằng công việc bận như

thế nên làm sao nhớ con gái được, còn thằng nhỏ thì thực là điên đầu !!!

“Ây dà....”

“Đang Đang ở với ông cũng được 4 năm rồi” Ông nói giọng thoáng chút buồn: “Con bé này tính cách quả thực không giống con, mà giống Tiểu Lai, ông vừa thấy đã thích”

“Ông đưa Đang Đang đi, con với Tiểu Lai cũng yên tâm mà” Nhưng lời này tuyệt đối là thật.

“Hôm trước ông vừa mới đi dự một buổi tọa đàm về vấn đề nuôi dạy con cái....nghe xong, ông thấy thật thấm thía. Ông không thể ích kỷ như vậy, chỉ quan tâm đến mình làm Đang Đang xa rời cha mẹ. Cuối cùng ông nghĩ kĩ rồi, con cái nên ở bên cha mẹ mới có sự phát triển toàn diện và tốt nhất”

Trình Thiếu Phàm như bị điện giật, thật sự là sóng cũ chưa yên, sóng mới lại đến.

Tin tức này chẳng bao lâu đã lọt vào tai Tiểu Lai và Trình Nhạc Gia. Tô Tiểu Lai vui vẻ suốt mấy ngày, hứng khởi trang trí phòng cho con gái, nào là quần áo mới, rồi búp bê đủ loại. Điều này làm bạn nhỏ Đinh Đinh ghen tị miết. Bạn nhỏ này dù chỉ sinh trước em gái có mấy giây, nhưng mà khi gặp lại, bạn nhỏ vẫn nhận ra ngay. Đang Đang luôn miệng kêu “Anh...anh...” khiến Đinh Đinh rất hài lòng, mới bỏ qua vụ ghen tị kia....

“Mẹ, mẹ nói hôm nay chúng ta đi vườn bách thú mà.” Bạn nhỏ kia ngồi một chỗ không yên, nhìn mẹ cứ ra ra vào vào bận rộn cả sáng, cậu nhìn đến chóng mặt.

“Ách, mẹ không quên đâu, nhưng em gái con ngày mai về, phải thu dọn phòng cho con bé đấy.” Đã hai ngày nay trong lòng Tô Tiểu Lai thấy rất bức mình, rõ ràng hai người kia đều biết Đang Đang sắp về, vậy mà một người mẹ nheo suốt ngày, còn một người biểu hiện như không có việc gì.

Tên nhóc kia lập tức thấy mất hứng, “Mẹ, mẹ nói chẳng giữ lời gì cả.”

“Không phải con cũng biết em gái con sắp về sao? Hai ngày nữa nhất định mẹ sẽ đưa con đi, vừa lúc đưa cả em gái con cùng đi luôn.” Nói đến Đang Đang, Tô Tiểu Lai bỗng mỉm cười.

Không nói đến cô em gái này thì thôi, nhắc đến lại khiến bạn nhỏ Đinh Đinh càng thêm buồn bức, “Dù sao mẹ nói rồi cũng chẳng giữ lời gì hết.”

Tô Tiểu Lai vừa thấy tên nhóc kia tức giận bĩu môi, nghĩ lại việc này cũng là lỗi của mình, nếu đồng ý con nhỏ rồi thì phải làm bằng đường, mà trên sofa không phải còn một người nhàn rỗi không có việc gì ngồi hưởng thụ cuộc sống sao? Vì thế cô cúi xuống nói với con, “Hay là như vậy đi, để ba đưa con đi nhé!”.

Vừa dứt lời, chợt nghe hai người đồng thanh nói.

“Không được!”.

“Không được!”.

Ách, Tô Tiểu Lai càng thêm buồn bức, từ khi nghe tin con gái sắp về nhà, hai người này suốt ngày dằn mặt không nói câu gì, đáng ngạc nhiên hơn là còn hợp nhau đạt thành mặt trận thống nhất nữa. Hừ.

Tô Tiểu Lai cũng không ép, bỏ lại một câu, “Đi hay không thì tùy?”. Sau đó, bước lên phòng con gái thu dọn.

Còn hai kẻ kia ngồi một chỗ than thở.

“Ba à, ba nói xem, Đang Đang sắp về, có phải mẹ sẽ không thích con nữa không?”. Bạn nhỏ Đinh Đinh nhìn ba bằng ánh mắt vô cùng u ám, trong đó nhen nhóm một tia hy vọng nghe được đáp án phủ định.

Trình đại nhân nghiêm túc nhìn cậu, “Mẹ con ngay cả ông xã cũng không cần, vậy con không cần hỏi cậu đó đâu.” Kỳ thật Trình đại nhân cũng thấy rất buồn bã, một tên nhóc ở đây gây bao tai họa anh còn chưa tính, bây giờ một đứa nữa lại về, thế này còn không phải không cho anh đường sống sao!!!

Bạn nhỏ Đinh Đinh bỗng thấy coi thường ba cậu, người hàng ngày hàng năm chiếm lấy mẹ còn chưa tính, đến giờ lại còn đã kích trái tim bé bỏng của cậu nữa, tên nhóc ngẩng đầu nhìn trần nhà oán thán, nhăm nhĩ, aizzz trời đất ơi, lại còn xuất hiện một đối thủ mạnh nữa tranh cướp mẹ với mình rồiiiii!!!

Bất luận cô bạn nhỏ đáng thương của chúng ta bị hai người đàn ông trong gia đình không chào đón đến thế nào, Đang Đang cuối cùng vẫn trở về nhà.

Lúc Tiểu Đang Đang mặc một chiếc váy đáng yêu như công chúa xuất hiện ở sân bay, Tô Tiểu Lai nước mắt đã lưng tròng, cuối cùng con gái bảo bối của cô cũng về nhà rồi.

Hai ba con họ Trình lại biểu hiện bình tĩnh đến khác người, khiến ngay cả người bảo mẫu và mấy vệ sĩ hộ tống Đang Đang về nước

cũng tròn tròn mắt, khó hiểu sao cô tiểu thư nhỏ này luôn được ông cụ cố nâng niu trong lòng bàn tay mà lại không được hai vị thiếu gia nhỏ lớn này hoan nghênh vậy.

Đầu bên này như diễn phim kịch lạnh lẽo đến rợn người.

Đầu bên kia lại đang diễn cảnh phim Quỳnh Dao vui mừng sụt sướt ôm nhau.

“Mẹ à, con rất nhớ mẹ.” Bọn nhỏ Đang Đang vừa đến đã sà vào lòng mẹ ôm chặt, cộng thêm tặng mẹ một nụ hôn nồng nhiệt.

“Mẹ cũng rất nhớ con, nào, để mẹ nhìn con một cái xem nào, xem con gái bảo bối Đang Đang nhà chúng ta có béo không nào?”.

“Cụ cô đã nói, có nhiều thịt không đáng yêu >

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ngoại Truyện 1 : Nguyện Vọng

Edit+Beta: Linh Trưởng + Kim Anh

Hy vọng bé nhỏ nhưng rất mãnh liệt của Tô Tiểu Lai là có thể có một người anh trai.

Bởi vì, nhà hàng xóm kế bên có cô bé trạc tuổi cô, suốt ngày mang cái mặt sung sướng khoe với Tiểu Lai:

_Tiểu Lai, anh tớ hôm qua mua cho tớ đồ ăn vặt nè

_Tiểu Lai, anh tớ nói hôm nay sẽ mua cho tớ búp bê nhé, xinh lắm nhé.

_Tiểu Lai, anh tớ nói sẽ dẫn tớ đi đến khu trò chơi đó.

Vì thế, điều ước của Tô Tiểu Lai ngây thơ bé bỏng vào mỗi ngày sinh nhật đều là có một người anh trai....

Rồi cũng đến một ngày, cũng là ngày sinh nhật mười hai tuổi của cô, phép màu bao nhiêu năm qua cô ước ao đã trở thành hiện thực.

Ngày đó, ông nội Tô theo thường lệ tổ chức sinh nhật cho Tiểu Lai, nhưng lại có điểm khác là ông lại mang đến một cậu bé. Cậu bé chừng mười bốn tuổi, mặt mày sáng sủa, da trắng thư sinh. Ông nội Tô vừa vào cửa đã hô hào mọi người chú ý đến cậu bé đẹp trai kia, lại ngoắc ngoắc Tiểu Lai lại gần: “Tiểu Lai, đến đây, ông giới thiệu

một người với con.” Cô vừa nghe ông gọi đã lập tức vọt tới làm nũng: “Ông...sao ông lâu đến thăm con thế, làm con mong mãi.”

Ông nội Tô nhìn đứa cháu gái đáng yêu của mình, tươi cười nói “Ông cũng rất nhớ con, cháu gái cưng của ông...” Tiếp theo đó, ông lại lôi Thiếu Phàm đứng bên cạnh giới thiệu cho cô: «Nhìn xem này, hôm nay ông dẫn ai tới cho con đây... Đây, để ông giới thiệu, đây là Trình Thiếu Phàm, từ nay trở đi anh sẽ là anh trai con, ở nhà con, Tiểu Lai bé bỏng của ông có thích không nào?”

Tô Tiểu Lai quả thực không thể tin được. Phép màu thần kỳ cứ xảy ra thật bất ngờ. Cậu bé đẹp trai tràn đầy khí chất này từ đây sẽ là anh trai của cô. Cô chớp chớp đôi mắt trong veo nhìn anh, nhìn cực kỳ chăm chú, tựa như chỉ cần rời mắt đi một giây thì phép màu kỳ diệu này sẽ biến mất.

Trình Thiếu Phàm bị cô bé tóc hai bím này nhìn đến mắt cả tự nhiên, vì thế tiến lên xoa xoa đầu cô, giọng nói ôn hòa: “Chào em, Tiểu Lai, từ nay về sau anh sẽ là anh trai em.”

Tô Tiểu Lai ngẩng đầu nhìn anh: «Anh, từ nay về sau anh sẽ mua cho em đồ ăn vặt nhé, cả búp bê và truyện tranh hài nữa nhé!”

Trình Thiếu Phàm ngây người một lát, rồi lại nhẹ nhàng cười:

Đương nhiên là như thế rồi.”

Tô Tiểu Lai trong lòng nhạc mở rộn rã, hoa tung khắp nơi, Tiểu Hi đúng là không lừa cô, anh trai thật tốt!

*****

Buổi tối.

Nhà Tô Tiểu Lai quây quần bên chiếc bàn ăn cơm. Mẹ Tô gấp lia lia thức ăn vào bát Thiếu Phàm, sợ Thiếu Phàm khách sáo, ba Tô nhìn mẹ Tô nhiệt tình gấp thức ăn, lại liếc đến chiếc núi nhỏ trong bát Thiếu Phàm vội vàng nói: “Được rồi, được rồi, đừng gấp nữa. Thiếu Phàm còn chưa ăn hết đồ trong bát kia.”

“Ây, em đang rất vui nha. Trong nhà lâu lắm không rộn ràng như vậy rồi. Tiểu Lai, lại đây, ăn nhiều vào nào, hôm nay là sinh nhật con.” Mẹ Tô ngửa tay, gấp cho Tiểu Lai một bát đầy.

“Đúng rồi, Thiếu Phàm, con sống ở Mỹ, đồ ăn Trung Quốc con có quen không?” Lần này là ông nội Tô nói.

“Ông Tô, nhà con cũng thường xuyên ăn cơm Trung Quốc. Với lại lâu lắm rồi con chưa ăn đồ ăn ngon như vậy, dì nấu ăn thật ngon quá đi.” Trình Thiếu Phàm rất lễ phép trả lời.

Lời nói này của Thiếu Phàm làm mẹ Tô càng hưng phấn, càng thích Thiếu Phàm. Bởi vì con gái suốt ngày ồn ào đòi anh trai anh trai, bà cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm quẳng gánh nặng. Trước kia, Tô Tiểu Lai luôn luôn oán giận nói với bà: “Mẹ, sao mẹ không sinh anh trai cho con?” “Mẹ, mẹ nhìn Tiểu Hi đi, thật sướng mà, hôm nay anh bạn ấy lại đưa bạn ấy đi chơi đó” “Mẹ, hôm nay mẹ không rảnh đưa con đi vườn bách thú sao? Nếu con có anh thì sẽ không như vậy rồi =3=”

Ba Tô cũng rất thích Thiếu Phàm, cũng bởi vì Thiếu Phàm lễ phép khiêm tốn dù tuổi còn nhỏ.

Sau khi ăn xong, mẹ Tô đem bánh ngọt ra, cắm lên đó mười hai cây nến, thắp lên để cho con gái ước. Tô Tiểu Lai lần này lại đưa ra

một nguyện vọng mới. Cô ước rằng báu vật ông nội đưa tới sẽ mãi ở bên cô.

Tô Tiểu Lai đưa miếng ngon nhất của bánh kem tới Trình Thiếu Phàm, vẻ mặt đầy chờ mong: “Anh à, ăn đi.”

Trình Thiếu Phàm vốn dĩ không thích ăn đồ ngọt, nhưng thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi của cô lại không nỡ cự tuyệt, cầm lấy thìa xúc một miếng nhỏ, cười nói: “Cảm ơn.”

“Em xen, Tiểu Lai xem ra rất thích Thiếu Phàm nha, miếng bánh đầu tiên liền đưa cho Thiếu Phàm ăn.” Ba Tô một bên cao hứng thì thầm với mẹ Tô

“Đúng vậy, Tiểu Lai rất thích Thiếu Phàm. Ha ha ha ha” Mẹ Tô vui vẻ hơn hờ phụ họa.

*****

Ngày hôm sau, Tiểu Lai mới sáng sớm đã chạy sang nhà Tiểu Hi thông báo rằng cô đã có anh trai.

“Tiểu Hi, tớ nói cho cậu biết, tớ có anh trai rồi nhé.”

“Sao lại thế? Cậu là con gái một cơ mà?”

“Thật đấy, hôm qua ông nội tớ đưa anh trai về nhà cho tớ. Ha ha ha, giờ thì tớ cũng có anh nhé. Tớ sẽ nói anh mua đồ ăn vặt, mua búp bê, truyện tranh hài với dẫn tớ đi chơi” Tô Tiểu Lai ngẩng đầu kiêu ngạo khoe khoang, nghĩ rằng rốt cuộc cũng có ngày ‘nở mày nở mặt’ với Tiểu Hi

“Cậu nói anh cậu không phải là anh trai ruột à? Không phải anh trai ruột nhất định sẽ không đối xử tốt với cậu đâu. Tiểu Lai, không nên hy vọng quá.” Tiểu Hi nghiêm nghị nói.

“Nói dối, anh tốt với tớ lắm.”

“Tớ không nói dối đâu. Tớ có một người bạn, có mẹ kế, thế là cũng có một người anh trai. Nhưng mà người anh đó không đối xử với bạn tớ tốt chút nào hết, lúc nào cũng giành giật đồ hết á”

Tiểu Hi lại tiếp tục: “Tiểu Lai, tớ nói thật đấy. Anh trai của cậu sau này sẽ không đối xử tốt với cậu đâu.”

“Thật đáng ghét. Không được nói xấu anh trai tớ, tớ không bao giờ chơi với cậu nữa.” Nói xong cô chạy vụt đi

Sau đó, Tô Tiểu Lai không hề quan tâm đến lời Tiểu Hi nói. Khi đó, Trình Thiếu Phàm trong lòng cô là số 1, không ai có thể so sánh!

*****

Từ khi Trình Thiếu Phàm đến ở nhà cô, cô giống như là cái đuôi của anh vậy. Anh chơi bóng rổ trong công viên cô cũng đi theo, ngồi một bên nhìn anh. Anh ở nhà xem TV, dù không phải là tiết mục múa cô thích, cô cũng không bắt anh đổi kênh, chỉ yên lặng ngồi một bên nhìn chăm chăm vào màn hình. Anh ngồi trong phòng đọc sách, cô cũng xách cái ghế dựa ngồi bên cạnh, cầm quyển truyện tranh thích nhất yên lặng đọc. Vì Thiếu Phàm ít nói nên cô cũng chỉ yên lặng ngồi bên anh.

Mẹ Tô nhìn con gái không còn ồn ào nữa cũng cảm thấy vui mừng, đều cho rằng công lao đều do Trình Thiếu Phàm, sau đó lại

cảm thấy tủi thân, sao ông trời không cho bà một đứa con trai như Thiếu Phàm chứ.

Cũng may là có Thiếu Phàm, Thiếu Phàm ở đây giúp đỡ Tiểu Lai, âu cũng là do trời thương bà.

Ba Tô là thầy giáo cấp ba, cho nên khi nghỉ hè bề bộn rất nhiều việc. Chăm sóc, chơi đùa với con gái cũng không có thời gian, thực may mắn là đã có Thiếu Phàm chơi cùng, thế nên con gái yêu cũng không buồn chán.

Dần dần, ba mẹ Tô coi Thiếu Phàm như con ruột của mình mà dạy dỗ, còn nói Thiếu Phàm gọi hai người là “Ba, mẹ”. Nhà Tô từ sau khi có Thiếu Phàm trở nên ấm cúng hơn, cũng náo nhiệt rộn rã hơn.

*****

Ngày mừng tháng chín, là ngày khai giảng.

Tô Tiểu Lai chính thức trở thành học sinh trung học, Thiếu Phàm là học sinh sơ trung.

Trường học của ba Tô vừa là trường trung học, vừa là trường sơ trung, vì thế Tiểu Lai và Thiếu Phàm học chung trường. Mẹ Tô cũng yên tâm ít nhiều.

Ngày đầu tiên khai giảng năm học, mẹ Tô liền cho Tiểu Lai cùng Thiếu Phàm mỗi đứa 2 tệ để tiêu vặt. Sau nghĩ lại thấy Thiếu Phàm là con trai, ăn uống chắc nhiều hơn Tiểu Lai nên tăng thêm một tệ, tức 3 tệ. Dù cho Thiếu Phàm nhiều hơn Tiểu Lai một tệ nhưng cô bé vẫn rất hớn hởi, vui rạo rức, bởi vì học Tiểu học mỗi ngày chỉ một tệ, nhưng bây giờ đã tăng lên 2 tệ. Xét với tính kẹo kéo của mẹ Tô thì

đây không phải là điều dễ dàng, Tiểu Lai vẫn cảm thấy ở bên Thiếu Phàm thật là tốt!

*****

Tô Tiểu lai mỗi ngày đều cùng Thiếu Phàm đi học, rồi lại về cùng.

Mỗi lần tan học về nhà, đều là Thiếu Phàm đi phía trước, Tiểu Lai hóng hớt xung quanh đi theo sau.

Có một lần ở giữa trưa, Tô Tiểu Lai đột nhiên níu lấy tay áo Thiếu Phàm, vẻ mặt rất tội nghiệp nhìn về phía bên kia ngã tư đường. Bên đó có một người đang bán mút quả ghim thành từng xâu. Trình Thiếu Phàm liếc mắt một cái đã hiểu được nỗi lòng Tiểu Lai. Anh cúi đầu nhìn xuống Tiểu Lai bé nhỏ, lắc lắc đầu tỏ ý không được.

Đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Lai xin anh mua đồ ăn vặt, đã bị anh lắc đầu cự tuyệt, trong lòng đương nhiên rất “đau đớn”, vì thế nài nỉ anh: “Anh ơi, hôm nay em hết tiền rồi, anh mua mút quả cho em đi ~~”. Tiền ăn vặt đúng là đã tiêu hết vào giờ nghỉ trưa rồi ngay tại canteen rồi =___=

“Mấy cái đồ này không ăn nhiều được đâu! Em xem bên ngoài toàn là phẩm đồ, độc lắm....Lần sau anh mua cái khác nhé, ngoan nào...” Thiếu Phàm vẻ mặt ôn hòa nói, tay vuốt vuốt tóc cô.

Tô Tiểu Lai làm sao tránh khỏi cảm dỗ đang mời gọi trước mắt như thế chứ, liền lắc lắc cánh tay anh, cò kè mặc cả: “Anh, anh mua ngay lúc này đi ~~”

Thái độ Trình Thiếu Phàm cũng rất quyết liệt, lạnh lùng nói: “Không! Về nhà ăn cơm thôi.”

Tô Tiểu Lai buông tay, miệng vẫn nỉ non: “Anh của Tiểu Hi là tốt nhất, bạn ấy muốn ăn gì anh bạn ấy đều mua hết.”

Trình Thiếu Phàm không mua cho cô không phải vì tiếc chút tiền tiêu vặt, mà là anh quan niệm quán ăn ở ven đường không đủ vệ sinh, cho nên quyết định nắm chặt tay cô kéo về nhà!

End

ANH, EM SAI RỒI

Hoàng Hôn Tứ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ngoại Truyện 2 : Thời Niên Thiếu

Edit: Kim Anh

Đảo mắt, Tô Tiểu Lai đã lên sơ trung, bài tập tự nhiên nhiều hơn trước gấp mấy lần, rồi nhiều vấn đề không hiểu cũng từ từ chất núi lên, đặc biệt cô ghét nhất là môn Toán.

Rồi đấy, bài kiểm tra toán lần này tệ hại hết mức.

Cầm bài kiểm tra 42 điểm của con gái, hai tay mẹ Tô run run như sắp có bão, nhưng lời nói đã bị Tô Tiểu Lai cướp trước, “Mẹ, so với lần trước, lần này con có tiến bộ nhỉ?”. Cô ngẩng đầu, vẻ mặt đầy hiểu biết.

Mẹ Tô càng tức hơn, phải rồi, lần trước có 36 điểm thôi mà, bà thiếu chút nữa bị sốc chết rồi, sao một người tài năng như bà lại sinh ra một đứa con gái thua kém như vậy chứ???

“Thế này mà cũng dám hài lòng hả??? Cô thử nhìn con gái dì cô xem, mỗi lần kiểm tra đều xếp thứ nhất, vậy mà nhìn điểm cô này, được có từng đây còn thấy quang vinh hả???”. Mẹ Tô gào thét, “Cô nói xem rốt cuộc cô có phải là con gái do chính tôi sinh không đấy? Cái gen học hành này thừa hưởng từ ai vậy hả???”.

“Được rồi mà bà nó, bà đừng giận nữa, hay là như thế này, ngày mai chúng ta mời gia sư về nhà dạy kèm cho con bé?”. Ba Tô đứng một bên hòa giải.

Tô Tiểu Lai không hề vui vẻ, ở trường học đã đủ mệt rồi, về nhà còn phải nhìn sắc mặt của lão gia sư nữa, thế này không muốn để cho cô sống sao ||____||.

Lúc này, Trình Thiếu Phàm từ trong phòng đi ra, “Ba Tô, mẹ Tô, hay là để ngày mai con sẽ kèm cặp Tiểu Lai học hành được không?”.

Mẹ Tô vỗ đầu vỗ trán, “Ồ mô, sao tôi lại quên chứ, thành tích Thiếu Phàm hàng năm đều xếp thứ nhất toàn trường mà lại ...”.

Ba Tô nhú mày, nghiêm túc nói, “Bây giờ con cũng đã học cao trung rồi, không thể để ảnh hưởng đến thời gian học tập của con được.”

Cuối cùng, Trình Thiếu Phàm luôn một mực cam đoan không để ảnh hưởng đến học tập, thêm cả mẹ Tô ở bên cũng quyết định nói đỡ vào, ba Tô mới miễn cưỡng đồng ý.

Tô Tiểu Lai chưa nói gì, tuy bây giờ cô đối với người anh trai “từ trên trời rơi xuống” này cũng không quý mến gì, nhưng nếu so với việc phí tiền của đi thuê gia sư khác về, lại còn phải nhìn sắc mặt mà sống, xem ra việc này khả thi hơn nhiều.

Kết quả là, mỗi tối từ tám giờ đến mười giờ bạn Tô Tiểu Lai sẽ có một buổi học tập rất rất riêng.

Tối nay, Tô Tiểu Lai ngoan ngoãn ngồi một chỗ, nhìn lông mày anh nhú chặt lại.

Trình Thiếu Phàm đóng cuốn vở bài tập toán của cô lại, cô bắt đầu khiếp sợ hỏi, “Anh ... anh xem em có còn cứu được không?”.

“Có vẻ khó đấy.”

Vừa dứt lời, hai tay Tô Tiểu Lai ôm đầu thật chặt.

“Cố cứu ngựa chết thành ngựa sống vậy!!!”. Đây là anh cô, lời nói mãi mãi ác độc.

Từ sau sự kiện mút quả sâu vào que xong, thái độ của Tô Tiểu Lai đối với anh có thay đổi rất lớn, chỉ cần cô thích, anh đều đối nghịch với cô, ví dụ như, lần đó lớp học khiêu vũ ở trường có tuyển học sinh, cô phấn khởi bừng bừng khí thế về nhà nói với mẹ muốn xin học khiêu vũ, mẹ cô ngẫm nghĩ cuối cùng vẫn không đồng ý. Đương nhiên không thể thiếu được vị anh trai đáng kính ngồi một bên như sứ giả gió đến thổi gió châm thêm lửa vào, nguyên văn câu nói của anh là thế này: Con cảm thấy Tiểu Lai nên cố gắng học hành cho thật tốt, vốn thành tích đã bình thường, giờ học thêm mấy môn nhảy nhót vớ vẩn này càng bị phân tâm, thành tích rất khó vượt qua.”

Việc học khiêu vũ đã là giấc mộng từ hồi Tô Tiểu Lai còn nhỏ, mỗi khi nhìn trên tivi người ta khiêu vũ duyên dáng uyển chuyển động lòng người, cô cực kỳ hâm mộ không dứt, vốn giấc mộng cách hiện thực rất xa, vậy mà lần này có cơ hội anh lại nhấn tâm muốn dập tắt triệt để hy vọng nhỏ nhoi đó của cô.

Từ nay về sau, cô ghét anh càng thêm càng sâu hơn cả đáy biển!!!

Tựa như giờ phút này, nhìn vẻ mặt khinh bỉ của anh đến biến dạng, cô hận đến nghiến răng kèn kẹt. Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, cô tình nguyện để ba thuê gia sư cho mình!!!

Trình Thiếu Phàm chỉ vào vở bài tập Toán hỏi, “Bài này, biết sai ở đâu không?”.

Tô Tiểu Lai có chút căm hận nhìn anh, cái này không phải muốn làm khó cô sao? Nếu cô biết sai ở đâu thì còn có thể làm sai không??? Không hiểu mình ngốc hay anh ta ngớ ngẩn vậy!!!

Cô lắc đầu, anh thuận tay rút tờ giấy nháp kiên nhẫn giảng giải chi tiết từng bước cho cô.

Rõ ràng thầy cô giáo nói mấy vấn đề này trên lớp, cô nghe chẳng hiểu gì, nhưng khi anh nói cô nghe một lần đã hiểu ngay, tựa như có ma lực gì đó, cô như bị bỏ bùa mê.

Sau đó là một số vấn đề khác, cô lắng nghe không để sót chữ nào, mắt không dám chớp nhìn anh, thật không nghĩ có ngày cô lại say mê vào biển đại dương Toán học bao la ấy vậy.

Cuối cùng, anh đóng nắp bút, “Hiểu cả chưa?”.

Tô Tiểu Lai gật đầu lia lịa.

Đột nhiên, sinh ra một thứ tình cảm ngưỡng mộ với anh.

Sau đó, thành tích môn Toán của Tô Tiểu Lai tiến bộ rất nhanh, cú nhảy vọt quá lớn này khiến cho mẹ Tô vui vẻ luôn miệng khen thằng bé Thiếu Phàm này học hành giỏi giang, thông minh lanh lợi.

Ngồi một bên yên lặng bê bát cơm, Tô Tiểu Lai giống như người vô hình, bị người nhà xem như không thấy. ||__||

Cô buồn bực gắp cơm trong bát, rõ ràng người tiến bộ là cô cơ mà? Sao không có người nào khen cô một câu cơ chứ ||__||

Được rồi, những ấn tượng trước đây đối với anh lại bắt đầu thay đổi, tình cảm ngưỡng mộ nhất thời hóa thành tro bụi.

*****

Lại sau đó, Trình Thiếu Phàm học năm thứ ba cao trung, bài tập đột nhiên nhiều hơn gấp bội.

Trong phòng sách chất cao như núi, ngay cả trên mặt đất cũng đầy rẫy sách vở.

Hôm nay, mẹ Tô như thường lệ đến phòng anh quét dọn vệ sinh, đột nhiên cảm giác không gian hẹp đi không ít, nhìn đi nhìn lại cách bố trí trong phòng, đối với cậu bé lớn như Trình Thiếu Phàm, quả thực phòng này nhỏ quá!!

Vì thế, mẹ Tô thương lượng với ba Tô, cuối cùng quyết định đổi phòng của Tô Tiểu Lai lớn hơn cho Trình Thiếu Phàm.

Tô Tiểu Lai biết được tin động trời này, thẳng thừng từ chối.

Tất nhiên lời từ chối vô hiệu, xem đấy, chết tiệt anh ta dám lấy phòng mình, rồi không bao lâu sau, ngay cả ba mẹ mình cũng biến thành ba mẹ kế mất thôi.

Nhưng ba mẹ không hề coi ý kiến của cô ra gì, rồi một buổi chiều mát mẻ cô và anh cùng ở nhà, cô đã bị ba mẹ cưỡng chế bắt đổi phòng cho anh.

Từ ngày đó, Tô Tiểu Lai thề sẽ không-đội-trời-chung với anh!!!

Ghét nhiều trở thành thù hận.

Tô Tiểu Lai không lúc nào nguôi ngoai hy vọng chờ thời cơ đến để làm nhục anh ta.

Cuối cùng cũng có một ngày, cơ hội đã tới.

Đó là một buổi chiều ánh nắng ấm áp, Tô Tiểu Lai lười biếng gục đầu xuống bàn hưởng thụ thời gian mười phút ra chơi giữa giờ tốt đẹp, không ngờ bỗng có vài nữ sinh khóa trên ồn ào đến đánh thức cô dậy, vội vàng chìa đầy đồ ăn vặt đến trước mặt cô, trong đó có một bà chị nịnh nọt cười, “Em Tiểu Lai à, giúp chị đưa bức thư này cho anh trai em nhé, lần sau chị sẽ mua nhiều đồ ăn ngon cho em.” Tiếp theo đó lại một loạt câu thẹn thùng của những người phía sau, “Còn có chị...”, “Còn chị nữa ...”

Tô Tiểu Lai tà ác cười, trả lời, “Các chị à, chờ anh em hồi âm nhé.”

Tan học ngồi sau xe đạp Trình Thiếu Phàm, Tô Tiểu Lai rất rất đáng khinh lén lút nhét xấp thư tình vào cặp sách của anh.

Về nhà, cô bí mật nói với ba.

Kết quả chẳng cần nghĩ, anh cô thà chết không nhận, cô hóa thân làm hiệp nữ vì chính nghĩa, mở cặp sách anh ra tìm chứng cứ.

Rồi sau đó, anh bị người ba yêu dấu của cô lôi vào thư phòng đóng cửa hỏi chuyện.

Chứng kiến vậy, Tô Tiểu Lai đứng ngoài cười nham hiểm, trả thù thành công, ha ha, hạnh phúc quá!!

Nhưng phải mất hai tuần sau đó cô không được anh chở đến trường. Khiến suốt hai tuần cô bị đi muộn.

Đáng đời!

*****

Cũng từ ngày đó Tô Tiểu Lai nhận ra một chuyện thật, đấu với trời, thật sướng vô cùng; đấu với anh cô, hẳn chết không nghi ngờ gì.

Bài học đau đớn đó đã dạy cô, phải học cách kiên nhẫn.

Tô Tiểu Lai nói với mình, nhẫn nhịn chịu đựng nào, mấy tháng nữa anh ta sẽ biến đi!!

Đúng vậy, sau khi thi đỗ vào đại học, anh ấy đã không xuất hiện thường xuyên trước mắt cô.

Cô còn nhớ mang máng, còn hơn mười ngày nữa thi đại học, người trong nhà lo lắng đến mức giống như kiến bò trên chảo nóng, nhất là mẹ Tô, nào là đồ ăn dinh dưỡng lúc nào cũng nhồi nhét cho Trình Thiếu Phàm, còn Tô Tiểu Lai bị bỏ quên, luôn bị đặt vào địa vị thứ yếu trong nhà. Đương nhiên cô vẫn cảm thấy đó là hạnh phúc, dù sao anh ấy sắp bước vào trận chiến của sinh viên đại học rồi, đi học sẽ xa nhà, sẽ không ở nhà nữa, ha ha ngay cả nằm mơ cô cũng mỉm cười hạnh phúc mà _ _||

Mùa hè năm ấy, Tô Tiểu Lai vốn tưởng đây là những năm tháng tốt đẹp nhất của cô, tự do tự tại, tốt xấu gì cô cũng đã tốt nghiệp sơ trung, đã không bị bài tập trói buộc mà thoải mái nghỉ hè, chỉ nghĩ thôi cô đã thấy nhiều điều thích thú đang chờ ở phía trước, Nằm đọc truyện hài nghị miên man rồi tự nhiên lăn ra ngủ, ngủ rồi bỗng dưng tỉnh dậy, đáng tiếc a đáng tiếc quá!

Hôm nay, cô nằm ườn ra giường đọc truyện hài, mẹ cô đột nhiên đi vào phòng, má lúm đồng tiền tươi cười nói: “Tiểu Lai à, Thiếu Phàm quyết định kỳ nghỉ hè này không về Mỹ nữa ...”

Đầu Tô Tiểu Lai như tỉnh mộng hẳn.

Không phải nói thi tốt rồi về Mỹ sao? Đột nhiên sao lật lọng vậy...

“Tiểu Lai à, Thiếu Phàm thật tốt với con nhá, lúc này nó vì con mà ngay cả cơ hội về nhà thăm ông nội cũng bỏ đấy.”

Vì cô?!... Một điềm xấu tự nhiên len lỏi vào trong lòng.

Mẹ cô vẫn tiếp tục nói, vẻ mặt rạng rỡ, “Đúng vậy, nó chủ động đề nghị muốn kèm cặp bài tập giúp con, cho dù nó không nói nhưng mẹ và ba con cũng muốn nó giúp con học hành, kiến thức nền tảng sơ trung của con vốn yếu kém, cao học và sơ trung khác nhau nhiều lắm, sau này còn liên quan đến thi đại học nữa. Con gái à, có Thiếu Phàm kèm cặp học hành cho con, chúng ta cũng yên tâm nhiều, aizzz, lại nói, thằng bé Thiếu Phàm này thật ngoan ngoãn, thông minh, lại lễ phép mà .... Ngày hôm qua nó còn cam đoan với chúng ta, chắc chắn nó sẽ giúp con thi đỗ vào trường đại học H như nó, con gái à, ôi chao, đó là trường trọng điểm đó ...”

Tô Tiểu Lai lệ rơi đầy mặt, suy sụp hoàn toàn rồi, kỳ nghỉ hè vui khỏe bỏ ích cô chờ đợi bao lâu, ôi ôi vừa đi đã không quay lại nữa rồi!!!

Ban đầu Trình Thiếu Phàm không hề thấy phiền khi kèm cô học tập khi tinh thần cô vẫn trong trạng thái uể oải chán nản.

Trong lúc đó, rất nhiều lần cô phát tín hiệu biểu tình chống đối với Trình Thiếu Phàm, nào là đau đầu, đau bụng, đau họng, đau mắt ...

Có thể nói phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cho đến khi cô đã sử dụng hết tất cả bệnh ốm đau xong, Trình Thiếu Phàm hỏi cô, “Hôm nay đau ở đâu?”.

Tô Tiểu Lai ngẫm nghĩ, chỉ lên phía trên mắt mình, nói, “Lông mày.” O__O

“... ”

*****

Đầu tháng chín, lúc Tô Tiểu Lai bị tra tấn đến hơi thở cuối cùng, Trình Thiếu Phàm mới vui vẻ biến khỏi mắt cô.

Mọi người đến nhà ga tiễn anh, Tô Tiểu Lai sợ hãi rụt rè trốn phía sau, mẹ cô nắm tay ba cô, vẻ mặt lo lắng nhìn Trình Thiếu Phàm, “Hay là để mẹ đưa con đến trường đi.”

Lúc này Trình Thiếu Phàm đã là chàng trai cao lớn đẹp trai trưởng thành, làm sao còn cần đến họ đưa đón như vậy chứ, hơn nữa đại học H ở thành phố S cách nơi này có hai tiếng ngồi xe, vì thế anh vỗ ngực nói với họ không cần lo lắng, một mình anh có thể lên trường được rồi.

Mẹ Tô đành thôi, dặn dò vài câu, sau đó đẩy con gái vẫn còn trốn sau mình lên trước, nói: “Hai anh em con nói vài câu với nhau đi.” Nói xong liền kéo ba Tô đi về phía cửa.

Kỳ thật Tô Tiểu Lai đã sớm muốn tìm lý do thật tốt để thoái thác, nhưng không kịp, không đợi anh mở miệng nhắc nhở, cô bắt đầu lập lời thề son sắt, “À, anh, anh ở trường học tập cho tốt, không cần lo cho em, em sẽ chăm chỉ học tập.”

Trình Thiếu Phàm nhìn chăm chăm vào cô, hơi mỉm cười, “Anh phải đi rồi, em ở nhà cho ngoan đấy.”

Tô Tiểu Lai cười ngược nói, “Vâng ạ, nhất định em sẽ cố gắng học hành, sẽ thi đỗ vào đại học H.” Cô nói như vậy không phải để sau này Trình Thiếu Phàm về nhà sẽ tìm cô gây phiền phức sao?

Đáy mắt Trình Thiếu Phàm hiện một nụ cười ẩn ý, theo thói quen đưa tay vuốt tóc cô, “Sau này hai tuần anh sẽ về nhà một lần, có gì không hiểu em nhớ đánh dấu vào, lúc về anh sẽ giảng giải cho.”

Trái tim bé bỏng của Tô Tiểu Lai tan vỡ trăm mảnh, thảm hại rơi xuống vực sâu vạn trượng. ||____||

End